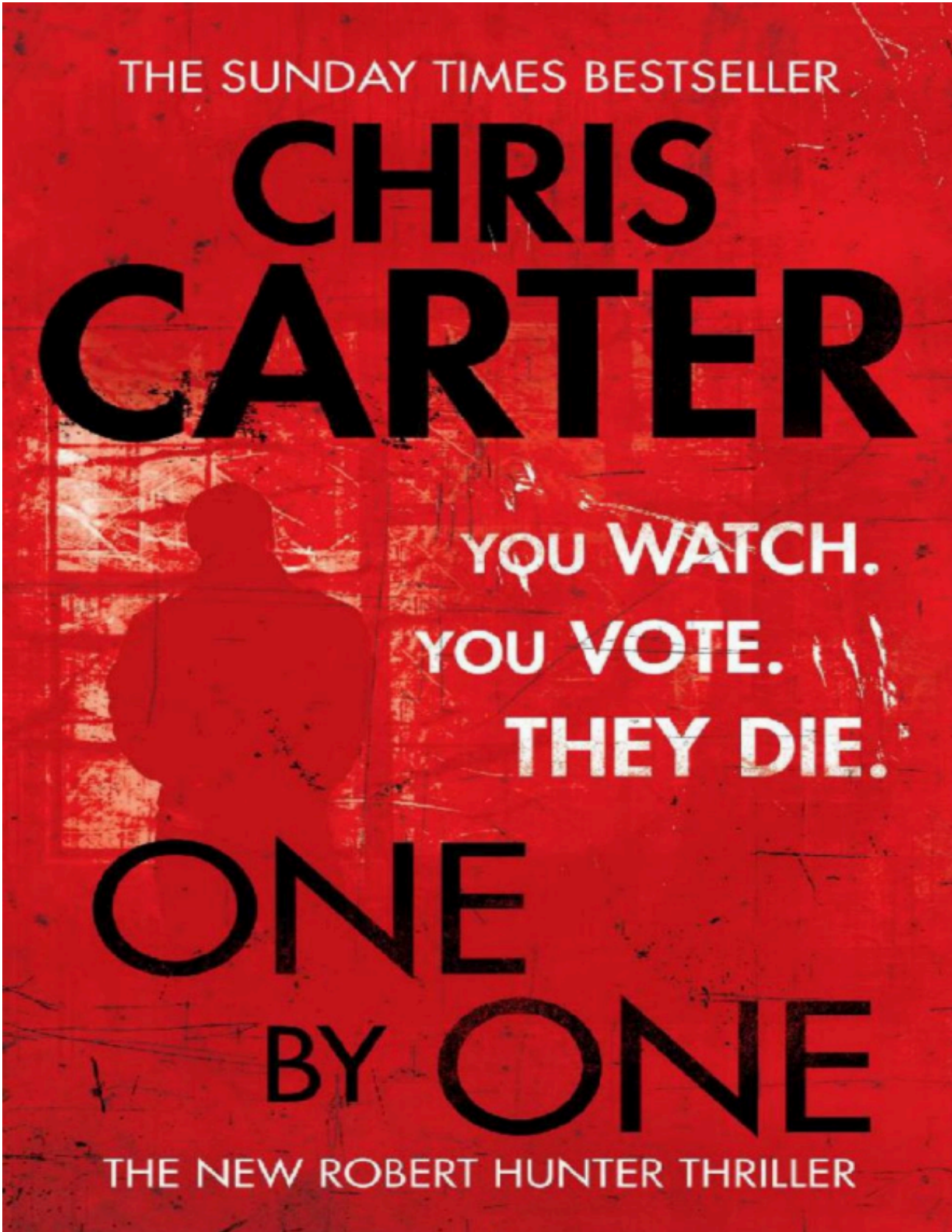

THE SUNDAY TIMES BESTSELLER
CHRIS CARTER
YOU WATCH.
YOU VOTE.
THEY DIE.
ONE BY ONE
THE NEW ROBERT HUNTER THRILLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Yazar hakkında

İtalyan kökenli Brezilya'da doğan Chris Carter, Michigan Üniversitesi'nde psikoloji ve suç davranışı okudu. Michigan Eyaleti Bölge Savcılığının Kriminal Psikoloji ekibinin bir üyesi olarak, ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış seri ve çoklu cinayet suçluları da dahil olmak üzere birçok suçluyla röportaj yaptı ve bunlar üzerinde çalıştı.

1990'ların başında Los Angeles'a giden Chris, tam zamanlı yazmak için müzik işinden ayrılmadan önce çok sayıda rock grubunda gitarist olarak on yıl geçirdi. Şu anda Londra'da yaşıyor ve Top Ten'de yer alıyor *Pazar Times* çok satan yazar.

www.chriscarterbooks.com adresini ziyaret edin veya onu Facebook'ta bulun.

Ayrıca Chris Carter tarafından

Haç Katili
Cellat
Gece Avcısı
Ölüm Heykeltıraş

CHRIS CARTER

ONE BY ONE

SIMON & SCHUSTER

London · New York · Sydney · Toronto · New Delhi

A CBS COMPANY

İlk olarak Büyük Britanya'da Simon & Schuster UK Ltd tarafından yayınlandı, 2013

Bir CBS Şirketi

Telif Hakkı © Chris Carter, 2013

Bu kitabın telif hakkı Bern Sözleşmesi kapsamındadır.

İzinsiz çoğaltılamaz.

® ve © 1997 Simon & Schuster Inc. Tüm hakları saklıdır.

Chris Carter'ın bu çalışmanın yazarı olarak belirtilme hakkı, 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası'nın 77 ve 78. bölümleri uyarınca ileri sürülmüştür.

Simon & Schuster Birleşik Krallık Ltd.

1. Kat

222 Gray'in Inn Yolu

Londra WC1X 8HB

www.simonandschuster.co.uk

Simon & Schuster Avustralya, Sidney

Simon & Schuster Hindistan, Yeni Delhi

Bu kitabın CIP katalog kaydı Britanya Kütüphanesi'nde mevcuttur.

Ciltli ISBN 978-0-85720-305-2

Ciltsiz Ticaret ISBN 978-0-85720-306-9

E-kitap ISBN 978-0-85720-309-0

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgu olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölen gerçek insanlarla, olaylarla veya mekânlarla olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

Dizgi Hewer Text UK Ltd, Edinburgh tarafından yapılmıştır

Büyük Britanya'da basılmış ve ciltlenmiştir.

Bir

Kafanın arkasına tek atış, infaz tarzı. Birçok kişi bunun çok şiddetli bir ölüm yolu olduğunu düşünüyor. Ama gerçek şu ki, öyle değil. En azından kurban için değil.

9 mm'lik bir mermi saniyenin on binde üçünde birinin kafatasına girip diğer taraftan çıkacaktır. Kafatasını parçalayacak ve deneğin beyin dokusunu o kadar hızlı parçalayacak ki, sinir sisteminin herhangi bir acıyı fark edecek zamanı kalmayacak. Merminin kafaya girdiği açı doğruysa, merminin beyin korteksini, beyinciği, hatta talamus'u, beynin işlevini durduracak ve anında ölümle sonuçlanacak şekilde birleştirmesi gerekir. Atış açısı yanlışsa kurban hayatta kalabilir, ancak büyük beyin hasarı olmadan bu mümkün değildir. Giriş yarası küçük bir üzüm tanesinden büyük olmamalıdır ancak çıkış yarası, kullanılan merminin türüne göre tenis topu kadar büyük olabilir.

LAPD Soygun Cinayet Masası'ndan Dedektif Robert Hunter'ın baktığı fotoğraftaki erkek kurban anında ölmüştü. Kurşun kafatasının tamamını geçerek beyincik ile şakak ve ön lobları parçalamış, saniyenin on binde üçü kadar bir sürede ölümcül beyin hasarına neden olmuştu. Bir saniyeden kısa bir süre sonra yerde ölmüştü.

Dava Hunter'ın değildi; ana dedektifler katındaki Dedektif Terry Radley'e aitti ama soruşturma fotoğrafları yanlışlıkla Hunter'ın masasına düşmüştü. Fotoğrafı dava dosyasına geri koyarken masasındaki telefon çaldı.

"Dedektif Hunter, Cinayet Masası Uzmanı" diye yanıtladı, fotoğraf dosyasından sonra onun Dedektif Radley olmasını bekliyordu.

Sessizlik.

'Merhaba?'

‘Bu Dedektif mi? *Robert* Avcı mı?' Karşı taraftaki tiz ses bir erkekti, ses tonu sakindi.

'Evet, bu Dedektif Robert Hunter. Yardımcı olabilir miyim?'

Hunter arayanın nefes aldığını duydu.

"Bunu öğreneceğiz, Dedektif."

Avcı kaşlarını çattı.

“Önümüzdeki birkaç dakika boyunca tüm dikkatinize ihtiyacım olacak.” Hunter boğazını temizledi. "Kusura bakmayın, çenenizi yakalayamadım..." "Kapa çeneni ve dinle, Dedektif," diye araya giren kişi onun sözünü kesti. Sesi hâlâ sakindi. 'Bu bir konuşma değil.'

Hunter sustu. LAPD her gün onlarca, bazen yüzlerce çılgın çağrı alıyordu; sarhoşlar, uyuşturucu kullanıcıları, 'baş belası' görünmeye çalışan çete üyeleri, medyumlar, bir hükümet komplosunu ya da uzaylı istilasını ihbar etmek isteyenler, hatta bunu iddia eden insanlar. Elvis'i yerel lokantada gördüm. Ama arayanın ses tonunda, konuşma tarzında Hunter'a aramayı şaka olarak reddetmenin hata olacağını söyleyen bir şey vardı. Şimdilik birlikte oynamaya karar verdi.

Hunter'ın ortağı Dedektif Carlos Garcia, Los Angeles şehir merkezindeki Polis İdaresi Binasının beşinci katındaki küçük ofisinde, Hunter'ın masasına bakan masasında oturuyordu. Uzun koyu kahverengi saçları kaygan bir at kuyruğu şeklinde arkadan toplanmıştı. Garcia, ortağının konuşmasından habersiz bilgisayar ekranında bir şeyler okuyordu. Kendini masasından uzaklaştırmış ve parmaklarını yavaşça başının arkasında birleştirmişti.

Hunter, Garcia'nın dikkatini çekmek için parmaklarını şıklattı, kulağındaki ahizeyi işaret etti ve işaret parmağıyla dairesel bir hareket yaparak bu çağrının kaydedilip izlenmesi gerektiğini belirtti.

Garcia anında masasının üzerindeki telefona uzandı, kendisini Operasyonlara bağlayan dahili kodu girdi ve beş saniyeden kısa bir sürede her şeyi başlattı. Hunter'a işaret verdi, o da ona dinlemesini söyledi. Garcia hatta girdi.

Arayan kişi, "Masanızda bir bilgisayar olduğunu varsayıyorum Dedektif" dedi. ‘Peki o bilgisayar internete bağlı mı?’ ‘Doğru.’

Huzursuz bir duraklama.

'TAMAM. Sana vereceğim adresi adres çubuğuna yazmanı istiyorum. . . Hazır mısın?'

Hunter tereddüt etti.

“İnan bana Dedektif, bunu görmek isteyeceksin.”

Hunter klavyesinin üzerinden öne doğru eğildi ve İnternet tarayıcısını açtı. Garcia da aynısını yaptı.

Hunter sakin bir ses tonuyla "Tamam, hazırım" diye yanıtladı.

Arayan kişi Hunter'a harf içermeyen, yalnızca rakam ve noktalardan oluşan bir internet adresi verdi.

Hunter ve Garcia bu sıralamayı adres çubuklarına yazıp 'enter' tuşuna bastılar. Web sayfası yüklenmeden önce bilgisayar ekranları birkaç kez titredi.

Odayı hastalıklı bir sessizlik kaplarken her iki dedektif de hareketsiz kaldı. Arayan kişi kıkırdadı. 'Sanırım artık tüm dikkatin bende.'

İki

FBI genel merkezi Washington DC'de 935 Pennsylvania Bulvarı'nda, Beyaz Saray'dan sadece birkaç blok ötede ve ABD Başsavcılığı'nın hemen karşısında yer almaktadır. FBI'ın genel merkezin yanı sıra elli Amerikan eyaletine dağılmış elli altı saha ofisi bulunmaktadır. Bu ofislerin çoğu aynı zamanda 'yerleşik kurumlar' olarak bilinen bir dizi uydu hücresini de kontrol ediyor.

Wilshire Bulvarı'ndaki Los Angeles ofisi, tüm Amerika topraklarındaki en büyük FBI saha ofislerinden biridir. On yerleşik kurumu kontrol ediyor. Aynı zamanda belirli bir Siber Suçlar Bölümüne sahip az sayıdaki şirketten biridir.

FBI Siber Suçlar Bölümü'nün önceliği, siber tabanlı terörizm, bilgisayar izinsiz girişleri, çevrimiçi cinsel sömürü ve büyük siber dolandırıcılıklar dahil olmak üzere yüksek teknoloji suçlarını araştırmaktır. Amerika Birleşik Devletleri'nde yalnızca son beş yılda siber suçlar on kat arttı. ABD hükümeti ve ağları, her gün dünyanın her yerindeki birçok kaynaktan gelen bir milyarın üzerinde saldırıya maruz kalıyor.

2011 yılında ABD Senatosu Ticaret, Bilim ve Ulaştırma Komitesi'ne sunulan bir raporda, ülke içi siber suçların yılda yaklaşık 800 milyon ABD doları tutarında yasa dışı gelir getirdiği, bunun da uyuşturucu kaçakçılığını geride bırakarak ABD'deki en kazançlı yasa dışı iş haline geldiği tahmin ediliyor.

FBI'ın "botlar" veya "örümcekler" olarak da bilinen binlerce "web tarayıcısı", Amerika Birleşik Devletleri içinde ve dışında her türlü ileri teknoloji suçuyla ilgili şüpheli herhangi bir şeyi arayarak, sonsuza kadar internette arama yapıyor. Bu devasa bir iş ve FBI, tarayıcıların bulduğu şeyin siber suç okyanusunda yalnızca bir damla su olduğunu anlıyor. Buldukları her tehdide karşılık binlerce kişi gözden kaçıyor. İşte bu yüzden Eylül ayının sonundaki o sonbahar sabahında, hiçbir FBI web tarayıcısı Dedektif Hunter ve ortağının

Polis İdare Binasına bakmakta oldukları web sayfasına rastlamadı.

Üç

Hunter ve Garcia'nın gözleri bilgisayar ekranlarına kilitlenmiş, gerçeküstü görüntüleri yakalamaya çalışıyordu. Büyük, içi şeffaf, kare bir kap gösterdiler. Camdan yapılmış gibi görünüyordu ama Perspex veya benzeri bir malzeme de olabilirdi. Hunter her iki tarafın da yaklaşık 1,5 metre genişliğinde ve en az 1,8 metre yüksekliğinde olduğunu tahmin etti. Kabın üstü açıktı, kapağı yoktu ve el yapımı gibi görünüyordu. Dört duvarı metal çerçeveler ve kalın beyaz dolgu macunu birbirine bağlıyordu. Her şey güçlendirilmiş bir duş kabinine benziyordu. Muhafazanın içinde, biri solda, diğeri sağda olmak üzere yaklaşık üç inç çapında iki metal boru yerden yukarıya doğru uzanıyordu. Borulara, hiçbiri sıradan bir kalemin çapından daha geniş olmayan delikler serpiştirildi. Ancak iki şey Hunter'ı endişelendiriyordu. Bunlardan biri, görüntülerin canlı yayınlanıyor gibi görünmesiydi. İki tanesi konteynerin ortasında, iki metal borunun tam arasındaydı.

Orada, ağır metal bir sandalyeye bağlanmış halde oturan, yirmili yaşlarının ortalarında veya sonlarında görünen beyaz bir erkek vardı. Saçları açık kahverengiydi ve kısa kesilmişti. Üzerindeki tek kıyafet çizgili bir boxerdı. Yuvarlak yüzlü, dolgun yanaklı ve kalın kollu, tombul bir adamdı. Çok terliyordu ve her ne kadar incinmiş gibi görünmese de yüzündeki ifadeden şüphe yoktu; saf korku. Gözleri tamamen açıktı ve ağzındaki bez tıkaçtan hızlı nefesler alıyordu. Hunter karnının hızlı "yukarı-aşağı" hareketinden neredeyse hiperventilasyona uğradığını anlayabiliyordu. Adam titriyordu ve şaşkın ve korkmuş bir fare gibi etrafına bakıyordu.

Görüntünün tamamında, kameranın gece görüş modunu ve lensleri kullandığını gösteren yeşil bir renk tonu vardı. Bu adam her kimse, karanlık bir odada oturuyordu.

Garcia, Hunter'a, "Bu gerçek mi?" diye fısıldadı ve ağzını kapattı. Hunter gözlerini ekrandan ayırmadan omuz silkti.

Sanki bunu anlamış gibi, arayan kişi sessizliğini bozdu. 'Bunun canlı olup olmadığını merak ediyorsanız, size göstereyim Dedektif.'

Kamera, normal, yuvarlak bir duvar saatinin monte edildiği sıradan bir tuğla duvara doğru yatay hareket yaptı. Saat 14.57'yi gösteriyordu. Hunter ve Garcia saatlerine baktılar: 14:57. Kamera daha sonra aşağı doğru yatay hareket yaparak duvarın dibine yerleştirilen gazeteye odaklandı ve ardından ön sayfasına ve tarihine yakınlaştı. Bu sabahkinin bir kopyasıydı *Los Angeles Times.*

“Memnun oldun mu?” Arayan kişi kıkırdadı.

Kamera yeniden kutunun içindeki adama odaklandı. Burnu akmaya başlamıştı ve yüzünden gözyaşları akıyordu.

Arayan kişi tüyler ürpertici bir sesle, "Baktığınız konteyner kurşuna dayanacak kadar güçlü, güçlendirilmiş camdan yapılmış" dedi. 'Kapı, hava geçirmez bir contaya sahip, çok güvenli bir kilitleme mekanizmasına sahiptir. Sadece dışarıdan açılıyor. Kısacası ekranınızda gördüğünüz adam içeride sıkışıp kalıyor. Oradan çıkış yok.”

Ekrandaki korkmuş adam doğrudan kameraya baktı. Hunter hızla klavyesindeki 'print screen' tuşuna bastı ve tüm masaüstünün anlık görüntüsünü bilgisayarın panosuna kaydetti. Artık adamın yüzünün tanımlanabilir olmasını umduğu bir fotoğrafı vardı.

'Şimdi sizi aramamın nedeni Dedektif, yardımınıza ihtiyacım olması.'

Ekrandaki adam derin bir nefes almaya başladı. Korkunç ter tüm vücudunu kaplamıştı. Panik atağın eşiğindeydi.

"Tamam, sakin olalım," diye yanıtladı Hunter, sesini sakin ama otoriter tutmaya dikkat ederek. 'Söyle bana, sana nasıl yardımcı olabilirim?'

Sessizlik.

Hunter arayanın hâlâ hatta olduğunu biliyordu. 'Sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sadece bana nasıl yapılacağını söyle.'

'Kuyu . . arayan kişi cevap verdi. ‘Nasıl öleceğine sen karar verebilirsin.’

Dört

Hunter ve Garcia birbirlerine huzursuzca baktılar. Garcia hemen aramayı sonlandırdı ve Operasyonlara tekrar bağlanmak için dahili kodu hızlı bir şekilde girdi.

Garcia, telefon diğer uçtan açıldığında, "Lütfen bana bu ucubenin yerini bulduğunu söyle," dedi.

Kadın, "Henüz değil, Dedektif" diye yanıtladı. 'Bir dakikaya daha ihtiyacımız var. Onu konuşturmaya devam et.'

‘Artık konuşmak istemiyor.’

‘Oraya varıyoruz ama biraz daha zamana ihtiyacımız var.’

‘Kahretsin!’ Hunter'a doğru başını salladı ve arayan kişiyi konuşturmasını işaret etti. “Bir şey bulur bulmaz bana haber ver.” Bağlantıyı kesti ve Hunter'ın aramasına tekrar katıldı.

Arayan kişi, "Ateş mi, su mu, Dedektif?" dedi.

Avcı kaşlarını çattı. 'Ne?'

Arayan kişi eğlenen bir ses tonuyla "Ateş mi su mu?" diye tekrarladı. ‘Ekranınızda gördüğünüz cam muhafazanın içindeki borular, yangını söndürebilecek veya muhafazayı suyla doldurabilecek kapasitededir.’

Hunter'ın kalbi kekeledi.

“Öyleyse seçin, Dedektif Hunter. Onun ateşle mi yoksa suyla mı ölmesini izlemek istersiniz? Onu boğalım mı yoksa diri diri mi yakalım?' Kulağa şaka gibi gelmiyordu. Garcia sandalyesinde kıpırdandı.

"Bir dakika bekleyin" dedi Hunter, sesini sabit tutmaya çalışarak. 'Bunu yapmak zorunda değilsin.'

'Yapmadığımı biliyorum ama istiyorum. Eğlenceli olmalı, sence de öyle değil mi?' Arayanın sesindeki kayıtsızlık büyüleyiciydi.

Garcia, telefonunun hat ışıklarına bakarken, "Hadi, hadi," diye sıkılı dişlerinin arasından ısrar etti. Operasyonlardan hala ses yok.

Arayan kişi "Seçin Dedektif" diye emir verdi. 'İstiyorum *Sen* nasıl öleceğine karar vermek için.'

Avcı sessiz kaldı.

"Birini seçmenizi öneririm Dedektif, çünkü size söz veriyorum alternatif çok daha kötü."

'Bu kararı veremeyeceğimi biliyorsun. . .'

Arayan kişi hattın aşağısından "SEÇ" diye bağırdı.

Hunter'ın sesi sakinliğini koruyordu. ‘İkisini de seçmiyorum.’

‘Bu bir seçenek değil.’

'Evet öyle. Bunu bir dakika konuşalım.'

Arayan kişi öfkeyle güldü. 'Yapmayalım. Konuşma süresi bitti. Artık karar verme zamanı Dedektif. Eğer seçmezsen. . . Yapacağım. Her iki durumda da ölür.” Garcia'nın telefonunda kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başladı. Aramaları hızla değiştirdi. "Bana onu yakaladığını söyle."

“Onu yakaladık, Dedektif.” Heyecan kadının sesini renklendirdi. “İçeride.” . Bir an duraksadı. 'Ne oluyor be?'

“Ne?” Garcia itti. 'Nerede o?'

“Neler oluyor?” Garcia kadının söylediklerini duydu ama kadının kendisiyle konuşmadığını biliyordu. Hattın diğer ucundan anlaşılamayan bazı fısıltılar duydu. Bir şeyler yanlıştı.

“Birisi benimle konuşsa iyi olur.” Garcia'nın sesi yarım oktav kadar yükseldi. Kadın sonunda, "Bu hiç iyi değil Dedektif," diye yanıtladı. Onu Norwalk'ta yakaladığımızı sanıyorduk ama aniden sinyal Temple City'ye, ardından El Monte'ye sıçradı, şimdi de çağrının Long Beach'ten geldiğini gösteriyor. Sinyali her beş saniyede bir yeniden yönlendiriyor. Onu bir saat boyunca telefonda tutsak bile yerini tespit edemeyiz.” Bir an duraksadı. 'Sinyal Hollywood'a yeni taşındı.

Üzgünüm Dedektif. Bu adam ne yaptığını biliyor.'

‘Kahretsin!’ Garcia, Hunter'ın çağrısına kulak verdi ve başını salladı. "Sinyali geri çeviriyor" diye fısıldadı. “Konumunu bulamıyoruz.” Hunter gözlerini sımsıkı sıktı. Arayan kişiye, “Bunu neden yapıyorsunuz?” diye sordu.

Arayan kişi 'Çünkü bunu istiyorum' dedi. “Seçiminizi yapmak için üç saniyeniz var Dedektif Hunter. Ateş mi, su mu? Gerekirse yazı tura atın. Partnerinize sorun. Beni dinlediğini biliyorum.”

Garcia hiçbir şey söylemedi.

"Bekle" dedi Hunter. 'Kim olduğunu veya onu neden o tankta tuttuğunuzu bile bilmiyorsam nasıl bir seçim yapabilirim? Hadi konuş benimle. Bana tüm bunların neyle ilgili olduğunu söyle.'

Arayan kişi tekrar güldü. “Bu sizin kendi başınıza bulmanız gereken bir şey, Dedektif. İki saniye.”

'Bunu yapma. Birbirimize yardım edebiliriz.”

Garcia'nın gözleri bilgisayar ekranından ayrılmış ve şimdi Hunter'a kilitlenmişti.

'Bir saniye, Dedektif.'

Hunter tekrar "Hadi konuş benimle" dedi. 'Bunu çözebiliriz. Bu her ne ise ona daha iyi bir çözüm bulabiliriz.”

Garcia nefesini tuttu.

'Çözüm ya ateş ya da su Dedektif. Neyse, zaman doldu. Peki ne olacak?'

‘Bakın, yapabileceğimiz başka bir yol olmalı. . .'

TOC, TOC, TOC.

Ses Hunter ve Garcia'nın telefonunda o kadar yüksek sesle patladı ki sanki yüzlerine tokat yemişler gibi başları geriye doğru fırladı. Arayan kişi, dikkatini çekmek için ahizeyi üç kez ahşap bir yüzeye çarpmış gibi görünüyordu.

"Beni dinlemiyor gibisin, Dedektif Hunter. Konuşmamız bitti. Şu anda senden duymak istediğim tek kelime: *ateş* veya *su.* Başka bir şey yok.”

Hunter hiçbir şey söylemedi.

'Kendine iyi bak. Sen seçmek istemezsin, ben yaparım.

Ben de fi'yi seçiyorum... Su, dedi Hunter kararlı bir

sesle. 'Ben suyu seçiyorum.'

Arayan kişi duraksadı ve keyifli bir kahkaha attı. 'Biliyor musun Dedektif? Suyu seçeceğini biliyordum.'

Avcı sessiz kaldı.

'Aslında çok açıktı. Önünüzdeki seçenekleri düşündüğünüzde, boğularak ölmek, canlı canlı yakılmaktan daha az korkunç, daha insani, daha az acı verici ve daha hızlı görünüyordu, değil mi? Peki hiç boğulan birini gördünüz mü, Dedektif?'

Sessizlik.

‘Ölümün her yerde olduğunu ve hızla yaklaştığını bilerek nefesini tutabildiği kadar tutan bir insanın gözlerindeki umutsuz bakışı hiç gördünüz mü?'

Hunter elini kısa saçlarının arasından geçirdi.

'Boğulan bir adamın, kafası karışmış bir halde, orada olmayan bir mucizeyi arayarak çılgınca etrafına nasıl baktığını hiç gördün mü? Bir mucize
bu asla gelmeyecek mi?'

Hala sessizlik.

'İnsan sonunda umudunu yitirip ilk ağız dolusu suyu soluduğunda, vücudun sanki elektrik verilmiş gibi nasıl sarsıldığını gördün mü? Ciğerlerine su girerken gözleri neredeyse kafatasından dışarı fırlayacak ve yavaş yavaş boğulmaya başlayacak mı?' Arayan kişi kasıtlı olarak derin bir nefes verdi. 'Boğulurken gözlerinizi kapalı tutmanın imkansız olduğunu biliyor muydunuz? Bu, bir kişinin beyni oksijenden mahrum kaldığında oluşan otomatik bir motor tepkisidir.'

Garcia'nın bakışları ekranına döndü.

Arayan kişi bir kez daha güldü. Bu sefer rahat bir kahkaha.
'İzlemeye devam edin, Dedektif. Bu gösteri çok daha iyi hale gelmek üzere.' Hat kesildi.

Beş

Aniden ve inanılmaz bir hızla, cam muhafazanın içindeki her iki borunun üzerindeki deliklerden su fışkırmaya başladı. Sandalyeye bağlanan adam gafil avlandı ve korku, tüm vücudunun şiddetle sarsılmasına neden oldu. Ne olduğunu anlayınca gözleri çaresizlikle büyüdü. Ağzındaki tıkacı rağmen çılgınca çığlık atmaya başladı ama ekranın diğer tarafında Hunter ve Garcia hiçbir ses duyamadı.

"Aman Tanrım," dedi Garcia, kapalı sağ yumruğunu ağzına götürerek. 'O saçmalık yapmıyor. Bunu yapacak. Adamı boğacak, kahretsin.'

Adam muhafazanın içinde vahşice tekme atıyor ve kıpırdıyordu ama dizginleri bir milim bile rahat vermiyordu. Ne yaptıysa kurtulamadı. Sandalye yere sağlam bir şekilde cıvatalanmıştı.

Garcia, "Bu çılgınlık" dedi.

Hunter gözlerini kırpmadan, bilgisayar ekranına bakarak hareketsiz durdu. Ofislerinden delil toplamak dışında kesinlikle yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını biliyordu. ‘Bunu kaydetmemizin bir yolu var mı?’ diye sordu.

Garcia omuz silkti. 'Bilmiyorum. Öyle düşünmüyorum.'

Hunter tekrar telefonuna uzandı ve LAPD santralini buldu. 'Beni Bilgisayar Suçları Birimi'nin başına yumruklayın. *Şimdi.* Bu acil bir durum."

İki saniye sonra bir zil sesi duydu. Bundan dört saniye sonra telefona bariton bir ses cevap verdi.

'Dennis Baxter, LAPD Bilgisayar Suçları Birimi.'

'Dennis, ben Cinayet Özel'den Dedektif Hunter.'

'Merhaba Dedektif, size nasıl yardımcı olabilirim?'

'Söyleyin bana, şu anda bilgisayarımda izlediğim canlı bir web kamerası yayınını kaydedebilmemin bir yolu var mı?'

Baxter güldü. 'Vay canına, o kadar ateşli mi?'

"Bir yolu var mı yok mu, Dennis?"

Hunter'ın ses tonu Baxter'ın sesindeki oyunu bozdu.

'Bilgisayarınızda bir çeşit ekran kayıt yazılımı kurulu olmadığı sürece hayır' diye yanıtladı.

'Bir tane alacak mıyım?'

"LAPD'nin ofis bilgisayarında mı?" Standart olarak değil. Bir talepte bulunabilirsiniz ve BT bir veya iki gün içinde sizin için bir talep kuracaktır.'

'İyi değil. Şu anda ekranımda olanı yakalamam gerekiyor." Saniyelik bir duraklama.

Baxter, "Eh, bunu buradan da yapabilirim" dedi. 'Eğer internet üzerinden canlı bir şey izliyorsan bana internet adresini vermen yeterli. Ben aynı siteye giriş yapıp sizin için görüntüleyebilirim. Kulağa nasıl geliyor?'

'Yeterince iyi. Haydi deneyelim.' Hunter, Baxter'a arayanın dakikalar önce vermiş olduğu numaraların sırasını verdi.

Baxter, "Bir IP adresi mi?" diye sordu.

'Bu doğru. İzlenebilir değil mi?" diye sordu Hunter.

'Evet. Aslında onların asıl amacı da bu. İnternete bağlı her bilgisayar için neredeyse bir lisans numarası plakası gibi çalışırlar. Bununla size kaynak bilgisayarın tam yerini hemen hemen söyleyebilirim.'

Avcı kaşlarını çattı. Arayan kişi bu kadar aptalca bir hata yapmış olabilir mi? Baxter, "Bir iz sürmemi ister misin?" diye sordu.

'Evet.'

'TAMAM. Bir şey alır almaz sana geri döneceğim.' Bağlantıyı kesti. Su zaten adamın beline ulaşıyordu. Hunter bu hızda adamın bir buçuk, belki de iki dakika sonra tamamen suya batacağını hesapladı.

Hunter, Garcia'ya "Operasyonlar aramanın izini sürmenin mümkün olmadığını mı söyledi?" diye sordu.

'Bu doğru. Sinyali şehrin her yerine yansıtıyordu."

Su adamın midesine ulaştı. Hâlâ kendini kurtarmaya çalışıyordu ama giderek enerji kaybediyordu. Artık daha da fazla titriyordu. Hunter, kontrol edilemeyen korku ile su sıcaklığının birleşimi olduğunu tahmin etti.

Hunter ya da Garcia'nın söyleyebileceği hiçbir şey yoktu, bu yüzden ikisi de ürkütücü bir şekilde sessizliğe büründüler ve bilgisayar ekranlarından adamın çevresinde ölümün santim santim yükselişini izlediler.

Hunter'ın masasındaki telefon yeniden çaldı.

Dennis Baxter, “Dedektif, bu gerçek mi?” diye sordu.

'Şu anda öyle olmadığına inanmam için hiçbir neden yok.

Yakalıyor musun?' 'Evet, kaydediyorum.'

"İzini bulmada başarılı oldun mu?"

'Henüz değil. Birkaç dakika sürebilir.”

'Bir şey bulursan bana haber ver.'

'Elbette.'

Su adamın göğsüne ulaştı ve kamera yavaşça yüzüne yakınlaştı. Hıçkırıyordu. Umut gözlerini kaçırmıştı. Vazgeçiyordu. Garcia masasının arkasından çıkıp odada volta atarken, "Bunu izleyebileceğimi sanmıyorum" dedi.

Su adamın omuzlarına ulaştı. Bir dakika sonra burnunu geçecek ve bir sonraki nefesle ölüm gelecekti. Gözlerini kapatıp bekledi. Artık kurtulmaya çalışmıyordu.

Su çenesinin alt kısmına ulaştı ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan durdu. Borulardan bir damla daha çıkmadı. Hunter ve Garcia bir saniyeliğine birbirlerine baktılar ve sonra tekrar ekrana baktılar. Şaşkınlık ikisinin de yüzüne kazınmıştı. Hunter'a yaklaşan Garcia, "Bu kahrolası bir aldatmacaydı" dedi. Yüzünde gergin bir gülümseme. 'Bir kaçık zincirimizi çekiyor.'

Hunter pek emin değildi.

Tam o anda Hunter'ın masasındaki telefon tekrar çaldı.

Altı

Çalan telefonun sesi, gece gökyüzünü delip geçen gök gürültüsü gibi sessizliği böldü.

Arayan kişi, "Çok akıllısınız Dedektif Hunter" dedi.

Hunter hızla Garcia'ya bir kez daha işaret verdi ve birkaç saniye içinde arama yeniden kaydedilmeye başlandı.

Arayan kişi, "Neredeyse beni kandırıyordun," diye devam etti. “Kurbanla ilgili endişenizin oldukça dokunaklı olduğunu düşündüm. Onu kurtarmanın hiçbir yolu olmadığını anladığınızda, size

sunduğum iki seçenekten daha az sadist, daha az acı verici ve daha hızlı ölüm gibi görünen seçeneği seçtiniz. Ama bu hikayenin sadece yarısıydı, değil mi?'

Garcia'nın kafası karışmış görünüyordu.

Hunter hiçbir şey söylemedi.

“Seçiminizin ardındaki gizli nedeni çözdüm, Dedektif.”

Cevap yok.

“Ateş almak üzere olduğumu fark ettin ve hemen sözümü kestin ve suyu seçtin.” Kendinden emin bir kahkaha. ‘Su sana umut verirdi, değil mi?’

“Umut mu?” Garcia, Hunter'a kaşlarını çatarak bu kelimeyi ağzından çıkardı.

"Umarım cesetle karşılaşırsan, belki de senin..." arayan aptal bir ses çıkardı.—*süper gelişmiş, yüksek teknolojili adli tıp laboratuvarı* bir şeyi ortaya çıkarabilir. Belki derisinde, saçında ya da tırnaklarının altında ya da ağzının içinde bir şeyin izi olabilir. Arkamda ne tür mikroskobik ipuçları bırakmış olabileceğimi kim bilebilir, öyle değil mi Dedektif Hunter? Ama ateş hepsini yok ederdi. Bu onun tüm vücudunu ve beraberindeki her şeyi karbonize ederdi. Mikroskobik olsun ya da olmasın hiçbir ipucu kalmadı.”

Garcia bunu düşünmemişti.

‘Ama boğulursa cesedi sağlam olur.’ Arayan kişi yoluna devam etti. ‘Ölüm boğulmaktan gelir. . . cilt, saç, tırnaklar. . . hiçbir şey yok edilmez. Her şey analiz edilmeye hazır. Arayan kişi nefes almak için durakladı. 'Bulunacak milyonlarca şey olabilir. Akciğerlerindeki su bile sana bunu sağlayabilir
bir çeşit ipucu. Bu yüzden suyu seçtiniz, değil mi Dedektif? Eğer onu kurtaramayacaksan, ikinci en iyi şeyi yap.' Arayan kişi hararetli bir kahkaha attı. ‘Her zaman bir dedektif gibi düşünüyorum. Hiç eğlenceli değilsin.'

Hunter hafifçe başını salladı. 'İlk seferde haklıydın. Benim endişem kurbanın acı çekmesiydi.”

‘Elbette öyleydi. Ancak . . . eğer haklıysam, tahmin et ne oldu?
Ben zaten buna hazırlıklıydım.”

Ekrandaki adam gözlerini yeniden açmıştı. Hala titriyordu.
Karanlığa rağmen etrafına baktı ve bekledi. . . dinleme. Hiç bir şey.
Bir ses değil. Su durmuştu.

Tıkacının ardındaki ağzı utangaç bir gülümsemeyle büküldü. Sanki her şey kötü bir rüyaymış gibi gözlerine bir umut ışığı geri döndü. . . iğrenç bir şaka. Zorlukla yutkundu, gözlerini kapattı ve sanki Tanrı'ya şükrediyormuş gibi başını geriye eğdi. Gözyaşları kapalı göz kapaklarından geçerek yüzünden aşağıya doğru akıyordu.

'İzlemeye devam edin, Dedektif.' Arayanın sesinde gururlu bir çınlama vardı. “Çünkü gösterilerin “Cirque du Soleil”ine katılmak

üzeresin.’ Bağlantıyı kesti.

Ekrandaki su seviyesi azalmaya başladı.

Garcia, "Kabı boşaltıyor" dedi.

Hunter başını salladı.

Su hızla boşaldı. Birkaç saniye içinde seviyesi tekrar adamın göğsüne inmişti.

Sonra durdu.

Garcia avuçlarını yukarı kaldırarak, “Neler oluyor?” diye sordu.

Hunter başını salladı. Tüm dikkati ekrandan hiç ayrılmıyor. Kamera biraz uzaklaştırıldı ve birdenbire suyun altında kalan cisim

Boruların bir kısmı yeniden hayata döndü. Bir jakuzi banyosu gibi, su altı jetleri muhafazaya daha fazla sıvı püskürterek suyu karıştırdı. Ama bu sefer farklı bir şey vardı. Renksiz sıvı borulardan çıkıp suyla karıştığında, sanki yeni sıvı muhafazanın içindekinden daha yoğunmuş gibi tuhaf bir etki yaratıyordu.

Hunter öne doğru eğilerek yüzünü monitöre yaklaştırdı.

'Bu su değil' dedi.

“Ne?” diye sordu Garcia, tam arkasında durarak. “Ne demek istiyorsun?” “Farklı yoğunluk,” diye yanıtladı Hunter, ekranını işaret ederek. ‘O tanka her ne pompalıyorsa, bu seferki su değil.’

"Nedir o zaman?"

O anda resmin sağ üst köşesinde bir şey yanıp sönmeye başladı. Parantez içindeki dört harf. Birinci, üçüncü ve dördüncü harfler büyük harflerle yazılmıştır.

(NaOH)

“Bu kimyasal bir formül mü?” Garcia onu işaret etti.

“Evet.” Hunter nefesini verdi.

“Ne için?” Garcia hemen bilgisayarına döndü ve web tarayıcısında yeni bir sekme açtı.

Hunter sertçe, "Aramana gerek yok, Carlos," dedi. ‘Bu, sodyum hidroksitin kimyasal formülü. . . kostik soda.'

Yedi

Garcia boğazının düğümlendiğini hissetti. Yıllar önce, hâlâ üniformalı bir LAPD polisiyken, kıskanç bir erkek arkadaşının, kız arkadaşının yüzüne yarım litre kostik soda fırlattığı bir aile içi şiddet olayına tepki vermişti. Erkek arkadaşı olay yerinden kaçtı ancak beş gün sonra tutuklandı. Garcia, sağlık görevlilerinin kız arkadaşını sedyeye bağlamasına yardım ettiğini hâlâ hatırlıyordu. Yüzü çiğ et ve yanık deriden ibaretti. Dudakları dişlerinin üzerinde erimiş gibi görünüyordu. Sağ kulağı ve burnu tamamen parçalanmıştı ve

solüsyon gözbebeklerinden birinde delikler açmıştı.

Garcia bilgisayarının üzerinden Hunter'a baktı. 'Mümkün değil. Emin misin?” Hunter başını salladı. 'Eminim.'

'Orospu çocuğu.'

Hunter'ın masasındaki telefon yeniden çaldı. Bilgisayar Suçları Biriminden Dennis Baxter'dı.

"Dedektif" dedi endişeli bir sesle. 'NaOH kostik sodadır. Sodyum hidroksit.'

'Evet biliyorum.'

'Kahretsin dostum. Bu şey oldukça aşındırıcıdır. Çoğu zaman asitten daha kötüdür. Eğer birileri şimdilik bu kadar suya sodyum hidroksit döküyorsa, çözelti aşırı derecede seyreltilecek ve çok güçlü olmayacak, ama yakında. . Sessizleşti.

Hunter, Baxter'ın yapamadığı cümleyi, "Bu her şeyi alkalin banyosuna çevirecek," diye tamamladı.

'Bu doğru. Ve bunun ne olacağını biliyorsun *Yapmak*?'

'Evet biliyorum.'

'Kahretsin, Dedektif. Neler oluyor?'

'Emin değilim. İletinin izini sürmeyi başardınız mı?'

'Evet. Tayvan’dan geliyor.”

'Ne?'

'Kesinlikle. Bunu kim yapıyorsa. . . o iyi. Bu ya ele geçirilen bir IP adresi ya da Tayvanlı bir sunucu havuzundan bir IP adresi çaldı. Sonuç olarak. . . İzini süremeyiz.'

Hunter telefonu bıraktı. Garcia'ya "İnternet aktarımı yoluyla da ona ulaşamıyoruz" dedi.

'Bok. Bu çok karışık dostum.'

Ekrandaki adam yeniden titremeye başladı. Ancak Hunter bu kez bunun korkudan ya da soğuktan olmadığını anladı. Dayanılmaz bir acıydı. Çözelti giderek güçleniyor ve derisini aşındırmaya başlıyordu. Ağzı, ne Hunter'ın ne de Garcia'nın duyamadığı acı verici bir çığlık atmak için genişçe açıldı. Gizlice her iki dedektif de sesin olmayışı nedeniyle rahatlamıştı.

Karışıma giderek daha fazla kostik soda eklendikçe su soluk, donuk, süt rengi bir renk kazanmaya başladı.

Adam gözlerini kapattı ve sanki nöbet geçiriyormuş gibi başını şiddetle iki yana sallamaya başladı. Alkali banyo, cildini elektrikli zımpara makinesi gibi kazımaya başlamıştı. Vücudundan ilk deri parçalarının kopması yalnızca birkaç saniye sürdü.

Hunter iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Tankın etrafında giderek daha fazla deri yüzmeye başladıkça suyun rengi yeniden değişmeye başladı. Artık pembeleşmeye başlamıştı. Bütün vücudu kanıyordu. Kamera

muhafazanın içinde yüzen başka bir şeye yakınlaştı. “Bu nedir?” diye sordu Garcia yüzünü buruşturarak.

Hunter alt dudağını sıkıştırdı. 'Bu bir tırnak. Vücudu çözülüyor.' Kamera bir başkasına ve bir başkasına yakınlaştı. Solüsyon zaten tırnak etlerini ve el ve ayak parmaklarındaki tırnak yataklarının çoğunu çözmüştü.

Su giderek kanlanıyordu. Artık bunu göremiyorlardı. Ancak adamın yüzü hâlâ su seviyesinin üzerindeydi.

Kurban, artık yalnızca acının yönlendirdiği, durmadan titreyen bedeninin kontrolünü kaybetmişti. Gözleri kafasının içine dönmüştü. Ağzı dayanılmaz bir şekle bürünmüştü. Dişleri acımasızca birbirine sürtüyordu ve artık diş etlerinden, burnundan ve kulaklarından da kanıyordu.

Su kaynamaya başlamıştı.

Adam son kez sarsıldı. Göğsü o kadar şiddetli bir şekilde öne doğru tekme attı ki, sanki içinde bir şey varmış gibi görünüyordu, patlamaya çalışıyordu.
vücudunun. Çenesi göğsüne düştü ve yüzü kanlı su ve sodyum hidroksit karışımının altına gömüldü.

Artık hiçbir hareket yoktu.

Kamera uzaklaşarak cam muhafazanın tamamını gösterdi. Hunter ve Garcia söyleyecek kelime bulamadılar. Onlar da gözlerini kaçıramadılar.

Birkaç saniye sonra ekranlarında bir mesaj belirdi.

UMARIM GÖSTERİMİ BEĞENDİNİZ.

Sekiz

LAPD'nin Soygun ve Cinayet Masası şefi Barbara Blake'in gözü kolay kolay korkmadı ve polis teşkilatında geçirdiği bunca yıldan sonra onu çok az şaşırttı ama bu sabah Polis İdaresi'nin beşinci katındaki ofisinde tam bir sessizlik içinde oturdu. Yüzünde inanmayan bir ifadeyle bina. Ofis yeterince genişti. Güney duvarı ciltli kitaplarla dolu kitap raflarıyla kaplıydı. Kuzeydeki çerçeveli fotoğraflar, övgüler ve başarı ödülleri. Doğu duvarı, Güney Ana Caddeye bakan, tavandan tabana panoramik bir pencereydi. Masasının hemen önünde rahat görünümlü iki deri koltuk vardı ama ofisindeki diğer üç kişiden hiçbiri bu koltuklarda oturmuyordu.

Hunter, Garcia ve Dennis Baxter, Yüzbaşı Blake'in masasının arkasında duruyor, bilgisayar monitörüne bakıyor, Baxter'ın dakikalar önce internetten yakaladığı görüntüleri izliyorlardı. Operasyon Ofisi ayrıca Hunter'a kendisi ile gizemli arayan kişi arasında kaydedilen

telefon görüşmesinin bir kopyasını da göndermişti.

Kaptan Blake kaydı dinledi ve tek kelime etmeden tüm görüntüleri izledi. Bütün bunların sonunda Hunter ve Garcia'ya baktı, yüzü birkaç dakika öncesine göre daha solgundu.

'Bu gerçek miydi?'

Bakışları iri bir adam olan ve kaslardan hiç eser kalmayan Baxter'a kaydı. Kırklı yaşlarındaydı, sarı kıvırcık saçları, gıdısının daha da ağırlaştırdığı dolgun bir yüzü ve daha çok şeftali tüyüne benzeyen ince bir bıyığı vardı.

“Yani,” dedi. 'Günümüzde CGI teknolojisinin her şeyi gerçek gibi gösterebileceğini biliyorum. Bütün bunların sadece dijital ve kamera hilesi olmadığından emin olabilir miyiz?'

Baxter omuz silkti.

“Eh, sen Bilgisayar Suçları Biriminin başkanısın.” Yüzbaşının sesi sertleşti. 'Bana bir şey söyle.'

Baxter başını yana eğdi. "Her şeyi birkaç dakika önce Dedektif Hunter'dan bir telefon aldıktan sonra yakaladım. Aslında analiz edecek zamanım olmadı ama ilk bakışta ve içgüdüsel olarak bakıldığında bu gerçek.'

Kaptan, bakışlarının Hunter ve Garcia'ya dönmesine izin vermeden önce elini onun uzun simsiyah saçlarının arasından geçirdi.

Hunter, "Sadece bir aldatmaca olamayacak kadar karmaşık ve cesur" dedi. 'Operasyonlar çağrıyı takip edemedi. Arayan kişi her beş saniyede bir şehirde dolaşıyordu.' Baxter'ı işaret etti. ‘Dennis internet yayınının Tayvan’dan geldiğini söyledi.’

“Ne?” Yüzbaşı Blake tekrar Baxter'la yüzleşti.

'Bu doğru. Elimizde olan, internetteki her bilgisayara verilen benzersiz bir tanımlayıcı numara olan bir IP adresiydi. Bununla ana bilgisayarın yerini kolayca belirleyebiliriz. Kullanılan IP adresi Tayvan'daki bir sunucuya atandı.'

'Bu nasıl olabilir?'

'Kolay. İnternet dünyayı küresel bir pazar haline getiriyor. Örneğin bir web sitesi kurmak istiyorsanız bunu Amerika’da barındırmanız gerektiğini söyleyen bir yasa yok. En iyi teklifi internette arayabilir ve web sitenizin Rusya, Vietnam, Tayvan, Afganistan gibi her yerde bir sunucuda olmasını sağlayabilirsiniz. . . hiçbir fark yaratmaz. Herkes buna aynı şekilde erişebilir.”

Yüzbaşı Blake bunu bir anlığına düşündü. 'Diplomatik ilişki yok' dedi. ‘Amerika Birleşik Devletleri’nin yargı yetkisinin olmaması bir yana, sunucu şirketini arayıp yardım istemek gibi diplomatik bir yaklaşım bile başarısız olacaktır.’

'Bu doğru. Baxter, IP adresini de ele geçirmiş olabileceğini ekledi.

'Bu, bir arabanın plakasını çalıp yakalanmamak için kendi plakanıza takmak gibi bir şey.'

“Bu yapılabilir mi?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

'Yeterince iyiyse elbette.'

"Yani hiçbir şeyimiz yok mu?"

Baxter başını salladı. “Gerçi Bilgisayar Suçları Birimi'nde yapabileceklerimizin sınırlı olduğunu itiraf etmeliyim.” Tel çerçeveli gözlüğünü yuvarlak burnunun köprüsünden yukarı doğru itti. 'Araştırmalarımız genellikle bilgisayarda depolanan bilgiler kullanılarak işlenen suçlarla veya bilgisayarda depolanan bilgilerin sabote edilmesiyle sınırlıdır. Başka bir deyişle veritabanı ve
Bilgi korsanlığı – özel bireysel bilgisayarlardan okullara, bankalara ve şirketlere kadar. Bizim uğraştığımız konu bu tür şeyler değil.”
“Harika,” dedi kaptan, hiç etkilenmemişti.

Baxter sözlerine devam ederek, "Öte yandan FBI Siber Suçlar Bölümü çok daha güçlü bir birim" dedi. Her türlü siber suçla ilgileniyorlar. Hatta ABD topraklarından yapılan herhangi bir internet aktarımını ofislerinden sonlandıracak güce ve donanıma bile sahipler.'

Yüzbaşı Blake yüzünü buruşturdu. “Yani sen FBI'ı olaya dahil etmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?”

Politikacılar ve daire başkanları ne söylerse söylesin, FBI ile herhangi bir Amerikan eyaletindeki herhangi bir polis gücünün iyi ilişkilere sahip olmadığı bir sır değildi.

Baxter, "Pek sayılmaz" diye yanıtladı. 'Ben sadece bir gerçeği dile getiriyordum. Artık FBI'ın yapabileceği hiçbir şey yok. İletim bitti. Site öldü. Dur sana göstereyim.” Masasındaki bilgisayarı işaret etti. 'İzin verirseniz?'

“Devam edin.” Yüzbaşı Blake sandalyesini birkaç metre geriye itti. Baxter kaptanın klavyesinin üzerine eğildi, IP adresini İnternet tarayıcısının adres çubuğuna yazdı ve 'enter' tuşuna bastı. Bir web sayfasının yüklenmesi yalnızca birkaç saniye sürdü: HATA 404 – SAYFA BULUNAMIYOR.

Baxter, "Site artık orada değil" dedi. “Bu adresi her on saniyede bir kontrol edecek küçük bir program kurdum zaten. Tekrar bir şey çıkarsa haberimiz olur.” Kaşları havaya kalktı. ‘Ama eğer öyleyse, belki de en azından Los Angeles FBI Siber Suçlar Bölümü ile bağlantı kurmayı düşünmelisiniz.’

Yüzbaşı Blake ona kaşlarını çattı ve ardından sessiz kalan Hunter'a baktı.

'Orada birimin başkanı yakın bir arkadaşım var, Michelle Kelly. O sıradan bir FBI ajanı değil. İnanın bana, konu siberuzay hakkında bilgi sahibi olmaya gelince, sorumluluk onda kalıyor. FBI, bu tür siber

suçluları takip etme konusunda LAPD'den çok daha iyi donanıma sahip. Bilgisayar Suçları Birimi'nde onlarla sürekli iletişim halindeyiz. Siyah takım elbiseli, koyu gölgeli ve kulaklıklı gösterişli saha ajanları değiller. Onlar bilgisayar meraklısı." Baxter gülümsedi. 'Tıpkı benim gibi.'

Hunter, Baxter'a bakarak, "Oraya vardığımızda köprüyü geçelim derim" dedi. "Dediğin gibi, şu anda yapabilecekleri hiçbir şey yok ve elimizde bunun federal bir dava olduğunu gösteren hiçbir şey yok, bu yüzden şu anda ben
FBI'ı bu işe karıştırmanın bir manası yok. Bu erken aşamada bu sadece işleri karmaşıklaştıracaktır.'

"Kabul ediyorum" dedi Yüzbaşı Blake. "Eğer daha sonraki bir aşamada onlarla irtibat kurmamız gerekirse, yaparız ama şimdilik FBI yok." Tekrar Baxter'a seslendi. 'Bu yayın halk gibi başkaları tarafından da izlenmiş olabilir mi?'

Baxter, "Teoride evet," diye onayladı. 'Güvenli bir aktarım değildi, yani sayfaya erişim için şifre gerekmiyordu. Eğer bizim dışımızda birileri tesadüfen bu internet yayınına rastlasaydı, o zaman evet, onlar da bizim gibi izlemiş olabilirlerdi. Ancak bunun pek olası olmadığını da eklemeliyim."

Yüzbaşı Blake başını salladı ve Hunter'a hitap etmek için döndü. Tamam, yani her şeyin gerçek olduğunu varsaymalıyız. İlk sorum şu; neden sen? Arama doğrudan masanıza gitti. Telefonda seni ismiyle sordu.'

Hunter, "Ben de aynı soruyu kendime soruyorum ve şu anda cevap şu; emin değilim" diye yanıtladı. 'Dışarıdan gelen bir aramanın bir dedektifin masasına ulaşmasının temel olarak iki yolu vardır. Arayan kişi ya RHD numarasını çevirir ve istendiğinde belirli masa dahili numarasını ekler ya da RHD santralini arar ve belirli bir dedektife bağlanmayı ister.'

'Ve?'

'Çağrı santralden gelmedi. Zaten kontrol ettim. Arayan kişi doğrudan dahili hattımı aradı.'

Kaptan, "Yani sorum hâlâ geçerli," diye ısrar etti. 'Neden sen? Peki dahili numaranızı nasıl aldı?'

Hunter, "Kartlarımdan birini bir yerden ele geçirmiş olabilir" dedi. Garcia, "Ya da söz konusu aramadan önce herhangi bir zamanda RHD santralini arayıp dahili numarayı isteyebilirdi" dedi. 'Kahretsin, sistemimize girip oradan dedektiflerin isim listesini ele geçirirse şaşırmam. Çağrı sinyalini bir profesyonel gibi gönderiyordu ve LAPD'nin Bilgisayar Suçları Birimi'nin ona ulaşmasını engelleyecek kadar iyi bir güvenlik duvarı vardı. Tahminimce siberuzayda yolunu biliyor."

Baxter, "Kabul etmeliyim" dedi.

"Yani tüm RHD dedektiflerinin yer aldığı listeden Robert'ın adını şans eseri seçmiş olabileceğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu Yüzbaşı Blake.

Baxter omuz silkti. 'Bu mümkün.'

Kaptan, “Sizce de tuhaf bir tesadüf değil mi?” diye ekledi. ‘Bunun gibi bir UV vakasının zaten doğrudan Robert’a gideceği göz önüne alındığında.’ Hırsızlık Cinayet Bölümü içinde Hunter özel bir şubenin parçasıydı. Cinayet Özel Bölümü, yalnızca kapsamlı soruşturma süresi ve uzmanlık gerektiren seri, yüksek profilli ve cinayet vakalarıyla ilgilenmek için oluşturuldu. Ancak Hunter'ın çok daha özel bir görevi vardı. Suç davranışı psikolojisi geçmişi nedeniyle, her zaman failin aşırı sadizm ve vahşet kullandığı davalara atanmıştı. Departman UV gibi vakalara değindi – *Ultra Şiddetli.* Baxter, "Belki de tesadüf değildi," dedi. ‘Belki o *aranan* Robert olayla ilgili ve bu onun onu yakaladığından emin olmanın yoluydu.' Yüzbaşı Blake'in gözleri biraz genişledi ve Baxter'ın devam etmesini bekledi. O yaptı.

'Robert'ın adı birçok kez gazetelerde ve televizyonda çıktı. Geçmişte departmanın yüksek profilli vakalarının çoğunda çalıştı. . . Kaç yıldır bilmiyorum ve genellikle erkeğini yakalıyor.'

Yüzbaşı Blake'in buna itiraz etmesi mümkün değildi. Hunter'ın adı sadece birkaç ay önce, Garcia ile birlikte basının Heykeltıraş adını verdiği bir seri katile ilişkin soruşturmayı kapattığında yine gazetelerde yer almıştı.

Baxter, "Belki de arayan kişi Robert'ı itibarından dolayı seçmiştir" dedi. 'Belki de adını okudu *Los Angeles Times* ya da akşam haberlerinde yüzünü gördüm.” Kaptanın bilgisayar ekranını işaret etti. ‘Görüntüleri gördünüz; Çağrı kaydını duydunuz değil mi? Bu adam kendini beğenmiş ve zorludur. Cesurdur. Aramayı takip edemeyeceğimizi bildiği için telefonda bu kadar uzun süre kaldı. Onun internet aktarımını da bulamayacağımızı biliyordu.” Baxter durakladı ve burnunu kaşıdı. Tanrı aşkına, Robert'ı kurbanın nasıl öleceğine karar vermeye zorladı ve sonra işi biraz değiştirdi. Sanki oyun oynuyormuş gibi. Ve herhangi bir dedektife karşı oynamak istemiyor. Bir meydan okuma istiyor. Gazetelerin bahsettiği kişiyi istiyor.”

Kaptan bir an düşündü. Harika, dedi. 'İhtiyacımız olan tek şey bu, yeni bir psikopat oyunu *eğer yapabilirsen beni yakala*.'

"Hayır" diye yanıtladı Hunter. ‘O oynuyor *Tekrar öldürmeden önce beni yakala.*'

Dokuz

Hunter ve Garcia'nın ofisi, Soygun Cinayet Masası katının en ucundaki 22 metrekarelik beton bir kutuydu. İçinde ikiden fazla çalışma masası, üç eski moda dosya dolabı ve araştırma resim panosu olarak da kullanılabilen büyük, beyaz, manyetik bir pano vardı ama yine de klostrofobik bir his veriyordu.

Her iki dedektif de masalarına döndüklerinde internet görüntülerini izlediler ve telefon kayıtlarını tekrar tekrar dinlediler. Baxter, Hunter ve Garcia'ya kaydedilen görüntüleri kare kare ilerletmelerine olanak tanıyan bir yazılım uygulaması sağlamıştı. Ve son dört buçuk saattir yaptıkları da tam olarak buydu; her karenin her santimini analiz ediyor, ne kadar küçük olursa olsun onlara herhangi bir ipucu verebilecek herhangi bir şey arıyorlardı.

Kamera çalışması esas olarak cam muhafazaya ve içindeki adama odaklandı. Arada bir kurbanın yüzüne ya da kanlı suda yüzen bir şeye yakınlaşıyordu. Bu modeli yalnızca bir kez kırmıştı; sağa dönerek duvar saatini ve duvar saatinin bugünkü kopyasını gösterdi. *Los Angeles Times.*

Duvar kırmızı tuğla ve harçtan yapılmıştı. Herhangi bir yerde olabilirdi; bir bodrum katında, bir arka bahçe kulübesinde, bir evin içindeki bir odada, hatta Allah'ın unuttuğu bir yerdeki küçük bir garajda.

Duvara sabitlenen saat, siyah çerçeveli, yaklaşık 13 inç çapında yuvarlak bir pilli saatti. Arap rakamlı, okunması kolay beyaz bir kadranı, siyah dakika ve akrepleri ve kırmızı saniye ibreleri vardı. Yüzünde üreticinin adı yoktu. Hunter, araştırma ekibine saatin anlık görüntüsünü gönderdi, ancak saati belirli bir mağazaya bağlama ve ardından alıcıyı belirleme şansının neredeyse imkansız olduğunu biliyordu.

Zemin sıradandı ve betondan yapılmıştı. Yine, hemen hemen her yerde olabilirdi.

Hunter'ın masaüstünden aldığı ekran görüntüsü mükemmel çıktı. Cam muhafazanın içinde oturan adam doğrudan kameraya bakıyordu. Avcı
resmi Kayıp Kişiler Birimi'ne e-postayla göndermişti. Telefonda konuştuğu temsilci, kurbanın ağzına sıkıca sarılmış tıkaç nedeniyle yüz tanıma yazılımının yalnızca sınırlı sayıda yüz karşılaştırma noktasını analiz edebileceğini söyledi. Adamın gerçekten kaybolduğu bildirilmiş olsaydı, bu yine de bir maç için yeterli olabilirdi ama bekleyip görmeleri gerekiyordu. Hunter, temsilciye yalnızca bir hafta öncesine ait kayıtları aramasını söyledi. Arayan kişinin kurbanı kaçırıp bir veya iki günden fazla alıkoymadığını ve ardından onu o

cam tankın içine atmadığını hissediyordu. Kırk sekiz saatin üzerinde bir süre boyunca esaret altında tutulan kurbanlar her zaman bunun belirtilerini gösteriyordu; uykusuzluktan bitkin ve bitkin yüz ve gözler ya da dopingden dolayı aralıklı gözler. Kişisel hijyen de önemli ölçüde zarar gördü ve yetersiz beslenmenin kaçınılmaz belirtileri her zaman mevcuttu. Tankın içindeki kurban bunların hiçbirini göstermemişti.

Garcia sandalyesine yaslanıp yorgun gözlerini ovuşturarak, "Burada hiçbir şey yok" dedi. 'O odada su deposu, kurban, saat, gazete ve her şeyi yayınlayan kamera dışında hiçbir şey yoktu. Bu adam aptal değil Robert. Yayını kaydedeceğimizi ve sonra da cehenneme kadar inceleyeceğimizi biliyordu.'

Hunter yorgun gözlerini ovuşturmadan önce nefes verdi.
‘Biliyorum.’ ‘Ben artık bunu izleyemem.’ Garcia ayağa kalktı ve batı duvarındaki küçük pencereye doğru yürüdü. ‘Kurbanın gözlerindeki çaresiz, yalvaran bakış. . Başını salladı. 'Onlara her baktığımda korkusunun tenimde ateş kırkayak gibi gezindiğini hissedebiliyorum. Ve onun tekrar tekrar ölmesini izlemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok. Aklımı karıştırıyor.”

Hunter da görüntülerden bıkmıştı. Midesini altüst eden asıl şey, suyun durduğunu fark eden adamın yüzünün nasıl umutla aydınlandığını izlemekti. Ve sonra, sadece bir dakika sonra, tüm vücudunu çevreleyen sıvı yanmaya ve derisini ve etini yemeye başladığında gözleri nasıl da korkunç bir korkuyla yandı. Hunter, adamın kavgadan vazgeçtiği anı tam olarak belirleyebiliyordu çünkü sonunda oradan asla canlı çıkamayacağını anlamıştı. Katil onunla sadece oynuyordu.

Garcia, “Sesinin tonundan falan bir şey anladın mı?” diye sordu.

'HAYIR. Bana bir seçim yapmam için bağırması dışında tüm konuşma boyunca sakindi. Bunun dışında öfke patlamaları yaşanmadı.
aşırı heyecan yok, hiçbir şey yok. Duygularını ve konuşmayı her zaman kontrol altında tutuyordu.” Hunter sandalyesine yaslandı. 'Ama beni rahatsız eden bir şey var.'

'Bu da ne?'

‘Ona bunu yapmak zorunda olmadığını söylediğimde.’

Garcia başını salladı. 'Bilmediğini bildiğini ama yapmak istediğini söyledi. Eğlenceli olacağını söyledi.”

'Doğru ve bu, kurbanın özel bir kişi olmadığını gösteriyor olabilir. Muhtemelen tamamen rastgele bir seçim.”

“Yani bu adam da sırf eğlence olsun diye insanları öldüren başka bir psikopat.” “Henüz bilmiyoruz,” diye yanıtladı Hunter. 'Sorun şu; ona, kurbanın neden esir tutulduğunu bilmediğim için bir karar

veremeyeceğimi söylediğimde, arayan kişi bana bunun benim kendi başıma bulmam gereken bir şey olduğunu söyledi.'

'Ve?'

'Ve bu, kurbanın *değildi* tamamen rastgele bir seçim. Seçilmesinin özel bir nedeni vardı ama bize söylemek niyetinde değildi.'

'Yani kelimenin tam anlamıyla bizimle dalga geçiyor.'

Hunter kendini masasından uzaklaştırıp saatine bakıp sönük bir nefes vermeden önce, "Henüz bilmiyoruz," dedi. "Ama bununla da işim bitti." Bilgisayarını kapattı. Canlı yayını izlerken onu ele geçiren aynı çaresizlik hissi geri geldi ve göğsünde boş bir delik açtı. İnternet görüntülerinden veya ses kaydından çıkarabilecekleri başka hiçbir şey yoktu. Şu anda tek umutları Kayıp Kişiler Birimi'nden bir tür gelişme gelmesiydi.

On

Hunter karanlıkta oturup Huntington Park'taki tek yatak odalı küçük dairesinin oturma odası penceresinden dışarı bakıyordu. Yalnız yaşıyordu; karısı yok, çocuğu yok, kız arkadaşı yok. Hiç evlenmemişti ve ilişkileri hiçbir zaman uzun süreli olmamıştı. Geçmişte denemişti ama Amerika'nın en şiddetli şehirlerinden birinde Cinayet Özel Bölümü'nde dedektif olmak, ne kadar gündelik olursa olsun her türlü ilişkiye zarar veriyordu.

Hunter koyu kahvesinden bir yudum daha aldı ve saatine baktı - 04:51. Sadece dört saat uyuyabilmişti ama onun için bu, uyku mutluluğuna en yakın olanıydı.

Hunter'ın uykusuzlukla mücadelesi hayatının çok erken dönemlerinde başlamıştı ve annesinin henüz yedi yaşındayken ölmesiyle tetiklenmişti. Kabuslar o kadar yıkıcıydı ki, beyni bir kendini savunma mekanizması olarak onu geceleri uyanık tutmak için elinden geleni yaptı. Hunter uykuya dalmak yerine hararetle okudu. Kitaplar onun sığınağı, kalesi oldu. Korkunç kabusların kapıları geçemeyeceği güvenli bir yer.

Hunter her zaman farklıydı. Çocukken bile bulmacaları çözebilir ve sorunları çoğu yetişkinden daha hızlı çözebilirdi. Sanki beyni hemen hemen her şeyi hızlı bir şekilde takip edebiliyormuş gibiydi. Okuldayken öğretmenlerinin onun çoğu öğrenci gibi olmadığından şüphesi yoktu. On iki yaşındayken Hunter'ın okul psikoloğu Doktor Tilby'nin önerdiği bir dizi sınav ve testten geçtikten sonra, Mirman Yetenekliler Okulu'na sekizinci sınıf öğrencisi olarak kabul edildi; bu, normal yaş olan on dört yaşından iki yıl önceydi. .

Mirman'ın özel müfredatı Hunter'ı yavaşlatmadı. On beş yaşına

gelmeden, dört yıllık lise eğitimini ikiye yoğunlaştırarak tüm programlarını kaydırarak tamamlamıştı. Tüm öğretmenlerinin tavsiyeleri ve müdürünün özel takdiriyle Mirman, Stanford Üniversitesi'nde 'özel durumlar' öğrencisi olarak kabul edildi. Hunter psikoloji okumaya karar verdi. O zamana kadar uykusuzluğu ve kabusları nispeten kontrol altındaydı.

Üniversitede de notları aynı derecede etkileyiciydi ve Hunter, yirmi üçüncü yaş gününden hemen önce Suçlu Davranış Analizi ve Biyopsikoloji alanında doktorasını aldı. Stanford Üniversitesi'nin psikoloji bölümü başkanı Doktor Timothy Healy, Hunter'ın bir öğretmenlik pozisyonuna ilgi duyması durumunda kadrosunda her zaman ona bir yer olacağını açıkça belirtti. Hunter saygıyla reddetti ancak bunu aklında tutacağını söyledi. Doktor Healy aynı zamanda Hunter'ın şu doktora tezini ileten kişiydi: *Suç Davranışında İleri Psikolojik Bir Araştırma* FBI Şiddet İçeren Suçların Analizi Ulusal Merkezi'nin başına. Bugüne kadar Hunter'ın makalesinin NCAVC'de ve Davranış Analizi Biriminde okunması zorunluydu.

Doktorasını aldıktan iki hafta sonra Hunter'ın dünyası ikinci kez sarsıldı. O zamanlar Bank of America'nın Los Angeles şehir merkezindeki bir şubesinde güvenlik görevlisi olarak çalışan babası, Vahşi Batı'da silahlı çatışmaya dönüşen bir soygun sırasında vurularak öldürüldü. Hunter'ın kabusları ve uykusuzluğu intikam duygusuyla geri geldi ve o zamandan beri onu hiç bırakmamışlardı.

Hunter kahvesini bitirdi ve fincanı pencere pervazına koydu. Gözlerini ne kadar sıkı kapatırsa kapatsın ya da yumruklarını onlara doğrultsa da, dün öğleden sonra onu yiyip bitiren görüntüleri kapatamıyordu. Sanki görüntünün her saniyesini ezberlemişti ve birisi kamerayı açmıştı. *sonsuz döngü* kafasının içinde geçiş yapın. Aklının her köşesinden ona sorular yağıyordu ve şu ana kadar tek bir cevap bulamamıştı. Bazıları onu diğerlerinden daha fazla rahatsız ediyordu.

Şimdi kendi kendine, “Neden bu işkence?” diye fısıldadı. Bir insanı öldürmeden önce belirli tipte bir bireyin başka bir insana işkence edebilmesi gerektiğini çok iyi anlamıştı. Kulağa basit gelebilir ama zamanı geldiğinde çok az kişi bunu başarabildi. Çok az insanın başarabileceği, sıradan insan duygularından bir düzeyde ayrılmaya ihtiyaç vardı. Psikolog ve psikiyatristlerin şu şekilde adlandırabileceği kişiler: *psikopatlar.*

Psikopatlar empati göstermez, pişmanlık duymaz, sevgi göstermez ya da başka birine bakmanın getirdiği başka bir duygu göstermezler. Bazen duygu eksiklikleri o kadar şiddetli olabilir ki, kendilerine karşı bile hiçbir duygu göstermezler.

Hunter'ın zihnini buldozer gibi kazıyan ikinci gerçek ise *seçim oyunu.* Katil neden oradan geçti?

Ateşle ya da suyla iki korkunç ölüme neden olabilecek bir işkence odası yaratmanın büyük bir zorluğu mu var? Peki neden onu ya da bu konuda başka birini telefonla arayıp onlardan bu seçimi yapmalarını isteyesiniz ki?

Bir katilin, hatta bir psikopatın bile son anda birini öldürme kararından şüphe etmesi alışılmadık bir durum değildi ama bu, katil için bir sorun gibi görünmüyordu. Kurbanın öleceğinden hiç şüphesi yoktu; hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu; yanarak ölmek mi yoksa boğulmak mı? Birbirine zıt iki tür. Bir insanın ölmesinin en korkulan yollarından ikisi. Ama Hunter bunun hakkında düşündükçe kendini daha da aptal hissetti. Aldatıldığına emindi.

Arayanın bu kadar miktarda sodyum hidroksiti ortada sebepsiz yere bulundurmasının mümkün olmadığını biliyordu. Hepsi oyunun bir parçasıydı. Bunu kendisi de söylemişti. Telefonda bahsettiği tüm nedenlerden dolayı Hunter'ın ateş yerine suyu seçmesini bekliyordu; bu, kurbanın acısını sona erdirmenin daha nazik, daha az sadist ve daha hızlı bir yoluydu. Ancak su aynı zamanda cesedin durumunu da korurdu ve eğer yakın zamanda onunla karşılaşırlarsa, adli tıp ekibinin bir ipucu bulma şansı çok daha fazla olacaktı. Öte yandan ateş her şeyi yok ederdi.

Hunter öfkeyle dişlerini gıcırdattı ve beynini kemiren suçluluk duygusuyla boşuna mücadele etmeye çalıştı. Arayan kişinin onunla oynadığına dair aklında hiçbir şüphe yoktu. Ve Hunter bunu öngöremediği için kendinden nefret ediyordu.

Hunter'ın cep telefonundan gelen zil sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Sanki kötü bir rüyadan uyanmış gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırıp karanlık odaya baktı. Cep telefonu, masa işlevi gören eski ve çizik ahşap yemek masasının üzerindeydi. Hunter ona ulaşmadan önce bir kez daha masanın üstüne çarptı. Arama ekranı ona Garcia olduğunu söylüyordu. Hunter cevap vermeden önce refleks olarak saatini kontrol etti - sabah 5:04. Her ne ise Hunter bunun iyi bir haber olmayacağını biliyordu.

'Carlos, naber?'

'Ceset elimizde.'

Onbir

Üç ekip arabasının yanıp sönen mavi ışıkları ve adli tıp ekibinin kaideye monte edilmiş güç ışığı olmasaydı, sabah saat beş kırk üçte, San Fernando Vadisi'ndeki Mission Hills'in arka sokağı hala karanlıkta kalacaktı. .

Hunter eski Buick LeSabre'ını sokağın girişindeki tek elektrik

direğinin yanına park etti. Arabadan indi ve bir buçuk metrelik vücudunu sabah rüzgarına karşı gerindi. Garcia'nın metalik mavi Honda Civic'i yolun karşısına park edilmişti. Hunter arka sokağa girmeden önce bir süre etrafına baktı. Elektrik direğinin eski ampulü sarı ve zayıftı. Geceleri eğer onu aramasaydınız, ara sokağı gözden kaçırmanız çok kolay olurdu. Ana caddelerden uzakta, küçük dükkanların bulunduğu sakin bir yolun arkasında yer alıyordu.

Hunter deri ceketinin fermuarını çekti ve yavaşça ara sokakta ilerlemeye başladı. Altına dalmadan önce sarı olay yeri bandının yanında duran genç polis memuruna rozetini gösterdi. Bazı mağazaların arka kapılarının üzerinde aydınlatma armatürleri gördü ama hiçbiri açık değildi. Etrafa dağılmış birkaç plastik ve kağıt torba, birkaç boş bira ve soda kutusu vardı ama bunun dışında arka sokak Los Angeles şehir merkezinde gördüğü çoğu yerden daha düzenliydi. Ara sokağın ikinci yarısı toplamda dört adet büyük metal çöp bidonlarıyla kaplıydı. Garcia, iki adli tıp ajanı ve üç üniformalı memur üçüncü çöp bidonunun hemen yanında toplanmıştı. Ara sokağın sonunda, saçları başından her yöne fırlayacak gibi görünen, yaşı belli olmayan, dağınık, kir saçılmış siyah bir adam, beton bir basamakta oturuyordu. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor gibiydi. Başka bir polis memuru onun birkaç metre sağında duruyordu; sanki kendisini kötü bir kokudan koruyormuş gibi bir eliyle burnunu kapatmıştı. Hiçbir yerde CCTV kamera yoktu.

Partnerinin kendisine doğru yürüdüğünü fark eden Garcia, "Robert," dedi. Hunter, ortağının çilek pembesi çerçeveli gözlerini fark ederek, "Buraya saat kaçta geldin?" dedi.

'On dakikadan az bir süre önce, ama yine de çağrı geldiğinde uyanıktım.'

Hunter'ın kaşları havaya kalktı.

Garcia, "Hiç uyuyamadım" diye açıkladı ve başını işaret etti. 'Sanki burada bir sinemam varmış gibi. Şimdi tahmin edin tüm gece boyunca ekranımda hangi film oynadı?'

Hunter hiçbir şey söylemedi. Zaten Garcia'nın omzunun üzerinden üçüncü çöp bidonunun etrafındaki kargaşaya bakıyordu.

Garcia, "Bu bizim kurbanımız" dedi. 'Buna hiç şüphe yok.'

Hunter yaklaştı. Üç polis memuru 'günaydın' anlamında başlarını salladılar ama kimse tek kelime etmedi.

Sorumlu adli tıp ajanı Mike Brindle çöp bidonunun yanında diz çökmüş, küçük bir cımbızla yerden bir şeyler topluyordu. Hunter'ı görünce durakladı ve ayağa kalktı.

"Robert," dedi başını sallayarak. Hatırlayamayacakları kadar çok vaka üzerinde birlikte çalışmışlardı.

Hunter da bu jeste karşılık verdi ama odak noktası yerdeki çıplak erkek bedeniydi. Üçüncü ve dördüncü çöp bidonlarının arasında

sırtüstü yatıyordu. Bacakları uzatılmıştı. Sağ kolu vücudunun yanındaydı ve dirseğinden bükülmüştü. Soldaki ise rahat bir şekilde karnının üzerinde duruyordu.

Hunter adamın yüzüne bakarken boğazının biraz sıkıştığını hissetti. Hiçbiri yoktu; burun yoktu, dudak yoktu, gözler yoktu. Dişleri bile çürümüş ve aşınmış gibiydi. Gözbebekleri hâlâ yuvalarındaydı ama delikli, yarı dolu silikon torbalara benziyorlardı. Aslında tüm vücudunun etrafındaki deri zımparalanmış gibiydi. Ancak açığa çıkan et kırmızı-çiğ görünmüyordu. Pembe-gri bir tonu vardı. Her ne kadar şok edici olsa da Hunter'ı o kadar da şaşırtmadı. Alkali banyo bir bakıma etini pişirmişti.

Hunter biraz daha yaklaştı.

Cesedin ne el ne de ayak tırnakları kalmıştı.

Tamamen şekil bozukluğuna rağmen Hunter'ın onun dün bilgisayar ekranlarında gördükleri adam olduğundan pek şüphesi yoktu. Adam nihayet öldüğünde, cansız kafası öne doğru düştü ve yüzünü alkalin karışımına batırdı, ama kafasının tamamı değil. Kısa kahverengi saçları neredeyse hiç bozulmamıştı.

Brindle, "Öleli birkaç saat oldu" dedi. 'Ceset tam ölüm sertliğinde.'

Hunter, "Dün öğleden sonra üç yirmi altı," dedi.

Brindle ona kaşlarını çattı.

Hunter, "Dün öğleden sonra üç yirmi altıda öldü," diye tekrarladı. 'Onu tanıyor musun?'

“Tam olarak değil.” Hunter başını kaldırdı. Yakındaki üç polis memuru olay yeri kasetine geri dönmüştü. Hunter hemen Brindle'a önceki gün olup bitenlerin bir özetini verdi.

Hunter'ın işi bittiğinde Brindle, "Tanrım," dedi. “Bu, vücudundaki tuhaf şekil bozukluğunu ve etinin tuhaf renk değişimini açıklıyor.” Hunter'ın az önce söylediği şey karşısında hâlâ şok içindeyken başını salladı. ‘Yani sadece izlemen için yaratılmadın, aynı zamanda seni ölüm yöntemini seçmeye de mi zorladı?'

Hunter sessizce başını salladı.

'Ve her şeyi dijital olarak kaydettiniz mi?'

'Evet.'

Brindle ağırlaşan gözlerle yeniden işkence gören cesede baktı. 'Artık bu şehri veya içindeki insanları anlamıyorum Robert.'

'Hiçbirimizin anladığını sanmıyorum' diye yanıtladı Hunter.

'Böyle bir şeyden nasıl bir anlam çıkarılabilir?'

Hunter cesedi daha iyi incelemek için diz çöktü. Güçlü adli ışık sayesinde her ayrıntı görülebiliyordu. Koku çoktan kokuşmuş et bölgesine doğru sınırı aşmıştı. Hunter burnunu kapatmak için sol elini kullandı. Adamın ayaklarında, bacaklarında ve kollarında küçük ezikler fark etti. 'Bunlar ne?'

Brindle "Fare ısırır" dedi. “Buraya geldiğimizde birkaç kişinin cesedini korkutmak zorunda kaldık. Bu çöp bidonlarında oldukça fazla yiyecek var. Bu arka sokakta bir fırın, bir kasap ve küçük bir kafeterya var.' Hunter başını salladı.

Brindle, "Katilin buraya bir şeyler atmaya karar vermesi ihtimaline karşı dört çöp bidonunun içindeki çöplerin çoğunu elekten geçireceğiz" dedi. 'Ama bana anlattığın hikayeden sonra o kadar da dikkatsiz davranacak gibi görünmüyor.'

Hunter tekrar başını salladı. Bakışları sokağın sonundaki siyah adama kaydı. Yırtık ve lekeli giysiler giymişti ve bir aç kurt sürüsünün saldırısından kurtulmuş gibi görünen eski, renksiz uzun bir palto giymişti.

Brindle, "Adı Keon Lewis," diye önerdi. 'Cesedi bulan oydu.'

Hunter bazı sorular sormaya hazır bir şekilde ayağa kalktı.

"Bu konuda iyi şanslar" dedi Brindle. ‘Evsizlerin polislerle konuşmayı ne kadar sevdiğini bilirsin.’

On iki

Keon Lewis hâlâ sokağın uzak ucundaki beton basamakta oturuyordu. Yaklaşık 1,80 boyundaydı ve çok zayıftı. Dağınık siyah sakalı yüzünü sonuna kadar rahatsız ediyormuş gibi görünüyordu. Her birkaç saniyede bir kuvvetlice kaşıyordu. Kirle dolu kirli, kırık tırnakları vardı. Elleri yaralanmış ve su toplamıştı. İçlerinden birinde enfeksiyon kapmış gibi görünen bir kesik vardı; derisi hassastı ve koyu kestane rengi bir kabuğun etrafında şişmişti. Gözleri sık sık olay yerine bakıyordu ama onları hemen çekip yere ya da ellerine bakıyordu.

Hunter, Keon'a ve yanında duran memura yaklaştı. Keon başını kaldırdı ama bakışlarını hızla başka yöne çevirdi. Bir yemeğe baharat katan bir aşçı gibi ellerini birbirine ovuşturdu.

Dudakları kuru ve çatlaktı ve sanki eski, kuru kontakt lens takıyormuş gibi gözlerini kırpıştırmaya devam ediyordu. Fiziksel belirtilerin tümü kristal meth bağımlılığına işaret ediyordu. Otuzlu, kırklı, ellili veya yirmili yaşların başında olabilirdi. Hunter, Keon'un kendisini tanıdığından şüpheliydi.

"Keon?" dedi Hunter. "Ben Cinayet Masasından Dedektif Robert Hunter."

Keon ona gergin bir şekilde başını salladı ama yine de gözlerini aşağıda tuttu.

Memur, Hunter ve Keon'a biraz mahremiyet sağlamak için uzaklaştı. "Dinle," dedi Hunter sakin, kibirli olmayan bir sesle. 'Endişelenmene gerek yok. Kimse seni rahatsız etmek için burada

değil, söz veriyorum. Ne yazık ki bir cinayet kurbanının cesedini bulacak kadar şanssızdınız. Benim işim sana birkaç soru sormak, hepsi bu. Bundan sonra gitmekte özgürsün.'

Keon yine sakalını kaşıdı.

Hunter yüzünün bir zamanlar nazik ve çekici olduğunu görebiliyordu ama uyuşturucu kullanımı, alkol ve yoksulluk sınırının çok altında yaşanan bir hayat onu çok farklı bir şeye dönüştürmüştü.

'Otursam olur mu?'

Keon basamağın kenarına doğru ilerledi. Giysileri bayat ter ve çöp kokuyordu.

Hunter oturdu ve derin bir nefes verdi. 'Bu biraz berbat bir şey, değil mi?'

'Kahretsin dostum, bu gerçekten berbat bir şey.' Sesi sanki boğazı ağrıyormuş gibi tiz çıkıyordu. 'Ona ne oluyor dostum? Birisi onun derisini mi yüzdü?" "Gerçekten bilmek istemezsin," dedi Hunter.

Keon elinin arkasındaki gevşek deriyi aldı ve sanki bir anlığına sessizleşmeden önce onu yırtmaya çalışıyormuş gibi acı verici bir şekilde büktü. 'Söylesene dostum, sigaran yok, değil mi? Bir orospu gibi titriyorum."

"Sana bir tane getireceğim." Hunter memura yaklaşmasını işaret etti ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Polis memuru başını salladı ve sokağın diğer ucuna doğru ilerledi.

Hunter, "Burası çok sessiz bir sokak," dedi. 'Buraya sık sık gelir misin?' 'Bazen. Yeterince yakınsam,' diye yanıtladı Keon, Hunter'a bir dizi hızlı baş sallama hareketi yaparak. 'Buraya gelmemin nedeni bu, ne dediğimi anlıyor musun? Çünkü sessiz. Kaza yapacak bir yer bulmak için mücadele etmenize gerek yok. Ve bazen çöp bidonlarından güzel yiyecekler alıyorsun, kazıyor musun? Yiyecek dükkanları inanamayacağın şeyleri atıyor dostum." Keon çürük dişlerle dolu bir ağızla gülümsedi. 'Farelerle savaşmalısın, ama hey, bedava.'

Hunter ona anlayışla başını salladı. 'Buraya geldiğinde neler olduğunu bana anlatabilir misin?'

'Ah dostum, polislere zaten her şeyi anlattım.'

'Anlıyorum ve bunun baş belası olduğunu biliyorum. Ama bunun yapılması gerekiyor Keon."

Polis memuru bir paket sigara ve bir kutu kibritle geri döndü ve bunları Keon'a verdi. Hızlı bir şekilde bir tanesini söndürdü, yaktı ve o kadar uzun süre çekti ki memur, her şeyi tek nefeste tüttüreceğini sandı.

Hunter onun nefes vermesini bekledi. "Paket sende kalabilir." Keon hiç vakit kaybetmeden paketi sağ cebine koydu. "Peki bana cesedi nasıl bulduğunuzu anlatabilir

misiniz?”

Keon omuz silkti. 'Elbette.'

"Buraya geldiğinizde saatin kaç olduğunu biliyor musunuz?"

Başka bir omuz silkme. Keon sol kolunu geri çekti ve Hunter'a çıplak bileğini gösterdi. "Rolex'im mağazada."

Hunter'ın ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı. 'Bir tahminde bulunabilir misin? Bütün dükkanlar zaten kapalı mıydı?”

'Ah evet millet. Geç oldu dostum. Gece yarısını çoktan geçti. Panorama City'den buraya kadar yürüdüm ve biraz zaman aldı çünkü ayağım kötü, ne demek istediğimi anlıyor musun?' Keon sol ayağını işaret etti. Kirli, eski deri bir Nike spor ayakkabı giyiyordu. Sol tarafta Hunter'ın iki ayak parmağını görebileceği büyük bir delik vardı. Sağ ayağındaki ayakkabı siyah Converse All Stars'tı.

‘Polisler asla buraya gelmez, ne demek istediğimi anlıyor musun?’ diye devam etti Keon. 'Böylece uyurken asla dürtülmez veya tekmelenemezsin ve yoluna devam etmen söylenmez. Burada birkaç saat iyi uyuyabilirsin ve kimse seni rahatsız etmez, anladın mı?'

Hunter başını salladı. "Peki ne oldu?"

Keon bir nefes daha çekti, dumanı burnundan dışarı verdi ve bir süre gergin bir şekilde dumanın yüzünün önünde dans etmesini izledi. 'Gerçekten yaklaşana kadar onu hiç görmedim. Sokak karanlıktı, anladın mı? İlk çöp bidonunun yanına gelip içini kontrol ettim. Genellikle en iyi yiyeceğe sahip olan odur çünkü fırın artıklarını oraya atar. Kendime güzel bir parça mısır ekmeği aldım.' Bunu söylerken Keon'un midesinden şiddetli bir gurultu geldi. Bunu umursamadı ve sigarasından bir nefes daha çekti. 'Fakat daha bir ısırık alamadan, çöp bidonlarından birinin arkasından bu çift bacağın çıktığını gördüm. Başka bir kardeşin kaza yaptığını sanıyordum, ne demek istediğimi anlıyor musun? Burada birden fazla kişiye yetecek kadar yer var, anladın mı?'

Hunter, Keon'un hareketlerini ve ifadelerini dikkatle izliyordu. Hikayesini anlatmaya başladığında elleri yeniden titremeye başlamıştı. Sesindeki hırıltı biraz daha kötüleşmişti. Gözleri herhangi bir yere çok uzun süre odaklanmakta zorluk çekiyordu (uyuşturucu bağımlılığının bir belirtisi) ama içlerindeki titreme gerçek bir korkuydu.

Keon, "Belki Tobby ya da Tyrek'tir diye düşündüm" diye devam etti. 'Onlar da arada bir buraya düşüyorlar. Ama yaklaştığımda... Keon sanki yüzünü yakıyormuş gibi sakalını kaşıdı. 'Kahretsin dostum, ona ne oldu?' Korkmuş gözleri Hunter'ınkilerle buluştu. 'Yüzü yok. Derisi yok.” Sigarasını tek bir çekişte bitirdi ve ayakkabısının altında söndürdü. 'Hayatımda pek çok çılgın şey gördüm, millet. Ben de birkaç ceset gördüm, ama bu...' başı çöp bidonlarına doğru eğildi 'bu şeytanın işi dostum.'

Hunter, "Kapalı mıydı?" diye sordu. 'Gazetelerle mi, yoksa bir bez parçasıyla mı, yoksa başka bir şeyle mi?'

Hayır, millet. Kocaman bir yapışkan et parçası gibi orada öylece yatıyordu, ne dediğimi anlıyor musun? Beni çok korkuttun dostum. Fareler bile bundan yarı yarıya korkmuştu."

Hunter, "Etrafta başka kimseyi gördün mü?" diye sordu.

Kesinlikle hayır. Sokak boştu."

"Yakınlarda park etmiş araba var mı, belki ara sokağın girişine yakın?" Keon durakladı, kaşları biraz çatıldı ve dilini çatlak alt dudağının üzerinde gezdirdi.

'Etrafta bir araba var mıydı?'

'Köşeyi döndüğümde ara sokaktan bir kamyonun geri geldiğini gördüm.'

'Kamyon mu?'

'Evet, daha çok bir kamyonete benziyor, türünü biliyor musun? Ama arkası açık değildi. Arka kutunun üzerinde kapalı bir tavan vardı."

'Ne tür bir kamyon olduğunu fark ettiniz mi?'

Hayır dostum. O kadar yakın değildim. Dediğim gibi, kamyonun geri çekildiğini ve hareket ettiğini gördüğümde köşeyi yeni dönmüştüm.'

'Renk nasıl?'

Keon bir an düşündü. 'Karanlık bir kamyondu. Belki siyah ya da mavi. Uzaktan söylemek zor. Buradaki ışıklandırma o kadar da iyi değil, ne dediğimi anlıyor musun? Ancak arka çamurlukta büyük bir göçük vardı. Bunu hatırlıyorum."

'Bir göçük mü? Emin misin?'

'Hı-hı. Kamyonun sürücü tarafında ara sokaktan geri geri gittiğini gördüm.'

'Ne kadar büyük bir göçük?'

'O kadar uzaktan görebileceğim kadar büyük.'

Hunter bazı notlar aldı. 'Şoförü hiç görebildin mi?'

'Hayır, hepiniz. Karanlık pencereler."

'Kamyonun eski mi yoksa yeni mi olduğunu söyleyebilir misiniz?'

Keon başını salladı. 'Gerçekten söyleyemem ama eski bir kamyon olduğunu sanmıyorum.'

Hunter başını salladı. 'Tamam, devam edelim. Peki yerde cesedi gördüğünüzde ne yaptınız? Ona hiç dokundun mu?'

"Dokunmak mı?" Keon'un gözleri fal taşı gibi açıldı. 'Kafan iyi mi dostum? Biraz alabilir miyim? Keon aptal değil, millet. Sertliğin nesi olduğunu bilmiyordum. Bir hastalık ya da bir şey olabilir. "Cildin AIDS'i" gibi tuhaf şeyler ya da hükümet tarafından yaratılan yeni bir hastalık, ne demek istediğimi anlıyor musun? Bir deney ya da bir şey

gibi. Ya öyle ya da şeytan gerçekten sokaklarda dolaşıyor, orospu çocuklarının derilerini yüzüyor, yüzlerini siliyor ve onları arka sokaklara atıyor.” Keon bir sigara daha aldı. 'Hayır dostum, hiçbir cesede dokunmadım. Her şeyi bıraktım ve buradan defolup gittim, sokaklardan bir ankesörlü telefon aldım ve 911'i aradım.'

'Cesedi görür görmez 911'i mi aradınız?'

'Doğru, millet.'

Keon'un midesi yeniden guruldadı. Sigarasını yaktı, uzun bir nefes daha çekti ve duraksadı, biraz tereddütlü görünüyordu. Hunter bunu fark etti. "Başka bir şey var mı Keon?"

‘Eh, belki de öyle düşündüm. . . Biliyorsun . . . bir çeşit ödül ya da bir şey vardı. İyi yaptım değil mi? Hepinizi buraya mı çağırıyorum? Kamyonu falan hatırlıyorum.”

Bu da Keon'un nasıl bu kadar özgürce işbirliği yaptığını açıklıyordu. ‘Evet Keon, iyi iş çıkardın ama ödül yok.

Özür dilerim.” “Ah, hadi dostum. Hiçbir şey yok mu?'

Hunter ona hafifçe başını salladı.

Lanet olsun dostum. Bu adil değil. Kardeşine bir konuda yardım edemez misin? Biraz yardımla yapabilirim, ne dediğimi anlıyor musun?'

Midesinden yüksek, daha uzun bir gurultu daha.

“En son ne zaman düzgün bir yemek yedin, Keon?”

"Tam bir yemeği mi kastediyorsun?"

Hunter başını salladı.

Keon bir an dudaklarını çiğnedi. 'Bir süreliğine değil dostum.' 'Tamam, bak. Sana hiç para vermeyeceğim ama eğer açsan... Hunter Keon'un karnına doğru başını salladı ve öyle olduğunu duyabiliyorum, kahvaltı benden. Buna ne dersin?'

Keon tekrar dudaklarını çiğnerken sakalının her iki tarafını da kaşıdı. Hadi millet. Sadece yirmi dolar dostum. Yirmi dolar sizin için hiçbir şey değil.” “Para yok Keon, üzgünüm.”

'O halde on. Bir kardeşine on dolar ayırabilirsin, değil mi?” “Kahvaltı Keon. Yapabileceğimin en iyisi bu.”

Keon düşünürken ellerine baktı. 'Sıcak krep yiyebilir miyim?'

Avcı gülümsedi. “Evet, sıcak krep yiyebilirsin.”

Keon başını salladı. 'Evet, kahvaltı kulağa hoş geliyor millet.'

On üç

Cesede sahip olmalarına rağmen Hunter ve Garcia kurbanın kimliğini

bulmaya yaklaşamadılar. Cildinin tamamı alkalin solüsyonda çözülmüştü ve bu da hiçbir parmak izi, tanımlayıcı dövme veya doğum lekesi olmadığı ve kesinlikle hiçbir yüz özelliği olmadığı anlamına geliyordu. DNA analizleri birkaç gün sürecekti, ancak o zaman bile ancak kurbanın DNA'sı FBI'ın Birleşik DNA İndeks Sistemi CODIS'te arşivlenmişse eşleşme elde edilebilirdi ve bunun gerçekleşmesi için kurbanın daha önce bulunmuş olması gerekirdi. cinsel saldırı veya cinayet gibi ağır bir suçtan hüküm giymiş olmak çok uzak bir ihtimal. Ayrıca Kayıp Kişiler Birimi'nden hâlâ haber bekliyorlardı.

Öğleden sonra erken saatlerde Mike Brindle ve adli tıp ekibi ilgi çekici olabilecek küçük bir torba saç, lif ve döküntü toplamıştı, ancak dört büyük çöp bidonunun bulunduğu bir ara sokakta bunların hepsi birkaç günlük çöplerle doluydu. çok sayıda farklı kuruluşta kimse bir atılım için nefesini tutmuyordu.

Hunter, Brindle'a Keon Lewis'in ara sokaktan geri geldiğini gördüğü kamyonetten bahsetti. Brindle, halihazırda iki takım lastik izine rastladıklarını söyledi. Bunlardan ilki ve daha öne çıkanı, büyük, ağır hizmet tipi lastiklere benzeyen lastiklerden geliyordu. En iyi izlenimler ilk çöp bidonunun yanındaydı. Brindle'ın görüşü, parmak izlerinin toplama gününde şehirdeki bir veya daha fazla çöp kamyonu tarafından bırakıldığı yönündeydi. Hunter haklı olduğunu düşündü ama laboratuvarın bunu doğrulaması gerekiyordu.

Brindle'ın ekibi sokağın yarısına gelindiğinde şansı yaver gitmişti ve burada lastiğin bir bölümünü ıslatmaya yetecek kadar kirli su içeren küçük bir çukur sayesinde ikinci, çok hafif, kısmi bir lastik izi buldular. Kısmi parmak izi çöp kamyonu gibi büyük ve ağır bir araçtan gelmiş gibi görünmüyordu. Sorun şu ki, onu bulduklarında izlenimin çoğu Los Angeles sabah güneşi altında buharlaşmıştı, ancak özel bir pudra ve büyük bir tabaka siyah jelatin kaldırıcı yardımıyla,
izlerini elde edebildiler. Laboratuvarın onlara bir şeyler alması için yeterince iyi olacağını umuyorlardı.

Hunter Merkezi Operasyonlardan kontrol etti. Keon'un 911 çağrısı sabah saat birden hemen önce geldi. Hunter bu işaretin her iki tarafında da iki saat izin verdi ve Valley Bürosu'nun Trafik Bölümü ile temasa geçerek gece 23:00'ten itibaren bölgeyi çevreleyen herhangi bir yol kamerasından alabilecekleri görüntüleri istedi. sabah 03:00'e kadar Hala bekliyorlardı.

"Tamam" dedi Garcia, bilgisayarındaki "yazdır" düğmesine basarak. Hunter masasındaydı, ara sokaktaki fotoğrafları inceliyordu. Onları bıraktı ve masasının üzerinden ortağına baktı.

Garcia, "Sodyum hidroksit veya kostik soda dört ana formatta satın alınabilir" diye açıkladı. 'Paletler, inciler, pullar veya sıvı. Ana kullanım alanlarından biri temizlik maddesi olduğu için, çeşitli sınıflarda ve paket boyutlarında tezgahlarda ve internet üzerinden kolayca bulunup satın alınabilir. Pek çok satıcı onu hemen hemen herkese satar, kimlik kontrolüne gerek yoktur.' Garcia ayağa kalktı ve odanın köşesindeki yazıcıya doğru yürüdü. ‘Aslında süpermarketlerde kostik soda şişelerini bile bulabilirsiniz. Ayrıca gider tıkanıklıkları, zemin ve fırın temizleyicileri de dahil olmak üzere pek çok temizlik ürününde de mevcut.' Çıktıyı Hunter'a uzattı. 'Bu şeyi elde etmek çok kolay. Bu ölü bir yoldur.'

Hunter çarşafı alırken masasındaki telefon çaldı.

'Dedektif Hunter, Cinayet Masası Uzmanı' diye yanıtladı ve birkaç saniye dinledi. “Yoldayız.” Telefonu bıraktı ve Garcia’ya başını salladı. 'Hadi gidelim.'

'Nerede?'

'Morg. Doktor Hove'un otopsisi bitti.'

On dört

North Mission Road'daki Los Angeles County Adli Tıp Departmanına yolculuk yirmi dakikadan az sürdü. Hunter ve Garcia, mimari açıdan etkileyici binanın ana girişine giden cömert basamakları çıkıp resepsiyon bankosuna yaklaştılar. Elli yaşlarında, iri yapılı, iyi yüzlü siyahi bir kadın olan görevli, eski hastanenin morga dönüşen kapısından giren herkese gösterdiği aynı sempatik gülümsemeyi onlara gösterdi.

Bir kütüphanede eğitim almış gibi görünen bir sesle, "İyi günler, Dedektifler," dedi.

“Nasılsın Sandra?” Hunter da gülümsedi.

‘İyiyim, teşekkür ederim.’ Soruya yanıt verilmedi. Sandra uzun zaman önce morga giren kimseye nasıl olduğunu sormamayı öğrenmişti. *Onlar* yapıyorlardı. "Doktor Hove seni Autopsy Theatre One'da bekliyor." Hafif bir baş hareketiyle resepsiyonun sağındaki iki kanatlı kapıyı işaret etti.

Hunter ve Garcia onların arasından geçip uzun, gıcırtılı temiz beyaz koridorda ilerlemeye devam ettiler. Sonunda sola dönüp daha kısa bir koridora girdiler; burada beyaz bir çarşafla örtülü sedye üzerinde bir cesedi tekerlekli sandalyede taşıyan bir görevli onlara doğru geliyordu. İki floresan tavan lambasından biri arızalıydı, tuhaf aralıklarla yanıp sönüyordu. Bu sahne Hunter'a B sınıfı bir korku filmini hatırlattı.

Hunter sanki hapşıracakmış gibi burnunu sıktı. Her defasında buranın kokusu burnuna kadar geliyordu. Bir hastaneninki gibiydi ama farklı bir etkisi vardı. Sanki boğazının arkasını pençeleyen ve burun deliklerinin içini asit gibi yavaş yavaş yakan bir şey vardı. Ancak bugün dezenfektan ve temizlik ürünlerinin dayanılmaz kokusu midesini daha da bulandırıyordu. Sanki içlerindeki sodyum hidroksitin kokusunu alabiliyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Garcia da bunu anlamış görünüyordu.

Bir kez daha sola döndük ve Otopsi Tiyatrosu Bir'in kapısına vardılar.

Hunter duvardaki dahili telefon düğmesine bastı ve minik hoparlörden statik bir çatırtı duydu. "Doktor Hove?" diye seslendi.

Ağır kapı vızıldadı ve basınç contasına benzer bir tıslamayla kilidi açıldı. Hunter kapıyı iterek açtı ve o ve Garcia kışın soğuk olduğu büyük odaya girdiler. Duvarları parlak beyaz renkte fayanslarla kaplıydı. Zemini parlak vinilden yapılmıştı. Doğu duvarı boyunca uzanan büyük lavaboların bulunduğu uzun bir tezgâhın içinden üç adet paslanmaz çelik otopsi masası fırladı. Tavanda, her masanın üstünde, cerrahi ışıklardan oluşan dairesel bir ada vardı. Metal kriptalar iki duvarı kaplıyordu ve büyük kulpları olan büyük dosya dolaplarına benziyorlardı. Los Angeles İlçe Adli Tıp Departmanının Baş Tıbbi Muayenecisi odanın uzak ucunda duruyordu.

Doktor Carolyn Hove uzun boylu ve zayıftı, delici yeşil gözleri ve genellikle at kuyruğu yaptığı uzun kestane rengi saçları vardı ama bugün basit bir topuz halinde toplanmıştı. Cerrahi maskesi boynunun etrafında gevşek bir şekilde asılıydı, hafif bir pembe ruj dokunuşuyla dolgun dudakları, çıkık elmacık kemiklerini ve minyon, narin burnunu ortaya çıkarıyordu. Elleri beyaz laboratuvar tulumunun ceplerine sıkıştırılmıştı.

"Robert, Carlos," diye her dedektifi başını sallayarak selamladı. Sesi kadifemsi ama sertti, her zaman kontrolü elinde tutan türdendi.

Her iki dedektif de bu jeste sessizce karşılık verdi.

Doktor Hove, "Mike bana tüm hikayeyi anlattı" dedi. “Yani katil ofisinizi arayıp izlemenizi mi sağladı?” Kendisine en yakın olan otopsi masasına doğru ilerledi. Diğer ikisi neyse ki boştu.

Hunter ve Garcia da onu takip etti.

Garcia, "Kurbanın ilk önce nasıl öleceğine karar vermemizi sağladı" diye yanıtladı. 'Neden olduğu hakkında bir fikrin var mı?'

'Bunun üzerinde çalışıyoruz.'

“Mike ayrıca bana katilin bir tür şey yarattığını da söyledi. . . işkence odası mı?'

Hunter, "Onun gibi bir şey" diye yanıtladı.

Garcia, "İsterseniz görüntüleri izleyebilirsiniz Doktor," dedi. ‘Belki

kaçırdığımız bir şeyi alabilirsiniz.'

Onlara tereddütle başını salladı. 'Tabii, eğer bana gönderirsen, bir bakarım.'

Dikkatleri çelik masanın üzerindeki cesede çevrilmeden önce bir anlık sessizlik oldu. Derisiz ve meçhul kurban orada çift cinsiyetli bir yaratık gibi yatıyordu. Çarpık bir et yığınından başka bir şey değil. Kalın, siyah dikişlerle süslenmiş meşhur Y kesiği, şimdi vücuda bir kat daha tuhaflık katıyordu.

Doktor Hove yeni bir çift lateks eldiven taktı, tepedeki adanın ışıklarını yaktı ve kurbana baktı. 'Bunca yıldır adli tıp doktoru olarak çalışıyorum ve hâlâ bunu anlayamıyorum. Bir insan bunu başka bir insana nasıl yapabilir?'

Garcia, "Bazı insanlar daha kötüsünü de yapabilir, Doktor," diye yanıtladı.

"Acı söz konusu olduğunda bundan daha kötü bir şey olamaz, Carlos." Sesi Garcia'nın tüylerini diken diken etti. 'Sodyum hidroksit güçlü bir baz maddedir' diye açıkladı. 'Sülfürik ve hidroklorik gibi güçlü asitlerin pH ölçeğinin tam karşı ucunda yer alır. Güçlü asitlerin insan cildiyle doğrudan temas etmesi durumunda ne tür hasarlar verebileceğini herkes bilir, değil mi? Ancak çok az insanın bildiği şey, sodyum hidroksit gibi güçlü bazların insan vücuduna güçlü asitlerden kırk kat daha acı verici ve yıkıcı olduğudur.'

Garcia'nın gözleri büyüdü. 'Kırk?'

Doktor Hove başını salladı. 'Sülfürik asit, sodyum hidroksit ile karşılaştırıldığında ılık suya benzer. Bu katilin yaptığı, kurbanın içinde bulunduğu alkali bir banyo oluşturmaktı." Gözleri masadaki cesede döndü. 'Onun için canlı canlı yakılıyor gibiydi ama beyni daha uzun süre çalışmaya devam ederdi. . . çok daha uzun bir süre, bu yüzden vücuduna gelen her yakıcı acıyı hissetti. Çözelti cildinin ilk iki katmanını çok kısa sürede aşındırdı.'

"Ve sonra asıl acı başladı," dedi Hunter kısık bir sesle.

"Doğru" diye onayladı Doktor Hove.

Garcia biraz şüpheli görünüyordu.

Doktor şöyle açıkladı: 'Sodyum hidroksitin bu kadar çok endüstriyel temizlik ürününde kullanılmasının ana nedeni, onun gresi, sıvı yağları, katı yağları ve proteini çözme konusundaki inanılmaz yeteneğidir. İnsan derisinin üçüncü tabakası olan deri altı çoğunlukla yağdan oluşur. Bu bittiğinde, çoğunluğu proteinden oluşan kas dokusu elde edersiniz. Şimdi durumu anlamaya mı başladın?'

Garcia sindi.

"Buna, solüsyondaki alkalozun sinirleri aşırı derecede uyararak onların korkunç derecede iltihaplanmasına neden olduğu gerçeğini de ekleyin ve vücudundaki her bir sinirin acı içinde çığlık attığını görürsünüz. Ağrı tüm önemli kasların spazmına, kilitlenmesine ve

kramplarına neden olur. Eğer bağlı olmasaydı
oturma pozisyonunda olsaydı muhtemelen omuriliği bükülmekten kırılırdı. Ve beyni hâlâ çalışıyordu; vücudu kelimenin tam anlamıyla katman katman çözülürken her şeyi kaydediyordu.'

"Sanırım şimdi olayı anladım, Doktor, teşekkürler," dedi Garcia yeşil bir ifadeyle. Doktor, "Neyse ki onun için" dedi. “Kalbi mücadeleden erken vazgeçti.” “Yeterince erken değil,” dedi Hunter. 'Ölmeden önce on bir dakika boyunca alkali banyodaydı.'

Doktor Hove başını yana eğerek bu teklifi kabul etti. 'Yine de kalbi olması gerekenden daha hızlı teslim oldu. Onu henüz teşhis edemediniz mi?'

Hunter, "Hala bunun üzerinde çalışıyoruz" dedi.

“Yani bunun faydası olabilir.” Arkasındaki tezgahtan bir belge aldı ve onu Hunter'a uzattı. 'Kalbinin daha sağlıklı birinden daha erken iflas etmesinin nedeni, kalpteki mitral kapağın daralması anlamına gelen mitral stenoz hastası olmasıydı. Bu, kalbi sol atriyumdan sol ventriküle kan pompalamak için daha fazla çalışmaya zorlar. Yaşadığı büyük acı nedeniyle vücuduna daha fazla kan sağlamak için kalbinin hızlanması gerekiyordu. Durumu nedeniyle kalbi daha erken ölümcül derecede aşırı çalışmaya başladı.'

“Ne kadar erken?” diye sordu Garcia.

‘Yüzde kırk ila elli diyebilirim.’

'Yaptığının iki katına dayanabilir miydi?'

Doktor başını salladı. “Senin gibi daha sağlıklı bir insan muhtemelen bunu yapardı.” Garcia ensesinden aşağıya doğru süzülen ürpertici duyguyu silkip attı.

Doktor Hove, "Bu duruma sahip bir kişi büyük olasılıkla birkaç ayda bir önlem amacıyla bir kardiyologa kontrole gidecektir" dedi. Hunter, "Teşekkürler Doktor," dedi. 'Hemen kontrol etmeye başlayacağız.' Doktor, 'Maalesef ceset adli tıpta bir kara delik' dedi. 'Eğer bulunacak bir şey varsa, sodyum hidroksit onu yok etmiş demektir. Bakteriler bile hayatta kalamazdı.” Boğazını temizlemek için öksürdü. 'Buna uyuşturucu açısından bakmayı düşünüyorsanız, onun uyuşturucu kullanıcısı olmadığını, eğer kullanıyorsa tamamen eğlence amaçlı olduğunu ve en az bir haftadır hiçbir şeye dokunmadığını söyleyebilirim.'

Hunter durumun böyle olacağını biliyordu ama doktorun tavrında bir tereddüt sezdi. "Başka bir şey var mı doktor?"

'Bir konuda kafam karıştı' dedi. 'Kurban, daha sağlıklı bir kalbe sahip bir kişiden daha hızlı bir şekilde kalp krizi geçirse de, sodyum hidroksit çözeltisi dokuları kemirmeye ve vücudunda hiçbir şey kalmayana kadar erimeye devam etmeliydi. Olmadı. Tam kas dokusuna ulaşacakken durdu.”

Hunter, "Tam da öldüğü sırada," dedi.

'Ben de öyle derdim, evet. Bu da katilin işkence tankını boşalttığını ve kurbanı ölür ölmez oradan çıkardığını gösteriyor.” “Muhtemelen öyle yaptı,” diye onayladı Hunter.

'Ama neden? Peki neden cesedi bir ara sokağa atıyorsunuz? Katil kurbanı tankta bırakmış olsaydı ceset erimiş olacaktı. Kanıt sorunu çözüldü. Neden polise üzerinde çalışabileceği bir şey veresiniz ki?'

Hunter, "Çünkü katil onu ciddiye aldığımızdan emin olmak istiyor," diye yanıtladı. 'Ceset olmadan internette gördüğümüz şeyin sadece bir grafik hilesi olmadığına dair hiçbir kanıtımız yok.'

"Ya da birisi bunu yapıyor," diye ekledi Garcia. "Tankın içindeki su çok hızlı aktı doktor." Tek görebildiğimiz kurbanın yüzüydü, başka bir şey değil. Muazzam bir acı çektiğini, vücudunun erimeye başladığını varsaymıştık ama bunu yapan biri Los Angeles Polis Departmanı'nda büyük bir "serserilik yaptın" aldatmacası yapıyor olabilir.'

Hunter, "Amaç aynı zamanda cesedin hızla bulunmasıydı" dedi. 'Bu yüzden atıldığı yer; birçok dükkanın kullandığı bir arka sokak. Çöp toplama işlemi bugün sabahın erken saatlerinde yapıldı. Katilin bunu bildiğinden eminim.”

Doktor Hove, "Yani tüm bu olup bitenlerin kurgu olmadığını kanıtlamak için size cesedi veriyor" dedi.

Hunter, "Fikir bu," diye onayladı. 'Çünkü artık onun gerçek olduğunu biliyoruz.'

On beş

Christina Stevenson, Santa Monica'daki tek katlı evinin kapısını açtı ve ışıkları yaktı. Oturma odasını kaplayan parlaklık onu ürküttü ve yoğunluğu azaltmak için hemen karartıcıyı kullandı. Baş ağrısı öğleden sonra başlamıştı ve bilgisayar ekranının önünde geçirdiği birkaç saatin ardından artık işkence aşamasına ulaşmıştı.

Çantasını kapının yanına koydu ve bir an yorgun mavi gözlerini ovuşturdu. Sanki beyni kafatasının içinde eriyormuş gibi hissetti. Baş ağrısı haplarının hiçbir etkisi olmadı. İhtiyacı olan şey uzun bir duş, büyük bir kadeh şarap ve bolca dinlenmeydi.

'Aslında,' o bunu daha iyi düşündü, *‘Şampanya çok daha uygun olur.’* Sonuçta, son birkaç haftadır işine gösterdiği çabanın karşılığını nihayet almıştı.

Oturma odasının artık loş ışığında gözleri pencerenin yanındaki parlak siyah konsolun üzerindeki annesinin portresini buldu ve hüzün dolu bir gülümseme verdi.

Christina babasıyla hiç tanışmamıştı ve tanışmayı da hiç

istemiyordu. Batı Hollywood'daki bir gece kulübünün erkekler tuvaletinde dünyaya gelmişti. Annesi sarhoştu. Seks yaptığı adam uyuşturucu kullanıyordu. O gece tanışmışlardı. Yakışıklı ve çekiciydi. Yalnızdı. Tuvaletten çıktıktan sonra onu bir daha hiç görmedi.

Christina anlayacak yaşa geldiğinde annesi ona tüm hikayeyi anlattı. Ayrıca adını bile hatırlayamadığını söyledi. Ama annesi kötü bir insan değildi. Arkadaşlarının tüm tavsiyelerine rağmen kürtaj yaptırmamaya karar verdi. Bir kızı vardı ve onu en iyi şekilde tek başına büyüttü. Her kuruşunu biriktirdi ve Christina liseden mezun olduğunda, annesinin kızını üniversiteye göndermeye yetecek kadar parayı bir tasarruf hesabına yatırdı. Dört yıl sonra Christina diplomasını aldığında, o mezuniyet töreninde annesinden daha gurur duyan kimse yoktu.

Aynı gece annesi uykusunda beyin anevrizmasından öldü. Bu yedi yıl önceydi. Christina onu hâlâ deli gibi özlüyordu. Christina açık plan mutfağına girip buzdolabını kontrol etti. Özel bir gün için sakladığı bir şişe Dom Ruinart 1998 vardı. Bu da kesinlikle öyleydi.
Düşünürcesine dudaklarını büzdü. *'Açmalı mıyım, açmamalı mıyım?'*

Bunu paylaşacak kimsenin olmaması utanç verici görünüyordu.

Christina evli değildi ve pek çok ilişkisi ve flörtü olmasına rağmen şu anda kimseyle görüşmüyordu. Bir saniye daha düşündü ve şu anda o şampanya şişesini paylaşmak isteyebileceği kimsenin olmadığına karar verdi. Uzandı, tel mührü çözdü ve şişeyi açtı.

Christina'ya birçok kez iyi şarapların nefes alması gerektiği söylenmişti. Aynı şeyin şampanya için de geçerli olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama umrunda da değildi. Kendine bir bardak doldurdu ve büyük bir yudum aldı; cennet. Baş ağrısı şimdiden azalmaya başlamıştı.

Christina ayakkabılarını fırlatarak oturma odasını geçti ve evin derinliklerine giden koridora ve sonundaki yatak odasına gitti. Odası büyüktü ve çoğu insanın bilmesini istediğinden çok daha fazla kıza benziyordu. Soluk şeftali rengi duvarlar, açık pembe tavan süpürgeliğiyle tamamlandı. Arka bahçesine ve yüzme havuzuna açılan cam sürgülü kapıları uzun çiçekli perdeler kaplıyordu. Odanın köşesinde aynası ve soyunma odası tarzı ışıklarıyla tamamlanan pembe bir şifonyer duruyordu. Kuzey duvarına doğru itilen kral boy yatağı minderler ve doldurulmuş oyuncaklarla dolup taşıyordu.

Christina kadehini ve şampanya şişesini komodinin üzerine koydu, MP3 çalarını şifonyerin üzerindeki taşınabilir stereoya bağladı ve soyunurken Lady Gaga'nın sesi eşliğinde dans etmeye başladı. Gömleği ve ardından kot pantolonu çıktı. Şampanyasına döndü ve kendine bir bardak daha doldurdu, yarısını içtikten sonra aynalı gardırop kapılarının önünde durdu. Şampanya istenen etkiyi

yaratmaya başlamıştı ve sutyenini çözüp mor külotunu çıkarırken yeniden dans etmeye başladı. Çıplak halde ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirdi, seksi bir poz verdi ve kahkahalara boğulmadan önce aynada kendine bir öpücük üfledi.

Eski bir sevgilisinin hediyesi olan elmas Tag Heuer saatinin tokasını açtı ve bileğinden çıkarırken saat yere düştü, ayağına çarptı ve yatağının altına kaydı.

Sağ ayağına masaj yapmak için eğilirken, 'Lanet olsun, acıttı' dedi. Bakmadan hızla elini yatağın altına kaydırdı. Parmakları hiçbir şey bulamadı. 'Bok.'

Christina ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü yerden yaklaşık bir santim yukarıya kaldırdı.

'İşte buradasın.'

Saat, yatak başlığının yanındaki duvara doğru kaymıştı. Ulaşmak için yatağın yarısına kadar kayması gerekti. Bunu yaparken hiçbir sebep yokken bakışları zeminin diğer tarafına, cam sürgülü kapılara ve uzun çiçekli perdelerinin alt kenarına doğru gezindi. İşte o zaman onları gördü.

Topukluları cam kapıya doğru itilmiş siyah bir çift erkek ayakkabısı.

Şok ve korku gözlerinin yavaşça perdelerden yukarı kaymasına neden oldu ve o noktada kıvrımların tam oturmadığını fark etti. Christina için sonraki birkaç saniye ağır çekimde geçti. Bakışları ölmeden önce biraz daha yukarı kaydı.

Odasının içinden perdelerin aralığından biri doğrudan ona bakıyordu.

On altı

Kendi standartlarına göre muhteşem bir uyku olan, ardı ardına dört buçuk saat uyuduktan sonra Hunter sabah 8:10'da ofisine gitti. Garcia zaten masasında gece boyunca gelen tüm e-postaları okuyordu - ilginç bir şey değil.

Hunter ceketini çıkarmış ve masasındaki telefon çaldığında bilgisayarını açmıştı.

‘Dedektif Hunter, Cinayet Masası Özel.’

'Robert, ben Mike Brindle. Ara sokakta aldığımız kısmi lastik izinin sonucunu aldım.'

'İyi bir şey var mı?'

'Eh, bir maçımız var.'

"Dinliyorum."

'Baskı bir Goodyear Wrangler ATS lastiğinden geldi. Özellikle bir P265/70R17.'

'Ve bu şu anlama geliyor. . .?'

Brindle, "Ortak bir kamyonet lastiğimiz var" diye açıkladı. 'ATS serisi, birçok kamyon üreticisi tarafından yeni araçlarda orijinal ekipman lastiği olarak kullanılıyor. Söz konusu kamyon son dört yıldır Ford tarafından F 150 ve F-250 kamyonları için, son üç yıldır da Chevrolet tarafından Silverado için kullanılıyor.'

'Lanet etmek!'

'Evet, birinden kontrol etmesini istedim. Ekonomik durgunluğa rağmen Ford, yalnızca geçen yıl ABD'nin tamamında yaklaşık 120.000 F-150 ve F-250 kamyon sattı. Chevrolet yaklaşık 140.000 Silverado sattı. Bunların yüzde kaçının koyu renkli olduğu veya Kaliforniya'dan satın alındığı sizin ve ekibinizin öğrenmesi gereken bir şey.'

Hunter, "Bu konuyu ele alacağız," dedi. “Sanırım bu lastikleri bulmak da pek zor değil.”

Brindle ona "Bu iki numaralı sorun" dedi. 'Bunlar kolaylıkla bulunabiliyor, bu da eski veya farklı marka bir kamyona sahip olan herkesin bir mağazaya girip kamyonlarını bu özel ekipmanlarla donatabileceği anlamına geliyor.

lastikler. Ama bunlar pahalı bir seçenek, dolayısıyla çoğu insan eski bir kamyon için yeni lastikler alıyorsa muhtemelen daha ucuz bir markayı tercih edecektir.' Hunter sessizce başını salladı.

Brindle, "Hatırlayacağınız gibi, arka sokak asfalt kaplıydı," diye devam etti. 'Bu da ayak izi gibi şeyleri bulmayı çok daha zorlaştırıyor ama bazı özel ışıklandırmaların yardımıyla birkaç tane bulmayı başardık. En az sekiz farklı kişiye aitler.”

'Şaşırtıcı değil' Hunter, o ara sokağın birçok farklı mağazaya hizmet verdiği göz önüne alındığında, diye düşündü.

‘Ama birkaçı çok ilginçti.’

Hunter, “Ne şekilde?” diye sordu.

'Cesedin bulunduğu üçüncü ve dördüncü çöp konteynırları arasındaki boşlukta bulundular. Parmak izleri on bir numara bir ayakkabıya aitti. Aynı bölgede dolaşan bildiğimiz tek kişi olan Keon Lewis on üç bedendir. Sol ayakkabı izi sağ ayakkabı izinden daha belirgin görünüyor. Bu, kişinin topallama gibi hafif bir anormallikle yürüdüğünü ve ağırlığının daha fazlasını sol bacağına verdiğini gösteriyor olabilir.'

Hunter, "Ya da ağır bir şey taşıyordu" dedi.

'Ben de bunu düşünüyordum.'

'Muhtemelen sol omzunun üzerinden. Onun kollarında değil.”

"Kesinlikle," diye onayladı Brindle. “Cesedi arabadan çıkarıyor, sol omzunun üzerinden atıyor ve çöp konteynırlarının arasındaki boşluğa taşıyor.” Brindle nefes verdi. 'Şimdi, kurban oldukça iri bir

adamdı.' '216 pound' dedi Hunter.

Brindle, "Eh, bir omuzun üzerinde 216 kilo taşımak herkese göre değil Robert" dedi. ‘Aradığınız adam büyük ve güçlü.’

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Brindle, "Ara sokakta da çok dikkatliydi" diye devam etti. ‘Ayak izleri bulmamıza rağmen tabandan hiçbir şey alamadık. Herhangi bir iz yok.”

Hunter, "Ayakkabısını kapattı" diye bitirdi.

'Evet. Muhtemelen plastik bir torbayla. Ayrıca senin için toksikoloji de hazırladım.' 'Vay canına, çok hızlıydı.'

'En iyisinden başka bir şey değil, dostum.'

'Kurban uyuşturulmuş muydu?'

"Anestezi uygulandı" dedi Brindle. 'İntravenöz anestezik madde olan fenoperidin'in izleri bulundu. Bu güçlü bir opioiddir ve küçük bir araştırmayla bunu size İnternet üzerinden satmaya istekli birkaç yasa dışı eczaneyi bulabilirsiniz.'

'Modern çağın harikaları' Hunter düşündü. “İzleri mi söyledin?” diye sordu.

'Evet, neredeyse ihmal edilebilir. Tahmin etmem gerekirse katilin bunu sadece kurbanı kısa bir süreliğine kontrol altına almak için kullandığını söylerdim. Muhtemelen kaçırılma işlemi sırasında. Katil, kurbanı güvenli bir yere koyduktan sonra anestezi yeniden uygulanmadı.'

Bir not defterine bir şeyler karaladı.

Brindle devam ederek, "Katille yaptığınız telefon görüşmesinin ses analizinin sonuçlarını da aldık" dedi. 'Görünüşe göre sesini birkaç kez filtreleyip yeniden filtreliyor, her seferinde perdeyi yalnızca biraz değiştiriyordu. Bazen daha yüksek, bazen daha düşük. Bu nedenle, elektronik varyasyona rağmen ses hala çok normal, çok insani geliyor ama yine de onunla sokakta farkında olmadan sohbet ettiğinizde tanınmaz hale geliyor.'

Hunter yanıt olarak hiçbir şey söylemedi. Hunter göz ucuyla bilgisayar ekranında bir şeyler okuyan Garcia'nın yüzünün aydınlandığını gördü. Brindle, "Her neyse, şu ana kadar elde ettiğimiz tüm sonuçları sana e-postayla gönderiyorum" dedi. "Liflerden ve kıllardan başka bir şey çıkarsa sana haber veririm." "Teşekkürler Mike." Hunter telefonu bıraktı.

Garcia 'yazdır' düğmesine bastı.

"N'aber Carlos?"

Garcia çıktıyı aldı ve Hunter'a gösterdi. Yirmili yaşlarının ortalarında ve sonlarında beyaz bir erkeğin siyah beyaz portresiydi. Açık kahverengi saçları kısa ve dağınıktı. Yüzü tombul yanakları, çıkık alnı ve ince kaşlarıyla yuvarlaktı. Gözleri koyu ve badem

şeklindeydi. Portrede yüzünde biraz mesafeli bir ifade vardı.

Hunter'ın gözleri büyüdü. Bu yüzü nerede olsa tanırdı. Saatlerce ona bakmıştı. Onun ölümünü defalarca izledi. Aklında hiçbir şüphe yoktu. Kurbanlarının fotoğrafına bakıyordu.

On yedi

Hunter sonunda gözlerini kırpıştırdı.

'Bunu nereden buldun?'

Garcia çıktıyı Hunter'a vermiş ve bilgisayarının başına dönmüş, az önce aldığı e-postayı okuyordu.

'Kayıp Kişiler. Az önce gönderdiler."

Hunter'ın gözleri fotoğrafa döndü.

Garcia, "Çarşamba günü kaybolduğu bildirildi" dedi. 'Kayıp Şahısların yüz tanıma programının, bu resmi onlara gönderdiğimiz fotoğrafla kısmen eşleştirmesi bu sabaha kadar sürdü.'

'Kimdi o?'

'Adı Kevin Lee Parker'dı, yirmi sekiz yaşında, Orange County'den Stanton'dan. Şu anda eşi Anita Lee Parker ile Jefferson Park'ta yaşıyordu. Onun kaybolduğunu bildiren oydu. Hyde Park'taki bir video oyunu mağazasında yönetici olarak çalıştı.'

'Ne kadar süredir kayıptı?'

Garcia e-postayla birlikte gelen ekteki dosyaya göz attı. 'Pazartesiden beri. Bu, karısının onu son görüşüydü. Pazartesi sabahı işe gitmek üzere evden çıktığında. O akşam eve dönmedi."

Hunter, "Ama onun kaybolduğunu ancak çarşamba günü bildirdi" dedi. 'İki gün önce.'

Garcia başını salladı. 'Burada öyle yazıyor.'

"Pazartesi günü işe gelip gelmediğini biliyor muyuz?"

Biraz daha kaydırma. 'Karısına göre evet. Salı sabahı dükkânı aradı ve onun bir gün önce işe geldiğini söylediler.'

'Ama Salı günü değil mi?'

'HAYIR.'

'Cep telefonu var mı?'

'Evet. Bayan Lee Parker Pazartesi akşamından beri arıyor. Cevap yok.'

Hunter saatine baktı. 'Tamam, araştırma ekibinin Bay Lee Parker'ın adını kontrol etmesini sağlayalım. Olağan şeyler: alabilecekleri her türlü bilgi." "Zaten bunun üzerinde çalışıyorlar," dedi Garcia.

Harika, dedi Hunter ceketine uzanarak. "Hadi gidip Bayan Lee Parker'la konuşalım."

On sekiz

Jefferson Park, tek katlı evleri ve alçak apartmanlarıyla Los Angeles'ın güneybatısındaki küçük bir bölgeydi. Yirminci yüzyılın başında şehrin en zengin bölgelerinden biri olarak başlamıştı. Şehir büyüdükçe ve daha yeni, daha modern mahalleler yaratıldıkça zenginlik bölgeyi terk etmeye başladı. Bir yüzyıl sonra Jefferson Park, büyümeyi hiç durdurmayan bir şehirdeki birçok alt-orta sınıf mahalleden yalnızca biri haline gelmişti.

Sabahın o saatlerinde Harbour Otoyolu'ndaki trafik tampon tampona salyangoz alayı şeklindeydi ve on ila on beş dakikalık bir yolculuk olması gereken yolculuk kırk beş dakikanın en iyi kısmını aldı.

Kevin Lee Parker'ın sokağı banliyö kartpostalına benziyordu. Arkada, uzun ağaçların kaldırımları gölgelediği yolun her iki yanında sıralanmış tek katlı evler vardı. Evi beyazdı, mavi pencereleri, mavi kapısı ve iki yönlü eğimli pişmiş toprak çatısı vardı. Mülkü çevreleyen beyaz kazık tarzı çit, yakın zamanda yeni bir kat boya almış gibi görünüyordu. Ancak ön çimde bir düzeltme yapılabilirdi. İki küçük çocuk bisikletleriyle caddede bir aşağı bir yukarı geziniyor, durmadan gidon zillerini çalıyordu. Hunter arabadan inerken, yan evden bir komşunun, el değmemiş çitlerinin üzerinden onları incelediğini fark etti.

Kevin Lee Parker'ın evinin ahşap kapısından ön kapısına giden kısa yürüyüş yolu eskiydi ve çimento renkli bloklarla kaplıydı. Birçoğu çatlamıştı. Bazılarının bir veya iki köşesi eksikti.

Verandaya vardılar ve Garcia kapıyı üç kez çaldı; uzun bir süre hiçbir ses çıkmadı. Kapıyı nihayet yirmili yaşlarının başındaki tombul bir kadın açtığında kapıyı tekrar çalmak üzereydi. Dağınık saçları koyu ve kısaydı, yüzü yuvarlak ve etliydi. Kalçasında bir bebek vardı. Bitkin görünüyordu ve gözlerinde ağlayan, çok az uyuyan veya her ikisini birden yapan birinin kumlu kırmızı tonu vardı. Tek kelime etmeden sadece iki dedektife baktı.

'Bayan. Lee Parker mı?” diye sordu Hunter.

Başını salladı.

'Benim adım Robert Hunter. LAPD'denim. Daha önce telefonda konuşmuştuk.”

Anita Lee Parker tekrar başını salladı.

“Bu benim ortağım Dedektif Carlos Garcia.” İkisi de ona kimliklerini gösterdiler.

Kucağındaki kız çocuğu onlara gülümsedi ve sanki her iki dedektifi

de selamlamak istermiş gibi sağ elini hareket ettirdi. Minik bebeğe bakan Hunter gülümsedi ama kalbi sıkıştı.

Anita endişeli bir sesle, “Kevin’i buldun mu?” diye sordu. Güçlü bir Porto Riko aksanı vardı.

Hunter, "İçeride konuşabilir miyiz Bayan Lee Parker?" diye önerdi. Bir an sanki onu anlamamış gibi kafası karışmış göründü. Sonra soluna doğru bir adım attı ve onlara içeriyi gösterdi.

Ön kapı onları doğrudan küçük bir oturma odasına götürdü. Bir köşede portatif bir vantilatör, bebek eşyaları kokusuyla ağırlaşan havayı karıştırıyordu. Üç kişilik bir kanepe ve iki koltuk, Derin Güney'den kalma yama işi yorganlara benzeyen çok renkli çarşaflarla kaplıydı. Duvarlardan birini büyük bir İsa resmi süslüyordu ve aile portreleri odanın her tarafına dağılmıştı. Anita o kadar gergindi ki kimseye yer teklif etmedi.

Tekrar, “Kevin'i buldun mu?” diye sordu. Sesi neredeyse titriyordu. 'Nerede o? Neden beni aramadı?'

Anita zaten bir çöküşün eşiğinde görünüyordu. Hunter daha önce bu durumla o kadar çok kez karşılaşmıştı ki, histeriye kapılmadan önce ondan alabileceği her türlü bilgiyi alması gerektiğini biliyordu.

Kucağındaki bebek annesinin kaygısını hissetmeye başlamıştı. Gülümsemekten kaşlarını çatmaya, ağlamanın eşiğine gelmişti.

"Anita," dedi Hunter sıcak bir tavırla kanepeyi işaret ederek. ‘Neden hepimiz bir yere oturmuyoruz?’

Yine kafası karışmış gibi ona baktı. 'Koltuk istemiyorum. Kevin nerede?'

Kız çocuğu bacaklarını tekmelemeye ve kollarını çırpmaya başladı. Hunter ona tekrar gülümsedi. 'Onun adı ne?'

Anita şefkatli gözlerle kızına baktı ve onu sallamaya başladı. "Lilia."

Başka bir gülümseme. 'Bu çok güzel bir isim. Ve o çok güzel bir bebek ama sen üzüldüğün için o da üzülüyor, anlıyor musun? Bebekler bu şeyleri herkesten daha iyi hissederler, özellikle de annelerinden. Eğer bir koltuğunuz varsa bu Lilia'nın daha rahat hissetmesine yardımcı olacaktır. Sen de öyle yapacaksın.'

Anita tereddüt etti.

Lütfen. Hunter tekrar kanepeyi işaret etti. 'Sadece dene. Göreceksin.” Anita, Lilia'nın emziğini ağzına koydu. *'Ağlama aşkım. Her şey yoluna girecek.'* Bebek emziği aldı ve Anita sonunda koltuğa oturdu. Hunter ve Garcia koltukları aldılar.

Lilia annesinin kollarında rahat bir pozisyona yerleşti ve gözlerini kapattı.

Hunter, Anita'nın tekrar soru sormasına izin vermeden önce bir soru sormak için bu fırsatı değerlendirdi.

“Kevin'i en son pazartesi günü gördüğünü söylemiştin, değil mi?” Anita başını salladı. 'Sabah. Kahvaltısını yaptı ve her sabah olduğu gibi işe gitmek üzere yola çıktı.'

"Peki o gece eve gelmedi mi?"

'HAYIR. Daha önce bu o kadar da tuhaf değildi ama Lilia doğduğundan beri artık geç saatlere kadar oynamıyor.'

“Geç saate kadar mı oynayacağız?” diye sordu Garcia.

Anita gergin bir şekilde kıkırdadı. 'Kevin büyük *çocuk.* Oyunları sevdiği için oyun mağazasında çalışıyor. Her zaman bir çocuk gibi oyun oynuyor. Lilia doğmadan önce çoğu gece iş çıkışı dükkânda kalıyor, iş arkadaşlarıyla sabaha kadar internette oyun oynuyordu. Ama her zaman oynayacağını söylemek için beni arardı. Ama artık Lilia'mız olduğuna göre artık geç saatlere kadar oynamıyor. O iyi bir baba.”

Garcia anladığını ifade ederek başını salladı.

Hunter, "Pazartesi gecesi seni aramadı mı?" diye sordu.

'HAYIR.'

"Onu aradın mı?"

'Evet ama telefona cevap vermiyor. Mesajda telefonun müsait olmadığı söylendi. 'Saat kaçtı, hatırlayabiliyor musun? Kocanızı ne zaman aradınız?'

Anita'nın bunu düşünmesine gerek yoktu. 'Geç değil. Sekiz buçuk civarında. Kevin asla eve geç kalmaz. Genellikle saat sekizde işten döner.” Hunter bunu yazdı.

'Dükkandaki iş arkadaşlarından herhangi biriyle konuştun mu? Pazartesi günü işte miydi?'

'Evet. Pazartesi gecesi dükkanı aradım. Kevin'i aramayı denedikten sonra. Cevap yok. Orada kimse yok. ben ararım *polis* on birdeydi ama umursamadılar. Sabah saat bir civarında bir polis geldi ama beklemem gerektiğini söyledi. Belki Kevin sabah eve dönerdi. Sabah geldi ve Kevin evde değildi. Daha sonra tekrar mağazayı arıyorum. Emilio'yla konuş. Emilio iyi bir arkadaş. Eski dostum. Kevin'in Pazartesi günü çalıştığını ancak işten sonra internette oyun oynamak için kalmadığını söyledi. Dükkânı saat yedide kapattıklarını ve Kevin'in gittiğini söyledi. Tekrar polisi aradım ama yine de umursamadılar. Kevin'in çocuk olmadığını söylüyorlar. Herhangi bir şey yapabilmek için bir veya iki gün beklemek zorunda kaldılar.'

Hunter ve Garcia bunun doğru olduğunu biliyorlardı. Amerika'da her yetişkin isterse kaybolma hakkına sahiptir. Belki bir iki gün karılarını ya da kocalarını görmek istemiyorlar. Belki de her şeye biraz ara vermeleri gerekiyor. Bu onların ayrıcalığıydı. Kaliforniya Kayıp Şahıslar protokolü, on sekiz yaşın üzerindeki herhangi biri için kayıp şahıs şikâyetinde bulunmadan önce yirmi dört ila kırk sekiz

saat arasında beklemeleri gerektiğini belirtiyordu.

Hunter birkaç not daha aldı. ‘Kevin işe arabayla mı gidiyor?’ ‘Hayır, otobüse biniyor.’

Garcia, “Aileniz olarak herhangi bir mali sorununuz var mıydı?” diye sordu. 'Finansal mı?'

Garcia "Para sorunları" diye açıkladı.

Anita şiddetle başını salladı. 'HAYIR. Her şeyi zamanında ödüyoruz. Kimseye borcumuz yok.'

“Kevin öyle mi?” Garcia peşine düştü. ‘Kumar mı oynadı?’ Onun şaşkın bakışını fark etti ve o sormadan önce konuyu tekrar açıkladı. 'İddaa. . . *bahis.* Bahse girdi mi? . . atlarda mı, internette pokerde falan mı?'

Anita'nın yüz ifadesi sanki Garcia'nın tüm ailesine kötü sözler sarf etmiş gibiydi. 'HAYIR. Kevin iyi bir adamdır. İyi bir baba. O iyi bir koca. Her Pazar kiliseye gideriz.” Duvardaki İsa portresini işaret etti. 'Kevin bum, bum, bum, canavarları vurmak gibi video oyunlarını seviyor.' Hayali bir silah yaratmak için başparmağını ve işaret parmağını kullandı. 'Savaşta askerleri vur, biliyor musun? Ama bahis oynamıyor *erkek çocuk. Bahse girmez.* Tıpkı oynamayı seviyorum. Lilia için biriktirebildiğimiz tüm parayı biriktiriyoruz.' Hala mutlu bir şekilde emziğini emen kızına baktı. ‘Onun kalbi öyle değil iyi, biliyor musun? İlaç alıyor. Doktor dikkatli olması gerektiğini söyledi. Lilia'nın büyüdüğünü göremeyeceğinden korktuğu için onun geleceği için para biriktiriyor.' Anita'nın gözleri yaşlarla dolmaya başladı. 'Bir şeyler yanlış. Bunu biliyorum. Kevin her zaman arar. Otobüs kazası yaşanmadı. Kontrol ettim. Bu mahalle çok tehlikeli. Bu şehir çok tehlikeli. İnsanlar Los Angeles'ın tamamen Hollywood ve büyük hayatla ilgili olduğunu düşünüyor, biliyor musun? Değil.” Yanağından bir gözyaşı süzüldü. 'Korkuyorum. Sahip olduğum tek şey Kevin ve Lilia. Ailem Porto Riko'da. Benim için Kevin'i bulmalısın. Yapmalısın.'

Hunter'ın kalbi ikinci kez sıkıştı ve göğsünde bir şeylerin sıkıştığını hissetti çünkü yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Anita'ya gerçeği söylemenin zamanı gelmişti.

On dokuz

Hunter ve Garcia, Garcia'nın arabasında uzun bir süre sessizce oturdular. Anita gibi savunmasız birine kocasının bir psikopat tarafından kaçırıldığı, vücudunun alkali banyoda neredeyse çözündüğü ve bebek Lilia'nın babasını bir daha asla göremeyeceği haberini vermek zorunda olmak, babasını bile sarsmaya yetiyordu.

Dedektiflerin en deneyimlisi.

Anita ilk başta sanki söyledikleri tek bir kelime bile anlaşılmamış gibi onlara baktı. Sonra gülmeye başladı. Sanki dünyanın en komik şakasını duymuş gibi yüksek sesle, histerik kahkahalar atıyordu. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu ama kahkaha devam ediyordu. Daha sonra onlara, kocasının her an eve gelebileceği için gitmeleri gerektiğini söyledi. O dönmeden önce yapması gereken işler vardı. Ona en sevdiği yemeği hazırlamak istiyordu ve o da her gece yaptığı gibi oturup kızıyla oynayacaktı. Anita kapıyı üzerlerine kapatırken sanki ateşi varmış gibi titriyordu.

Hunter başka bir söz söylemeden gitti. Kariyeri boyunca çok çeşitli acı tepkilerine tanık olmuştu: oğlunun sırf yanlış renkler giyerek bir mahallede yürüdüğü için otuz üç kez bıçaklandığı gerçeğini kabul etmek yerine, oğlunun uzaylılar tarafından kaçırıldığına içtenlikle inanan bir anne; Tıp fakültesinden yeni mezun olmuş, evlerine dört adam tarafından zorla girilen geceyi hatırlamak yerine genç karısına dair tüm hafızasını kaybetmiş, bu adam onu bağlamış ve ona kesinlikle merhamet göstermediklerini izletmiş yeni bir doktor. Gerçeklik bir anlam ifade edemeyecek kadar anlamsız hale geldiğinde, insan zihni bazen kendi gerçeğini yaratacaktır.

Hunter hemen bir şehir psikoloğunun Anita'yla iletişime geçmesini isteyecekti. Alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı olacaktı.

Adli tıp bürosundan biri de ertesi gün Anita'yı ziyaret edecekti. Ağız çubuğuna ya da küçük kızından saç örneğine ihtiyaçları olacak. Hunter ve Garcia, kurbanın Kevin Lee Parker olduğundan emindi ama protokol, kesin bir kimlik gerektiriyordu. Cesedin tuhaf şekil bozukluğu nedeniyle Anita, İlçe Adli Tıp Kurumu'nda onu asla teşhis edemeyecekti. Pozitif tanımlamanın DNA analizleri ile yapılması gerekecek.

“Kahretsin!” dedi Garcia, başını direksiyona yaslayarak. Kimi öldürdüğüm umurumda olmayan başka bir katili arıyoruz.' Hunter ona bakmakla yetindi.

Az önce kurbanın evini gördün. Zenginlik yok. Karısı ve kızıyla tanıştınız; sıradan sıradan insanlar. Tamam, araştırma ekibinin Kevin Lee Parker hakkında ne çıkaracağını beklemeliyiz ama onun hayatı hakkında şu ana kadar bildiğimiz veya gördüğümüz herhangi bir şey size sıradanlıktan başka bir şey gibi geliyor mu?'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

'Ekip onun üzerinde bir park cezası bile bulursa şaşırırım. O sadece geçinmeye çalışan, hatalı kalbi pes etmeden önce karısı ve kızı için bir tür gelecek inşa etmeye çalışan genç bir aile babasıydı.' Garcia başını salladı. 'Kevin Lee Parker'ın para, borç, uyuşturucu, intikam ya da herhangi bir şey yüzünden kurban olduğunu

düşünmüyorum. Sadist bir manyak tarafından halk arasından rastgele seçilmişti. Herhangi biri olabilirdi Robert. Yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

"Biliyorsun bu noktada bundan emin olamayacağız Carlos."

'Eh, bu benim içimden gelen bir his, Robert. Bu kurbanla ilgili değil. Katilin Tanrı gücü yolculuğunda gösteriş yapmasıyla ilgili. O işkence odasını neden inşa ettin? Neden bizi arayıp idamı sanki lanet bir ölüm gösterisiymiş gibi internet üzerinden canlı yayınlayıp izlememiz için yayınlayasınız ki? Sen de öyle söyledin, bunun arkasındaki kurgu çok cüretkâr, çok karmaşık; tüm Los Angeles'a, hatta Amerika'ya değil, sadece Los Angeles'a yayılan bir telefon görüşmesi ama Tayvan'dan gelmiş gibi görünen bir internet aktarımı mı?'

Hunter'ın verecek cevabı yoktu.

'Bu adam sadece öldürmek istiyor. Dönem. Kimi öldürdüğü onun için hiçbir fark yaratmıyor.'

Hunter hâlâ bir şey söylemedi.

Garcia, "Değerlendirmenizde haklıydınız" diye devam etti. 'Bu adamı bir an önce durdurmazsak bulacağımız tek kurban Kevin Lee Parker olmayacak. Sokaklardan rastgele birini seçip o işkence odasına koyacak ve kabusu yeniden başlatacak. Belki Baxter haklıdır. Belki bu psikopat bir oyun oynuyordur. Aynı zamanda ne kadar hasta ve yaratıcı olabileceğini gösteriyor. Buradaki psikolog sizsiniz, ne düşünüyorsunuz? Şunu söylemeliyim ki, seninle telefonda konuşurken bu kadar soğuk ve duygusuz konuşan birini hiç duymamıştım. Kurbanın hayatının onun için kesinlikle hiçbir anlamı yoktu.'

Garcia da arayan kişinin sesinde Hunter'la aynı ilgisizliği sezmişti. Öfke yoktu, intikam sesi yoktu, tatmin yoktu, eğlence yoktu, hiçbir şey yoktu. Arayan kişi, bir kişinin musluğu açıp bir bardağa su doldurması gibi bir can almayla karşı karşıyaydı. Hunter da Garcia da bunun bir dedektifin karşılaşabileceği en kötü katil tipi olduğunu biliyorlardı. Ona hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi görünen kişi. Öldürmek sadece bir oyundu.

Yirmi

Hunter ve Garcia doğrudan Hyde Park'taki Kevin Lee Parker'ın çalıştığı Yeni Nesil Oyun Mağazasına gittiler. Anita'ya göre Kevin'in en iyi arkadaşı aynı mağazanın başka bir çalışanı olan Emilio Mendoza'ydı.

Video oyunları mağazası Crenshaw Bulvarı'ndaki küçük bir alışveriş merkezinde çift köşe bir üniteyi işgal ediyordu. Sabahın o

saatlerinde işler yavaştı, yalnızca bir avuç çocuk raflarda geziniyordu.

"Affedersiniz," dedi Hunter, mağazanın ön kısmındaki birkaç vitrini yeniden düzenleyen bir mağaza asistanının dikkatini çekerek. 'Emilio'nun bugün çalışıp çalışmadığını bana söyleyebilir misiniz?'

Adamın bakışları kısa bir an için iki dedektifin arasında yavaşça zikzak çizdi.

"Ben Emilio," dedi, rafa son bir oyunu koydu ve onlara sevimsiz bir gülümsemeyle baktı. "Bugün sana nasıl yardımcı olabilirim?" Porto Riko aksanı incelikli ve çekiciydi.

Emilio otuzlu yaşlarının başında görünüyordu, ağır ve garip şekilli bir vücudu vardı; omuzları ve karnı yuvarlak ve şişkindi, biraz sıkıştırılmış bir çocuk parti balonuna benziyordu. Kısa siyah saçları ve ince, mükemmel bakımlı bir bıyığı vardı.

Hunter kimlik bilgilerini göstererek, "LAPD'den yanayız" dedi. Garcia da aynısını yaptı. 'Biraz daha mahremiyet içinde konuşabileceğimiz bir yer var mı?'

Emilio rahatsız bir şekilde ayağa kalktı. Meraklı bakışları yine iki dedektifin arasında gidip gelmeye başladı.

Hunter, "Konu Kevin Lee Parker'la ilgili," diye açıkladı ama Emilio'nun kafası daha da karışmış görünüyordu.

'İyi mi?'

Hunter'ın gözleri Emilio'ya dönmeden önce dükkânda dolaştı. "Belki de otoparkta konuşmalıyız?" diye önerdi, başını yana doğru sallayarak.

"Evet, elbette." Emilio başını salladı ve tezgahın arkasındaki uzun boylu ve sıska asistana hitap etmek için döndü. Frank, on dakika ara vermem gerekiyor. İyi olacak mısın?'

Frank'in gözleri bir an Emilio'nun yanındaki iki adama takıldı. "Evet, iyi olacağım." Başını salladı. 'Her şey yolunda mı?'

'Evet, hepimiz iyiyiz. On dakika sonra döneceğim.'

Emilio, Hunter ve Garcia'yı otoparka kadar takip etti. Garcia'nın arabasına vardıklarında, "Kevin iyi değil, değil mi?" diye sordu. Hunter sesinde gerçek bir korku sezdi.

Garcia, "Kevin'i en son ne zaman gördün?" diye sordu.

"Pazartesi" diye yanıtladı Emilio. 'Pazartesi çalışıyordu. Bu hafta her gün çalışması gerekiyordu ama Salı sabahı ya da ondan sonraki herhangi bir gün gelmedi. Eşi Anita Salı sabahı beni aradı. Kev pazartesi gecesi eve gitmedi. Polisi aradığını ancak polislerin onunla pek ilgilenmediğini söyledi.'

Hunter, "Pazartesi günü işten kaçta çıktı, biliyor musun?" diye sordu. "Evet, her zamanki gibi aynı saatte" dedi Emilio. 'Dükkanı her gün yaptığı gibi akşam 19.00 civarında kapattı. Genellikle Hyde Park

Bulvarı ve 10. Cadde üzerindeki otobüs durağına birlikte gideriz ama pazartesi akşamı hemen köşedeki Chico's'ta akşam yemeği yemeye karar verdim.' Emilio doğuyu işaret etti. 'Kev'e benimle gelmek isteyip istemediğini sordum ama o sadece eve gidip kızıyla oynamak istediğini söyledi.'

'Otobüs durağına ulaşıp ulaşmadığını biliyor musun?'

“Yapmıyorum.” Emilio'nun cevabını kafa sallama takip etti. Garcia, "Pazartesi günü Kevin herhangi bir şekilde farklı göründü mü ya da sesi farklı mıydı?" diye sordu. 'Sinirli, endişeli, tedirgin, endişeli, korkmuş...' . . bir şey var mı?' Emilio sanki bu dünyadaki en tuhaf soruymuş gibi yüzünü buruşturdu. 'HAYIR. Kev öyleydi. . . Omuz silkti. 'Kev. Daima gülümsüyorum. Her zaman mutlu. Onun hakkında hiçbir değişiklik yok.”

"Bir tür kumarbaz mıydı?"

Emilio'nun gözleri büyüdü ve gergin bir şekilde kıkırdadı. 'Kevin, kumarbaz mı? Mümkün değil. Video oyunlarına ve çevrimiçi oyunlara, özellikle de "Call of Duty – Modern Warfare, Black Ops 2" ve "Ghost Recon"a ilgi duyuyordu ama hepsi bu. Kumarhane oyunu yok. Kev parayı bu şekilde çöpe atmaz.'

Hunter, “Birbirinizi ne zamandır tanıyorsunuz?” diye sordu.

Emilio kararsız bir şekilde onlara kafa salladı. 'Uzun zamandır. On beş yıldan fazla. Gardena'daki ortaokulda tanışmıştık. Beni ele geçiren kişi Kev'di

Bu işi iki yıl önce, mağaza müdürü olduktan sonra yaptı. Mücadele ediyordum, biliyor musun? Birkaç yıl önce işten çıkarıldım ve hiçbir yerde iş bulamadım. Kev gerçek bir arkadaştır. . . en iyi arkadaşım."

“Yani başının belada olduğunu düşünmüyorsun?” diye sordu Garcia. 'Öyle düşünmüyorum. Bakın, eğer Kev'in başı beladaysa. . . aslında bana herhangi bir şey söylerdi, bundan eminim; eğer öyle olmasaydı yine de alırdım. Bir şeyleri saklama konusunda pek iyi değil. Oldukça ortalama bir adam, bazen oldukça utangaç. Ailesini seviyor, işini seviyor. Aslında onun için pek fazla bir şey yok. Bir şey olmuş olmalı. Kötü bir şey demek istiyorum, ne dediğimi anlıyor musun? Sana söylüyorum, öylece çekip gitmez. Bunun için hiçbir nedeni yok. Çok fazla içki içen biri değil ve ortalıkta uyumadığını biliyorum.' Emilio durakladı ve iki dedektife baktı, artık gözle görülür bir şekilde sarsılmıştı. 'Kevin'e bir şey oldu, değil mi? Bu yüzden buradasın. Sen Kayıp Kişiler'den değilsin.” “Hayır, korkarım değiliz” diye yanıtladı Garcia.

Yirmi Bir

Hunter, Valley Bürosu'nun Trafik Bölümü tarafından kendisine gönderilen yol kamerası görüntülerini incelemeyi bitirdiğinde öğleden sonra saat beşi yirmi sekiz geçiyordu. Kurbanın cesedinin bulunduğu Mission Hills'teki ara sokağa en yakın, sürekli kayıt yapan trafik kamerası, kaçan bir adamın hayali olan iki büyük otoyolun (San Diego ve Ronald Reagan) kesişme noktasında, yalnızca bir mil kadar uzaktaydı. Sorun, katilin o kavşaktaki otoyollardan hiçbirini kullanmak zorunda olmamasıydı. Otobanı kullanmak zorunda değildi. Trafik kameralarının büyük çoğunluğunun yalnızca hız sınırını aştığınızda veya kırmızı ışıkta geçtiğinizde etkinleştirildiği şehir sokakları üzerinden Los Angeles'ın bir yanından diğerine kolaylıkla gidebilirdi. Cesedi o arka sokağa bırakabilir ve tek bir kamera bile onu yakalamadan şehrin öbür ucuna kadar gidebilirdi.

Yine de Hunter dört saat süren trafik görüntülerini hızla gözden geçirdi ve otuz yedi kamyonetin o kavşaktaki iki otoyoldan birine katıldığını fark etti. Bunlardan yirmi birinin rengi koyuydu ama hiçbirinin arka çamurluğu çökmüş gibi görünmüyordu. Hunter, Keon'un yanılmış olma ihtimaline karşı otuz yedi aracın hepsinin plaka numarasını ekibine iletti. Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordu.

Garcia ofise geri dönerken, "Sana sıra dışı bir şey yapamayacağımızı söylemiştim," dedi. Elinde bir dosya vardı. 'Kevin Lee Parker sizin her günkü John Doe'nuzdu. Basit bir hayatı olan basit bir adam. Hiç tutuklanmadı. Vergilerini her zaman zamanında ödedi. O bir ev sahibi değil; kiralıyor. Ev sahibiyle iletişime geçtik. Yaklaşık iki yıl önce yalnızca bir kez Kevin kirasını zamanında ödeyemedi. Düğününden hemen sonraydı ve mali durumu biraz zayıftı. Neyse, sadece birkaç hafta gecikti. Ev sahibi onun dürüst bir adam olduğunu söyledi."

Hunter başını salladı ve sandalyesine yaslandı.

'Kevin okula gittiği Westlake'te büyüdü. Okul kayıtları ortalamaydı. Öğrencilerin en iyisi olmasa da en kötüsü de değil. Hiç üniversiteye gitmedi. Kevin'in her yerde bir dizi tuhaf işi vardı -
garson, süpermarket görevlisi, depo memuru. . . Garcia listenin uzayıp gittiğini belirten bir el hareketi yaptı. 'Beş yıl önce Hyde Park'taki Next-Gen Games Shop'ta çalışmaya başladı ve üç yıl sonra yönetici pozisyonunu aldı. Aynı sıralarda Anita ile evlendi. O zamanlar beş yıldır birlikte çıkıyorlardı. Kızı Lilia altı ay önce doğdu.'

Annesinin kollarındaki gülümseyen bebeğin hatırası aklına geldiğinde Garcia boğazını temizlemek zorunda kaldı.

"Görünüşe göre çok dikkatli bir insanmış." Devam etti.

'Öğrendiğimiz kadarıyla kalp rahatsızlığı vardı; mitral darlığı. Bunu asla kötüye kullanmayacak kadar vicdanlıydı. Yorucu egzersiz yapmadım, hiç sigara içmedim, görünüşe göre uyuşturucu da kullanmadım. Bir sağlık planının parçasıydı ama pek de iyi bir planmış gibi görünmüyor. Yine de her doktora gittiğinde biraz daha fazla para öksürmek zorunda kalıyordu. İşte bu yüzden son beş yılda bir kardiyoloğa yalnızca iki kez gitmişti: Doktor Mel Gooding. Muayenehanesi Güney Robertson'da. Yarın sabah uğrayabiliriz."

Hunter başını salladı.

'Emilio'nun bugün bize söylediği gibi Kevin'in geniş bir arkadaş çevresi yoktu. Hayatı ailesi ve işi etrafında şekillenmişti; işte bu kadar. Emilio onun en iyi arkadaşıydı." Garcia devam etmeden önce raporun bir sayfasını çevirdi. "Yarın sabaha kadar son banka işlemlerine ilişkin bir açıklama yapmış olmalıyız." Henüz cep telefonundan ya da web sağlayıcısından bir şey yok ama umarım bir iki gün içinde bir şeyler alırız.'

Hunter, "Otobüsle ilgili bir haber var mı?" diye sordu.

Garcia başını salladı. Kevin eve dönerken 207 numaralı güzergahtan otobüse binerdi. Atina'dan Hollywood'a gidiyor. Pazartesi akşamı LA Metrosu için bu rotayı kullanan altı sürücü vardı. Hepsinin ismini burada buldum. Bu gece dört kişi çalışıyor. Diğer ikisi yarın sabah burada olacak." Hemen saatine baktı ve raporu Hunter'a verdi. 'Bu senin kararın. Ama bir saat kadar sonra depoda olabiliriz ve bu gece çalışan dört sürücüden herhangi birinin Pazartesi akşamı otobüste Kevin'i gördüğünü hatırlayıp hatırlamadığını kontrol edebiliriz.'

Hunter çoktan sandalyesinden kalkmıştı. 'Hadi gidelim.'

Ofis kapısına varmadan önce cebindeki cep telefonu çaldı. Arayan ekranı penceresini kontrol etti; bilinmeyen numara.

'Dedektif Hunter, Cinayet Masası Uzmanı' diye yanıtladı.

Arayan kişi iki gün önceki aynı tiz ve sakin tonla, "Merhaba Dedektif Hunter," dedi.

Hunter'ın Garcia'ya bakışı herhangi bir söz söyleme ihtiyacını bastırıyordu. "Olmaz" dedi Garcia, aceleyle masasına dönerek. Birkaç saniye içinde Operasyonlarla ilgili telefondaydı. "Şu anda Dedektif Robert Hunter'ın cep telefonuna yapılan bir telefon görüşmesinin izini sürmenizi istiyorum." Onlara numarayı verdi.

Hunter, "Bu numarayı nasıl aldın?" diye sordu ve Garcia'nın da duyabilmesi için telefonunun hoparlör tuşuna bastı. Arayan kişi güldü. 'Bilgi, bilgi, Dedektif Hunter. Her şey orada. Sadece onu nasıl yakalayacağını bilmen gerekiyor. Ama tahmin et ne oldu?' Sesinde bir eğlence tınısı vardı.

Hunter, "Beni adını ve adresini vermek için mi aradın?" dedi.

Arayan kişi bu sefer daha canlı bir şekilde güldü. ‘Pek sayılmaz ama senin için bir şeyim var.’

Avcı bekledi.

‘Favori web siteniz tekrar yayında.’

Yirmi iki

Hunter'ın gözleri hemen masasındaki telefonu aradı. LAPD Bilgisayar Suçları Birimi'ndeki Dennis Baxter'ın hâlâ bu kötü şöhretli IP adresini takip ettiğini biliyordu. Eğer web sitesi tekrar çevrimiçi olsaydı, onu alması gerekirdi. Masa telefonunda yanıp sönen ışıklar yoktu. Arama yok.

Hunter kararlı bir şekilde masasındaki bilgisayara doğru ilerledi ve tarayıcı uygulamasını açtı. IP adresini hâlâ hatırlıyordu. Adres çubuğuna bunu yazıp 'enter' tuşuna bastı.

HATA 404 – SAYFA BULUNAMIYOR.

Avcı kaşlarını çattı.

Arayan kişi, "Bu sefer işleri biraz farklı yapmaya karar verdim Dedektif," dedi. 'İlk seferde hiç eğlenceli değildin, ben seçene kadar seçim yapmayı reddediyordun *ateş.* O zaman bile beni kandırmaya çalıştın. Bu pek hoşuma gitmedi. Ben de düşünüyordum. Artık seçim yapamıyorsun. Genişlemeye karar verdim.” Kısa, gergin bir duraklama. 'Halkın en çok sevdiği sanatçıya oy verebileceği realite TV programlarından herhangi birini gördünüz mü?'

Hunter adrenalinin vücudunda dolaştığını hissetti.

Arayan kişi, "Dedektif?" diye ısrar etti.

‘Hayır, hiçbirini izlemedim.’

'Ama bu tür gösterilerin var olduğunun farkındasın, değil mi? Hadi ama Dedektif, sizin bilgili bir adam olmanız gerektiğini sanıyordum.'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

“Eh, bunu bir web şovuna dönüştürürsem gerçekten eğlenceli olacağına karar verdim.” Hunter, eski IP adresini adres çubuğuna yazıp hata sayfasını alan Garcia'ya baktı.

Arayan kişi "Ofisinizde misiniz?" diye sordu.

'Evet.'

'TAMAM. Bu siteyi incelemenizi istiyorum. Buna hazır mısın?' Sessizlik.

“www.pickadeath.com.” Kıkırdadı. 'Harika bir isim değil mi?'

Hunter ve Garcia adresi hızla adres çubuklarına yazıp 'enter' tuşuna bastılar.

Ekran bir kez yanıp söndü. Web sitesi üç saniyede yüklendi. Ekranda hiçbir şey yoktu. Tamamen karanlıktı. Hunter yanlış yazıp

yazmadığını görmek için web adresini tekrar kontrol etti. Yapmamıştı. Garcia başını ekranından kaldırdı, hayal kırıklığı içinde iki avucunu da kaldırdı ve başını salladı. Ekranı da karanlıktı.

Arayan kişi, "Aldınız mı?" diye sordu.

Hunter, "Karanlık bir ekrandan başka bir şeyim yok" diye yanıtladı.

'Sabırlı olun Dedektif Hunter. Doğru sayfadasınız.'

Aniden ekranın sol üst köşesinde üç küçük beyaz harf belirdi: SSV.

“Ne oluyor?” Garcia içini çekti.

Hunter beyni bir anlam ararken gözlerini kısarak harflere baktı. Garcia'ya baktı ve başını salladı. "Bu sefer bunun kimyasal bir formül olduğunu sanmıyorum" diye fısıldadı.

Daha sonra sağ üst köşede üç küçük beyaz sayı belirdi: 678.

Arayan kişi, “Şimdi görüyor musun?” diye sordu.

"Görüyorum" dedi Hunter sakince. 'Bu ne anlama geliyor?'

Arayan kişi kıkırdadı. Bunu kendi başınıza çözmeniz gerekecek, Dedektif. Ama bu ikincildir. İşte asıl ilgi çekici yer burası.' Aniden karanlık ekrandan dağıldı. Gece görüş lensleri aracılığıyla yayınlanan görüntülerin tanıdık yeşil tonu hakim oldu. Hunter ve Garcia, birkaç gün önce gördükleri güçlendirilmiş cam yapıyı görmeyi bekliyorlardı. Yeni bir kurbanın metal bir sandalyeye bağlandığını ve elbiselerinin çıkarıldığını görmeyi bekliyorlardı. Arayanın ilk seferinde yaptığı sadist oyunun aynısını oynamasını bekliyorlardı: kurbanı boğmak ya da diri diri yakmak arasında bir seçim. Gördükleri bu değildi.

Gördükleri şey onları daha da ürküttü.

Yirmiüç

Los Angeles'taki FBI Siber Suçlar Bölümü başkanı Michelle Kelly, bilgisayar ekranının başına oturmuş, klavyesinde çılgınca bir şeyler yazıyordu. Arkasında duran ve yazdığı her kelimeyi okuyan Siber Suçlar Bölümü ajanı ve mühendislik dehası Harry Mills vardı. Cambridge'deki Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nden Elektrik Mühendisliği ve Bilgisayar Bilimleri alanında onur derecesiyle doktorasını aldıktan sonra üç yıl önce FBI CCD'ye katılmıştı.

Michelle ve Harry yedi aydır bir operasyona dahil olmuşlardı. Yıllardır internet sohbet odaları aracılığıyla 10-13 yaş arası gençleri terbiye eden bir seri sübyancıyı takip ediyorlardı. Adam gerçek bir pislikti. Yalnız çocukları nasıl tespit edeceğini biliyordu. Uyum sağlamadıklarını düşünenler. Dışlanmışlar. Savunmasız. Çok sabırlıydı. Onlarla aylarca sohbet ederek güvenlerini kazanırdı. İlk başta onlara on üç yaşında olduğunu söylüyordu, ancak sanal ilişkileri güçlendikçe yirmili yaşlarının başında olduğunu ve üniversite

öğrencisi olduğunu açıkladı. Gerçek şu ki otuzlu yaşlarının sonlarındaydı.

Her zaman büyüleyici, anlayışlı, destekleyici ve çok gurur verici biriydi ve ebeveynleri de dahil olmak üzere herkes tarafından yanlış anlaşıldığını hisseden her genç kız için bu, duvarları çok güçlü bir şekilde yıkan bir şeydi. Bu her zaman işe yaradı ve çok geçmeden hiç tanımadıkları birine aşık olacaklardı. Bundan sonra bir toplantıya hayır demeleri neredeyse imkansız hale geldi.

FBI'ın bildiği kadarıyla şimdiye kadar altı kızı baştan çıkardı ve onlarla seks yaptı. Bunlardan ikisi sadece on yaşındaydı.

Ancak bu avcı aptal olmaktan çok uzaktı. Bilgisayarlarla da arası çok iyiydi. Her zaman hareketliydi. Dizüstü bilgisayar kullanıyordu ve yalnızca kafe, bar ve otel lobileri gibi ücretsiz Wi-Fi noktalarından sohbet ediyordu. Hiçbir zaman bir Wi-Fi bağlantı şifresi satın almamış, şifreyi diğer kullanıcılardan ele geçirmemiş veya sistemi hacklememiştir. Çoğu ücretsiz Wi-Fi noktası, kırılmaz İnternet güvenliğiyle tanınmaz.

Ayrıca sohbet odasından sohbet odasına atlamaya devam etti, hatta bazen kendi sohbet odasını bile yarattı. Farklı takma adlar kullanıyordu ve hiçbir zaman on ila on beş dakikadan fazla sohbet etmiyordu.

Dört ay önce, neredeyse tesadüfen, Michelle onu Guatemala'da kurulan bir sohbet odasında sohbet ederken buldu. FBI CCD bu operasyonlardan yüzlercesini yürütmüştü. Hepsi bu tip sapıkları kandırmanın en kolay yolunun onları potansiyel bir kurbanla konuştuklarına inandırmak olduğunu biliyordu. Michelle bu fırsatı değerlendirdi ve göz açıp kapayıncaya kadar Culver City'den on üç yaşında bir kız olan 'Lucy'ye dönüştü. Onu satın aldı ve o zamandan beri neredeyse her gün sohbet ediyorlardı. 'Bobby' takma adını kullanıyordu.

'Bobby' gerçekten çok çekici ve destekleyiciydi. Kendine güveni düşük bir genç kızın 'Bobby' tarafından nasıl tamamen yerden kesileceğini görmek Michelle için çok kolaydı.

'Lucy' ve 'Bobby' haftalardır bir toplantı hakkında konuşuyorlardı ve dün sabah 'Lucy' sonunda pes etti. Ona Pazartesi günü okulu asabileceğini söyledi. Bunu daha önce de yapmıştı. Çok uzak olmayan bir yerde buluşup günü birlikte geçirebilirlerdi ama dikkatli olmaları gerekiyordu. Eğer annesi ve babası bunu öğrenirse başı büyük belaya girecekti. 'Bobby' ona bunu asla öğrenemeyeceklerine dair söz verdi.

Şu anda yedi dakikadır sohbet ediyor, Pazartesi günü nerede ve ne zaman buluşacaklarına dair son düzenlemeleri yapıyorlardı.

'Venedik Plajı'nda buluşabiliriz' Michelle yazdı. *‘Biliyor musun?’ ‘Evet,*

elbette biliyorum [gülen yüz]' 'Bobby' yanıtladı.

Venice Plajı, Culver City'den sadece bir otobüs yolculuğu uzaktaydı. FBI'ın güçlü lenslere sahip uzak mesafe kameralarını kolayca kurabileceği ve tüm alanı gizli ajanlar ve köpeklerle doldurabileceği geniş ve açık bir alandı.

'[Gülen yüz] Seninle saat 10'da orada buluşabilirim' Michelle yazdı. *'SK8 parkının nerede olduğunu biliyor musun?'*

'Evet. By sk8 park kulağa harika geliyor. w8 yapamıyorum.'

'[dilini çıkarmış gülen surat] Ama eve b4 3 dönmem gerekiyor, yoksa başım büyük belaya girecek.'

'Endişelenme Lucy' 'Bobby' yanıtladı. *'Kimse bilmeyecek. Bu bizim küçük sırrımız olacak [fermuarlı dudaklı yüz].'*

'K. YÜKSEK SESLE GÜLMEK. Hoşça kal Bobby. Pazartesi günü C.U.'

'[Dört gülen yüz] C U Pazartesi, Lucy xxx.'

Bağlantıyı kestiler.

"Uhhhh," dedi Michelle, sandalyesini masasından geriye doğru yuvarlayıp sanki nöbet geçiriyormuş gibi kollarını havada sallayarak. 'Bobby' ile olan sohbeti kestiğinde bunu hep yapardı. "Ne iğrenç bir şey." Harry gülümsedi. "İyi misin?"

Başını salladı. 'Ben iyiyim. Bunun sona ermesine sevindim.'

'Bunu tekrar söyleyebilirsin.'

'Pazartesi günü orada olmak istiyorum. Bu bok çuvalını kelepçeledikleri zaman doğrudan gözlerinin içine bakmak istiyorum, dedi Michelle.

'Sen ve ben ikimiz de.'

'Benim "Lucy" olduğumu öğrendiğinde yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum.' 'Hımm, Patron, gelip şuna bir bakabilir misin?' masasından çağrılan web tarayıcıları. "Ne var Jamie?" diye yanıtladı Michelle.

'Emin değilim ama görmek isteyeceğinizden oldukça eminim.'

Yirmidört

Kadın otuzlu yaşlarının başında görünüyordu; uzun, düz, boyalı sarı saçları muhtemelen terden ıslak görünüyordu. Oval şekilli yüzü dolgun dudaklarla ve ağladığına şüphe olmayan derin mavi gözlerle vurgulanıyordu. Alt dudağının hemen altında, ağzının sağ köşesinde küçük siyah bir ben vardı. Ortalama büyüklükteydi ve mor bir külot ve ona uygun bir sütyen dışında hiçbir şeyi yoktu.

Garcia kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Kadın kesinlikle taşlaşmış görünüyordu. Gözleri olabildiğince açıktı, sanki bir şey arıyormuş gibi sürekli hareket ediyordu. Nerede

olduğunu ya da ona ne olduğunu açıkça anlamaya çalışarak başını bir yandan diğer yana çevirmeye devam etti. Dudakları titriyordu ve nefes almakta zorluk çekiyormuş gibi görünüyordu. Uzanıyor gibi görünüyordu ama hareketleri sınırlıydı; bağlı olduğu için değil, kapalı bir alanda kilitlendiği için. Camdan, Perspex'ten veya benzeri bir malzemeden yapılmış bir çeşit şeffaf kutu. Ama katilin ilk kurban için kullandığından çok daha küçüktü. Kadının her iki yanında yalnızca beş inçlik ve başının üstünde de belki üç inç kadar boşluk vardı.

"Cam bir tabutun içinde mi?" Garcia, Hunter'a baktı ve Hunter ona neredeyse belli belirsiz bir omuz silkti.

Hunter, IT'nin bilgisayarına kurmasını istediği ekran kayıt uygulamasını hızla açtı ve yayını kaydetmeye başladı. Cam tabut yerde düz bir şekilde yatıyorsa, görüntüleri aktaran kamera doğrudan onun üzerinde, hafif bir çapraz açıyla konumlandırılmış gibi görünüyordu. Ama sadece beline kadar görebiliyorlardı. Bacakları şut atamadı. Kadının içinde bir panik patlak verdi ve yumruklarını çılgınca dövmeye ve ayaklarını cam duvarlara tekmelemeye başladı, ancak bu yumruklar onun herhangi bir etki yaratmaya yönelik zayıf çabalarına göre çok kalındı. Olabildiğince yüksek sesle çığlık atıyordu. Boynundaki damarlar patlamak üzereymiş gibi görünüyordu ama ne Hunter ne de Garcia bir ses duyabiliyordu.

Hunter ekranını işaret ederek "Bu nedir?" diye sordu.

Ancak o zaman Garcia, cam kutunun yanlarından birine tutturulmuş, yaklaşık beş inç çapında, büyük, koyu renkli bir tüpe benzeyen şeyin ucunu fark etti. Garcia gözlerini kısarak ekranına baktı. "Bilmiyorum" dedi sonunda. 'Havalandırma olabilir mi?'

Arayan kişi, "Tamam," dedi, sesi hoparlörden gürledi ve odayı daha da fazla gerilimle doldurdu. "Bu küçük gösteriyi başlatmaya ne dersiniz, Dedektif?" Ancak bu sefer kurallar değişti. Gözlerinizi ekranda tutun.'

Aniden büyük harflerle SUÇLU kelimesi görüntünün altında belirdi. Bir saniye sonra, ekranın sağ kenarının yaklaşık yarısında GÖMÜLÜ kelimesi ve ardından sıfır rakamı ve yeşil bir düğme belirdi. Hemen altında YENİ kelimesi ve ardından sıfır rakamı ve ikinci bir yeşil düğme belirdi. Ekranın üst kısmındaki SSV harfleri ve 678 rakam dizisi bir uyarı gibi iki kez titreşip kayboldu.

"Neler oluyor?" diye sordu Garcia.

Hunter neredeyse nefes almayı bıraktı. 'Bu bir oylama.'

'Ne?'

Arayan kişi güldü. Birbirleriyle konuştuklarını duyabiliyordu. 'Vay canına, konuyu kavramakta çok hızlısınız Dedektif Hunter. İtibarınız sonuna kadar hak edilmiş durumda. BT *öyle* bir oy. Çünkü bu sefer internet üzerinden canlı yayındayız.' Garcia endişeli elini uzun

saçlarının arasından geçirdi.

Arayan kişi, "Bunu biraz düşündüm," diye devam etti. 'Ve eğer başkalarının da katılmasına izin verirsek bunun çok daha eğlenceli olacağına karar verdik, sence de öyle değil mi?' Yani bugün, orada izleyen herkes oy verebilir. Tek yapmaları gereken bir düğmeye tıklamak.” Etki yaratmak için durakladı. "İşte bu iş böyle yürüyecek Dedektif: İki ölüm yönteminden bin oya ulaşan ilki kazanır." Kulağa eğlenceli geliyor değil mi?'

Hunter, “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu.

Az önce söyledim. Çünkü kulağa eğlenceli geliyor, öyle değil mi? Ama size şunu söyleyeyim Dedektif Hunter: Bunu daha da eğlenceli hale getirmek için ona yaşama şansı vereceğim. Bunu zamana karşı yarış haline getirelim, ne dersiniz? . . . diyelim. . . on dakika. . . Onu zarar görmeden serbest bırakacağıma dair sana söz veriyorum. Kulağa nasıl geliyor?'

Hunter nefesini verdi.

'Bunun oldukça adil bir anlaşma gibi göründüğünü düşünüyorum, sence de öyle değil mi?'

Hunter, "Lütfen bunu yapma," diye yalvardı ama arayan kişi onu görmezden geldi. “İlk oy veren siz olmak ister misiniz, Dedektif Hunter?” Arayan kişi cevap beklemeden güldü. 'Ben öyle düşünmedim. Ama onun için henüz bir umut var. Site yeni açıldı. Belki kimse görmeyecek, görse bile belki kimse oy vermeyecek. Kim bilir? Ama en azından kendimize çok heyecan verici on dakika geçirmek üzereyiz.'

Ekranın sol alt köşesinde mavi bir dijital saat belirdi ve geri saymaya başladı: 10:00, 9:59, 9:58. . .

GÖMÜLÜ kelimesinin altındaki sıfır aniden 1'e ve ardından çok hızlı bir şekilde 2'ye dönüştü.

Arayan kişi yüksek sesle güldü. 'Ah, o ben değildim. Sana söz veriyorum. Ben hile yapmıyorum. Sanırım yarış başlıyor.”

Hat kesildi.

Yirmi Beş

Hunter hemen masasındaki telefona uzandı ve LAPD Bilgisayar Suçları Biriminden Dennis Baxter'ı aradı. İkinci çalıştan sonra cevap verdi.

'Dennis, ben Cinayet Özel'deki Robert Hunter. Web sitesi tekrar çevrimiçi.'

'Ne?'

Hunter aceleyle bir karıştırma sesi ve ardından klavye tıklamaları duydu. Baxter, "Hayır, öyle değil" diye yanıtladı.

‘Aynı IP adresini kullanmıyor. Bu sefer bir web alanı var.” “Şaka yapıyorsun.”

'www.pickadeath.com.'

Daha fazla klavye tıklaması. Hunter, Baxter'ın derin bir nefes aldığını duydu. 'Orospu çocuğu.' Baxter bir an duraksadı. 'Ekrandaki

tüm bunlar da ne?'

Hunter elinden geldiğince çabuk bildiklerini açıkladı.

‘Yani eğer on dakika içinde bin oy alırsa kadın ya diri diri gömülecek, ya da diri diri yenilecek, öyle mi?'

Hunter, "Ben bunları topladım" diye yanıtladı.

'Ne tarafından yemiş?'

GÖMÜLÜ kelimesinin dışındaki sayı 22'ye ulaştı. YENİ 19'du. Hunter, 'Şu anda bunu düşünme' diye yanıtladı. ‘Tıklamanız gereken düğmelere tıklayın. Ne yapman gerekiyorsa onu yap. Bu iletinin izini sürün veya insanların oy vermemesini sağlayacak şekilde kesintiye uğratmanın bir yolunu bulun. FBI Siber Suçlar Bölümü'ndeki arkadaşlarını ara, ne yaptığın umurumda değil ama bana bir şeyler getir.'

'Elimden geleni yapacağım.'

Ekranın sol alt tarafındaki geri sayım saati 8:42, 8:41, 8:40'ı gösteriyordu. . .

GÖMÜLDÜ – 47.

YENEN – 49.

Garcia iki elini saçlarının arasından geçirerek, "Bu çok saçma," dedi. Kutudaki kadın o kadar şiddetli ağlıyordu ki sanki havası tükeniyormuş gibi görünüyordu. Yumrukları ve ayaklarıyla cam duvarlara vurmayı bırakmış, çılgın bir hayvan gibi onları tırmalamaya başlamıştı. Kan lekeleri camı renklendirmeye başladı.

Bir an sonra vazgeçip kanayan ve titreyen ellerini yüzüne götürdü. Dudakları hareket etmeye başladı ve Hunter dudak okuyabilmesine rağmen izleyen herkes ne söylediğini kolayca anlayabiliyordu. 'BANA YARDIM ET. BANA YARDIM ET.'

"Haydi," dedi Hunter gıcırdayan dişlerinin arasından. “Orada dayan.” Her iki eli de sıkı yumruklara kilitlenmişti.

SAAT – 7:05, 7:04, 7:03. . .

GÖMÜLDÜ – 189.

YENEN – 201.

“Bu nasıl oluyor?” diye sordu Garcia ellerini havada sallayarak. 'İnsanlar bu web sitesine nasıl bu kadar hızlı ulaşıyor?'

Hunter sadece başını salladı. Gözleri ekranına yapışmıştı, ifadesi

ciddiydi.

Yüzbaşı Blake kapıyı çalmadan Hunter ve Garcia'nın ofisinin kapısını açtı ve içeri girdi. 'Siz anladınız mı? . Her ikisinin de bilgisayar ekranlarına nasıl baktıklarını görünce cümlenin ortasında durakladı. “Neler oluyor?” Hunter'ın masasına doğru ilerlemeye başladı.

Kimse cevap vermedi.

Bakışları bilgisayar ekranına kaydı ve nefesi boğazında kaldı.
'Aman Tanrım. Geri mi döndü?'

Garcia başını salladı ve hızla olup biteni anlattı.

Hunter, "Bilgisayar Suçları Birimi elinden geleni yapmaya çalışıyor" dedi. “Baxter'a FBI Siber Suçlar Bölümü ile iletişime geçmesini ve yardım edip edemeyeceklerini görmesini söyledim.” Yüzbaşının ona kaşlarını çattığını görmek için dönüp bakmadı. Bunu yapmak zorunda değildi. Bunu hissedebiliyordu. ‘Şu anda bunu durdurmak için elimden gelen her türlü yardımı alacağım.’ Bilgisayar ekranını işaret etti.

SAAT – 5:37, 5:36, 5:35. . .

GÖMÜLDÜ – 326.

YENİLEN – 398.

Cam tabutun içindeki kadın ise tüm çabalarından vazgeçti. Artık yapabileceği tek şey ağlamaktı. Aniden dudakları tekrar hareket etmeye başladı ve bir anlığına herkes nefesini tuttu. Yüzbaşı Blake sormak üzereydi
Hunter söylediklerini tercüme etmek zorundaydı ama buna gerek yoktu. Herkes kadının dua ettiğini fark etti.

Yirmi Altı

Hunter'ın masasındaki telefon çaldı ve herkesi elektrik çarpması gibi şaşırttı. Telefonun ön yüzünde yanıp sönen ışık dahili bir arama olduğunu gösteriyordu.

Hunter hemen ahizeyi yuvasından aldı. Dennis Baxter'dı.

Robert, buna inanmayacaksın ama FBI CCD zaten web sitesini ele geçirmişti. Onları aradığımda ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı."

'Yardım edebilirler mi?'

'Michelle Kelly ile hattayım. Kendisi bölümün başkanıdır. Bunu bir konferans görüşmesine dönüştürebilir misiniz?'

"Elbette." Hunter gerekli tuşlara bastı. "Devam edin." Ayrıca aramayı hoparlörlere de vermişti.

Baxter, "Resmi tanıtımları daha sonra yapacağım" dedi. 'Şimdilik – Cinayet Masası Özel Dedektifi Robert Hunter, Özel Ajan ve FBI Siber Suçlar Bölümü Başkanı Michelle Kelly ile tanışıyor.'

'Bayan. Kelly, dedi Hunter telaşlı bir sesle. 'Dennis'in burada neyle karşı karşıya olduğumuzu açıkladığına inanıyorum. Yardım edebilmenizin bir yolu var mı?' 'Deniyoruz ama şu ana kadar yalnızca tuğla duvarlara çarpmayı başardık.' Sesi kadınsı ama güçlüydü. Kesinlikle liderlik etmeye alışkın biri. 'Bunu her kim yapıyorsa bu işi oldukça sıkı bir şekilde halletti.' 'Bayan. Kelly, ben LAPD Soygun ve Cinayet Masası Şefi Barbara Blake. Ne demek istiyorsun - *oldukça sıkı mı sarılmış?'*

'Cephaneliğimizdeki hilelerden biri de ABD toprakları içindeki her türlü web aktarımını kapatabilmemizdir.'

'Öyleyse kapat şunu.'

Gergin bir kahkaha. 'Denedik. Tekrar ortaya çıkıyor.'

'Ne? Nasıl?'

'Web teknolojisinden ne kadar anladığınızdan emin değilim ve size sadece teknoloji diliyle hitap etmek istemiyorum, sitenin IP adresi sürekli değişiyor.'

Kaptan, "Bir çağrıyı yanıtlamak gibi mi?" diye sordu.

'Bu doğru. Her yeni IP adresi, gerçek adresin ayna görüntüsünü çalıştıran, istismar edilmiş bir sunucudur. Aynalarla dolu bir odadaki birinin yansımasına bakmak gibi. Yüzlerce birbirinin aynı görseli görüyorsunuz ama gerçek görüntünün nereden geldiğini asla tam olarak bilemezsiniz. Şu ana kadar benimle misin?'

'Evet.'

'TAMAM. Sunucu ayrıca son derece düşük bir TTL kullanıyor - *yaşam süresi* – bilgisayarınızın DNS ile ilgili bilgileri yenilemesinin ne

kadar süreceğini belirleyen şey budur.'

'Üzgünüm . . .?'

'Bu sadece bilgisayarınızın sürekli olarak sunucudan web sitesinin adresini istediği ve bunu her yaptığında sunucunun bilgisayarınızı farklı bir aynaya yönlendirdiği anlamına gelir. Yani birini kapatmayı başarsak bile hiçbir fark yaratmaz çünkü sunucu bilgisayarınıza aynı web sitesini farklı bir ayna aracılığıyla gösterecektir. Teknik olarak karmaşık ama bu, bunun arkasında kim varsa onun çok iyi olduğu anlamına geliyor. *kodlayıcı*, siberuzay konusunda olağanüstü bilgi birikimine sahip bir programcı.'

SAAT – 3:21, 3:20, 3:19. . .

GÖMÜLDÜ – 644.

Yenmiş – 710.

Michelle, "Ad kaydı ve etki alanı sunucularının tümü Tayvan'dadır" diye ekledi. 'Bu da denklemi daha da karmaşık hale getiriyor. Muhtemelen bildiğiniz gibi, ada ülkesi anakara Çin Halk Cumhuriyeti tarafından sahiplenildiğinden, Tayvan ABD tarafından bağımsız bir ülke olarak tanınmıyor, bu da Tayvanlılarla hiçbir diplomatik ilişkimiz olmadığı anlamına geliyor.'

Garcia, "Bu kadar çok insan bu web sitesini nasıl bu kadar hızlı buluyor?" diye sordu. ‘Pickadeath.com insanların tesadüfen yazacağı türden bir adres değil.’

Michelle, "Zaten kontrol ettik" dedi. 'Sosyal ağları kullandı' Başkalarının hesaplarını ele geçirdi ve çok popüler bazı Twitter ve Facebook sayfalarına mesaj yerleştirdi. Bu sayfalar günde birkaç yüz bin ziyaret alıyor. İnsanlar mesajı görüyor ve merak hakim oluyor; sonuç olarak gidip kontrol ediyorlar. İnsanların oy vermesinin nedeni bunun gerçek olmadığını düşünmeleri olabilir. Bunun bir şey olduğunu düşünebilirler
sahte bir site ya da yeni türde bir "tıkla ve keşfet" oyunu.' Michelle nefes almak için durakladı. 'Ayrıca dışarıda bir sürü sadist insanın olduğu da bir gerçek. Bazıları Amerikan vatandaşlarının işkenceyle öldürülüşünü izlerken mutlu bir şekilde patlamış mısır yiyip biralarını yudumluyorlardı. Ve katılmalarına izin verilirse daha da iyi olur.'

Garcia, “İnsanların birden fazla oy vermesini engelleyen bir şey

var mı?” diye sordu.

"Evet" diye yanıtladı Michelle. ‘İki düğmeden birine tıkladığınızda ikisi de devre dışı bırakılır. Hiç kimse iki kez oy veremez.'

“Nereden biliyorsun?” Bu seferki Yüzbaşı Blake'ti.

'Çünkü denedik.'

'Sen *oy verildi* ölüm yöntemiyle mi?'

"Maalesef evet," diye açıkladı Michelle ama özür diliyordu. 'Dennis'ten telefon almadan önce web sitesine rastladık. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorduk. Bunu çözmeye çalışıyorduk.”

Ekrandaki kadın ellerini yüzünden çekti. Kan ve gözyaşları yanaklarında tuhaf izler bırakmıştı ama korku onu şok ederek neredeyse sakin bir duruma getirmişti. Gözleri artık aramıyordu; bunun yerine artık büyük bir üzüntüyle kaplanmışlardı. Hunter bu bakışı daha önce görmüştü ve midesinin büyük bir kara deliğin içine çekildiğini hissetti. Tıpkı ilk kurban gibi, sanki altıncı hissin yardımıyla, kimsenin onun için gelmeyeceğini, o kutudan asla canlı çıkamayacağını anlamıştı.

Herkeste aynı anda bir çaresizlik hissi oluştu çünkü herkesin gözü ekranlardaydı.

SAAT – 1:58, 1:57, 1:56. . .

GÖMÜLDÜ – 923.

Yenmiş – 999.

Yirmi Yedi

Sadece bir saniye sürdü ama sanki sonsuzluk gibi geldi. BURIED ilk olarak hızlı bir şekilde art arda üç rakamı değiştirdi: 924, 925, 926.

Hunter'ın ofisinde herkes nefesini tuttu.

Ve sonra oldu.

Yenmiş – 1000.

Numara değişir değişmez ekranda yanıp sönmeye başladı ve herkese bir kazanan olduğunu duyurdu.

Kimse hareket etmedi. Kimse gözünü kırpmadı.

Telefonda Michelle Kelly ve Dennis Baxter da susmuştu. Ekrandaki kadın hâlâ ağlıyordu. Elleri hâlâ titriyor ve kanıyordu.

Saniyeler hızla ilerliyordu.

Herkes bekledi.

Aniden, Hunter'ın daha önce fark ettiği cam tabuta bağlı siyah tüpten küçük ve koyu renkli bir şey fırladı ve kadının vücudunun üzerinden uçtu.

“Bu da neydi?” diye sordu Kaptan Blake, bakışları Hunter ile Garcia arasında gidip geliyordu. 'Hepiniz bunu gördünüz mü?'

"Gördüm" diye yanıtladı Garcia. “Ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.” Hunter ekrana odaklanmıştı.

Sonra tekrar oldu. Siyah tüpten muazzam bir hızla bir şey fırladı.

Kadın sanki biri onu aniden transtan uyandırmış gibi seğirdi. Tabutun yanından ayaklarına doğru baktı. Hiçbir şey göremediği belliydi ama cam bölmenin içinde her ne varsa paniği geri getirmiş ve paniği onla çarpmıştı. Tekrar seğirdi, bu sefer çok daha çaresizce. Ellerini vücudunun üzerinde gezdirdi, sanki çılgınca ondan bir şeyleri uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi neredeyse tokat atıyordu.

Ekteki tüp aracılığıyla üç, dört, beş kişi daha cam tabuta girdi.

Kaptan, “Bunlar bir çeşit uçan böcek mi?” diye sordu. Hunter, "Emin değilim" dedi. 'Belki.'

'Böcekler birini canlı canlı yiyebilir mi?'

Hunter, "Bazıları bunu yapabilir, evet" diye yanıtladı. 'Bazı karıncalar ve termit türleri etle beslenebilir, ancak orada onlardan binlercesine ihtiyacınız olacak ve hiçbiri o kadar hızlı hareket etmiyor veya o kadar büyük görünmüyor.'

Kadının yüzü ıstırap verici bir acıyla buruştu. Gözleri sımsıkı kapandı ve ağzı kimsenin duyamayacağı, yalnızca hayal edebileceği bir çığlık atmak için açıldı.

"Aman Tanrım," dedi Yüzbaşı Blake. Her iki eli de ağzına doğru ilerledi. 'Bu şeyler ne olursa olsun, onlar *öyle* onu canlı canlı yemek. Bu olamaz.”

Terörün etkisiyle kadın kontrolü kaybetti. Çaresizce bacaklarını

tekmeliyor ve dar alana rağmen ellerini vücudunda ve yüzünde sallamak için elinden geleni yapıyordu.

Aynı anda en az elli yeni uçan böcek, takılı tüp aracılığıyla tabutun içine atıldı.

'Aman Tanrım.' Michelle'in telefonda söylediklerini duydular.

Kamera uçan böceklerden birine yakınlaştı ve herkes dondu.

Yaklaşık iki inç uzunluğundaydı, mavi-siyah gövdesi ve

kuzgun-siyahtı.

kanatlar. Tırtıklı, ince bacakları da bedeni kadar uzundu. Kafasından bir çift siyah anten çıktı.

“Ah, kahretsin!” dedi Garcia, omurgasından aşağıya doğru soğuk bir ürpertinin ilerlediğini hissederek. Sanki kimsenin göremediği bir şeyi görmüş gibi garip bir adım attı. Birdenbire hasta olacakmış gibi göründü.

Yirmi Sekiz

Hunter ve Yüzbaşı Blake'in gözleri bir an için ekrandan ayrılıp Garcia'ya odaklandı.

Kaptan, “Carlos, sorun ne?” diye sordu.

Garcia derin bir nefes aldı ve zorlukla yutkunduktan sonra yeniden odaklandı ve ekranı işaret etti. "Şu böcek," dedi, sesi hâlâ şaşkındı. 'Bu bir tarantula şahini.'

"Bu ne?"

Hunter, "Bir tarantula şahini," dedi. Ayrıca türü de tanımıştı. 'Bir örümcek yaban arısı.'

‘O devasa şey kahrolası bir yaban arısı mı?’ Kaptan bu sözleri öksürdü. Garcia başını salladı. ‘Onlara tarantula şahinleri deniyor çünkü tarantula örümceklerini yemek ve yumurtalarını bırakmak için öldürüyorlar.’

'Ah, Tanrı aşkına. Sen bana bunların et yiyen eşekarısı olduğunu mu söylüyorsun?'

"Hayır" dedi Garcia. ‘Hiçbir yaban arısı insan etiyle beslenmez.’

Yüzbaşı Blake'in yüzünde kafa karışıklığı oluştu.

Garcia şunu açıkladı: 'Ama onların sokması dünyadaki en acı veren böcek sokmalarından biridir. Sanki birisi etinize üç inçlik, üç yüz voltluk bir elektrikli iğne batırıyormuş gibi. İnanın bana, sokmaları o kadar acı verici ki sanki vücudunuzdan et parçaları koparılıyormuş gibi hissettiriyor.'

Hunter'ın sormasına gerek yoktu; yüz ifadesi soruyu ortaya atıyordu. Garcia açıkladı. 'Brezilya'da Marimbondo adında çok yaygın bir tarantula şahini türü var. Onları her yerde bulursun. Çocukken beni aynı anda dört tane ısırdı ve bu beni hastaneye yatırdı. Neredeyse ölüyordum. Ağrı sadece birkaç dakika sürer ama tamamen mide bulandırıcıdır. Seni çılgına çevirebilir. Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum ama doğaları gereği saldırgan olmadıklarını, yalnızca kışkırtıldıklarında saldırgan olmadıklarını biliyorum.' Ekranı işaret etti. Paniği, ellerini sallama şekli: bu fazlasıyla provokasyon olurdu. En iyi şansı hareketsiz yatmak olurdu.'

Hunter ve diğer herkes bunun imkansız olacağını biliyordu. Bunu duyamıyorlardı ama hepsi uğultulu sesin olduğunu biliyordu. *bir* Kapalı bir tabutun içinde dolaşan iki inç uzunluğundaki eşek arısı çoğu insanı korkunç bir dehşetle doldurmaya yeterli olacaktır. Şu ana kadar kadının yanında neredeyse yüze yakın kişi vardı.

Garcia, "Ayrıca tarantula şahinlerinin kimseyi canlı canlı yiyemeyeceğini de biliyorum" diye ekledi. 'Fakat tek bir iğnenin zehiri bir tarantula örümceğini felç etmeye yeterlidir. Bir kişi bütün bir yuvanın saldırısına uğrarsa. . Tekrar ekranı işaret etti ve başını salladı. 'Sen söyle bana.'

Ekranda kadın, sokmaların yoğun acısından dolayı hareket etmeyi bırakmıştı. Büyük kırmızı topaklar artık gövdesinin çoğunu kaplıyordu. Cam tabutun içinde yüz elliden fazla tarantula şahini çevresinde vızıldayıp duruyor olmalıydı ve daha da fazlası kapalı alana salınıyordu.

Yüzü de onlarca kez sokulmuştu. Her iki gözü de o kadar şişmişti ki neredeyse kapanacaktı. Dudakları iki katına kadar şişmişti ve yanaklarının şekli tamamen bozulmuştu ama ölmemişti. Henüz değil. Hala nefes alıyordu. Ağzı yarı açık, vücut titremeleri arasında kısa,

kesik kesik nefesler alıyordu.

Kaptan, Hunter'ın bilgisayarının önünde gergin bir şekilde volta atarken, "Bu daha ne kadar devam edebilir?" diye sordu.

Kimse cevap vermedi.

Üç tarantula şahini dudaklarının üzerine konduğunda, onları tekrar soktuğunda ve ardından ağzında kaybolmadan önce yavaşça dilinin üzerine hareket ettiğinde kamera kadının yüzüne yakınlaştı.

Kaptan Blake bunu daha fazla izleyemedi. Midesinin içinde bir şey dönmeye başladığında gözlerini kaçırdı. Orada hasta olmamak için çabaladı.

Birkaç saniye sonra kadının sol burun deliğinden bir tarantula şahini dışarı çıktı.

Kimse bir şey söylemedi.

Kadın sonunda nefes almayı bıraktı.

Birkaç dakika sonra web sitesi çevrimdışı oldu.

Yirmi Dokuz

Odayı kaplayan rahatsız edici sessizlik üzüntü, çaresizlik ve saf öfkenin karışımından geliyordu. Web sitesi çevrimdışı olmasına rağmen Hunter, Garcia ve Kaptan Blake'in gözleri hâlâ Hunter'ın bilgisayar ekranına sabitlenmişti.

Michelle Kelly ve Dennis Baxter hâlâ telefondaydı. İlk konuşan Michelle oldu.

'Dedektif Hunter, başından beri sitenin trafiğini izliyoruz. Yayınlandığı birkaç dakika içinde on beş binin üzerinde ziyaret aldı.'

Yüzbaşı Blake inanmayan bir ses tonuyla, "On beş binden fazla insan bu zavallı kadının ölmesini mi izledi?" diye sordu.

Michelle, "Öyle görünüyor" diye yanıtladı.

'Bayan. Kelly,' Hunter görevi devraldı. 'Buluşabilir miyiz? Gerekirse LAPD ile FBI arasında ortak bir çaba için resmi bir talepte bulunacağım, ancak mümkün olan en kısa sürede buna başlamak istiyorum.'

'Kesinlikle. Resmi bir talep olmamasına rağmen katılmak istiyorum. Bu, bakanlık politikasının çok ötesine geçiyor. Tüm ekibim ve ben elimizden geleni yapacağız. Eğer gelmek istersen bu gece geç saatlere kadar ofisimizde olacağım.' 'Geleceğim, teşekkürler ve bugünkü yardımın için de teşekkürler.'

Bağlantıyı kestiler.

"On beş binden fazla insan mı?" Yüzbaşı Blake hâlâ yarı şoktayken bunu tekrarladı. 'Bu şey zaten orada bir yerde, Robert. Bunu kontrol altına almamızın hiçbir yolu yok. Tüm bok fırtınalarının anasına hazırlansak iyi olur.'

Hunter'ın cep telefonu çaldı. Arayanı görüntüleme penceresi bilinmeyen numarayı gösteriyordu.

Kaptan, "Bunlar zaten kan emici muhabirler olabilir" dedi.

"Dedektif Hunter, Cinayet Masası Uzmanı" dedi ağızlığa. Arayan sakin bir sesle, "Sana eğlenceli olacağını söylemiştim," dedi.

Hunter hoparlör düğmesine basmadan önce derin bir nefes almak zorunda kaldı.

“Üstelik neredeyse iki tam dakikam kaldı.” Arayan kişi kıkırdadı. 'Ah oğlum. Bu başka bir şeydi, değil mi? Tamam, tamam, o aslında değildi *yemiş* yaşıyor, ama inanın bana, bu sokmalar o kadar acı verici ki sanki vücudunuz keskin dişler tarafından parçalanıyormuş gibi geliyor.'

Kaptan Blake Garcia'ya baktı. “Bu o hasta pislik mi?” diye fısıldadı. Garcia başını salladı.

Kaptanın burun delikleri genişledi. Taciz yağmurunu bırakmaya hazırdı.

Bunu ilk önce Hunter gördü ve elini kaldırarak ona sakin olmasını işaret etti. "Bunu internette kaç kişinin izlediğini biliyor musunuz Dedektif?" Arayan kişi eğlenmiş görünüyordu. 'On beş binin üzerinde. Toplum hasta değil mi?' Durdu ve homurdandı. ‘Elbette toplumun hasta olduğunu biliyorsunuz. Geçiminizi sağlamak için sapıkların peşinde koşuyorsunuz değil mi Dedektif Hunter? Tıpkı benim gibi hastalar.” Hunter hiçbir şey söylemedi.

Arayan kişi, Sorun şu ki diye devam etti. "Biri ne zaman hasta sayılır, Dedektif Hunter?" Peki ya izleyen tüm insanlar? Peki oy veren

tüm insanlar? Onlar hasta mı? Sıradan, sıradan insanlar, Dedektif: sosyal hizmet görevlileri, öğretmenler, öğrenciler, taksi şoförleri, garsonlar, doktorlar, hemşireler, hatta polis memurları. Hepsi onun öldüğünü görmek istiyordu." Sözlerini yeniden düşündü. 'HAYIR . . . daha kötüsü. Sadece onun öldüğünü görmek istemiyorlardı. İstediler *yardım* onu öldür. Düğmeye basmak istediler. Onun nasıl öleceğini seçmek istediler." Durdu ve sözlerinin ciddiyetinin yankılanmasına izin verdi. 'Bu onların hepsini cinayete ortak mı yapıyor, yoksa hepsi 'insani hastalıklı merak' kapsamına mı giriyor? Bilmeniz gerekir Dedektif Hunter. Siz hem polis hem de suç davranış psikoloğusunuz, değil mi?'

Hunter cevap vermedi.

"Hala orada mısınız, Dedektif?"

"Seni yakalayacağımı biliyorsun, değil mi?" Hunter'ın sözlerindeki inanç mutlaktı.

Arayan kişi güldü. 'Böylece?'

'Evet. Seni bulacağım. Ve bunu ödeyeceksin.'

'Tutumunuz hoşuma gitti, Dedektif.'

'Bu bir tavır değil. Bu bir gerçek. Günleriniz sayılı.'

Arayan kişi bir saniye kadar tereddüt etti. 'Sanırım bunu göreceğiz. Ama yeteneklerinize bu kadar güvendiğiniz için, Dedektif, sizinle bir takas yapacağım.'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

'On dakikanın, iki ölüm yönteminden birinde en az bin oy almam için fazlasıyla yeterli bir süre olduğundan hiç şüphem yoktu. Hiç şüphem yoktu çünkü toplum fazlasıyla tahmin edilebilir. Bunu biliyorsun, değil mi?' Sessizlik.

'Ama aynı zamanda EATEN'in zirveye çıkacağını da biliyordum.'

Uzun bir duraklama.

Arayan kişi, "Demek ticaret bu, Dedektif Hunter," diye devam etti. "GÖMÜLMÜŞ yerine YENMİŞİ seçeceklerini nasıl bildiğimi söylersen, çok geçmeden onun cesedini bulursun." Yapmıyorsun. Cesedi yok oluyor. Yeteneklerine bu kadar güvendiğine göre, bakalım ne kadar iyisin.'

Hunter'ın bakışları Yüzbaşı Blake'e takıldı.

"Ona bir şey söyle" diye ısrar etti. 'O vücuda ihtiyacımız var.'

Arayan kişi, "Hadi Dedektif," diye ısrar etti. ‘Bu basit bir psikoloji. Bu işi kolaylaştırmalısın.'

Hunter konuşana kadar birkaç saniye geçti.

‘YEEN “insan merakına” hitap ettiği için BURIED hitap etmedi.’ Sesi sakin ve sakindi.

Kaptan kaşlarını çattı.

Arayan kişi, "Hoşuma gitti" dedi. 'Lütfen açıklayın.'

Hunter alnını kaşıdı. Şimdilik arayanın oyununu oynaması gerektiğini biliyordu.

'Herkes BURIED'den ne bekleyeceğini biliyor. YEEN bilinmeyendir. Ne kullanırdın? Nasıl yapılacaktı? Bir insanı canlıyken ne yiyebilir ki? Doğal insan merakı teraziyi bilinmeyene doğru çevirecektir.'

Bir duraklamanın ardından yüksek sesli bir kahkaha ve ardından el alkışları geldi. 'Çok iyi, Dedektif. Dediğim gibi, toplum bir bütün olarak oldukça öngörülebilir, değil mi? Bu başından beri bitmiş bir anlaşmaydı.”

Hunter hiçbir şey söylemedi.

"İçinizi yiyip bitiriyor olmalı, değil mi, Dedektif?"

'Ne olmalı?'

'Çevrimiçi şovu izleyen insanların büyük çoğunluğunun bundan keyif aldığı bilgisi. Hatta muhtemelen her iğneyi alkışlıyorlardı. Onun ölümünü izlemeyi seviyorlardı.”

Cevap yok.

'Peki biliyor musun? Eminim bir sonraki gösteriyi sabırsızlıkla bekliyorlardır.”

Yüzbaşı Blake öfkeyle ürperdi.

'Pekala, hepinize veda etmeliyim. Yapacak işlerim var.' Hat kesildi.

Otuz

Bir sonraki gösteri.

Bu sözler Hunter'ın ofisinde sonsuza dek yankılanacak gibiydi. Hepsi bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyordu ve bu herkesi korkuyla doldurdu. Hunter'ın yaptığı ilk şey, araştırma ekibinden yayının başında ekranın sol üst köşesinde beliren üç harf olan SSV'nin olası anlamlarını içeren bir liste bulmalarını istemek oldu. Tarantula şahinleri hakkında da rapor hazırlamalarını istemişti. Tür Kaliforniya'da mı bulundu? Herkes onları arka bahçesinde yetiştirebilir mi, yoksa özel ortam, koşullar vb. gerektirir mi?

Garcia Kayıp Kişiler Birimi ile tekrar temasa geçti ve onlara kadının yüzünün anlık görüntüsünü e-postayla gönderdi. Onu bir an önce teşhis etmeleri gerekiyordu.

Katil ile olan görüşmeyi keser kesmez operasyon ekibi Hunter'ı aradı. Bu sefer çağrıyı Los Angeles'ın her yerine geri çevirmemişti. Kontörlü cep telefonu kullanmıştı. GPS yok. Ancak çağrı, doğru bir şekilde üçgenleme yapabilmelerine yetecek kadar uzun sürmedi. Çağrı Studio City'den bir yerden gelmişti.

Yayın ve Hunter'ın katille yaptığı telefon görüşmesi herkesi sarsmıştı ama Hunter dikkatini toplaması gerektiğini biliyordu. O ve Garcia PAB'den ayrıldılar ve Los Angeles'ın güneyindeki Atina'daki otobüs deposuna gittiler. İlk kurban Kevin Lee Parker'ın o Pazartesi akşamı 207 numaralı güzergahta herhangi bir otobüse binip binmediğini belirlemeleri gerekiyordu. Böylece kurbanın otobüs durağı ile Jefferson Park'taki evi arasındaki bölgede mi yoksa Next-Gen Games Shop ile Hyde Park'taki otobüs durağına kısa bir yürüyüş mesafesinde mi kaçırıldığını belirleyebildiler.

Pazartesi akşamı 207 numaralı rotayı kullanan altı sürücüden dördü bu gece görevdeydi. Hunter ve Garcia, görüştükleri üçüncü sürücü konusunda şanslıydılar. Uzun boylu ve sıska adam ona Kevin Lee Parker'ın portre fotoğrafını gösterdikten sonra başını salladı ve her iki dedektife de Kevin'i müdavim olduğu için hatırladığını söyledi; her zaman otobüse biniyordu.

Hyde Park Bulvarı ve 10. Cadde'de ve genellikle akşam 19.00 civarında durun. Şoför, Kevin'in kibar bir adam olduğunu, otobüse binerken her zaman 'merhaba' dediğini söyledi. Kevin'in yalnız olup olmadığını yüzde yüz hatırlamıyordu ama öyle olduğuna inanıyordu.

Sürücü ayrıca Kevin'in her zamanki durağı olan Crenshaw ve West Jefferson Bulvarı'ndaki durakta inip inmediğini de hatırlamıyordu.

Otobüs deposundan ayrıldıktan sonra Hunter ve Garcia, Crenshaw ile West Jefferson Bulvarı arasındaki kavşağa doğru yola çıktılar. Kevin Lee Parker'ın evi oradaki otobüs durağına on dakikalık yürüme mesafesindeydi. Arabayı park ettiler ve rotayı iki kez yürüdüler. Kevin, West Jefferson Bulvarı'na takılıp sonra sağa Güney Victoria Bulvarı'na dönseydi, otobüs durağından evine kadar olan tüm yol onu iyi aydınlatılmış ve kalabalık yollardan geçirecek, ancak fazladan üç dakikaya mal olacaktı. En hızlı rota, West Angeles Kilisesi'nin otoparkından geçip, Crenshaw ve West Jefferson'un köşesindeki Chevron Benzin İstasyonu'nu geçip, ardından Güney Victoria Bulvarı'nın arkasındaki arka sokaklardan devam etmek olurdu.

West Angeles Kilisesi'nin dışında güvenlik kamerası yoktu ve otoparkı binanın arka tarafında, yollardan iyice gizlenmişti. Kilisenin önünde asılı olan programa göre Pazartesi akşamları ayin yapılmıyordu. Otopark boş olurdu ve o kadar da parlak olmayan üç elektrik direğinin gölgesinde gizlenmiş olurdu. Kevin'i oradan ya da evine giderken arka sokaklardan kaçırmak çocuk oyuncağı olurdu: buna kimse tanık olmazdı.

Otuz Bir

Wilshire Bulvarı'ndaki Los Angeles FBI genel merkezi, federal bir kolluk kuvveti binasından çok hapishaneye benzeyen, on yedi kat yüksekliğinde beton ve cam kutu bir yapıydı. Uzun ve ince beton sütunların arasına yerleştirilmiş küçük, tek yönlü, özel koyu camlı pencerelerde eksik olan tek şey, çevredeki kalın metal çubuklar ve koruma kuleleriydi. Kısacası, ülke çapındaki her FBI binasına benziyordu; sıradan ve esrarengiz.

Garcia arabasını FBI binasının hemen arkasındaki otoparka park ettiğinde saat akşam sekize geliyordu. Arazi boş olmaktan çok uzaktı. Garcia, renkli camlı ve krom jantlı parlak siyah Cadillac'ın yanında bir yer seçti.

“Vay canına,” dedi motorunu kapatırken. ‘Plakasının “IMFBI” olmamasına şaşırdım.”

Ana giriş kapılarına ulaşmadan önce, her iki dedektifin de beton merdivenlerden yukarı çıkıp açık çatılı yeşil bahçeyi geçmesi ve CCTV ile izlenen koridordan aşağı inmesi gerekiyordu. Ağır, kalın cam kapıları iterek açtılar ve iyi aydınlatılmış, hoş bir şekilde havalandırılmış resepsiyon lobisine adım attılar.

Siyah granit resepsiyon bankosunun arkasında oturan iki çekici ve muhafazakar giyimli resepsiyonist binaya girerken gülümsedi. Sadece biri ayağa kalktı.

Hunter ve Garcia kimlik bilgilerini ona vererek kendilerini tanıttılar. Resepsiyonist hızla bilgisayar terminaline bir şeyler yazdı ve uygulamanın yanıt vermesini bekledi. Bunu beş saniyeden kısa bir sürede yaptı ve LAPD'deki isimlerini ve rütbelerini doğruladı. Ayrıca her dedektifin tanımlayıcı bir fotoğrafı da sergilendi. Memnun kalan resepsiyonist, kimliklerini iki mavi beyaz ziyaretçi yaka kartıyla birlikte iade etti.

"Bir ajan size içeriye kadar eşlik edecek" dedi.

Bir dakika sonra koyu renk takım elbiseli, uzun boylu bir adam onlara yaklaştı. “LAPD Dedektifleri Hunter ve Garcia.” Başıyla selamladı. El sıkışmak yok.

'Lütfen beni takip edin.'

Onlara iki set güvenlik kapısından geçerek uzun bir koridora, ardından üçüncü bir güvenlik kapı setinden geçerek FBI Siber Suçlar Bölümü'ne bir kat inen asansöre bindirildiler. Asansör, duvarlarda yaldızlı çerçeveler içinde çeşitli portrelerin yer aldığı pirinç armatürlerin asılı olduğu parlak, parke bir koridora açılıyordu. Ne Hunter ne de Garcia fotoğraflardaki insanlardan hiçbirini tanıyamadı.

Koridorun sonundaki çift camlı kapı onlar onlara ulaşamadan çekilerek açıldı.

Kadın, "Ben buradan alırım, teşekkürler" dedi.

Eskort, ayak parmaklarının üzerinde dönüp asansöre doğru ilerlemeden önce önce ona, sonra tekrar Hunter ve Garcia'ya başını salladı. Her iki dedektif de Michelle Kelly'nin sesini daha önceki konferans görüşmesinden tanıdı, ancak hiçbirinin onu hayal ettiği gibi

değildi. Michelle Kelly yirmi sekiz yaşında gibi görünüyordu. Bir seksen seksen boyundaydı ve uzun, kuzguni siyaha boyalı saçları vardı. Saçakları sivri uçluydu ve kaykay punk tarzında alnının üzerine düşüyordu. Koyu yeşil gözleri, siyah göz kalemi ve soluk yeşil göz farıyla yoğun bir şekilde çerçevelenmişti. Dolgun dudakları kırmızı rujla zarif bir şekilde vurgulanmıştı. Sol burun deliğinde ince, gümüş halkalı bir burun halkası ve alt dudağının sağ kenarında ikinci bir halka halka vardı. Dar siyah kot pantolonun üzerine siyah Doc Martens giyiyordu. Tişörtü uçan kurukafa desenli siyah ve kırmızıydı. Üzerinde 'Yedi Kat İntikam Alındı' yazıyordu.

"Dedektif Hunter," dedi elini uzatarak. Her iki kolu da bileklerine kadar tamamen dövmelerle kaplıydı ve bu dövmeler de farklı bileziklerle kaplıydı. Tırnakları manikürlü ve siyah oje ile yapılmıştı. Tamamen rahat görünüyordu ve kendine tamamen güveniyordu.

Hunter'ın aklına gelen ilk düşünce, Michelle Kelly'nin FBI ajanı olmayı kendi isteğiyle seçmediğiydi. Hunter, Quantico, Virginia'daki FBI Akademisi'ne birden fazla kez gitmişti. Ajanlarla ve onların bölüm şefleriyle görüşmüştü. Kural kitaplarını okumuştu. Federal Soruşturma Bürosu hâlâ klasik bir yaklaşımla, yani eski tarz bir yaklaşımla yönetiliyordu. Kıyafet kuralları, saç stilleri ve davranış kuralları, özellikle resmi bir binanın içindeyken sıkı bir şekilde uygulandı. Yüz piercinglerine ve açıkça görülebilen dövmelere kesinlikle izin verilmiyordu. Elbette çetelere, tarikatlara, suç örgütlerine vb. sızmak zorunda kalan gizli ajanlar için istisnalar yapıldı, ancak

Kolları mürekkeple kaplı olarak akademide yer almak için başvuran sıradan bir kişi kapıdan geri çevrilirdi. Hunter'ın vardığı sonuç, Michelle Kelly'nin muhtemelen federal hükümete borcu olduğuydu. Belki önceki hayatında usta bir hackerdı. FBI'ın sahip olmadığı ve görmezden gelemeyeceği siber becerilere sahip biri. Sonunda ona yetişmişlerdi ve masaya bir anlaşma yapılmıştı; içeride çok uzun bir süre ya da Siber Suçlar Bölümü'nde bir pozisyon. İşi aldı.

Hunter onun elini tuttu. 'Bayan. Kelly, bizi kabul ettiğin için teşekkürler.” Elleri yumuşaktı ama tutuşu çok sıkıydı. “Bu ortağım Dedektif Carlos Garcia.” El sıkıştılar.

"Lütfen bana Michelle deyin" dedi ve onlara konforlu ortamın birkaç derece altına kadar soğutulmuş geniş bir odanın içini gösterdi.

Büyük, açık planlı, yüksek teknolojili bir haber odasına benzeyen LAPD Bilgisayar Suçları Birimi'nin aksine, FBI Siber Suçlar Bölümü kendi başına bir ligdeymiş gibi görünüyordu. İlk izlenimler, odanın iç kısmının yıldız gemisinin köprüsüne benzediği yönündeydi. *Girişim.* Baktıkları her yerde ışıklar yanıp sönüyordu. Doğu duvarı altı devasa monitör tarafından görüntüleniyordu; her biri ne Hunter'ın ne de Garcia'nın anlamadığı haritaları, görüntüleri veya veri satırlarını gösteriyordu. Monitörler ve ileri teknoloji bilgisayar ekipmanlarıyla dolu on altı geniş masa odanın her tarafına dağılmıştı. Ayrı bir muhafaza yoktu. Ofis yok. Görünür bir hiyerarşi yok. O odanın içinde herkes eşitti.

Michelle onları kuzey duvarına en yakın masaya yönlendirdi. 'Dennis Baxter bana çok az ayrıntı verdi. Bana tüm hikayeyi anlatmanın daha iyi olacağını söyledi.' Yakındaki masalardan iki sandalyeyi sürükledi ve kendi masasının önüne yerleştirdi.

Yirmili yaşlarının ortasında bir adam onlara yaklaştı. Dalgalı, pas rengi saçları, ince dudakları, uzun kaşları ve büyük, yuvarlak, neredeyse siyah gözleri vardı. Dalgın bir baykuşa benziyordu; çoğu insanın kalın gözlükleri olmayan bir ineğin neye benzeyeceğini hayal ettiği türden bir görüntü.

Michelle gerekli tanıştırmaları yaparak, "Ben Harry Mills," dedi. ‘Birimimizin bir parçası ve bir bilgisayar dehası, bunu kanıtlayacak diplomalara sahip.’

Daha fazla el sıkışma.

Harry oturdu ve Hunter onlara o ana kadar olup biten her şeyi anlattı. Michelle ve Harry sözünü kesmeden dinlediler.

Hunter'ın işi bitince Michelle, "Peki ilk cinayetin yayınının çoğunu kaydetmeyi başardınız mı?" diye sordu.

Cebinden bir kalem sürücüsü çıkardı ve ona uzattı. 'Hepsi orada.'

Hemen masasındaki bilgisayarın USB bağlantı noktasına bağladı ve sonraki on yedi dakika boyunca kimse tek kelime etmedi.

Otuz İki

Görüntüler bittiğinde Michelle klavyesindeki 'esc' tuşuna bastı. Hunter ellerinin eskisi kadar sabit olmadığını fark etti. Harry son on yedi dakikadır boğazına düğümlenmiş gibi görünen nefesini bıraktı.

“Tanrım!” dedi. 'Bu öğleden sonraya kadar kimsenin öldüğünü görmemiştim. Cesetlerin resimlerini gördüm. . . Otopsi sırasında ben de oradaydım ama işkence görmek ve öldürülmek bir yana, gerçekte kimsenin öldüğünü görmedim. Şimdi iki tane gördüm.”

Hunter, katille yaptığı ilk telefon görüşmesinin ayrıntılarını ve alkali banyosunun nasıl ortaya çıktığını anlattı.

“Ve onun seni kandırdığına mı inanıyorsun?” diye sordu Michelle.

Hunter başını salladı. ‘Suyu seçeceğimi önceden biliyordu. Hepsi gösterinin bir parçasıydı.”

Michelle sonunda gözlerini kırpıştırdı. 'Size kahve falan getirebilir miyim? *BEN* kesinlikle bir içkiye ihtiyacım var. Boğazım Nevada çölü gibi geliyor.” “Kahve harika olur, teşekkürler,” dedi Hunter.

"Evet, benim için de öyle" diye ekledi Garcia.

“Alacağım,” dedi Harry, çoktan ayağa kalkarak.

Michelle, "Bu iletim için bugünkü gibi bir web adresi değil de bir IP adresi kullandığını mı söylediniz?" diye sordu.

"Doğru" dedi Hunter. ‘Dennis’e göre bu muhtemelen ele geçirilen bir IP adresiydi.’

Michelle başını salladı. “Beni hiç şaşırtmaz ama bu çok tuhaf.” “Nedir?” diye sordu Hunter.

Harry dört kahve, küçük bir sürahi süt, içinde kahverengi ve beyaz şeker küpleri olan bir kap ve tatlandırıcı poşetleriyle geri döndü. 'İlk cinayetin pratikte bir olay olduğu gerçeği *yalnızca gözleriniz için* Michelle şöyle açıkladı: "yayın yapıldı ama ikincisi World Wide Web'e yayıldı."

Hunter başını yana eğdi. "Arayan kişiye göre, ikinci yayını daha halka açık hale getirmesinin nedeni, ilk seferde hiç eğlenceli olmamamdı. Onun oyununu onun istediği şekilde oynamadım.'

Harry, iki dedektife de birer fincan kahve uzatırken, “Ama siz buna

inanmıyorsunuz," dedi.

Hunter başını salladı. 'Çok iyi hazırlanmıştı.'

"Öyleydi," diye onayladı Michelle. 'İşte tam da bu yüzden ilk seferinde halka açık bir yayına gitmemesi tuhaftı. Zaten her şeyi yerli yerindeydi. Kontrol ettik. www.pickadeath.com alan adı yirmi dokuz gün önce Tayvan'daki bir sunucuya kaydedildi. Her ihtimale karşı bunu yaptığını düşünmüyorum. Halka açıklanacağını biliyordu ve bu da bize ikinci büyük sorun yaratıyor.'

"Hangisi?" diye sordu Garcia.

'Bugünkü yayın tam olarak yirmi bir dakika on sekiz saniye boyunca canlı yayınlandı. Çevrimiçiyken on beş binin üzerinde tıklama aldı. Ancak artık sosyal ağ çağında yaşıyoruz. Herkes her şeyi paylaşıyor.'

Hunter, Michelle'in neye yol açacağını tahmin ederek, "Görüntüler kopyalandı" dedi.

Michelle, "Öyleydi" diye itiraf etti. 'İletim sona erdikten iki dakika sonra, bunun parçacıkları çeşitli video ve YouTube, Dailymotion ve Facebook gibi sosyal ağ sitelerine yüklendi.'

Hunter ve Garcia hiçbir şey söylemediler.

"Ne yazık ki bu kaçınılmazdı" diye ekledi Harry. 'Bu kadar tuhaf bir şey World Wide Web'e ulaştığında viral olma potansiyeline sahip olur. Şanslıyız ki bu potansiyel gerçekleşmedi. Video internette biraz yayıldı ama viral olmaya yakın bir şey olmadı. Bulaşma biter bitmez işe gidebildiğimiz için yayılmasını da sınırlandırabildik.'

Michelle, "Dünya çapında binlerce video ve sosyal ağ web sitesini izliyoruz" diye açıkladı. 'Bunlardan birinde bir pasaj ortaya çıkar çıkmaz sitenin web yöneticilerinden bunu kaldırmalarını istiyoruz. Şu ana kadar hepsi işbirliği yapıyor.'

Garcia, "Katil bunun olacağını çok iyi biliyordu" dedi. "Yani, internet üzerinden yayılan küçük parçalar, hatta orijinal yayının tamamı. Eminim buna güveniyordu. Kurbanlarına işkence edip öldürmekten keyif alıyor. Ve ne kadar çok kişi izlerse o kadar iyi."

Kimse bir şey söylemedi.

Michelle bilgisayarındaki birkaç simgeye tıkladı ve cam tabutun içinde yatan kadının görüntüsü sağındaki büyük monitörü doldurdu.

Cam tankın içinde oturan ilk kurban sol taraftaki monitördeydi.

'Şüpheli olduğunu düşündüğümüz herhangi bir İnternet aktarımını otomatik olarak kaydediyoruz' dedi. 'Elbette bunu bulur bulmaz kaydetmeye başladık. Sanırım başından beri bunu başarmayı başardık.' 'Oynat' düğmesine bastı.

Hunter görüntülere bakarak başını salladı. 'Sen yaptın.'

Harry, cam tankı ve Michelle'in ekranlarındaki şeffaf tabutu işaret ederek, "Yarattığı cihazlara bakılırsa," dedi, "bu adam oldukça iyi bir tamirci ve iyi bir mühendislik anlayışına sahip."

"Hiç şüphem yok," diye onayladı Garcia.

“Aramasını takip etme şansın oldu mu?” diye sordu Harry.

Garcia başını salladı ve katilin ilk kez Los Angeles'ın her yerindeki LAPD'ye yaptığı aramanın geri döndüğünü açıkladı.

'Ama ikinci sefer değil mi?'

'HAYIR. Bu kez kontörlü cep telefonu kullandı. GPS yok. Çağrı Studio City'den geldi ama doğru şekilde üçgenlenmesine yetecek kadar uzun sürmedi.'

Harry bir an dalgın göründü.

Michelle, kadın kurbanı işaret ederek, "Onun için bir kimliğiniz var mı?" diye sordu.

Garcia, "Üzerinde çalışıyoruz" diye yanıtladı.

"Peki ya ilk kurban?"

Garcia başını salladı ve ona Kevin Lee Parker'ın kısa bir özetini verdi. Michelle'in dikkati sağ taraftaki monitörde oynayan görüntülere, cam tabutun içinde yatan kadına döndü. ‘Bunlar ekranda sadece tam olarak altmış saniye kaldı.’ Resmin sol ve sağ üst köşelerindeki harf ve rakamları (SSV ve 678) işaret etti. ‘Ne anlama geldiklerini biliyor musun?’

'Henüz değil.'

“Kurbanın kim olabileceğine dair ipuçları var mı?” diye önerdi Harry.

Garcia omuz silkti. “Yani bu teknik bir kısaltma değil mi?” Bilgisayarla ilgili bir şey mi?'

Michelle, Harry'ye bakarak, "Bu bağlamda alakası olduğunu görebildiğim hiçbir şey yok," diye yanıtladı.

Baş hareketiyle onayladı. ‘Başımın üstünden – Depolama Sunucusu, Sistem Yazılımı Doğrulaması, Statik İmza Doğrulaması, Akıllı Güvenlik Vektörü. . . Burada bunların hiçbirinin anlamı yok.' Durakladı ve Michelle'in solundaki monitöre baktı; Kevin Lee Parker cam tankın içinde bağlanmış ve ağzı tıkanmıştı. ‘İlk yayında da aynısı oldu mu? Görüntüleri kaydetmeye en başından başlamadığınızı görebiliyorum. Aynısı mı yoksa farklı bir harf ve rakam kombinasyonu mu ortaya çıktı?'

Hunter, "Hayır, hiçbir şey" diye yanıtladı. 'Ortaya çıkan tek harfler, sodyum hidroksitin kimyasal formülünü oluşturan harflerdi.' 'O halde 'SSV 678' doğrudan kadınla ilgili bir şey olmalı,' diye bitirdi Harry.

"Muhtemelen" dedi Hunter. 'Kimliğini tespit ettiğimizde daha fazlasını öğreneceğiz.' Michelle, ilk kurbanın görüntülerine atıfta bulunarak, 'Bunu bize bırakabilir misiniz?' diye sordu. ‘Daha iyi analiz etmek isterim. Bugünkü yayınla karşılaştırın.”

'Sorun değil.'

Michelle, duraklatmadan önce her iki monitördeki görüntülerin oynatılmasını birkaç saniye daha izledi. Yüzündeki ifade öfke, hayal kırıklığı ve tiksintinin birleşimiydi. Sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralanmaya başladı ama bir anlığına sözlerini tartarak tereddüt etti.

Sonunda, "Bu adam her kimse," dedi. ‘O, siberuzay konusunda büyük bilgiye sahip, yetenekli bir programcı. TTL, istismar edilen sunucular, gizli yazılımlar, sitenin Tayvan'da kaydedilmesi, telefon çağrılarının geri çevrilmesi vb. gibi her konuyu ele aldı. Yayın bittiğinde web sitesi sanki hiç orada olmamış gibi ortadan kayboldu. Hiçbir iz yok. Çeşitli elektronik koruma katmanlarının altında ustalıkla saklanıyor. Ona ulaşabilmemiz için onları tek tek soymamız gerekiyor. Bunu atlatacak hiçbir şey yok. Sorun şu ki, her katman aynı zamanda davetsiz misafir alarmı olarak da çalışıyor. . . kendisine bir uyarı. Birini soymayı başardığımızda, bunu anlayacak ve ona tepki vermesi ve gerekirse daha fazla katman oluşturması için fazlasıyla zaman tanımış olacak.'

Avcı derin bir nefes aldı. Araştırmalarının siberuzay konusunda büyük bilgiye sahip bilgisayar programcıları üzerinde yoğunlaşması

gerektiği çok açıktı ama Los Angeles'ta onlar her yerdeydi: kamu ve özel kuruluşlar, okullar, üniversiteler, kendi garajları. . . Baktığınız hemen hemen her yerde İnternet konusunda uzman birini bulmanız kaçınılmazdı. Onlara rehberlik edecek daha fazla şeye ihtiyaçları vardı.

Michelle Hunter'ın gözlerinin içine baktı. 'Bu katilin bu kadar kendinden emin olmasının nedeni, siber uzay söz konusu olduğunda takip edilemez olduğunu bilmesidir. O bir siber hayalet. Orada kaldığı sürece ona ulaşamayız.'

Otuz Üç

Ertesi sabah erkenden Kaptan Blake, Hunter'ın ofisinin güney duvarına yerleştirilmiş büyük resim panosunun önünde duruyordu. Garcia hemen arkasında duruyordu.

Cam tabutun içinde yatan ikinci kurbanın yeni fotoğrafları zaten tahtaya iliştirilmişti. Bazıları onun dehşete düşmüş yüzünü çaresizliğin çeşitli aşamalarında gösterdi. Bazıları tarantula şahinlerinin tabuta girerken donmuş bir çerçeve içinde olduğunu ve daha sonra tekrar tüm vücudunu kaplayıp neredeyse her santimini sokarken gösterdi.

Garcia, Kaptan Blake'e Michelle Kelly ve Harry Mills ile önceki gece FBI CCD'de yaptıkları toplantıda neler olduğunu anlatmıştı.

Hunter ceketini çıkarıp bilgisayarını açarken Garcia, "Kayıp Kişiler'den henüz bir haber yok" dedi. 'Bu sefer katil kurbanın ağzını tıkamadı, dolayısıyla yüz tanıma yazılımlarının önemli noktaları eşleştirmede sorun yaşamaması gerekir, ama az önce onlarla telefonda konuşuyordum. Şu ana kadar hiçbir eşleşme yok.'

Hunter başını salladı.

Garcia masasına dönerken, "Araştırma ekibi dün gece tarantula şahinleri hakkındaki raporu teslim etti" dedi.

Hunter ve Yüzbaşı Blake onunla yüzleşmek için döndüler.

Klavyesinin yanındaki mavi klasöre uzandı ve onu açtı.

'Şüphelendiğimiz gibi bu katil ne yaptığını ve inanılmaz acıyı nasıl yaşatacağını tam olarak biliyordu. Kurbanlarını yalnızca bir kez sokan arıların aksine, eşekarısı birden çok kez sokabilir ve her sokmada aynı miktarda zehir ve vahşet verebilir. Ve dediğim gibi, onların iğneleri *öyle* vahşi. Schmidt Sting Pain Index'te tarantula şahini en üstte yer alıyor.'

“Ne?” Kaptan onun sözünü kesti.

Hunter, "Bu bir acı ölçeği, Kaptan," diye açıkladı. 'Büyük böceklerin sokmasının neden olduğu acıyı derecelendirir.'

“Bu doğru,” dedi Garcia başını sallayarak. 'Skala sıfırdan dörde kadar değişiyor, dört en acı verici olanı. Yalnızca iki böcek dört puan alıyor; tarantula şahini ve kurşun karınca.'

“Ne kadar yaygınlar?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

“Amerika’da oldukça.” Garcia raporun bir sayfasını çevirdi ve yüzünü buruşturdu. “Aslında tarantula şahini New Mexico'nun resmi eyalet böceğidir.” Kaptan ona boş boş baktı. 'Amerikan eyaletlerinin resmi böcekleri var mı?'

'Görünüşe göre.'

"Peki Kaliforniya'nın resmi böceği nedir?"

Garcia omuz silkti.

Hunter, "Köpek suratlı kelebek," dedi ve bir el hareketiyle Garcia'ya devam etmesi için baskı yaptı.

O yaptı.

'Kaliforniya'da, özellikle Mojave Çölü bölgesi ve güney Kaliforniya'nın bazı kısımları çevresinde, yalnızca az sayıda tür bulunabilir. Konuştuğumuz böcek bilimciye göre bu türler arasında en ilgi çekici olanlardan biri; *Pepsis menechma*Resim panosunu işaret etti. ‘Katil tarafından kullanılan.’

Hunter, "Onların nesi bu kadar ilgi çekici?" diye sordu.

Garcia dosyayı kapattı ve masasına geri koydu. 'Aslında tarantula şahinleri *yalnız* eşekarısı,' diye açıkladı. 'Yuvalarda, kovanlarda ya da herhangi bir toplulukta yaşamıyorlar. Grup halinde de hareket etmiyorlar.' Omuzları hafifçe yukarı aşağı hareket ediyordu. *ne-biliyor musun* bir tür omuz silkme. ‘Birkaç tür dışında.’

Kaptan, "Katilin kullandığı da onlardan biri" dedi. Garcia'nın birkaç

dakika önce okuduğu bilimsel adı kullanmaya bile kalkışmadı.

Kesinlikle, diye onayladı Garcia. 'Bu tür, çocukluğumda beni hastaneye kaldıran Brezilyalı türe çok benziyor. Büyük kovanlarda yaşarlar, gruplar halinde avlanırlar ve saldırırlar ve tüm tarantula şahinleri arasında en güçlü, acı veren ve zehirli sokmalardan birine sahiptirler. Aynı zamanda gündüz canlılarıdırlar, yani karanlığı pek sevmezler. Eğer içinde hareket etmek zorunda bırakılırlarsa çok sinirlenirler. İşte o zaman işler hızla çirkinleşir.'

Herkesin gözleri resim panosuna döndü. Ortasında uçuşunun ortasında bir tarantula şahinin büyük, yakınlaştırılmış fotoğrafı vardı.

“Yani onları nereden aldığını bilmemize imkan yok.”

"Böcekbilimciye göre," diye açıkladı Garcia, "eğer cesedini çürümeden önce bulursak, kan dolaşımında bıraktıkları zehri kimyasal olarak analiz ederek kökenlerinin izini sürebiliriz." Bunun ne kadar yararlı olabileceğini kimse bilmiyor.'

Otuz Dört

Garcia, masasındaki yeni çıktının iki kopyasına uzanmadan önce herkese sözlerini anlamaları için bir süre verdi.

Çıktıları Hunter ve Yüzbaşı Blake'e verirken, "Medya açısından biraz şanslıydık" dedi. 'Aslında büyük basın tarafından hiçbir şey alınmadı, ancak internette küçük bir spekülasyon var. Bildiğiniz gibi yayın kopyalanıp çeşitli video ağı sitelerine yüklendi.'

Çıktı bir güncel olaylar web sayfasına aitti. Sol alt köşede cam tabutun içinde yatan kadının küçük bir fotoğrafı vardı. Tarantula şahinleri her tarafındaydı. Fotoğrafın altındaki yazı şöyle: *"Gerçeklik mi yoksa Aldatmaca mı?"*

Garcia, "Bu küçük bir makale," diye devam etti. 'Sadece ekrandaki oylama sürecinden bahsediyor ve sonrasında olanları özetliyor.' Hunter ve Yüzbaşı Blake'e kısa bir gülümseme verdi. ‘Bu özel durumda Hollywood imdadımıza yetişti.’

Kaptan, “Nasıl yani?” diye sordu.

'Şu anda herkesin en iyi tahmini, bu yayının yeni bir korku/gerçeklik tarzı filmin tanıtım gösterisinin parçası olduğu yönünde. Daha önce de yapılmıştı. İşin püf noktası, halkı bunun bir Hollywood yapımı değil de gerçek bir belgesel olduğuna inandırmaya çalışarak ses getirmek.'

Kaptan çıktıyı Garcia'ya iade etti. 'Bu bize çok yakışıyor. Bırakın Hollywood saçmalıklarına inansınlar." Döndü ve yeniden resim panosuna döndü. 'Fakat onların bir anlamı var. Bu *yapmak* bir korku filminin storyboard'una benziyor. Kostik soda çözeltisinde neredeyse çözünmüş dev eşekarısı tarafından sokularak öldürüldü. Ne oluyor be?'

Hunter, "En çok korkulan ölümler" dedi.

'Ne?'

Hunter, "Bu katilin bize sunduğu seçenekler" diye devam etti. 'İlk kurbanla birlikte – yanarak öldü ya da boğuldu. İkincisi ise diri diri gömülmek veya diri diri yenmek. Neden bu özel yöntemler?' Bilgisayarına doğru yürüdü.
tarayıcısını açtı ve bir web sayfasını çağırdı. 'Eh, bu belirli yöntemlerin halkın oylarına göre ölmenin en kötü on yolu arasında yer aldığını öğrendim.'

Garcia ve Yüzbaşı Blake, Hunter'ın masasının arkasında yeniden konumlandılar. Ekranındaki liste on numaradan başlayıp bir numaraya kadar geri sayıyordu. Katilin bahsettiği ve kullandığı ölüm yöntemlerinin hepsi mevcuttu. Boğulmak altıncı sıradaydı. Diri diri yakılan olay saat ikideydi. Canlı canlı yenen (böcekler veya hayvanlar tarafından) beşinci sırada yer alırken, canlı canlı gömülenler üçüncü sırada yer aldı. En korkulan ve acı veren ölümün bir numarası alkali banyoya atılmaktı.

Yüzbaşı Blake vücut ısısının birkaç derece düştüğünü hissetti.
Hunter, "Birkaç liste buldum" diye açıkladı. 'Onların çoğu bunun sadece bir çeşidi. Farklı konumlar ama çoğu aynı ölüm yöntemleri.'

Kaptan, "Sizce onun yaptığının bu olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu. 'İnternette bulduğu çılgın ölüm listesini mi karıştırıyorsun?'

'Ne yaptığından emin değilim Kaptan. Ama o listeyi kolaylıkla kendi

başına bulabilirdi.”

Yüzbaşı Blake, Hunter'a dik dik baktı.

'Eğer sana bu listeyi göstermeseydim ve aklınıza gelebilecek en kötü on ölüm yöntemini yazmanızı isteseydim, eminim orada bunlardan en az altı ya da yedi tane olurdu.'

Yüzbaşı Blake bir an bunu düşündü.

'Diri diri gömüldü, diri diri yakıldı, diri diri yenildi, boğuldu. . . bunların hepsi evrensel olarak korkulan ölümlerdir,' diye ekledi Hunter.

Kaptan, "Tamam, belki de kendi berbat ölüm listesini yaratmıştır" dedi. 'Sorum hâlâ geçerli. Yaptığı şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? Sırf eğlence olsun diye çılgın bir liste mi karıştırıyorsun?'

Hunter tuhaf bir duraklamanın ardından, "Mümkün," diye itiraf etti.

'Orospu çocuğu. Peki ya buna ne dersiniz?' Kaptan Blake, yayın sırasında ekranın alt kısmında ortalanan kelimeye atıfta bulunarak tahtadaki çıktılardan birini işaret etti. 'SUÇLU. Belli ki bize, hastalıklı zihniyle o kadını bir şeyden suçlu bulduğunu söylüyordu.'

"Mümkün" dedi Garcia. “Ama sorun şu ki, eğer bu adam gerçekten bir psikopatsa, o zaman hemen hemen her şeyden suçlu olabilir, Kaptan. Onu tanımasına bile gerek yoktu. Sıkışık bir metro treninde onun ayak parmağına basabilirdi ya da bir barda onun teklifini reddedebilirdi ya da belki de sadece saçını şekillendirme şeklini ya da ona bakışını beğenmiyordu. Bir psikopat için her sebep bir sebeptir.'

Garcia haklıydı. Psikopatların çok çarpık bir gerçeklik görüşü vardı. Duyguları genellikle o kadar bağımsızdı ki, en basit şeyler bile onları en öngörülemeyen şekillerde etkileyebilir ve hemen hemen her şey aşırı derecede şiddetli bir tepkiyi tetikleyebilirdi. Genellikle kendilerini çevrelerindeki herkesten üstün görüyorlardı. Daha akıllı. Daha çekici. Daha yetenekli. Daha fazlası her şey. Ne kadar küçük olursa olsun, reddedilmeyi kendi üstünlüklerine karşı bir saldırı olarak gördükleri için, reddedilmeyle pek baş edemediler. Çok kolay kırılıyorlardı ve çoğu zaman diğer insanların hayatlarının sıradanlığından tiksinti duyuyorlardı. Genel olarak, psikopatlar genellikle dürtüseldi, öz

kontrolleri çok azdı ve suçları anlık olaylar olma eğilimindeydi, ancak bazıları daha ayrıntılı planlama yapma konusunda oldukça yetenekliydi. Hatta bazıları, serbest bırakılma zamanı gelene kadar içlerindeki canavarı tasmalı tutmayı bile becerebiliyordu.

Hunter sonunda "Ya da insanların saflığıyla oynuyor olabilir" dedi.

Yüzbaşı Blake ona ateş etti *bu ne anlama geliyor* Bakmak. Hunter, tahtadaki çıktılardan birindeki SUÇLU kelimesinin üzerine işaret parmağını saplayarak, "Fikir manipülasyonu ya da en basit ifadeyle söylenti" dedi. ‘Bazı insanların bir konu ya da kişi hakkında karar vermesi gereken tek şey bu, Kaptan. Bu psikolojik bir hile. Birinin fikrini şu ya da bu şekilde yönlendirmenin bir yolu. Basın ve medyanın en güçlü silahıdır. Bunu her gün kullanıyorlar.”

Kaptan, “Fikir manipülasyonu mu?” diye sordu.

'Bu doğru. Anlasak da anlamasak da bu hepimizin başına gelir. Bu yüzden bu kadar güçlü bir numara. Eğer birisinin resmini gazetede veya televizyonda görürseniz, *suçlu* Altına büyük harflerle yazılan yazı, bilinçaltınızda o kişi hakkında önyargılı, zorla beslenen bir düşünceye yönelmeye başlar. "Eğer yazıldıysa, o zaman doğrudur." Makaleyi okumanıza gerek yok. Kişinin adını bilmenize gerek yok. Onun ne yapması gerektiğini bilmenize bile gerek yok. Bu söylentinin gücüdür. Ve bu güç çok güçlü.”

Garcia, "Ve günümüz toplumu, diğer insanların hayatlarının sonuçlarına oy vererek gelişiyor" dedi.

Yüzbaşı Blake onunla yüzleşmek için döndü.

Parmak eklemlerini çıtlattı ve açıkladı. "Sadece televizyonu aç Kaptan, bir evdeki, bir ormandaki, bir adadaki, bir teknedeki, sahnedeki, adını siz koyun, insanların realite şovlarıyla dolup taşacaksınız. Halktan, ne yiyip yiyemeyeceklerinden, nerede uyuyacaklarına, kiminle eşleşeceklerine, aptalca görevlere, kalmaları mı yoksa gitmeleri mi gerektiğine kadar her şey için oy vermeleri isteniyor, liste uzayıp gidiyor. Bu katil bunu bir adım daha ileri taşıdı.'

“Ama bunu çok akıllıca yaptı.” Hunter görevi devraldı. 'Hiçbir zaman halktan onun yaşayıp yaşamayacağı konusunda oy vermesini istemedi. Buna zaten karar verilmişti. Psikolojik olarak bu çoğu insanın vicdanını rahatlatmaya yetiyor.” Yüzbaşı Blake bunu bir süre

düşündü.

'Anlam . . . insanlar neden kendilerini suçlu hissedsinler ki?' dedi cam tabutun içinde yatan kadının çıktısına bakarak. 'O tabutun içinde olması onların suçu değil. Onu oraya koymadılar. Zaten ölecekti. Birlikte oynadılar ve nasıl yapılacağını seçtiler.'

Hunter kabul etti. 'Sorun, realite TV programlarının bu kadar başarılı olmasının ve bu kadar çok sayıda olmasının nedeni, insanlara yanlış bir güç izlenimi vermek üzere tasarlanmış olmalarıdır. Belirli bir durumda ne olacağını kontrol etme gücü. Tabiri caizse diğer insanların kaderine karar verme gücü. Ve bu güç var olan en bağımlılık yaratan duygulardan biridir. Bu yüzden daha fazlası için geri gelip duruyorlar."

Otuz Beş

Oturup Kayıp Kişiler yüz tanıma programının eşleşmesini beklemek ne Hunter'ın ne de Garcia'nın yapmaya hazır olduğu bir şey değildi.

Hunter sabah erkenden, ilk kurbanın dul eşi Anita Lee Parker'ın acısıyla baş etmesine yardım etmekle görevlendirilen şehir psikoloğuyla görüşmüştü. Doktor Greene'e göre Anita bu durumla mümkün olan en kötü şekilde baş ediyordu. Hala inkar halindeydi. Beyni kocasına ne olduğunu anlamayı reddetti. Son iki gününü oturma odasında oturarak Kevin'in eve gelmesini bekleyerek geçirmişti. Derin bir depresyon baş göstermeye başlamıştı. En üzücü olanı ise bunun sonucunda küçük kızı Lilia'nın ihmal edilmeye başlanmasıydı. Doktor Greene, Anita'ya antidepresan reçetesi vermişti ama eğer kısa sürede iyileşmeye başlamazsa akıl sağlığı ve çocuk refahı kuruluşlarının olaya müdahale etmesi gerekecekti.

Hunter'ın asıl amacı Anita'ya ikinci kurbanın anlık görüntüsünü göstermekti. Kadını tanıyıp tanımadığını kontrol edin. Belki Kevin onu tanıyordu. Belki de aile dostuydu. Her iki kurbanın da birbirini herhangi bir düzeyde tanıdığını tespit edebilirlerse, bu en azından soruşturmayı daha sağlam bir zemine yönlendirebilirdi. Katilin

kurbanlarını seçtiğine inandıkları rastlantısallık o kadar da rastlantısal görünmüyordu. Ancak şu anda Anita Lee Parker onların sorularından hiçbirine cevap veremezdi. Bilinçaltı, onu kocasının ölümüyle ilgili trajediyle yüzleşmeye zorlayan her şeyi engelliyordu. Muhtemelen Hunter ve Garcia'yı bile tanıyamazdı. Sadece iki gün önce tanıştıkları zamana dair tüm anıların tamamen silinmiş olması sürpriz olmazdı.

Anita hâlâ şoktayken, en iyi ihtimal Kevin'in en iyi arkadaşı ve iş arkadaşı Emilio'ydu.

Cumartesi, Next-Gen'in en yoğun günüydü ve öğleden sonra 12:28'de mağaza, en son çıkan ürünlere göz atan ve deneyen insanlarla doluydu.

Hunter ve Garcia mağazaya girdiğinde Emilio bir müşterinin iki başlık arasında seçim yapmasına yardım ediyordu. Emilio onları görünce tüm tavrı değişti. Hunter, müşteriyle işi bittiğinde ona yaklaşarak, "Kısa bir sohbet edebilir miyiz, Emilio?" dedi.

Emilio endişeyle başını salladı. Onları kasiyer tezgahının arkasındaki kapıdan geçirip, dükkanın arka tarafındaki personelin dinlenme odasına yönlendirdi. Emilio yorgun ve gergin görünüyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkaları gizleyecek bir şey yoktu.

Kimse oturmadı. Emilio odanın ortasındaki eski bir Formica masasının yanında duruyordu; Hunter ile Garcia da kapının yanında.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Garcia, Emilio'nun ilk karşılaştıklarında orada olmayan gözle görülür endişesine atıfta bulunarak. İki hızlı baş sallama. “Evet, elbette.” Kimseyle göz göze gelmiyordu. "Kevin hakkında bilmemiz gereken bir şey hatırladın mı?" "Hayır. Hiç bir şey. Sana her şeyi zaten anlattım.'

Garcia, "Eh, bir şeyler oldu" dedi. 'Çünkü açıkçası poker suratın berbat.'

Emilio sonunda Garcia'nın bakışlarıyla karşılaştı.

'Her ne ise, öyle ya da böyle öğreneceğiz, o yüzden bize söylesen iyi olur ve herkese biraz zaman kazandırsın.'

Emilio derin bir nefes aldı ve yere baktı.

Hunter ve Garcia beklediler.

'Bana mağazada yönetici pozisyonu teklif edildi. Kevin'in eski işi." "Tamam." . .?' Garcia hâlâ başka bir şey bekliyordu.

"İşte bu kadar" dedi Emilio, gergin elini bıyığının üzerinde gezdirerek. 'Peki sorun nedir?'

Huzursuz bir kahkaha. 'İşlerin nasıl gittiğini biliyorum dostum. Eğer işi kabul edersem Kevin'in başına gelenlerle benim bir ilgim olduğunu düşünmeye başlayacaksın. Bu bir sebep, değil mi? Onun eski işini ben devralıyorum. Ama inanın bana yönetici olmamı isteyeceklerini bilmiyordum. Buradaki en kıdemli çalışan bile değilim. Tom'a sormalılar. İyi bir yönetici olurdu." Sesi neredeyse tiz çıkıyordu. 'Kevin benim en iyi arkadaşımdı. O benim kardeşim gibiydi. . .'

Garcia, Emilio'ya sempatik bir gülümsemeyle elini kaldırarak onu durdurdu. 'Emilio, izin ver sözünü burada keseyim. Çok fazla izliyordun *CSI'lar*, veya *Ceza Kastı*ya da her ne izliyorsanız." Emilio iki dedektife de baktı.

Hunter başını salladı. 'O haklı. Ne yazık ki bizim için işler bu kadar basit değil. Müdürün işini üstlenmen, adını şüpheliler listesinin en başına taşımayacak, Emilio.'

'Gerçekten mi?' Sanki Emilio'nun omuzlarından aniden ağır bir yük kalkmış gibiydi.

"Gerçekten," diye güvence verdi Garcia ona. 'Burada olmamızın nedeni bizim için bir şeye göz atmanızı istememizdir.'

Ona cam tabutun içinde yatan kadının çıktısını gösterdiler. Anlık görüntü yayının hemen başında çekilmişti; SUÇLU kelimesi henüz görüntünün altında görünmemişti ve oylama düğmeleri de yoktu. Ancak görüntünün sol ve sağ üst köşelerinde SSV harfleri ve 678 sayı dizisi açıkça görülüyordu.

Emilio çenesini kaşırken uzun bir süre ona baktı. 'Ben . . . Emin değilim, dedi sonunda. "Ama yüzünde tanıdık bir şeyler var." Her iki dedektif de heyecanlarını kontrol altında tuttu.

'Onu daha önce gördüğünü mü düşünüyorsun? Kevin'le belki?"

Başını sallamadan önce birkaç saniye daha çıktıya baktı. 'Hayır, Kevin'le olduğunu sanmıyorum. Kevin'in aslında o kadar çok arkadaşı yoktu. Biz dükkânı kapattıktan sonra her zaman evde Anita'yla birlikte, işte burada ya da çevrimiçi oyunlar oynuyordu. Barlarda, gece kulüplerinde ya da buna benzer yerlerde takılmazdı. Pek fazla insanla tanışmadı."

Garcia, "Belki de müşteriydi" diye ısrar etti. 'Belki onu dükkanda görmüşsündür.'

Emilio bir an bunu düşündü. 'Mümkün. Bunu dükkandaki diğer adamlara gösterebilir miyim? Eğer o bir müşteriyse belki içlerinden biri onu daha iyi hatırlayabilir.'

Lütfen yap, dedi Garcia. 'Ama sana bir şey daha sorayım. Bu harfler ve rakamlar burada en üstte.' Çıktıda belirtti. 'Bunlar senin için bir şey ifade ediyor mu? SSV ve 678?'

Emilio bir süreliğine bunu düşündü. 'Aklıma gelen tek SSV SSV'dir *Normandiya.*'

"Ne?"

'SSV' *Normandiya.* Mass Effect 2 adlı oyunda görünen bir yıldız gemisi.'

'Yıldız gemisi mi?'

'Bu doğru. Oyun artık birkaç yaşında. İlk olarak . . . 2010 sanırım. Tamamladım. Oldukça iyi bir oyun."

'Kevin oynadı mı? Başkalarıyla çevrimiçi mi yani?'

Emilio başını salladı. 'Mass Effect 2'nin çok oyunculu seçeneği yok. Bu tek kişilik bir oyun. Bilgisayara karşı oynuyorsun."

Garcia başını salladı. 'Sayılar nasıl? Bir oyun skoru olabilir mi?" "Mass Effect 2 için değil," dedi Emilio. 'Maçta gol yok' Sadece bir seviyeyi bitirin ve ardından hepsi tamamlanana kadar bir sonraki seviyeye geçin.'

Garcia, Hunter'a baktı ve ikisi de aynı anda başlarını salladı. İkisi de SSV veya 678'in bir video oyunuyla ilgisi olduğuna inanmıyordu.

Mağazanın ana katına döndüler ve Emilio çıktıyı görevdeki diğer üç çalışana gösterdi. Hunter ve Garcia onların teker teker kadının resmine baktıklarını, kaşlarını çattıklarını, keselerini çektiklerini, burunlarını kaşıdıklarını ve sonra yavaşça başlarını salladıklarını gördüler. Eğer o mağazanın müşterisi olsaydı kimse onu hatırlamıyor gibiydi.

Hâlâ çıktıya bakan Emilio, "Yüzünde hâlâ tanıdık bir şeyler olduğunu düşünüyorum" dedi.

Hunter ve Garcia ona birkaç dakika daha süre verdiler.

Hiç bir şey.

Her iki dedektif de zorlamanın anlamsız olduğunu biliyordu.

Garcia ona kartlarından birini uzatarak, Sorun değil Emilio dedi. 'Neden o fotoğrafı saklamıyorsun? Biraz ara verin ve gün içinde birkaç kez daha devam edin. Bellek bu şekilde daha iyi çalışır. Ne kadar küçük olursa olsun bir şey hatırlarsan, istediğin zaman beni ara. Bütün numaralarım kartın üzerinde.'

Otuz Altı

Soruşturmalarının başlamasının üzerinden yalnızca yedi gün geçmesine rağmen Hunter ve Garcia, ara vermeden on beş günlük bir süreçteydiler. Yüzbaşı Blake her ikisine de Pazar günü izin almalarını emretti.

Yaptılar.

Garcia kahvesinin geri kalanını içmeyi bitirdi ve küçük kahvaltı masasının üzerinden karısı Anna'ya hafifçe gülümsedi. Lise son sınıftan beri birlikteydiler ve Garcia onun bir tür melek olduğundan emindi çünkü hiçbir insanın onu onun kadar anlayıp katlanamayacağını biliyordu.

Anna başından beri onun yanındaydı. Polis olmaya karar vermesinin çok öncesinden beri. Bunun için ne kadar çok çalıştığını ve kendini ne kadar adadığını görmüştü. Ama hepsinden önemlisi, işinin getirdiği bağlılığı ve fedakarlıkları anlamıştı ve hiçbir şikayet ya da kızgın suçlama olmadan bunları kabul etmişti. Ayrıca Garcia'nın işiyle ya da üzerinde çalıştığı soruşturmalarla ilgili hiçbir şey söylemeyeceğini de anlamıştı. O da asla bunları sormazdı. Onun profesyonel hayatındaki çılgınlıkların hiçbirini eve getirmek istemediğini biliyordu ve bu yüzden ona hayrandı. Ancak tüm gücüne rağmen Anna, Garcia'nın her gün gördüğü şeylerin onun içini değiştirdiğinden korkuyordu. Öyle olduklarını hissedebiliyordu.

“Peki izin gününde ne yapmak istersin?” diye sordu ve gülümsemesine karşılık verdi. Anna'nın alışılmadık ama büyüleyici bir güzelliği vardı. Çarpıcı ela gözler, kısa siyah saçlar ve bir erkeği

eritebilecek bir gülümsemeyle mükemmel bir şekilde tamamlanan narin, kalp şeklinde bir yüz. Cildi kremsi pürüzsüzdü ve profesyonel bir dansçının sağlam vücuduna sahipti.

Garcia, "Ne yapmak istersen," diye yanıtladı. 'Planladığınız bir şey var mı?'

'Kahvaltıdan sonra koşuya çıkmayı düşünüyordum.'

"Parkta mı?"

'Hı-hı.'

Kulağa harika geliyor. Benim de gelmemin sakıncası var mı?'

Anna, Garcia'ya yüzünü buruşturdu. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyordu. Okulda Garcia, özellikle uzun mesafe yarışlarında harika bir atletizm sporcusuydu. Okulu bırakıp polis olduğundan beri kondisyon durumu gerçekten iyileşti. Boston ve New York maratonlarını üçer kez koşmuş ve her seferinde iki saat kırk dakikadan kısa bir sürede tamamlamıştı.

"Senin temponda koşacağım, söz veriyorum" dedi. 'Bir kez bile önünüze çıkarsam, bana arkadan çelme takma ve sonra yerdeyken tekme atma iznim var.'

Montebello Şehir Parkı dairelerinden sadece birkaç blok ötedeydi. Batıdan hafif bir esinti esiyordu ve tek bir bulut bile parlak mavi gökyüzünü bozmadı. Park koşu yapan, bisiklete binen, paten kayan, köpeklerini gezdiren ya da tembel tembel uzanıp güneşin tadını çıkaran insanlarla doluydu.

Hiçbir zaman bir atlet olmamasına rağmen Anna hiç de itici değildi. Koşu temposu güçlü ve istikrarlıydı. Garcia her zaman karısının yanında ya da sadece bir adım gerisinde sözünü tuttu. Parkta planladıkları üç turun ikisini henüz tamamlamışlardı ki Garcia hemen arkalarında bir takırtı sesi duydu. Hızla arkasını döndüğünde ellili yaşlarının ortasında görünen bir adamın yere yığıldığını gördü. Bisikleti dikkatsizce birkaç metre önündeki koşu yoluna atılmıştı. Hareket etmiyordu.

"Anna, bekle" diye seslendi Garcia.

Anna durdu ve döndü. Gözleri doğrudan yerdeki adama gitti. 'Aman Tanrım. Ne oldu?'

“Emin değilim.” Garcia çoktan adama doğru koşuyordu.

Daha genç olan başka bir bisikletçi, adamın düştüğü yerden yaklaşık bir buçuk metre uzakta yavaşlayarak durmuştu.

“Ne oldu?” diye sordu Garcia, adamın yanına diz çökerek. Bisikletçi "Bilmiyorum" diye yanıtladı. 'Önümde gidiyordu, birdenbire her yerde sallanmaya başladı ve sonra bum, bisikletini düşürdü ve ilk önce yere çarptı.'

Etrafta daha fazla insan toplanmaya başladı.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Garcia.

Bisikletçi başını salladı. 'Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama yerel olmalı. Onu daha önce birkaç kez parkta bisiklet sürerken görmüştüm.”

Garcia adamı hızla ters çevirdi, böylece adam sırtüstü yatıyordu. Göğsü hareket etmiyordu. Nefes almayı bırakmıştı, bu da kalp krizi geçirdiğinin işaretiydi.

Anna'ya bakarak, "Kalp krizi geçiriyor" dedi.

“Aman Tanrım.” Anna titreyen elini ağzına götürdü. 'Yardım etmek için ne yapabilirim?'

'Hemen ambulans çağırın.'

'Telefonum evde.'

Garcia hemen cebinden cep telefonunu çıkarıp Anna'ya uzattı.

Olay yerinin çevresinde meraklı bir kalabalık oluştu. Herkes orada durmuş, gözlerini iri iri açmış izliyordu. Başka kimse yardım teklif etmedi. Geçtiğimiz yedi gün içinde Garcia, iki kişinin gözlerinin önünde ölmesini izlemişti; onlara yardım etmek için parmağını bile kıpırdatamamıştı. Bugün onun da tüm o insanlar gibi hareketsiz durmasının imkânı yoktu. O adama yardım etmek için elinden geleni yapmamasının imkânı yoktu.

Garcia hemen iki eliyle adamın göğsünü pompalamaya başladı ve yapay olarak kalbinden ve vücudunun etrafındaki kanı pompalamaya çalıştı. Koşu kıyafetleri giymiş, yüzünden ter damlayan bir adam, seyirci grubuna yaklaşırken "Ne oldu?" diye seslendi. Bir kadın, "Kalp krizi sanırım" diye yanıtladı.

Adam "Bırakın geçeyim" diye bağırdı. 'Ben bir doktorum.'

Hemen bir yol açıldı.

Adam Garcia'nın yanına diz çöktü. 'Ne zamandır kalp krizi

geçiriyor?'

“Bir dakikadan az.” Garcia başını kaldırıp genç bisikletçinin onayını aradı. O gitmişti.

Anna, sesi biraz titreyerek, "Ambulans beş dakika ya da daha kısa sürede burada olur" dedi.

Doktor, Garcia'ya hitaben, "Tamam, yardımına ihtiyacım olacak" dedi. “Ambulans gelene kadar kalp masajına devam etmemiz gerekiyor.” Garcia başını salladı.

'Sen göğüs kompresyonlarına devam ederken ben ona suni teneffüs yapacağım. Dakikada yaklaşık yüz kompresyon oranını hedefleyin. Sana güveneceğim. Başlamadan önce bana on ver.'

Garcia sert ve ritmik bir şekilde bastırmaya başladı ve her basışta hafızası internet kurbanlarından rastgele yeni bir görüntü tükürdü. gözleri önünde öldüler.

'. . . ve on," dedi doktor, Garcia'yı korku transından kurtararak. Hava sızıntısını önlemek için adamın burun deliklerini iki parmağıyla sıkıştırdı, derin bir nefes aldı ve yaklaşık iki saniye boyunca nefes almadan önce ağzını adamın ağzının üzerine kapattı. Gözleri adamın hafifçe yükselen göğsüne odaklanmıştı; bu, içeri yeterince hava üflendiğini gösteriyordu. İşlemi iki kez tekrarladı.

Adam hâlâ kendi başına nefes alamıyordu.

Doktor, "Bu sefer otuz komprese ihtiyacım var" dedi.

Uzaklardan sirenler duyuldu.

Garcia, adamın göğsünü yeniden pompalayarak, "Yaklaşık iki buçuk dakika uzaktalar" dedi.

Doktor ona merakla baktı.

'Ben bir polisim, bunu söyleyebilirim.'

Garcia otuz göğüs kompresyonuna ulaştığında doktor iki suni teneffüs daha yaptı.

Adamın hâlâ kendine yetecek nefesi yok.

Ambulans çimenlerin üzerinden ve bazı ağaçların arasından onlara ulaşmak için giderken yüksek bir gürültü duymadan önce işlemi iki kez daha tekrarladılar.

Bir sağlık görevlisi, adamın başının yanında diz çökerek, "Onu

buradan halledeceğiz" dedi.

Garcia adamın göğsünü bıraktı. Elleri titriyordu ve doğal olarak sakin bir insan olmasına rağmen gözle görülür şekilde sıkıntılıydı.

'İyi iş çıkardın' dedi doktor. 'Elimizden geleni yaptık ve koşullar göz önüne alındığında mümkün olan her şeyi yaptık. Kimse daha iyisini yapamazdı.' Sağlık görevlileri müdahale edip yüzüne bir canlandırma maskesi takarken Garcia bakışlarını adamdan ayırmadı.

Sağlık görevlilerinden biri "Onu şok etmemiz gerekiyor" dedi.

‘Onu kaybediyoruz.’ Anna’nın gözlerinden yaşlar aktı. 'Aman Tanrım.'

Sağlık görevlileri taşınabilir bir defibrilatör çıkarırken Garcia ona sarıldı.

Bir sağlık görevlisi, adamın göğsüne kontrollü, iki yüz joule elektrik şoku uygulamadan önce, "Temiz" diye seslendi.

Hiç bir şey.

Sağlık görevlisi enerjiyi üç yüz joule'e çıkardı ve yeni bir şok verdi.

Hala hiçbir şey yok.

Üç yüz altmış joule.

Adamdan hiçbir hareket yok.

Her iki sağlık görevlisi de birbirine baktı. Yapabilecekleri başka bir şey yoktu. Herkesin çabaları boşa çıktı.

Anna yüzünü Garcia'nın göğsüne gömdü ve ağlamaya başladı, bu sırada Garcia da kendisini ele geçiren muazzam suçluluk duygusuyla boğuşuyordu.

Otuz Yedi

Hunter, ertesi sabah ofisine varır varmaz Garcia'ya, "Her şey yolunda mı?" diye sordu ve ortağını rahatsız eden bir şeyin olduğunu hemen anladı.

Garcia ona önceki gün parkta olanları anlattı. Hunter,

"Anna'nın bunu görmek zorunda kaldığı için üzgünüm" dedi.

Garcia, "Sanki ölüm son zamanlarda beni takip ediyormuş gibi"

diye yanıtladı. 'Ve bu insanların hiçbirine yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok.' 'Bana söylediğine göre, dün elinden geleni yapmışsın, Carlos. Ve bu soruşturmada elimizden geleni yaptığımızı biliyorsun." Hunter masasının kenarına yaslandı. 'Bu katilin istediği de tam olarak bu. Eğer hayal kırıklığının bizi ele geçirmesine izin verirsek, işte o zaman hatalar yapmaya ve bir şeyleri görememeye başlarız.'

Garcia derin bir nefes aldı ve başını salladı. 'Evet biliyorum. Dün olup bitenler yüzünden hâlâ biraz tedirginim. Onu kurtarabileceğimi düşündüm, gerçekten başardım. Keşke Anna onun öldüğünü görmeseydi.' Ayağa kalktı ve sanki bir şey arıyormuş gibi etrafına baktı.

Cebinde ne kadar bozuk para olduğunu kontrol ederek, "Aşağıdaki makineye gideceğim" dedi. 'Bir çeşit enerji içeceğine ihtiyacım var. Bir tane ister misin?'

Hunter başını salladı. 'Ben iyiyim.'

Garcia başını salladı, para üstünü cebine koydu ve ofisten çıktı.

Yirmi dakika sonra Hunter ve Garcia iki rapor aldı. Bunlardan ilki, son iki hafta içinde Kevin Lee Parker'ın cep telefonuna yapılan ve cep telefonundan yapılan tüm aramaların iziydi. Orada olağan dışı hiçbir şey yoktu. Yapılan veya alınan tüm aramalar ya karısına ya da karısından ya da Emilio'ya ya da ondan geliyordu. Emilio'nun da söylediği gibi Kevin'in pek sosyal bir hayatı varmış gibi görünmüyordu.

İkinci rapor, ikinci rapor sırasında ekranın sol üst köşesinde beliren üç harf olan SSV'nin olası anlamları hakkındaydı.
yayın. Beş kategoriye ayrıldı: Bilgi Teknolojisi (yirmi altı giriş), Askeri ve Hükümet (yirmi iki giriş), Bilim ve Tıp (otuz iki giriş), Organizasyonlar, Okullar ve Diğerleri (yirmi dört giriş), İşletme ve Finans (onsekiz giriş).

Her şeyin üzerinden geçmek için uzun bir süre harcadılar.

Garcia sonunda, "Bunların sana bir anlamı var mı?" diye sordu.
Hunter kısaltma listesinin tamamını milyonlarca kez okurken yavaşça başını salladı. Hiçbirinin davalarıyla ilgisi yok gibi görünüyordu.

‘Senfoni Silikon Vadisi, Ahlaksızlığı Bastırma Derneği mi?’ Garcia, Organizasyonlar, Okullar ve Diğerleri kategorisindeki ilk iki girişi okurken kaşlarını çattı. Sayfayı çevirdi ve Askeri ve Hükümet kayıtlarına baktı. 'Askerin Hayatta Kalması, Uzay Mekiği Aracı mı? Bu tamamen çılgınlık.”

Raporun sonundaki bir gözlem, SSV678 veya 678SSV için herhangi bir anlamın bulunmadığını belirtti. Her şeyi denemişlerdi, sayıları harita koordinatları olarak girmek bile. 6,78, Sri Lanka'nın güneybatısındaki Laccadive Denizi'ndeki bir noktaya geri dönmüştü. 67,8 de Norveç'in birkaç mil batısında, Norveç Denizi'nde suya çarpmıştı.

Hunter raporu bıraktı ve gözlerini ovuşturdu. Şu ana kadar hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Tıpkı Michelle Kelly'nin söylediği gibi her şey çıkmaza girdi. Kayıp Kişiler hâlâ kadına uygun bir eş bulamadı.

Hunter'ın bakışları resim panosuna doğru kaydı ve yayının ilk aşamalarında çekilmiş bir fotoğrafın çıktısına takıldı. O zamana kadar kadının kaderi belirlenmemişti. O cam tabutun içinde taşlaşmış, kafası karışmış bir halde yatıyordu ve bir mucize için dua ediyordu. Yüzü hala umutluydu. Çıktıda GÖMÜLÜ 325'te ve YENİ 388'deydi.

Garcia nihayet kısaltma raporunu bırakıp telefonu çaldığında onu masasına geri koydu.

"Dedektif Garcia, Cinayet Masası Uzmanı" diye yanıtladı.

"Dedektif, ben Emilio Mendoza." Kısa bir duraklama. ‘Bana verdiğin resimdeki kadın. . . Onu daha önce nerede gördüğümü biliyorum. Şimdi ona bakıyorum.”

Otuz Sekiz

Michelle Kelly ve Harry Mills, İnternet pedofili 'Bobby'yi yakalamak için operasyon planlarının her adımını yüzlerce kez gözden geçirmişlerdi. Yine de bir şeylerin ters gitme ihtimalinin milyonlarca olduğunu biliyorlardı. Hiçbir şeyin olmaması için dua ettiler.

Michelle ayrıca bu FBI soruşturmasına son verilmesi konusunda da oldukça istekliydi. İnternet üzerinden gerçekleşen iki cinayet artık her an onun peşini bırakmamaya başlamıştı. Katilin kibri onu fazlasıyla rahatsız ediyordu. Tüm çabasını LAPD davasına yönlendirmek istiyordu.

Michelle'in internette dolaşıyormuş gibi davrandığı genç kız öğrenci 'Lucy', Venice Beach'te kaykay parkına bakan bir bankta oturuyordu ve 'Bobby' arkasından geldi.

“Lucy?” diye sordu tereddütle ama cevabı zaten biliyordu. Son yirmi dakikadır onu uzaktan izliyordu. Lucy döndü ve bir anlığına Bobby'ye baktı. Şaşkınlık yüzünü renklendirdi.

"Benim, Bobby."

Gerçekte Lucy, FBI'ın daha önce üç kez kullandığı doğu Los Angeles'tan yirmi bir yaşındaki profesyonel aktris Sophie Brook'tu. Mükemmel bir oyuncuydu ama FBI'a göre onun gerçek yeteneği bir ergenin görünüşüne, vücuduna, sesine ve cildine sahip olmasıydı. Doğru kıyafetleri giydiği için on üç yaşında bir kız öğrenci olarak geçmekte hiç sorun yaşamadı. Ve bu Michelle Kelly'nin Bobby'ye internet üzerinden gönderdiği fotoğrafın aynısıydı. Tatlı ve saf görünüşlü Sophie, sohbet odasındaki kız öğrenci Lucy gibi giyinmişti ve onu Bobby satın aldı.

Ancak bu sabah, Sophie'yi on üç yaşında gösterme gibi bir dertleri yoktu çünkü kendinden büyük bir 'erkeği' etkilemeye çalışan on üç yaşındaki her kız daha olgun bir görünüme yönelirdi. Ona mavi kot etek, düz balerin tarzı ayakkabılar, modaya uygun beyaz bir üst ve kısa kot ceket giydirdiler. Sarı saçları açıktı, omuzlarına düşüyordu. ve daha yaşlı görünmeye çalışan genç bir kıza uygun olarak biraz makyaj yapmıştı.

Sophie haftalardır bu iş için eğitilmişti, hatta bir FBI eğitmeniyle yoğun bir nefsi müdafaa kursuna gidiyordu. Ceketinin sağ cebinde her ihtimale karşı mini bir kutu biber gazı da taşıyordu.

FBI, Bobby'yi East Market Caddesi'nde kaykay parkına doğru yürümeye başladığı anda fark etmişti. Kapüşonlu lacivert kapüşonlu bir ceket, mavi kot pantolon, beyaz Nike spor ayakkabılar ve kırmızı

bir sırt çantası giyiyordu. Komik; o daha yaşlı giyiniyordu, o ise daha genç giyiniyordu.

Bobby'nin yaptığı her hareket, paten rampalarından birinin tepesindeki stratejik bir noktaya kurulan bir kamera tarafından filme alınıyordu. Söylediği her kelime Lucy'nin bluzunun altına taktığı tel tarafından kaydediliyordu. Sahilde gizli bir ajan ve köpeği, Bobby'yi güvenli bir mesafeden izlerken topla oynuyormuş gibi yapıyorlardı.

Lucy'nin yüzündeki şaşkınlık tamamen yapmacıktı. Michelle senaryoyu ona defalarca anlatmıştı.

'Unutma, onun yirmi bir yaşında olduğuna inanıyorsun. Onu ilk kez gördüğünüzde şok olursunuz. Sana yalan söylediği için üzül. Güveninizi kötüye kullandığı için öfkeli olun.'

Bobby, kapüşonunu indirirken kocaman bir gülümsemeyle, "Vay canına," dedi. 'Sen şahsen daha da güzelsin. Şuna bir bak, muhteşem görünüyorsun.'

Harry, East Market Sokağı'nın tepesindeki gözlem noktasından, "Ne pislik" dedi.

Lucy'nin gözleri nemlendi. 'Bu bir şaka mı?'

'Hayır, benim, Bobby.'

Bobby otuzlu yaşlarının ortasındaydı, kısa sarı saçları, köşeli çenesi, erkeksi dudakları, güçlü bir burnu ve davetkar açık mavi gözleri vardı. Pek de kötü görünüşlü bir adam değildi. Muhtemelen kadınların dikkatini çekmekte hiçbir sorunu yoktu. Sorun onun genç kızları tercih etmesiydi.

Bobby oturdu.

Lucy birkaç santim geri çekildi.

Harry mikrofonuna, "Kuş yuvada," dedi. 'Onu alt edebiliriz.'

Henüz değil, diye yanıtladı Michelle. Lucy ve Bobby'den sadece birkaç metre uzakta duruyor, bir yandan iPod'unu dinliyormuş gibi yapıyor, bir yandan da kaykaycı çocukların işlerini yapmasını izliyordu. 'Bırakın bir dakika konuşsunlar.'

Lucy titreyen bir sesle “Yirmi bir yaşında değilsin” dedi.

Bobby, ona en üzgün köpek yavrusu yüzünü göstererek, "Ah, lütfen üzülme," dedi. 'Bana açıklama şansı ver Lucy. O hâlâ benim,

bildiğin Bobby. Dört aydır sohbet ettiğin Bobby. Aşık olduğunu söylediğin Bobby. ben sadece. . . Sohbet odasında sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.'

Lucy'nin yanağından bir gözyaşı süzüldü.

"Kahretsin, o iyi," diye fısıldadı Harry kendi kendine.

Bobby yumuşak bir sesle, "Yaş olayını unutun" dedi. 'Bu önemli olmasa gerek. Nasıl bağlandığımızı hatırlıyor musun? Nasıl sohbet ettik? Birbirimizi nasıl bu kadar iyi tanıyıp anladık? Hiçbir şey değişmedi. İçerideki aynı kişiyim. Hadi ama Lucy, iki kişi bizim kadar güçlü bir bağ kurduğunda, ruh eşlerini bulduklarında, başka hiçbir şeyin önemi olmadığına inanmıyor musun? Bunu bilecek kadar olgun olduğunu biliyorum.'

Cevap yok.

Bobby, "Bence sen inanılmaz ve güzel bir insansın," diye devam etti. 'Sana aşığım Lucy. Yaşın bunu neden değiştirmesi gerektiğini anlamıyorum." "Bu saçmalığı mı anlıyorsun?" dedi Harry mikrofona. "Evet, her kelime," diye yanıtladı Michelle. "O hasta bir salak." Lucy hiçbir şey söylemedi. Orada öylece oturdu, incinmiş görünüyordu.

Bobby, "Yürüyüşe çıkıp biraz daha konuşabilir miyiz?" dedi. 'Seni görmeyi o kadar çok bekliyordum ki.'

"Tamam, işte bu kadar" dedi Michelle saatine bakarak. 'Bu saçmalığa hemen şimdi son veriyorum.'

FBI'ın Bobby'nin seks yaptığını bildiği altı genç kızdan sadece biri işbirliği yapmayı kabul etmişti. On iki yaşındaydı. Ama ihtiyaç duydukları tek şey bir tanesiydi. Tek yapması gereken onu kadrodan seçmekti ve onu ele geçirdiler. Michelle ayrıca, Bobby'yi gözaltına aldıklarında ve kurbanlardan biri işbirliği yaptığında diğerlerinin de öne çıkıp parmak sallayacaklarını biliyordu.

Michelle kulaklıklarını kulaklarından çıkardı, Lucy ile Bobby'nin oturduğu yere doğru yürüdü ve bir an Bobby'nin önünde durup onu inceledi.

Bobby ona baktı ve kaşlarını çattı. 'Yardımcı olabilir miyim?'

Michelle gülümsedi. 'Olabilmek *Sen* yardım *Ben?* Hayır. diye sordu ve aynı anda el hareketi yaparak cevap verdi. 'Olabilmek *BEN* yardım *Sen?* Hayır. Yapabilir miyim *Sen* yardım *kendin?* Hayır. Sen

hapishanede çürümeyi hak eden hasta bir pislik misin? Kesinlikle evet.'

Kimlik bilgilerini çıkardı. 'FBI, sen çuvalladın. Sizinle bazı çevrimiçi sohbet odası etkinlikleriniz hakkında konuşmamız gerekiyor.'

Bir an herkes hareketsiz kaldı, sonra Bobby bir anda canlandı. Ayağa fırladı ve başını Michelle'in çenesine çarptı. Acımasız darbe başının sanki vurulmuş gibi geriye uçmasına neden oldu. Çenesi kafatasına öyle bir kuvvetle çarptı ki görüşü anında bulanıklaştı. Dudağındaki taze kesikten kan havaya uçtu. Beceriksizce geriye doğru tökezledi, vücudu yarı gevşekti, bacakları onu ayakta tutamayacak kadar pelteleşmişti. İpleri kopmuş bir kukla gibi yere düştü.

Bobby bankın üzerinden atladı ve Oceanfront Walk'a doğru koştu.

Otuz Dokuz

“Ne?” dedi Garcia telefonuna. Emilio'nun sözleri onu tamamen şaşırtmıştı. 'Bir dakika bekle Emilio. Dur seni hoparlöre vereyim. Garcia bir düğmeye bastı ve ahizeyi yuvasına geri koydu. 'Devam et, bunu bir daha söyle.'

Hunter Garcia'ya baktı.

'Cumartesi günü dükkâna geldiğinde bana verdiğin resimdeki kadın. Artık onu daha önce nerede gördüğümü biliyorum. Aslında şu anda ona bakıyorum.”

Şaşkın görünme sırası Hunter'daydı. 'Ne? Emilio, bu Dedektif Hunter. Ne demek istiyorsun, *şu anda ona mı bakıyorsun?* Neredesin?'

'Evdeyim. Demek istediğim şu ki, şu anda onun başka bir resmine bakıyorum.'

“Başka bir fotoğraf mı?” diye sordu Garcia.

'Bu doğru. Dünkü gazetede bir resim.”

Garcia kaşlarını çattı. Hunter'a "Basın videoyu yakaladı mı?" diye sordu. 'Bildiğim kadarıyla değil. Eğer basın bunun farkında olsaydı

Yüzbaşı Blake çıldırırdı.'

“Onu dünkü gazetede mi gördün?” Garcia dikkatini tekrar telefona verdi. 'Hangisi?'

‘The *Los Angeles Times*Emilio yanıtladı.

Hunter ve Garcia'nın bakışları içgüdüsel olarak ofislerindeki tek pencereye kaydı. *Los Angeles Times* karargah kelimenin tam anlamıyla Polis İdare Binasının karşısındaydı. Pencereden dışarı baktıklarında gördükleri ilk yapı bu oldu.

Emilio, "Ama o haberlerde yer almıyor" dedi. ‘Hikaye onunla ilgili değil.’ Bir anlık şaşkın bakışlar.

'O muhabir.'

'Ne?'

'İşte bu yüzden bana bu kadar tanıdık geldi. Kız arkadaşım eğlence ekini okumayı çok seviyor *Los Angeles Times* Pazar günleri, çoğunlukla ünlülerin dedikodu kısmı. O bu tür işlerle ilgileniyor, biliyor musun? Bazen kendim çeviriyorum. Neyse, o kadın eğlence ekinde köşe yazıyor. O hafta yazdığı makalenin başında her zaman onun küçük bir resmi vardır. İşte bu yüzden bu kadar tanıdık görünüyordu. Onun resmini daha önce birkaç kez görmüştüm.”

Garcia not defterine bir şeyler yazıyordu.

'Dün gazeteye bakmadım. Çalışıyordum,” diye açıkladı Emilio. 'Bugün izinliyim. Dünkü gazeteyi atmadan önce hızlıca göz atıyordum ve işte oradaydı.”

"Adı ne?" diye sordu Hunter.

'Christina, Christina Stevenson.'

Hunter adını bir İnternet arama motoruna yazdı. Birkaç saniye içinde onun resmi ekranda belirdi. Emilio haklıydı. Tek yumurta ikizi ya da şirket için çalışan bir klonu olmadığı sürece, Christina Stevenson'ın ikinci kurbanı olduğuna şüphe yoktu. *Los Angeles Times.*

Garcia, Harika iş Emilio dedi. “İletişim halinde olacağız.” Bağlantıyı kesti. Hunter, ekranındaki sayfalardan birindeki bilgileri tarıyordu.

“Ne buldun?” diye sordu Garcia.

'Fazla değil. Christina Stevenson, yirmi dokuz yaşında. O birlikteydi *Los Angeles Times* altı yıldır. Pek çok kişi tarafından

eğlence masası olarak adlandırılan eğlence masasında geçirdiği son ikisini *dedikodu çukuru*. Burada sahip olduğum tüm kişisel bilgiler bu kadar.'

Garcia, “Dedikodu muhabiri miydi?” diye sordu.

'Öyle görünüyor.'

‘Kahretsin, kimse onlardan daha fazla düşman kazanamaz, biz bile.’ Garcia haklıydı. Los Angeles gibi birçok kişi için halkın gözünün önünde olmanın havayı solumak kadar önemli olduğu bir şehirde, dedikodu muhabirleri herkesin kariyerini artırabilir ya da bozabilirdi. Bir kişinin ilişkisini mahvedebilir, aile evlerine zarar verebilir, kirli sırları açığa çıkarabilir ve neredeyse istedikleri her şeyi yapabilirlerdi. Ve en kötüsü, bunun doğru olmasına bile gerek yoktu. Los Angeles'ta en ufak bir söylenti bile birinin hayatını iyi ya da kötü yönde tamamen değiştirebilir. Dedikodu muhabirlerinin sahte arkadaşları ve gerçek düşmanları olduğu biliniyordu. Hunter birkaç şey üzerinde düşünerek bir anlığına tereddüt etti.

Garcia, Hunter'ın kafasında neyi tartıştığını tam olarak biliyordu. Genel merkezde soru sormaya başlasalardı *Los Angeles Times*Artık bu hikayeyi saklamanın bir yolu yoktu. Şu ana kadar hiçbir gazetenin ya da TV haber kanalının ele almadığı bir hikaye. Bu, çiğ et kendilerinden biri olsa bile, bir grup aç kurtun önüne çiğ et götürmek gibiydi. Hiçbir bilgi gelmeyecek çünkü muhabirler bilgiyi almayı seviyorlar ama onu başkalarına vermekten nefret ediyorlar.

“Peki ne yapmak istiyorsun?” diye sordu Garcia. 'Soru sormaya başlayın' *Kez*?'

'Zorunda kalacağız. Eğer kurban orada bir muhabirse bundan kaçış yok ama henüz değil.” Hunter masasındaki telefona uzandı ve araştırma ekibini aradı. Onlardan Christina Stevenson hakkında bulabilecekleri her şeyi bulmalarını istedi ama daha da önemlisi, en kısa sürede onun ev adresine ihtiyacı vardı. Oradan başlayabilirler.

Bir dakika sonra telefonu çaldı.

Hunter telefona, "Elimizde zaten bir adres var mı?"

dedi. 'Hımm. . . Bir erkek sesi, Dedektif Robert Hunter

mı? diye sordu.

Hunter durakladı. 'Evet. Bu Dedektif Robert Hunter. Bu kim?' 'Bu,

Santa Monica Polis Departmanından Dedektif Martin Sanchez.'

"Size nasıl yardımcı olabilirim Dedektif Sanchez?"

“Eh, bu sabah erken saatlerde devriye araçlarımızdan biri 911 çağrısına yanıt verirken Santa Monica'daki Marine Park yakınındaki özel bir otoparkta bir kadın cesedi buldu.” Sanchez boğazını temizlemek için durakladı. 'Birisi cesedin yanına bir not bırakmış. Üzerinde adın yazıyor.'

Kırk

Michelle'in görüşündeki bulanıklığın dağılması birkaç saniye sürdü ve o zaman bile parlak ışık noktaları her yerde patlıyormuş gibi görünüyordu. Başı yavaş yavaş bir mengeneye sıkıştırılıyormuşçasına ağrıyordu. Alt dudağının kan basıncından öylesine şiddetli bir şekilde attığını hissedebiliyordu ki sanki bir hava balonu gibi patlayacağını sandı.

“İyi misin?” diye sordu Sophie. Michelle'in yanında diz çökmüş, başını ellerinin arasına almıştı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki tepki verecek zamanı olmamıştı.

Michelle ona aptal gözlerle baktı. Tanıma yok. Beyni hâlâ pek bir şey kaydetmiyordu.

‘Michelle, iyi misin?’ Harry’nin sesi boynundan sarkan kulaklıklarının arasından geldi. Harry zaten East Market Caddesi'nden kaykay parkına doğru koşuyordu. Tüm bahisler kapalıydı.

“Michelle?” Sophie tekrar seslendi.

Aniden, yüzüne bir kova soğuk su çarparak uyanmış gibi beyni yeniden devreye girdi. Gözleri yeniden Sophie'nin yüzüne odaklandı ve her şey bir anda aklına geldi. Eli dudağına gitti ve parmak uçları ona dokunduğunda yüzünü buruşturdu. Elini çekip baktı.

Kan.

Şaşkınlığın yerini bir anda öfke aldı.

'Ah hayır, yapmadı' dedi kendi kendine, kulaklıklarını hemen

kulaklarına taktı.

Harry'nin "Kuş uçmaya çalışıyor" dediğini duydu.

"Cehennem gibi," diye yanıtladı Michelle.

“Michelle, iyi misin?” diye sordu Harry, sesi biraz rahatlamış ve aynı zamanda nefes nefese kalmıştı.

"Yaşayacağım" diye yanıtladı öfkeli bir sesle.

'Bu çok büyük bir kafa atışıydı.'

"Benim için endişelenmeyi bırak, kahretsin," diye ağzından kaçırdı mikrofona. 'Biri Bobby'nin kahpe kıçını yere yatırsın.'

'Zaten bu işin üzerindeyiz.'

Bobby, Michelle'e kafa atıp ona doğru koştuğu anda, sahildeki gizli ajan Alman çoban köpeğinin yanında diz çökmüş ve Bobby'yi işaret ederek uzaktan kaçmıştı. 'Onu aşağı indir evlat. Onu aşağı indirin.'

Köpek roket gibi havalanmıştı.

Bobby hızlıydı ama yeterince hızlı değildi. Köpek birkaç saniye içinde ona ulaşmayı başardı.

devirmek Komut, köpeğe, kaçan bir kişiyi yere düşürmek için vücut ağırlığını kullanması talimatını verdi. Koşma momentumuna sahip, tamamen gelişmiş bir Alman çoban köpeği, saatte 25 mil hızla bir motosikletin çarpmasına eşdeğer bir darbe kuvveti üretti.

Bobby ileri fırlayıp yere düştü ve güverteye sert bir şekilde çarptı. On beş dakika sonra Bobby, Venice Plajı'nın arka sokağına park edilmiş, renkli, işaretsiz bir SUV'un arka koltuğunda oturuyordu. Elleri arkadan kelepçeliydi. Solunda bir FBI ajanı oturuyordu. Michelle Kelly ve Harry Mills tam karşısında oturuyorlardı.

Bobby başını aşağıda tuttu. Gözleri dizlerinde.

Michelle şişmiş dudağına tekrar dokunarak, Seni enayi orospu çocuğu, dedi.

Bobby başını kaldırmadı.

Michelle, "Ama her şey yolunda," diye devam etti. 'Çünkü tahmin et ne oldu? Üzgün kıçını elimizde tutuyoruz. Ve uzun bir süre hiçbir yere gitmiyorsun.” Bobby hiçbir şey söylemedi.

Michelle, Bobby'nin sırt çantasını aldı, fermuarını açtı ve içindekileri yere, ikisinin arasına boşalttı. Fazla bir şey yoktu: birkaç

farklı çikolata, çeşitli sakız paketleri, üç şişe soda, kırmızı kurdeleli küçük, kare şeklinde bir hediye kutusu, bir bölge haritası ve bir anahtarlıkta anahtar. Cüzdan yok. Sürücü belgesi yok. Herhangi bir kimlik tespiti yok. Bobby zaten aranmıştı. Üzerinde hiçbir şey yoktu.

“Peki burada ne var?” dedi Michelle, her şeyi karıştırırken.

Bobby'nin gözleri ellerini takip etti. 'Bunun için izin alman gerekmiyor mu? Bu özel bir şey. . . ahh.'

Ajanın dirseği Bobby'nin göğüs kafesine bağlıydı.

"Senin yerinde olsaydım" dedi ajan. “Kendimi sana sorulan soruları yanıtlamakla sınırlardım, yoksa bu iş çok çabuk çok çirkinleşebilir.” . . Yani senin için."

Michelle çikolataları, sakız paketleri ve soda şişeleriyle birlikte aldı ve Harry'ye verdi. Bobby'ye bakmadan önce, "Bunları en kısa zamanda laboratuvara götürelim" dedi. 'Bunlardan en azından bazılarının uyuşturulmuş olduğu konusunda özgürlüğünüz üzerine bahse girmeye hazırım.'

Cevap yok. Bobby'nin gözleri dizlerine döndü.

Michelle gülümsedi. “Peki bu nedir?” Hediye kutusuna uzandı. Üzerindeki etikette şöyle yazıyordu *Lucy'ye sevgilerle.* Kurdeleyi çözdü ve kapağı açtı. Harry'nin çenesi düştü. 'Benimle dalga geçiyorsun.'

Michelle içerideki hediyeye kızgın gözlerle baktı. “Kırmızı dantelli iç çamaşırı mı?” dedi sonunda. “Lucy'nin on üç yaşında olduğunu sanıyordun ve ona dantelli külot mu aldın?” Harry'ye baktı. ‘Biri bana bir silah verirse bu kusmuk torbasını hemen suratından vuracağım.’

Bobby endişeyle koltuğunda kıpırdandı.

'Biliyor musun, şu anda konuşmak istememen ya da bize gerçek adını vermen falan önemli değil. Çünkü bu elimizde.' Michelle, Bobby'nin sırt çantasındaki anahtarı ve anahtarlığı kaldırdı. Anahtarlık basitçe şunu söyledi *103.* "Artık buradan pek de uzak olmayan bir yerde kendine berbat bir otel odası bulduğunu biliyoruz." Birkaç saatimizi alabilir ama oteli ve o odada geride bıraktığın her şeyi bulacağız. Eminim bir cüzdan ve kimlik bulacağız.” Bir an duraksadı. “Aslında bir dizüstü bilgisayar ya da akıllı telefon bulacağımıza bahse girerim.” Michelle öne doğru eğildi, yüzü

Bobby'ninkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Ucuz kolonyasının kokusunu alabiliyordu. Onun naneli nefesi. Ona gülümsedi. 'Bir dizüstü bilgisayardan veya bir akıllı telefonun sabit diskinden neler çıkarabileceğimizi hayal bile edemezsiniz. Görüyorsun Bobby, tüm o aylar boyunca sohbet odalarındaydın ve sen onunla sohbet ettiğin hakkında hiçbir fikrin yoktu. *Ben.* Ben senin Lucy'nim.' Michelle bu sözlerin ağırlığının bir anlığına Bobby'nin üzerine çökmesine izin verdi. 'Bu şah mat dostum. Hangi şekilde oynarsan oyna, oyun biter."

Kırkbir

Kendilerine verilen adres, Santa Monica'daki Marine Park'ın hemen arkasında, Dewey Caddesi'nde küçük, kare şeklinde, iki katlı bir ofis binasını gösteriyordu. Hunter ve Garcia'nın PAB'dan yolculukları kırk yedi dakika sürdü. Eski binanın dışı çöplerle doluydu. *Satılık* Ve *Kiralık* işaretler.

Hunter, son birkaç yılda bu kadar ihmal edilmiş gibi görünen - yorgun ve rengi solmuş tuğlalar, tam oturmamış pencereler ve yerden aşağı inen karanlık yağmur suyu izleri gibi - aklı başında olan bir binada herhangi bir ofis alanını satın almak veya kiralamak isteyebileceğini merak etti. çatı bir çeşit çamurlu krema gibi bir pastaydı.

Otopark, ana caddeden uzakta, mülkün arkasında gizlenmişti. Çatlakların arasından yabani otlar filizleniyordu. Sekiz araba alanından yalnızca biri kullanıldı; kırmızı bir Ford Fusion. Arabanın sadece birkaç metre uzağındaki duvara birkaç tahta sandık itildi. Otoparkın girişi Santa Monica Polis Departmanı tarafından sarı olay yeri bandıyla kapatılmıştı. Çevrenin dışında bir kalabalık oluşmuştu ve bulundukları yerden hiçbir şey görünmese de kimse bir santim bile hareket etmeye hazır görünmüyordu. Bazıları beklerken aslında termostan kahve içiyordu.

Hunter ve Garcia binanın önüne, üç polis arabasının ve adli tıp minibüsünün yanına park ettiler ve ardından kalabalığın arasından yavaşça ilerlediler.

Suç mahalli kayıtlarına ulaştıklarında ve Hunter hızla otoparkın girişini koruyan iki memurla sohbet ederken, siyah kapüşonlu bir sweatshirt ve koyu mavi kot pantolon giymiş uzun boylu, zayıf ve zayıf bir adam Garcia'nın gözüne çarptı. Kalabalığın en arkasında, elleri ceplerinin derinliklerinde duruyordu. Ancak herkesin gergin ve endişeli vücut dilinin aksine onunki sakin ve rahattı. Yukarıya baktı ve gözleri kısa bir anlığına Garcia'nınkilerle buluştu, ardından hızla uzaklaştı.

Memurlardan yaşlı olanı, adli tıp ajanlarından biriyle sohbet eden kısa boylu ve yuvarlak bir adamı işaret ederek, "Dedektif Sanchez orada" dedi. Adam bir yetmiş altı boyundaydı ve ellerini bir cenaze törenine nezaret eden bir cenaze levazımatçısı gibi arkasında kavuşturmuştu. Adamın görünüşünde de kasvetli bir şeyler vardı; her kolundan çıkan bembeyaz manşetleri olan siyah bir takım elbise, cilalı siyah ayakkabılar ve siyah bir kravat. Drakula tarzı, geriye doğru taranmış ve saç jölesi ile yapıştırılmış koyu kahverengi saçları vardı. Gür bıyığı üst dudağının etrafında at nalı gibi kıvrılıyordu.

“Dedektif Hunter mı?” dedi Sanchez, iki yeni gelenin farkına varınca. Hunter el sıkıştı ve Garcia'yı tanıştırdı.

Sanchez, sohbet ettiği adli tıp ajanını başıyla işaret ederek, "Bu Thomas Webb" dedi. Webb, Sanchez'den birkaç santim daha uzundu ve birkaç kilo daha hafifti. Adli tıp ekibi çoktan toparlanıp ayrılmaya hazırdı.

Sanchez, rüzgarı fırsat bilerek vakit harcayacak bir adama benzemiyordu. Tanıtımlar bittiğinde not defterini almak için hemen iç cebine uzandı. Hunter ve Garcia'ya, "Tamam, size elimizde ne olduğunu söyleyeyim" dedi. "Saat 8.52'de ekip Bay Andrews'dan bir telefon aldı." Kırmızı Ford Fusion'ı işaret etti. 'O arabanın sahibi. Kendisi bir muhasebeci ve bu binanın ikinci katında ofisi var. Muhtemelen ön taraftaki emlak tabelalarının sayısından da anlayabileceğiniz gibi, yer neredeyse tamamen boş. Bir sigorta şirketi birinci katın tamamını işgal ediyordu ama altı ay önce battı. Binadaki diğer tek iş, yine ikinci katta bulunan, serbest ticaret yapan bir miktar ölçüm firmasıdır. Henüz onunla bağlantı kurmadık.”

Sanchez duraksadı, belki de Hunter ya da Garcia'dan bir tür yorum

bekliyordu. Hiçbirini alamadı. “Neyse, bu adrese siyah beyazlı biri gönderildi. Buraya vardıklarında beyaz bir kadın cesedini yerde, şu sandıkların yanında buldular.’ Yeri gösterdi. Yirmili yaşların başı ile otuzlu yaşların sonu arasında herhangi bir yerde olabilirdi. Kimse söyleyemedi.'

Adli tıp ajanı saatini kontrol ederek, "Ceset yaklaşık bir saat önce eyalet adli tabiplerine götürüldü" dedi. 'Ne yazık ki, cesedin olduğu sahneyi inceleyecek kadar *sitede* giderse resimlerle uğraşman gerekecek.” Bir an etrafına baktı. 'Ama bu bir suç değil'
sahne. Bu bir imha alanı. Eğer bu gerçekten bir cinayet vakasıysa, burada öldürülmediği kesin.”

Sanchez, devam etmeden önce Hunter ve Garcia'yı bir süre gözlemledi. “Her neyse, Bay Andrews arabasını her zamanki yerine park etti ve dışarı çıktığında yerdeki cesedi fark etti. Bulunduğu yerden ilk düşüncesi bunun muhtemelen bir evsiz olduğuydu ama ona göre daha önce burada uyuyan bir evsiz görmemişti. Kontrol etmek için biraz daha yaklaştı ve işte o zaman çıldırdı. Hemen yardım çağırdı. Hiçbir şeye dokunmadığına yemin ediyor.”

“Nerede o?” diye sordu Hunter.

'Ofisinde. Yanında bir görevli var. İsterseniz onunla tekrar röportaj yapabilirsiniz.”

Adli tıp ajanı, "Vücudun tamamı yüzlerce farklı büyüklükteki kitle nedeniyle ciddi biçimde deforme olmuş" diye açıkladı. ‘Bunlar muhtemelen yaban arısı sokmalarından, özellikle de tarantula şahinlerinden kaynaklanan iltihaplar ve şişliklerdi.’

Hunter ve Garcia hiçbir şey söylemediler.

Ajan, "Ağzının içinde üç eşekarısı bulduk" diye devam etti ve içinde üç ölü tarantula şahini bulunan küçük, boru şeklinde plastik bir kap çıkardı. ‘Biri boğazına takıldı.’

Garcia, “Giyinmiş miydi?” diye sordu.

‘Tam olarak değil. Sadece iç çamaşırı. Mor renkli, dantelli
tipte.’ ‘Eşya bulundu mu?’

'Hiç bir şey. Çöp konteynırını zaten kontrol ettik. Boş. Dedektif Sanchez'in dediği gibi bina neredeyse boş.'

Hunter, "Vücudundaki şişlikleri tespit edebilseydiniz" dedi.

"Cesedin şişkin olmadığını varsayıyorum."

Hunter, ölümden sonraki erken aşamalarda, özellikle de ilk üç günde, eğer vücut nispeten normal çevre koşullarında tutulursa, iç sistemler bozulmaya başladıkça hücresel metabolizmanın yavaşladığını biliyordu. Dokulardaki oksijen eksikliği, vücudun proteinleri, karbonhidratları ve yağlarıyla beslenen ve vücudun kokmasına neden olan gazlar üreten bakterilerin patlayıcı bir şekilde büyümesini tetikler. Bu kimyasal reaksiyon aynı zamanda ağızdan, burundan, gözlerden, kulaklardan ve alt vücut boşluklarından sıvı salgılarken vücudun şişmeye ve önemli ölçüde şişmeye başlamasına da neden olur. O kadının cam tabutun içinde ölmesini izleyeli tam üç gün olmuştu.

Adli tıp ajanı başını salladı. 'HAYIR. Vücudun herhangi bir şişkinliği yok. Aslında vücut tam ölüm sertliğine giriyordu. Tahminimce dün ya da bir gecede öldü."

Garcia, Hunter'a baktı ama bakışları hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Temsilci, "Daha doğru bir zaman dilimi için otopsi sonuçlarını beklemeniz gerekecek" diye tamamladı.

Hunter, "Ceset North Mission Road'daki adli tabiplere mi gönderildi?" diye sordu.

'Bu doğru.'

'Şimdi, *Gerçekten* İşin kötüsü," dedi Sanchez cebinden şeffaf plastik bir delil torbası çıkararak, "eşekarılarıyla birlikte bunu onun ağzına tıkılmış halde buldular." Zarfı Hunter'a uzattı. İçinde sarı, kare şeklinde bir yapışkan not vardı. Keçeli kaleme benzeyen siyah mürekkeple yazılmış şu sözler vardı: *İyi eğlenceler Dedektif Hunter. Yaptığımı biliyorum.*

Kırk iki

Hunter ve Garcia notu okudular ve tek kelime etmeden onu adli tıp ajanına geri verdiler. Analiz için laboratuvara geri götürecekti. Bakışları Hunter, Garcia ve Sanchez arasında gidip gelirken, "Bu

davanın artık Cinayet Özel Bölümüne devredileceğini varsayıyorum?" diye sordu ajan.

Hunter ya da Garcia cevap veremeden Sanchez iki elini de avuç içleri öne doğru kaldırdı. ‘Hepsi senin. Bunu kim yaptıysa adınızı sordu, o yüzden lütfen misafirim olun.'

Ajan Hunter ve Garcia'ya hitaben, "Herhangi bir şeyden sonuç alır almaz ilk öğrenen siz olacaksınız" dedi. Döndü ve ekibinin geri kalanına yeniden katıldı.

Webb işitme menzilinden çıkınca Sanchez, “Neler oluyor?” diye sordu. 'Buraya geldiğinizden beri ikinizi gözlemliyorum. Webb, ekibinin şu ana kadar bulduğu her şeyi açıklarken, kadının ağzından çıkardıkları eşekarısıları size gösterirken ve siz o notu okurken tepkilerinizi kontrol ediyorum. . . Hiç bir şey. Öfke yok. Sürpriz yok. İğrenme yok. Bir ürkme bile yok. Doğrusunu söylemek gerekirse, o zavallı kadının vücudunun durumunu yakından göremediniz ama görseydiniz bile bunun sizi şaşırtacağını sanmıyorum.' Hâlâ iki dedektifin yüzünü inceliyordu. "Senin Cinayet Masası Uzmanı olduğunu biliyorum ve oldukça berbat şeyler görmüş olman gerekiyor, ama benim görüşüme göre, ne kadar tecrüben olursa olsun ya da ne kadar iyi eğitimli olursan ol, böyle bir vakada bir şey olur." vermeliyim.'

Ne Hunter ne de Garcia cevap verdi.

'Sakın bana daha önce böyle bir şey gördüğünü söyleme. Görünüşe göre o kadın yüzlerce büyük eşekarısı tarafından öldürülmüş. Gördüğüm en büyüğü. Bu zaten başlı başına çılgınlık. Ancak bu nottan onun öldürüldüğü sonucuna varılabilir. Cinayet Özel'i olmayabilirim ama pek çok suç mahalline gittim ve pek çok ceset gördüm. Yirmi iki yıllık bir bedel. Tanrı biliyor ki herkesi çıldırtacak bazı şeyler gördüm
kusmak. Ama şimdi şunu söyleyeyim, hiç böyle bir saçmalık görmemiştim. Adli tıp o kadının ağzından ilk eşekarısı çıkardığında kan şekerim düştü. Benim bu şeylere alerjim var. O notu çıkardıklarında taşaklarım küçüldü.' Durdu ve avucunun içiyle alnındaki ve ensesindeki teri sildi. 'Ne tür bir psikopat, eşekarısı kullanarak birini öldürür?'

Hunter ve Garcia'dan hâlâ sessizlik.

‘Fakat yüzlerce eşek arısı sokmasının onun tüm vücudunu deforme ettiği söylendikten sonra bile. . . Siz o notu okurken bile ikiniz de en ufak bir tepki göstermediniz. Yani ikiniz de ya şimdiye kadar tanıştığım en soğuk orospu çocuklarısınız ya da bunu bekliyordunuz. O halde size tekrar sorayım. Neler oluyor? Bu daha önce de oldu mu?'

Gergin bir an geçti.

Hunter sonunda "Tam olarak öyle değil" diye yanıtladı. 'Ama evet, daha önce de oldu ve evet, biz de bunu bekliyorduk.'

Sanchez açıkça kafasında bir şeyler tartışıyordu. Daha fazla ayrıntı bilmek istediğinden emin değildi. Koşullar, davanın artık onun masasında kalmayacağını gerektiriyordu ve açıkçası bundan memnundu. Cesedin bulunduğu yere bakarken başparmağını ve işaret parmağını bıyığının üzerinde gezdirdi.

"Ne biliyor musun?" dedi. 'Emekliliği sabırsızlıkla bekliyorum. Bu şehirden defolup gitmek için sabırsızlanıyorum. Geçen hafta, kızını sırf çok ağladığı için onuncu kattaki dairesinin penceresinden dışarı atan bir babayı tutukladık. Birkaç saniye sonra kız arkadaşı ne olduğunu anlayıp çıldırmaya başlayınca onu da attı. Kapısını tekmelediğimizde oturma odasında oturuyor, beyzbol maçı izliyor ve mısır gevreği yiyordu. Kızı öldü. Kız arkadaşı hastane yatağındaki bir sebzedir. Beyni gitti. Sigortası yok, bu yüzden zaten makineleri kapatmaktan bahsediyorlar. Adamın her ikisi de umurunda değildi.”

Sanchez, ceketinin altındaki beyaz manşetlerini, ardından da kravatını düzeltti. ‘Bu şehrin vicdanı yok. Merhameti yok. Sonunda bunu yapanın sırf eğlence olsun diye yaptığını öğrenirsen şaşırmam.'

Kırk üç

Hunter, Long Beach'teki West 8th Street'ten Loma Vista Drive'a dönerken Kaliforniya meşeleri yolu gölgeledi. Aradıkları ev neredeyse yolun sonundaydı. Sokaktan geriye doğru bakıldığında, beyaz kapı

ve pencere çerçeveleriyle hoş bir kontrast oluşturan soluk sarı bir ön cephesi vardı. Evin etrafı alçak, ferforje bir çitle çevriliydi. Arkasında özenle biçilmiş bir ön çim var. Soldaki dar araba yolu evin arka tarafındaki tek araçlık garaja gidiyordu. Garaj kapıları açıktı. Metalik mavi bir Toyota Matrix garajın hemen dışına park edilmişti. Plaka numarası Christina Stevenson'ın arabasının plakasıyla eşleşiyordu.

Araştırma ekibine göre Christina okuldan ayrılmıştı. *Los Angeles Times* Perşembe akşamı genel merkez. Cuma ve cumartesi izinliydi ama pazar günü onu tekrar görmeyi bekliyorlardı. Hiç gelmedi ama bu şaşırtıcı değildi. Muhabirler üzerinde çalıştıkları habere bağlı olarak günlerce ortadan kaybolma eğilimindeydi.

Hunter evin hemen önündeki caddeye park etti. Pazartesi öğleden sonra yol sessizdi. Oynayan çocuk yok. Kimse bahçelerine, çimlerine bakmıyor. Kimse verandasında oturup günün tadını çıkarmıyor.

Mülkiyet alanına araba yolu kapılarından girdiler. Hunter kapıyı çaldı ve ardından ön kapıyı denedi; kilitliydi. Her iki ön cam da kilitliydi ve perdeleri kapalıydı.

Garcia garaj yolunda mavi Toyota'ya doğru ilerlemeye devam etmişti. Garaja gitmeden önce eldivenini taktı ve arabanın kapılarını kontrol etti; hepsi kilitliydi.

Hunter, Garcia'ya katılarak, "Ön taraftaki her şey kilitli," dedi.
‘Perdelerin hepsi kapalı.’

"Evin bu tarafında da aynısı var" diye yanıtladı Garcia. ‘Araba ve garaj da kilitli. Ama belli ki perşembe akşamı gazeteden çıktıktan sonra eve dönmüş.”

İkisi de evin arka tarafına doğru ilerlediler. Garajın sağındaki çit, yukarıdaki gibi sadece dekorasyon amaçlı değildi.
ön. Bu, masif ahşaptandı ve yaklaşık iki metre yüksekliğindeydi ve sağlam görünümlü bir kapısı vardı. Hunter kapı kolunu denedi. Kapı tıklatılarak açıldı. Garcia, "Bu iyiye işaret değil" dedi.

Evin ana özelliği dikdörtgen bir yüzme havuzu olan geniş verandasına doğru yürüdüler. Havuzun bir kenarına dört şezlong yerleştirildi. Verandanın kuzey ucundaki küçük bir sığınakta bir barbekü ızgarası bulunuyordu. Ev sağ taraftaydı ve arka cephesinin tamamı tamamen camdan yapılmıştı. Eve açılan iki sürgülü kapı

vardı. Biri oturma odasına, diğeri yatak odasına geri döndü. Onlara daha yakın olan ve yatak odasına giden kapı ardına kadar açıktı. Ona doğru ilerlemeye başladılar ve tam o anda kuvvetli bir rüzgar doğuya, evin yönüne doğru esti. Açık kapının arkasındaki çiçekli perde odanın içini görebilmelerine yetecek kadar geriye doğru uçtu. Her iki dedektifin de durup birbirlerine bakması yeterliydi.

Garcia telefonuna uzanarak, "Adli tıpı arayacağım" dedi.

Kırk dört

Christina Stevenson'un evi genişti, şehrin o bölgesindeki çoğu evden daha büyüktü ama şu anda Mike Brindle ve adli tıp ekibi tüm çabalarını onun yatak odasını incelemeye yoğunlaştırmışlardı.

Oda geniş ve rahattı, pembe şifonyerden doldurulmuş oyuncaklara kadar kızsı dokunuşlarla doluydu ama sanki bir kasırga çarpmış gibi görünüyordu. Oyuncaklar, yatak yastıkları ve birkaç renkli yastık her yere dağılmıştı. Yatak örtüleri sanki birisi iki eliyle yataktan zorla sürüklenirken yakalanmış gibi kısmen çekilmişti. Yatağın kendisi yerinden çıkmıştı ve bu da komodinin yan tarafına düşmesine neden olmuştu. Başucu lambası yere çarpmış ve onlarca küçük parçaya ayrılmıştı. Komodinin yanında bir şişe Dom Ruinart 1998 şampanyası devrilmişti. Kabarcıklı sıvının büyük kısmı yere dökülmüştü. Bir kısmı ahşap döşeme tahtalarının arasından sızmıştı; geri kalanı büyük ölçüde buharlaşmış, şişenin boynunda sadece küçük bir havuz kalmıştı. Parçalanmış bir şampanya flütü şişenin birkaç santim uzağında duruyordu.

Pembe şifonyer sanki biri öfkeyle tekmelemiş gibi görünüyordu. Parfüm şişeleri ve saç ürünü şişeleri devrilmişti ve çoğu, MP3 hoparlör yerleştirme sistemi, saç kurutma makinesi ve çeşitli makyaj malzemeleriyle birlikte yerdeydi. Şifonyerin aynası kırılmıştı. Henüz hiçbir yerde kan bulamamış olmalarına rağmen tüm oda herkese tek bir kelimeyle bağırdı: *çabalamak.*

Ancak bir adli tıp ekibi için, mücadelenin yaşandığı bir olay yeri

neredeyse büyük ikramiyeyi kazanmak gibiydi. Mücadele, kurbanın direnmesi, bir şekilde karşılık vermesi anlamına geliyordu. Saldırgan buna hazırlıklı olsa bile, kurbanın damarlarında adrenalin nehirleri akarken kimse bu mücadelenin ne kadar uzun ve ne kadar yoğun olacağını tahmin edemezdi. Bir mücadele her zaman geride daha fazla kanıtın kalmasına neden olur; daha fazla giysi lifi kaybolur, belki bir saç kökü veya bir kirpik. Bir komodinin veya şifonyerin keskin köşesine çarpılması, çıplak gözle görülemeyen mikro bir kesiğe neden olabilir, ancak yine de
geride kan, deri ve dolayısıyla DNA izleri bırakıyor. Kulağa ironik gelse de, adli açıdan bakıldığında bir mücadele harika bir şeydi.
Beyaz Tyvek kapüşonlu tulum giyen bir adli tıp ajanı, Hunter ve Garcia'nın ardına kadar açık bulduğu cam kapının tozunu alıyordu. İkinci bir ajan yavaş yavaş mekanda dolaşıyor, odadaki her eşyayı etiketliyor ve fotoğraflarını çekiyordu. Mike Brindle yatakta ve yatağın hemen çevresindeki alanda çalışıyordu.

Hunter ve Garcia da kapüşonlu tulumlarını giymişlerdi ve şimdi oturma odasını kontrol ediyorlardı. Alan hoş bir şekilde dekore edilmişti. Mobilyalar zarif ve pahalı görünüyordu. Odanın güney ucunda iyi donanımlı bir açık plan mutfak yer alıyordu. Ön kapının sağında, şık siyah bir büfenin üzerinde bir kase sahte meyvenin yanında üç portre dizilmişti.

Oturma odası ve mutfak mükemmel bir düzendeydi. Hiçbir şey yerli yerinde görünmüyordu. Mücadele sadece yatak odasında yaşanmıştı. Christina Stevenson'un çantasını büfenin yanında yerde bulmuşlardı. Cüzdanı, ehliyeti, kredi kartları, araba anahtarları ve pili bitmiş cep telefonuyla birlikte oradaydı. Akıllı telefonu bip sesi çıkardığında Garcia mutfağa bakıyordu. E-posta başvurusunu kontrol ederken, "Bayan Stevenson hakkında bir dosyamız var" dedi.

Hunter büfenin üzerindeki üç resmi inceliyordu. Bunlardan biri Christina'nın sahilde bir yerlerde oturmasıydı. İkincisinde ise canlı mavi gözlü, dolgun dudaklı, iyi yüzlü bir kadın gülümsüyordu. Christina kesinlikle annesinin gözlerini, güçlü burnunu, çıkık elmacık kemiklerini ve alt dudağının altındaki küçük beni miras almıştı. Resimdeki kadının neredeyse aynısı vardı. Son resimde Christina

siyah-gri kokteyl elbisesi içinde, elinde bir kadeh şampanya tutarken ve zarif giyimli bir grup insanla konuşurken görülüyordu.

Hunter, Garcia'ya dönerek, "Elimizde ne var?" diye sordu. Garcia, "Tamam, zaten bildiklerimizi atlayacağım" dedi. 'Christina Stevenson tam burada, Los Angeles'ta doğdu. Annesi Andrea ile birlikte yaşadığı Northridge'de büyüdü. Kardeşim yok. Babası bilinmiyor ve buna göre Christina'nın hiçbir zaman yasal bir üvey babası olmadı. Annesi hiç evlenmedi. Granada Hills Lisesi'ne gitti ve yeterince iyi bir öğrenciymiş gibi görünüyor; notları iyi, başı dertte değil. İkinci sınıftan son sınıfa kadar amigo kızlar takımının bir parçasıydı." Garcia ekranı kaydırdı.

telefon uygulamasını kapattı. 'Annesi yedi yıl önce, Christina'nın UCLA'dan gazetecilik diplomasını aldığı gün, beyin anevrizmasından öldü.'

Hunter'ın bakışları refleks olarak büfenin üzerindeki gülümseyen kadının portresine döndü.

Garcia, "Annesinin ölümü onun hayatını mahvetmiş gibi görünüyor" diye devam etti. 'Çünkü burada koca bir yıl boyunca hiçbir şeyimiz yok. Bundan sonra stajyer olarak iş bulmayı başardı. *Los Angeles Times* ve o zamandan beri gazetede.'

Hunter, "Her zaman eğlence masasında mıydı?" diye sordu. 'Hayır. Dört yıl boyunca şehir, uluslararası, politika, ekonomi, güncel olaylar, suç ve hatta sporda masadan masaya atlayarak geçirdi. Ancak iki yıl önce eğlence masasına katıldığında kendine yer bulabildi. Hiç evlenmedim. Çocuk yok. Burada da herhangi bir erkek arkadaştan bahsedilmiyor. Uyuşturucu kullanımına ilişkin kayıt yok. Hâlâ mali kayıtlarını kontrol ediyorlar ama bu evin ipoteği neredeyse ödenmiş. Gazeteden çok iyi bir maaş alıyordu." Garcia biraz daha aşağı kaydırdı. 'Dün derginin Pazar baskısında büyük bir hikâyesi yayımlandı. *Los Angeles Times.* Muhtemelen Emilio'nun bahsettiği hikaye."

'Hikâye neydi?'

Daha fazla kaydırma ve ardından Garcia'nın şaşkın bakışı.

'Şunu dinle. Bu, kendisi de ünlü olan kocası uzaktayken çocuğunun öğretmeniyle dalga geçen ve başrolünü üstlendiği dizinin

son bölümlerini kaydeden bir Hollywood ünlüsüne dair bir haberdi. eğlence eki, gazetenin ön sayfasında oldukça büyük bir “çağrı” vardı.' Garcia akıllı telefonunu bir kenara koydu. 'Yanılıyorsam düzeltin ama bu size bir sürü yeni düşman kazandırabilecek türden bir hikaye. Evlilikleri parçalayabilecek ve hayatları mahvedebilecek türden bir şey.'

Hunter, "Ünlü kimdi?" diye sordu.

Garcia cevap veremeden Mike Brindle oturma odası kapısından kafasını uzattı. ‘Robert, Carlos, gelip şuna bir baksan iyi olur.’

Kırkbeş

FBI Siber Suçlar Bölümü'ndeki atmosfer zafer havasındaydı. Gülümsemeler ve tebrikler atlıkarınca gibi odanın içinde dolaşıyordu. Los Angeles saha ofisinden sorumlu FBI direktörü bile Michelle Kelly'yi arayarak memnuniyetini ifade etmişti. Kendisine ait iki küçük kızı vardı ve eğer ikisinden biri bir internet sübyancısının kurbanı olursa ne yapacağını hayal bile edemiyordu.

Bilgisayarının başına oturan Michelle, Bobby'nin dava dosyasını açtı. Ön sayfasında sağ üst köşede "fotoğraf dosyası" yazan boş kareye sağ tıklayıp açılır menüden "ekle"yi seçti. Harry Mills, Bobby'nin tutuklanmasının ardından çekilen bir dizi sabıka fotoğrafını FBI'ın ana bilgisayar bilgisayarına aktarmıştı. Michelle birini seçti ve 'ekle'yi tıkladı.

Daha sonra imleci 'Ad' alanının üzerine getirdi ve Bobby'nin gerçek adını yazdı: *Gregory Burke.*

Bobby artık küçük çocuklar için meçhul, isimsiz bir tehdit değildi. Michelle imleci *Soruşturma Durumu* alanından "açık" kelimesini sildi ve "kapalı - konu tutuklandı" yazarken büyük bir tatmin hissetti. Ama bu hissin uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Ne yazık ki sosyal ağ sitelerini, sohbet odalarını, oyun web sitelerini veya çocukların siber uzayda sosyalleşmek için toplandığı her yeri gizlice takip eden çok fazla "Bobby" vardı. Michelle ve FBI

CCD ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı, ancak gerçek şu ki sayıca çok fazlaydılar ve oran her geçen yıl yanlış bir şekilde artıyordu. İnternetin ilk günlerinden beri kaybettikleri bir savaşta Bobby'yi hapse atmanın sadece küçük bir zafer olduğunu biliyordu ama yine de mücadeleyi değerli kılan bugünkü gibi günlerdi.

Harry onun arkasından gelerek, “İyi misin?” diye sordu.

'Harikayım'. 'Kaydet' düğmesine tıkladı.

'Dudağın nasıl?'

Michelle parmak uçlarını şişmiş alt dudağına götürdü. 'Biraz acıyor ama yaşayacağım. Bir pisliği daha hapishaneye göndermenin küçük bir bedeli.”

‘Ve umarım orada çürür.’

Michelle kıkırdadı; eğlenmekten çok rahatlama hissiyle. 'Elimizde olanlara bakılırsa, bunu yapacağına eminim.'

FBI'ın Bobby'nin o gün için rezerve ettiği küçük oteli keşfetmesi iki saatten az zaman almıştı. Tutuklandığı yer Venice Plajı'ndan sadece üç blok ötedeydi. Odanın içinde kişisel belgeler, kredi kartları, para, seks gereçleri, haplar, alkol ve içinde bir miktar berrak sıvı bulunan küçük, ilaç boyutunda bir şişe bulmuşlardı. Şişe zaten FBI'ın adli tıp laboratuvarındaydı ve gama-hidroksibütirik asit gibi bir çeşit ev yapımı hurma tecavüz ilacı için yapılan sıvı testi pozitif çıkan herkes parasını almıştı. Ama asıl bulgu yatağın yanındaki küçük siyah kutudan geldi. İçeride Bobby'nin yüzlerce resim ve video klibin bulunduğu kişisel dizüstü bilgisayarını ve bir dijital video kamerayı bulmuşlardı.

Michelle'i sevindiren şey, Bobby'nin kameranın hafıza kartının içeriğini dizüstü bilgisayarına aktarma şansı bulamamış olmasıydı; bu, yalnızca iki gün önce çekilmiş, düzenlenmemiş, on iki dakikalık bir video klipti. Klipte Bobby'nin on bir yaşından büyük olmayan bir kızla olduğu açıkça görülüyordu.

“Yani,” dedi Harry. 'Kutlamaya geliyorsun değil mi? Hepimiz birkaç içki ve belki biraz yemek için Baja'ya gidiyoruz.'

Baja, FBI binasından sadece iki blok ötede bir Meksika ızgara restoranı ve barıydı.

Michelle saatine baktı. 'Elbette, ama neden siz devam

etmiyorsunuz, ben de sizinle kırk dakika kadar sonra orada buluşuruz. Cuma günü kaydettiğimiz çılgın görüntülere bir kez daha bakmak istiyorum. Bilirsin, o cam tabutun içindeki kadın. . . tüm bu oy verme olayı.'

Harry ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. Yayın canlıyken ellerindeki her şeyi o yayına harcadıklarını biliyordu ama hiçbir yere varamamışlardı. Her yol bir çıkmaza çıkıyordu. FBI CCD'nin bir İnternet iletiminin bu kadar profesyonel bir şekilde engellenmesi nadiren engellendi ve içeri girmenin bir yolunu bulmadaki "başarısızlıkları", Harry'nin daha önce sadece bir kez gördüğü bir şekilde Michelle'i kızdırmıştı. Yenilgiyi nasıl kabul edeceğini bilmiyordu.

"Ne bulmayı umuyorsun Michelle?"

'Bilmiyorum. Belki hiçbir şey.” Göz temasından kaçındı. 'Belki de katil *O* bizden çok daha akıllı.”

'Bu bir yarışma değil, biliyorsun değil mi?'

‘Evet, öyle, Harry.’ Sonunda gözlerinde yanan bir şeyle ona baktı. ‘Çünkü eğer o bizden daha iyiyse. . . eğer o kazanırsa ve biz kaybedersek insanlar ölür. . . çok tuhaf bir şekilde.”

Harry teslim olurcasına iki elini kaldırdı ama Michelle'in ona kızgın olmadığını biliyordu. 'Yardım ister misin?'

Michelle gülümsedi. 'İyi olacağım. Beni tanıyor musun. Gidip herkesle kutlayın, ben de birazdan aşağıda olacağım. Ve ben oraya varmadan çok sarhoş olma.'

‘Ah, sana bunun sözünü verememem.’ Kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Harry," diye seslendi. 'Bana bir Caipirinha sipariş eder misin? Ekstra limon.” “Bahse girerim.”

'Uzun süre kalmayacağım.'

Harry, Michelle'den uzaklaştı ve kendi kendine gülümsedi. Evet, eminim yapmayacaksın, diye mırıldandı.

Kırk Altı

Herkes gittikten sonra Michelle masasının etrafındaki ışıkları söndürdü, kendine büyük bir fincan kahve doldurdu ve üç gün önce internetten kaydettikleri görüntülerin üzerinden geçmeye başladı. Bu görüntüleri hiç unutmamıştı ama tarantula şahinlerinden oluşan bir yuva yavaş yavaş onun hayatını sokarken, Michelle'in boynundaki tüm tüyleri diken diken ederken o cam tabutun içinde kilitli kalan o kadını tekrar izlemek. Kalp atışları hızlanırken şişmiş alt dudağı yeniden zonklamaya başladı. Görüntünün hemen sonunda, büyük siyah eşek arılarından biri kadının burun boşluğundan çıktığında, Michelle hasta olma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldı; hatırladığı kadarıyla bu duygu, dördüncü gündekinden pek de farklı değildi. FBI ajanları onu tutuklamak için sabahın erken saatlerinde kapısını patlattı.

Çok küçük yaşlardan beri, Michelle'in bilgisayarlarla arası her zaman çok iyiydi, bu onun bile açıklayamadığı bir şeydi. Sanki beyni farklı şekilde bağlanmış, en karmaşık makine kodu satırlarının bile bir çocuk şarkısı gibi okunmasını sağlayacak şekilde yamanmıştı.

Michelle Kelly, Kuzey Kaliforniya'nın Doyle kentinde doğdu. Henüz on dört yaşındayken babası vefat etti. Ergenlik çağından beri sigara içen ve bağışıklık sistemi zayıf olan adam, çok kötü bir soğuk algınlığını atlatmaya çalışırken zatürreye yakalanmıştı. Yalnız kalmaktan her zaman korkan çekingen ve itaatkâr bir kadın olan annesi, bir yıl sonra yeniden evlendi.

Michelle'in üvey babası şiddet yanlısı bir ayyaştı ve çok geçmeden özgüveni düşük olan annesini uyuşturucu kullanan, alkol içen bir zombiye dönüştürdü. Michelle, çok çabalamasına rağmen annesinin bir enkaza dönüşmesini engelleyemedi.

Üvey babasının taşınmasından altı ay sonra bir gece geç saatlerde, Michelle'in yatak odasının kapısını dikkatlice iterek açtı ve içeri girdi. Annesi, bir şişe votkanın dörtte üçünü içtikten sonra oturma odasında bayıldı.

Üvey babası büyük, terli ve çıplak bedenini onun üzerine atarken

Michelle irkilerek uyandı; kalbi göğsünde hızla çarpıyor, nefesi hırıltılı çıkıyordu.
boğazı, kafa karışıklığı ve dehşet gözlerini aydınlatıyordu. Etli elini ağzına götürdü, başını sertçe yastığa itti ve kulağına fısıldadı: 'Şşşt, bununla kavga etme bebeğim. Bu hoşuna gidecek. Sana söz veriyorum. Sana gerçek bir erkeğin nasıl hissettiği konusunda eğitim vereceğim. Ve çok yakında bana daha fazlası için yalvaracaksın.'

Elbiselerini kısmen yırtmayı başarmıştı ve içine girmeye hazırlanırken dudakları üzerindeki tutuşunu gevşetti. Michelle ağzını kocaman açtı ama çığlık atmak yerine içindeki tüm gücü kullanarak sert bir şekilde ısırdı. Genç dişleri, sanki bir parça tereyağını ısırıyormuş gibi et ve kemiği kesip serçe parmağını kesiyordu. O acı içinde çığlık atarken, elinden ve kolundan kan akarken, kadın da bunu yüzüne tükürdü. Evden çıkıp geceye doğru koşmadan önce, bir beysbol sopası kaptı ve onu açık bacaklarının arasına o kadar sert ve o kadar hassas bir şekilde salladı ki, bu onu kusturdu. Asla geri dönmedi.

Üç gün sonra, dört farklı arabaya otostop çektikten sonra Michelle Los Angeles'a geldi. Birkaç gün boyunca sokaklarda yaşadı, çöp kutularından yemek yedi, karton kutuların altında uyudu ve Santa Monica Plajı'ndaki duş ve tesisleri kullandı.

Trixxy ve erkek arkadaşıyla da aynı plajda tanıştı; iki ağır dövmeli sörfçü, eğer isterse evlerine gidebileceğini söylemişti. 'Birçok insan bunu yapıyor' diye açıkladılar.

Bu doğruydu. Evleri her zaman gelip giden insanlarla doluydu. Michelle çok geçmeden Trixxy ve erkek arkadaşının yalnızca sörf tutkunları olmadığını anladı. Onlar ilk nesil İnternet korsanlarından birinin parçasıydı. O zamanlar İnternet hâlâ ticari dünyaya ilk bebek adımlarını atıyordu. Her şey yeniydi ve güvenlik kusurluydu. Trixxy ve erkek arkadaşının Michelle'in bilgisayar konusunda doğuştan yetenekli olduğunu öğrenmeleri uzun sürmedi. Hayır, 'doğal' aslında doğru kelime değildi. Michelle tam bir dahiydi. Trixxy ve erkek arkadaşının günlerce olmasa da saatler sürecek sorunların üstesinden gelmek için birkaç dakika içinde doğru kod prosedürlerini çalışıp yazabildi. Çok geçmeden her türlü web sunucusuna ve

çevrimiçi veri tabanına (üniversiteler, hastaneler, kamu ve özel kuruluşlar, finans kurumları, federal kurumlar, uluslararası kuruluşlar) sızmaya başladı. . . Hiçbir şey sınırların dışında değildi. Ne kadar güvende olmaları gerekiyorsa, zorluk da o kadar büyük oldu ve Michelle de o kadar iyi oldu. Hatta aynı hafta içinde iki kez FBI ve NSA'nın veri bankalarına bile girdi.

Siber uzaydaki her hacker gibi Michelle de kendine bir takma ad verdi: Yunan mitolojik cesaret ruhu Thrasos. Çok yakışmış, diye düşündü.

Siberuzayda olasılıklar sonsuzdu ve Michelle daha yeni eğlenmeye başlıyordu. İşte o zaman annesinin yarım kutu uyku hapı içip bunları bir şişe burbonla yıkadıktan sonra öldüğünü öğrendi.

Michelle tam üç gün boyunca üzüntü ve öfke karışımı bir duyguyla ağladı. Çok geçmeden, sadece birkaç ay önce üvey babasının annesini bir vasiyetname hazırlamaya ikna ettiğini, gerçek babası tarafından satın alınan yaşadıkları evi ve onun için hala değerli olan her şeyi bıraktığını öğrendi. Bununla birlikte Michelle'in öfkesi mutasyona uğradı. Üvey babası, annesini sarhoş bir keş haline getirmiş ve sonra da sahip olduğu her şeyi çalmıştı. Michelle kontrol ettiğinde evi zaten satışa çıkardığını öğrendi. İşte o zaman içindeki kızgın canavar bağırmaya başladı: İNTİKAM.

Bir hafta içinde üvey babasının hayatı çok kötü bir hal aldı. İnternet aracılığıyla Michelle hayatını mahvetmeye başladı. Banka hesabındaki tüm para, görünüşe bakılırsa kimsenin izini süremediği dahili bir bilgisayar hatası nedeniyle gizemli bir şekilde kayboldu. Onun adına saçma sapan kumar borçları üstlendi, kredi kartlarının limitini doldurdu, ehliyetini askıya aldı ve dahili gelir vergisi beyanını öyle bir değiştirdi ki, IRS'in gelip soru sorması an meselesiydi. Onu parasız, işsiz, evsiz ve yalnız bıraktı.

Üç ay sonra bir trenin önüne adım attı.

Michelle yaptığı şeyden dolayı bir saniye bile uykusunu kaçırmadı.

Dağıtmak amacıyla uyuşturucu bulundurmak suçundan tutuklanan eski erkek arkadaşı, bir anlaşma karşılığında polise Michelle hakkında ihbarda bulundu. Polisler de ihbarı bir süredir Thrasos'u arayan FBI Siber Suçlar Bölümü'ne iletti. Eski erkek arkadaşının

onlara verdiği bilgilerle FBI'ın bir izleme operasyonu başlatması bir haftadan kısa sürdü. Tutuklama birkaç gün sonra gerçekleşti. Dört ajan, Michelle'in WSCC veritabanına (Amerika Birleşik Devletleri'nin tüm batı kıyısına elektrik enerjisi dağıtan birbirine bağlı elektrik şebekesi) girdiği sırada ön kapıdan içeri girdi. Montana'dan New Mexico'ya ve Kaliforniya'ya kadar herkese çok ucuz fiyatlarla elektrik enerjisi vererek tarife sistemlerini yeniden yapılandırmıştı.

O zamana kadar siber suçlar ve siber terörizm zaten Amerika ve onun yaşam tarzı için büyük bir tehdit haline gelmişti. Amerika Birleşik Devletleri hükümeti, Michelle Kelly'nin sahip olduğu türden bir uzmanlığa sahip birinin, yeni mücadelelerinde bir düşman olmaktan ziyade muazzam bir değer ve müttefik olma potansiyeline sahip olduğunu anlamıştı. Bunu akılda tutarak, FBI ona bir anlaşma teklif etti: Bilgisayar korsanlığına devam etmek, ancak yasanın bu tarafında ya da çok çok uzun bir hapis cezası.

Michelle anlaşmayı kabul etti.

Çok geçmeden eski hayatını gerçekten özlemediğini fark etti. Yasaları çiğnemeyi sevdiği için ya da parasal kazanç elde etmek için hacker değildi. O bir hackerdı çünkü zorluklardan ve heyecandan hoşlanıyordu ve bu konuda çok başarılıydı. Kendisine teklif edilen anlaşma bunların hiçbirini ortadan kaldırmadı; her şeyi yasal hale getirdi.

FBI'ın kartlarını mükemmel bir şekilde oynaması şaşırtıcı değil. Michelle'in evden kaçmasının nedeninin kendisine kötü davranan üvey babası olduğunu bildiklerinden, Büro'daki ilk yılı boyunca ele aldığı her davanın bir siber seks suçu içermesini sağlayarak onu yeni görevine alıştırdılar. pedofili. Michelle'in bu tür suçlulara karşı öfkesi ve tiksintisi o kadar yoğundu ki kendini işine gömdü ve her vakayı kişisel bir mesele haline getirdi.

Yaptığı işte o kadar iyiydi ki dört yıl içinde Los Angeles FBI Siber Suçlar Bölümü'nün başına geçti.

Michelle, dikkatini tekrar cam tabutun içinde kilitli olan kadının görüntülerine çevirmeden önce bu anıyı kafasından uzaklaştırdı. Kaydı başından itibaren bir kez daha izledi, gözleri kaçırılan herhangi bir ayrıntıyı arıyordu ama bir kez daha hiçbir şeyi yakalayamadı.

'Ne arıyorsun Michelle? Avucunu alnına sürterek kendi kendine "Burada hiçbir şey yok" dedi. Banyo molası verdi, kahve fincanını yeniden doldurdu ve masasına döndü. Henüz pes etmeye hazır değildi.

Bir sonraki adımı ise görüntüyü 2,5 kat yavaşlatmak ve 'renk ve kontrast' uygulaması yardımıyla renk doygunluğu yöntemini kullanarak görüntüleri geliştirmek oldu. Aşırı doygunluk, insanların aksi takdirde kavrayamayacağı küçük ayrıntıları artırma eğilimindeydi.

Michelle sandalyesinde öne doğru oturdu, dirseklerini masasına dayadı, çenesini parmak eklemlerine dayadı ve yeniden en baştan başladı.

Azalan hız, görüntüleri izlemeyi neredeyse akıl almaz hale getirdi. Renk ve kontrast doygunluğu gözleri daha hızlı yoruyor ve göz kürelerini zorluyor. Michelle kendini her üç ila dört dakikada bir kısa molalar verirken buldu. Gözlerini rahatlatmak için şakaklarına masaj yaparken bir anlığına onları odanın diğer ucundaki bir şeye odaklıyordu ama gözbebeklerinin hemen arkasında baş ağrısının ivme kazandığını hissedebiliyordu.

"Belki de Harry'nin yardımını kabul etmeliydim," diye mırıldandı kendi kendine. 'Ya da daha iyisi, belki ben de onlarla gitmeliydim, çünkü şu anda bir içkiye kesinlikle ihtiyacım var.'

Görüntünün tekrar oynatılmasına izin vermeden önce kahvesinden bir yudum daha aldı ve ekranın sağ alt köşesindeki zaman sayacını kontrol etti. Gitmesine bir dakikadan fazla zaman vardı.

Gözleri ekrana döndüğünde Michelle, bir şeyin hızla geçtiğini gördüğüne yemin etti.

Tarantula şahini değil.

'Ne oluyor be?'

Kaydı duraklattı, görüntüleri birkaç saniye geriye sardı ve 'oynat'a bastı.

Yakınlaştır.

Tekrar geçtiğini gördü.

Adrenalin vücudunda hızla dolaştı.

Michelle görüntüleri bir kez daha geri sardı ama bu sefer ekranın

belirli bir bölümünü yakınlaştırdı ve renk ve kontrast doygunluğu programını kapattı. Görüntünün oynatılmasına izin vermek yerine, onu manuel olarak kare kare ilerletti.

Ve işte oradaydı.

Kırk Yedi

Hunter ve Garcia, Brindle'ı evin derinliklerine ve Christina Stevenson'ın yatak odasına giden kısa koridorda takip ettiler. Brindle, her iki dedektifi de yatağa doğru yönlendirirken, "Çarşaflara, yatak örtülerine ve yastık kılıflarına UV testi yaptık" dedi. 'Hiçbir yerde meni izi yok ama küçük kan lekeleri var, özellikle yatak örtülerinin bu köşesinde. Laboratuvar bize kanın kurbana ait olup olmadığını söyleyecektir.' UV ışığını tekrar açmadan önce yeri gösterdi. 'Bir göz atın.'

Koyu veya kırmızı yüzeylerdeki kan lekelerini tespit etmenin basit ve hızlı bir yolu, ultraviyole ışık kullanmaktı. Lekenin görselleştirilmesine olanak sağlayacak şekilde arka plan ile leke arasında yeterli kontrastı sağlar.

UV ışığı yanar yanmaz lacivert yatak örtüsünde dört küçük, lekeli kan lekesi açıkça fark edildi. Ancak bunlar minimal düzeydeydi ve tamamen sonuçsuz kaldı. Bacaklarını duşta tıraş ederken oluşan küçük bir jilet sıyrığı bunlara neden olmuş olabilir.

Brindle da bunu biliyordu ama henüz işi bitmemişti. UV ışığını kapattı ve Hunter ile Garcia'ya küçük, şeffaf plastik bir kanıt çantası verdi. İçinde bir kadına ait pırlanta Tag Heuer saati vardı.

'Bunu yatağın altında, duvarın yakınında buldum.'

Yine de dedektiflerden hiçbiri etkilenmiş görünmüyordu. Oda tam bir karmaşaydı. Her şekil ve boyuttaki nesneler yere devrilmişti ve her yöne tekmelenmişti. Saat başlangıçta şifonyerin üzerinde olabilirdi ama sonunda yatağın altına düştü.

Her iki dedektifin yüzündeki şüpheyi fark eden Brindle, "Hepsi bu kadar değil" dedi. Onlara ikinci bir şeffaf plastik kanıt çantası

gösterdi. İçinde üç küçük eşya vardı. ‘Bunları da yatağın altında buldum. Al, şunu kullan.' Onlara ışıklı bir büyüteç uzattı.

Hunter ve Garcia birkaç saniye boyunca çantadaki eşyaları incelediler. Hunter, "Tırnak parçacıkları," dedi.

Brindle, "Yırtık tırnak parçaları" diye açıkladı. “Döşeme tahtası oluklarına yapışmışlardı.” Durdu ve Hunter ile Garcia'ya söylediklerini sindirme şansı verdi. 'Kurban yatağın altında saklanıyormuş gibi görünüyor. Fail onu buldu ve onu bacaklarından çekip çıkardı diyebilirim. Yatağın altından çıkan toz, ağır bir şeyle tutarlı olan lekeli bir desen oluşturdu. . . sanki altından sürüklenen bir insan gibi.”

Hunter ve Garcia içgüdüsel olarak bir adım geri çekildiler ve sanki yatağın altına bakmaya çalışıyormuş gibi başlarını yana eğdiler.

Brindle teorisine devam etti: "Tutunacak hiçbir şeyi olmadığından, sürüklenmeye direnmeye çalışarak yeri pençeliyor gibi görünüyor; tırnakları o zaman kırıldı ve kırıldı." Onu yatağın altından çıkardığında çılgınca yakalayabileceği her şeye uzandı.' Brindle durakladı ve tekrar yatak örtülerine baktı. 'Ve sanırım kan onlara bu şekilde bulaştı.'

Herkesin dikkati yatak örtülerine döndü.

"Görüyorsun," diye açıkladı Brindle. 'Çıkartılmış bir tırnak, tırnak yatağının parmaktaki bir kesik kadar kanamasına neden olur, ancak yontulmuş ve kırılmış bir tırnak, yalnızca tırnak yatağının ucunu veya yanlarını kesmeyi başarırsa kanamaya neden olur. Öyle olsa bile hiç kanama olmayabilir. Varsa minimum düzeyde olmalıdır. Tıpkı burada sahip olduğumuz gibi.”

Hunter ve Garcia bir an bunu düşündüler.

“Ayrıca bunları yatağın bazasının alt kısmına yapışmış halde buldum.” Onlara son bir kanıt çantası gösterdi. Bunun içinde dört sarı saç teli var. “Yatağın altından sürüklenirken başı kesinlikle ona çarptı.” Endişeli bir nefes verdi. 'Odanın durumuna bakınca, tamamen bastırılana kadar elinden geldiğince sert bir şekilde dövüştüğünü, tekmeleyip vurduğunu söyleyebilirim.'

Düşünceli sessizlik.

İlk konuşan Garcia'ydı.

'Yatağın altına saklanmak dışında her şey mantıklı. Bu, birisinin

onun için geleceğini bildiği anlamına geliyor.” Sürgülü cam kapılara baktı, sonra tekrar yatağa baktı. 'Evden veranda kapılarından kaçabilecekken neden burada saklansın ki?'

Cam sürgülü kapıların tozunu alan adli tıp ajanı Dylan, sanki bunu anlamış gibi, 'Burada parmak izlerim var' dedi.

Herkes dönüp onunla yüzleşti.

"Laboratuvar bunu doğrulayacak, ancak sadece onlara bakarak size modellerin hepsinin aynı olduğunu söyleyebilirim." Hepsinin aynı kişiden geldiğine hiç şüphem yok. Küçük parmaklar. Narin eller. Kesinlikle bir kadına ait.”

Parmak izi söz konusu olduğunda Dylan

olabildiğince iyiydi. "Kilit ne olacak?" diye sordu

Brindle.

Dylan, "Kilit kırık değil" dedi. 'Onu çıkarıp analize götürmemiz gerekecek ama bu standart bir pimli kilit. Pek güvenli değil. Eğer fail bu kapıdan eve girmiş olsaydı kapıyı rahatlıkla çarpabilirdi. Ter yok.'

Kilit çarpması, özel hazırlanmış bir çarpma anahtarının kullanıldığı pimli tambur kilitlerini açmak için kullanılan bir kilit toplama tekniğiydi. Tek bir çarpma anahtarı aynı türdeki tüm kilitler için işe yarar. İnternette herkese kilidin nasıl kırılacağını öğretebilecek birkaç video vardı.

Hunter hâlâ Brindle'ın ona verdiği üç kanıt çantasına bakıyordu. Garcia'yla aynı fikirdeydi. Bu koşullar altında yatağın altına saklanmanın hiçbir anlamı yoktu.

‘Mike, bu saati tam olarak nerede buldun?’ diye sordu.

Brindle ona gösterdi.

Hunter yere uzandı ve yatağın altına baktı, gözleri saatin bulunduğu yeri inceliyor, zihni olasılıklar arasında hızla ilerliyordu. Hala hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Garcia yatağın diğer tarafına geçti ve çiçekli perdelerin tam önünde, Dylan'ın cam kapının ve kilidin tozunu aldığı yerin karşı ucuna yerleşti. Bu Hunter'ın dikkatini dağıttı ve bir anlığına dikkati Garcia'nın yatağın altından görebildiği siyah ayakkabılarına ve çoraplarına odaklandı.

Hunter'ın vücudu gerildi. Düşünce süreci sadece bir saniyede A'dan Z'ye gitti. "Olmaz" diye fısıldadı, bakışları ortağının ayakkabılarına kilitlenmişti. “Ne?” diye sordu Garcia.

Avcı kalktı. Artık tüm dikkati Garcia'nın hemen arkasındaki perdelere odaklanmıştı.

“Robert, ne gördün?” diye sordu Garcia tekrar.

'Ayakkabıların.'

'Ne?'

‘Ayakkabılarını yatağın altında yerde gördüm.’

Her tarafta kafa karışıklığı.

'Tamam ve... . .?'

Hunter perdelere doğru düz bir çizgide yürüyüp perdeleri yavaşça açmadan önce biraz zamana ihtiyacı olduğunu belirtmek için parmağını kaldırdı. Diz çöktü ve bir süre dikkatlice zemini inceledi. ‘Lanetleneceğim!’ Kelimeler dudaklarından döküldü.

“Ne?” diye sordu Brindle, yaklaşarak. Garcia hemen arkasındaydı. Hunter, "Sanırım toz kaydırmayı başardık" dedi ve işaret parmağıyla işaret etti. ‘Muhtemelen bir ayak izi tarafından yaratılmıştır.’

Brindle onun yanına diz çöktü ve gözleri zemini inceledi. Bir dakika sonra, "Kahretsin," dedi. “Sanırım haklı olabilirsin.” “Sanırım Christina da bunu gördü,” dedi Hunter, Garcia'ya bakarak. 'Katilinin ayakkabıları. Yatağın altında saklandığını sanmıyorum. Sanırım saatini almak için altına girmiş olabilir ama oradayken onu gördü. Katilini gördü. *O* Saklanan oydu.” Oda bir anlığına sessizliğe büründü.

Brindle sonunda Dylan'a hitaben "Tamam, hadi bunun bir fotoğrafını çekelim" dedi. 'Ayrıca kaldırma filmine de ihtiyacım var. Bakalım burada ne kadar baskı elde edebileceğiz.”

Hunter ayağa kalktı ve yavaşça gözlerinin önündeki panoramik cam duvarda gezinmesine izin verdi.

"Aslında buradaki her şeyin tozunu alsak iyi olur" dedi. ‘Katil bir süredir saklanıyor ve bekliyor olabilir.’ Birkaç santim öne doğru eğildi, sanki bir leke izi arıyormuş gibi burnu neredeyse cam duvara değiyordu. 'Belki de cama yaslanmıştır. Belki bir şey bırakmıştır...'

Avcı dondu. Kelime boğazında ölüyor.

“Ne?” diye sordu Garcia ortağının hemen arkasında durup omzunun üzerinden bakmaya çalışarak ama neye baktığına dair hiçbir fikri yoktu. Hunter'ın arka taraftaki pencereden bir şey gördüğünü sandı.

Hunter cama sıcak bir nefes daha üfledi, bu sefer uzun ve anlamlı bir nefes, nefesini daha geniş bir alana dağıtmak için başını hareket ettirdi. Cam sadece birkaç saniyeliğine buğulandı.

İşte o zaman Garcia nihayet gördü.

'Var *var* şaka yapıyorum.'

Kırk sekiz

İçerisindeki geniş açık planlı ofis katı *Los Angeles Times* Batı 1. Cadde'deki genel merkez binası öğle tatilinde okul bahçesine benziyordu. Her muhabir günün son teslim tarihini yakalamak için koştururken, mekan telefon konuşmaları, klavye sesleri, yüksek sesli konuşmalar ve telaşlı ayak sesleri ile doluydu.

Pamela Hays köşedeki masasında oturuyordu, gürültüden rahatsız olmamıştı ve etrafındaki hareketlerin kaosundan habersizdi. O, *LA Times'* eğlence masası editörü ve o da yarınki gazetenin ekinin son halini oluşturacak tüm makaleleri gözden geçirmek için acele ediyordu.

*Eğlence Pam*herkesin ona her zaman dediği gibi, *Los Angeles Times* Yirmi dört yaşında üniversiteden mezun olduğundan bu yana sadece yedi yıldır. Gazetedeki ilk yılı zorlu geçmişti. Üniversiteden yeni mezun olmuştu ve yüksek tirajlı bir gazetede çalışma deneyimi yoktu, yalnızca kendisinin ve annesinin okuduğundan emin olduğu hikayeler üzerine sonsuz sayıda ikinci sınıf makale yazarak değerini kanıtlaması sağlandı. Birçoğu hiçbir zaman basıma bile girmedi. Ancak Pamela onun iyi bir muhabir ve uzman bir araştırmacı olduğunu biliyordu. Başkalarının da bunu fark etmeye başlaması uzun sürmedi.

Pek çok açıdan olağanüstü bir adam olan ve o dönemde eğlence masasında şehir editörü olan Bruce Kosinski, Pamela'ya 'gerçek' bir hikaye deneme şansını veren ilk kişi oldu. İyi iş çıkardı. Aslında çok iyi. Araştırması rakipsizdi ve hikaye gazetenin ön sayfasını oluşturdu. İki yıl önce Bruce Kosinski derginin baş editörü olarak atandı. *Los Angeles Times.* Eski işi Pamela Hays'e teklif edildi ve o da memnuniyetle kabul etti.

Pamela'nın Bruce'la yattığı doğruydu ama eğlence masasının editörlük pozisyonunun kendisine teklif edilmesinin nedeninin bu olmadığını biliyordu. Ona göre kazandığından fazlasını kazanmıştı.

Pamela listesindeki başka bir makaleyi düzenlemeyi bitirdi, sandalyesini masasından geriye doğru yuvarladı ve sert boynunu uzattı.

Özellikle kimseye seslenmeden, yüksek sesle, “Marco hangi cehennemde?” diye sordu. Cevap alamadı.

Diğer bölüm editörlerinin çoğundan farklı olarak *Los Angeles Times*Pamela'nın ofisi yoktu. Kendisi de bunlardan pek hoşlanmıyordu; muhabirlerinin arasında ve ana odanın koşuşturmacası arasında oturmayı tercih ediyordu.

Duvardaki saati kontrol etti.

'Lanet olsun, makalesini bana ulaştırmak için yirmi dakikadan az zamanı var. Eğer bir daha gecikirse, onu kovarım. Pamela'nın masasının tam karşısındaki muhabir Pedro, bilgisayar ekranına kaşlarını çatarak, "Ne oluyor?" dedi. 'Pam, Christina oyuncu olarak fazladan iş mi yapıyor?' diye sordu.

Pamela ona aklını kaybetmiş gibi baktı. 'Sen ne haltsın *konuşuyor* hakkında, *genç adam*?' İkisi arasında bir şaka olsun diye Pedro'yla Spanglish konuşma alışkanlığı edinmişti.

Pedro, "Gel şuna bir bak" diye seslendi. Sesinde hiçbir oynama yoktu. Pamela ayağa kalktı ve Pedro'nun masasına doğru ilerledi.

Pedro, "Bu makaleye rastladığımda sadece internette birkaç şeye göz atıyordum" dedi. Ekranını işaret etti.

'Gerçek mi, Aldatmaca mı?' başlıklı kısa bir makaleydi. Başlık Pamela'nın dikkatini çekmedi, ancak başlığın altındaki küçük resim

dikkat çekti: bir tür cam muhafazanın içinde yatan ve vücudunun etrafında yüzlerce korkunç siyah böcek dolaşan bir kadın. . Fotoğrafın kötü kalitesine rağmen, alt dudağının hemen altındaki küçük siyah ben de dahil olmak üzere yüzü açıkça görülebiliyordu.

Pamela damarlarındaki kanının neredeyse donduğunu hissetti. Makaleyi okurken zaten doğal olarak solgun olan yüzünün rengi soldu. Aklında hiçbir şüphe yoktu. O resimdeki kadın Christina Stevenson'dı.

Ve bu her ne ise, bir aldatmaca değildi.

kırk dokuz

Hunter sabah 5.15'te ölüleri bile diriltebilecek bir baş ağrısıyla uyandı. Yatak odasının karanlığında yatağında oturdu, önündeki boş duvara katatonik bir şekilde baktı, sanki beynini boğan tüm soruları sihirli bir şekilde yanıtlamaya başlayacak kadar uzun ve sert bir şekilde baktı.

Olmadı.

Beyni tamamen erimeden önce kendini düşünmeyi bırakmaya zorladı. Hazırlandı ve yaşadığı yerden sadece üç blok ötedeki yirmi dört saat açık spor salonuna doğru yola çıktı. Ağır bir antrenmanın her zaman kafasını temizlemenin bir yolu vardı.

Neredeyse iki saat sonra sıcak bir duşun ardından PAB'a doğru yola çıktı. Hunter ofisine vardığında Garcia yeni gelmişti. Yüzbaşı Blake birkaç saniye sonra onu takip etti.

"Kendinizi koruyun" dedi ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi. *bang.* "Çünkü gecikmiş fırtına sonunda geldi."

“Fırtına mı?” Garcia kaşlarını çattı.

'Bok fırtınası' diye yanıtladı, gazetenin bu sabahki kopyasını tokatlayarak. *Los Angeles Times* masasında. Ön sayfanın üst yarısı, cam tabutun içinde yatan Christina Stevenson'un altı küçük fotoğrafıyla çekilmişti. Sırayla dizilmişlerdi. İlk üçü, oy verme sürecinin farklı aşamalarındaki dehşete düşmüş ve kafası karışmış

yüzünü gösteriyordu: 211'de YENEN, sonra 745'te ve son olarak 1000'de. Sonraki ikisi onun cam tabutu tarantula şahinleriyle paylaştığını gösteriyordu. Her iki fotoğrafta da yüzü acıdan buruşmuş ve buruşmuştu.

Son resimde onu hareketsiz, soğuk bir bakışla gösteriyordu; vücudu tamamen kırmızı çiğ yumrularla ve siyah eşekarısı ile kaplıydı, dudakları şişmiş ve kanıyordu. Hayat onun elinden alınmıştı.

Resimlerin üst kısmındaki başlıkta, DEATHNET KILLER, BARBAR İDAMLARINI ONLINE CANLI YAYINLIYOR yazıyor. Garcia makaleye göz atmaya başladı. Yayının bir aldatmaca değil gerçek olduğu doğrulandı. Olan biteni anlattı ama

çok detaylı değil. Ayrıca Christina'nın cesedinin bulunduğundan da bahsedilmedi.

Hunter masasına yaslandı. Gazetenin söylediklerileyle ilgilenmiyor gibiydi.

Yüzbaşı Blake, "FBI'ın size bu videonun internette yayınlanmadığını söylediğini sanıyordum" dedi. ‘Nasıl *cehennem* bunu aldılar mı?'

Hunter, "Tamamen internetin dışında değil," diye yanıtladı. 'Çoğu insanın ulaşamayacağı bir yerde. Ancak bir şey internete girdiğinde her zaman internette olur. Çoğu insan bulamasa bile. *Los Angeles Times* Videonun izini sürebilmek için yeterli kaynak ve maaş bordrosunda kişi var.'

Oda havasız olmaya başlamıştı. Yüzbaşı Blake odadaki tek pencereye doğru yürüdü ve onu iterek açtı.

"Şimdiye kadar hikayeyi aktaran tek gazete bu," dedi sinirli bir şekilde. “Ancak basın ofisimize yerel, ulusal ve uluslararası gazetelerden çok sayıda çağrı geldi. Bok çığı yeni başlamak üzere.'

Hunter ve Garcia, onun şüphesiz aramaya başlayacak veya her türlü sahte ipucu ve bilgi içeren isimsiz mektuplar gönderecek olan ve protokol olduğu için çoğunun kontrol edilmesi gereken tüm ahmaklardan bahsettiğini biliyorlardı. Buna ek olarak, medyumlardan ve tarot kartı okuyucularından, vakayı çözmeye yardımcı olabilecek vizyonlar içeren zorunlu telefon görüşmeleri veya mezarın ötesinden alınan mesajlar her zaman oluyordu. Hepsi buna alışmıştı. Ne zaman yeni bir yüksek profilli katilin haberi duyulsa bu oluyordu.

Yüzbaşı Blake, "Belediye başkanı bu sabah telefondaydı" diye ekledi. 'Beni evime çağırdı. Telefonu bırakır bırakmaz Kaliforniya valisinden bir telefon aldım. Herkes neler olup bittiğini bilmek istiyor ve ev telefonum bu davanın bilgi hattı haline gelmiş gibi görünüyor.' Garcia'nın masasından kağıdı alıp aceleyle çöp sepetine attı, devirdi ve içindekiler döküldü.

“Onlara ne söyledin?” diye sordu Hunter, çöp kutusunu sakin bir şekilde yerine koyarken.

Yüzbaşı Blake dönüp Hunter'a baktı. Makyajı her zamanki gibi

kusursuzdu ama her zamankinden daha koyu bir göz farı sürüyordu ve bu da gözlerindeki öfkeli bakışın ölümcül görünmesine neden oluyordu. Yine de Hunter bundan çekinmedi.

"Onları elimizden gelen her şeyi yaptığımıza ikna etmeye yetecek kadar" diye yanıtladı. “Fakat onlara bilmeleri gerekmeyen hiçbir şey vermedim. Kimse katilin sizinle iletişime geçtiğini ve bizim bu davayı gazetelere çıkmadan çok önce araştırdığımızı bilmiyor. Kimse bu katilin Christina Stevenson'dan önce en az bir kurbanı olduğunu iddia ettiğini bilmiyor. Bütün bunları gizli tutmak istiyorum. Herkes açısından bu internet cinayetleriyle ilgili soruşturmamıza bugün başlıyoruz.'

Hunter, "Bize çok yakışıyor" dedi.

Kaptan hâlâ kızgın bir şekilde, "Soruşturmanın bu kadar erken bir aşamasında basın toplantısı yapma talebini reddettim" diye devam etti. “Fakat ikiniz de bunu çok iyi bildiğiniz için bundan kaçamayız. En sonunda bir basın toplantısı yapılacak. Ve tahmin et ne oldu?' Bir cevap beklemedi. ‘O infaz timi ile yüzleşecek olan siz ikiniz.’

Hunter'ın hayatta basın toplantıları kadar nefret ettiği çok az şey vardı. Nefes verdi ve burnunun kemiğini sıktı. Yorucu antrenmana rağmen baş ağrısı hâlâ beynini yiyip bitiriyordu.

'Derginin Pazar baskısını okudunuz mu? *Los Angeles Times*diye sordu Yüzbaşı Blake. 'Christina Stevenson'un hikayesini okudunuz mu?'

Her iki dedektif de başını salladı.

Kaptan, "Eh, o 'ünlü' meselesini iyice açığa çıkardı" dedi. 'Magazin dergileri ya da dedikodu yayınları umurumda değil ama dünden beri onları yakından tanımak zorunda kaldım. Hepsi aldatılan kocanın muhtemelen boşanma davası açacağını söylüyor.' Durdu ama Hunter ya da Garcia'dan herhangi bir tepki gelmedi. Devam etti. 'Ne olursa olsun, bu ilişki artık ciddi şekilde zedelendi. Eşinin eylemleri muhtemelen pek de başarılı olmayan oyunculuk kariyerine de son verecek. Gerçi bundan bir kitap anlaşması yaparsa şaşırmam. Demek istediğim şu ki, hepimiz insanların bundan çok daha azı için öldürüldüğü vakaları görmüş ve bunlar üzerinde çalışmışızdır. Bu ünlü çifte şüpheli gözüyle mi bakıyorsunuz?'

Garcia, "Bir ön kontrol yaptık" dedi. Kocası hafta başından beri Sacramento'da çekim yapıyordu. Açıkçası olay hakkında ya da hikayenin ortaya çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Pazar akşamı Los Angeles'a döndü. Karısı ve sevgilisinin Cuma gecesi, yani Christina Stevenson'ın öldüğü gece için sağlam mazeretleri var. Ve hayır, onlar birbirlerinin mazereti değil Kaptan. Bunun başka yönlerini de araştırıyoruz ama asıl kafa karıştırıcı şey şu; ilk projemiz olan Kevin Lee Parker'ı nasıl bağlayacağız?
Christina'nın ünlü ilişkisi hikayesinin kurbanı mı? Her iki cinayetin de arkasında aynı kişinin olduğundan eminiz."

"Eh, bu senin işin, değil mi?" diye karşılık verdi Kaptan Blake.
'Eğer varsa bir bağlantı bulmak.'

Garcia kararlı bir şekilde, "Ve söylediğim gibi, araştırıyoruz" diye yanıtladı. 'Bayan Stevenson'un muhabir olduğu için öldürülmüş olma ihtimali çok gerçek ve bunu biliyoruz. Onun için yazdığı her makaleyi toplamaya çalışan bir ekibimiz var. *Kez* son iki yılda."

Yüzbaşı güney duvarındaki resim panosuna dönerek, "Onların daha hızlı çalışmasını sağlayın" dedi. Hemen iki yeni fotoğraf setini fark etti. İlki, Christina Stevenson'un cesedinin dün sabah bulunduğu Santa Monica Dewey Caddesi'ndeki otoparkta çekilmişti. Bakışları cesedin resimlerini bulduğunda kaptan bir an nefesini tuttu.

Yaban arıları gittikten sonra sokmalarının neden olduğu deformasyon kesinlikle şok ediciydi. Christina'nın cesedi tanınmayacak kadar büyüktü. Tarantula şahinleri hiç merhamet göstermemişti. Gözleri ve dili bile birkaç kez sokulmuştu.

'Tanrım!' Bu kelime istemeden de olsa kaptanın ağzından kaçtı. 'İyi ki gazete bu resmi ele geçirmemiş.'

İkinci yeni fotoğraf seti Christina'nın yatak odasından geldi. Kaptan Blake resimleri yavaşça taradı ve Hunter ve Garcia setteki son fotoğrafa geldiğinde vücudunun kaskatı kesildiğini gördü. 'Bu da ne böyle?'

Elli

Hunter'ın Christina Stevenson'ın yatak odasındaki keşfinin ardından adli tıp ekibi, bulunan şeyi geliştirmek için cam duvarda floresan turuncu bir parmak izi tozu kullandı. Floresan tozlar genellikle çok renkli yüzeylerde kullanılsa da, sonuçların UV ışığı altında fotoğraflanmasının çok kolay olması nedeniyle genellikle geniş alanların tozunu almak için kullanıldı.

Hunter, "Katil bunu bize bıraktı," dedi.

“Ne?” Yüzbaşı Blake daha iyi görebilmek için yaklaştı. Hunter, "Bunu perdelerin arkasındaki cam duvara bırakmış," diye açıkladı. ‘Kurbanının eve gelmesini beklerken oraya saklandığını düşünüyoruz.’ ‘Bunu nasıl yaptı?’

'Çocukların yaptığı gibi. Sıcak bir nefesle bardağı buğuladı ve üzerine yazdı.”

Adli tıp, camın istenen bölümünü uygun şekilde buharlamak için elde taşınan bir buharlayıcı kullanmıştı. Floresan turuncu toz, katilin camın üzerine çizdiği şeyi çevreleyen buharın oluşturduğu su parçacıklarına yapıştı ve her şeyin büyük, floresan turuncu bir şablon gibi görünmesini sağladı.

Katil bunun ortasına üç kelime yazmıştı: İÇERİDEKİ ŞEYTAN.

Kaptan, dedektifleriyle yüzleşmek için dönerek, "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu. 'Neyin içinde. . . ya da kim. . .? Kafası. . .? O . . .? Şu cam tabut. . .?'

Hunter, "Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyoruz Kaptan," dedi.

Garcia, "Bu yüzden buraya erken geldim," diye katıldı. "Bulabildiğim tek referans, Ocak 2012'de vizyona giren bir korku filmiydi. *İçimdeki Şeytan.*'

“Korku filmi mi?” Yüzbaşı Blake'in sol kaşı tuhaf bir şekilde kıvrıldı.

Garcia bilgisayar ekranından okurken başını salladı. 'Bu, bir olaya karışan bir kadını konu alan belgesel tarzı bir korku filmi. annesine ne olduğunu anlamaya çalışırken bir dizi şeytan çıkarma işlemi gerçekleştirdi.'

Bir anlık şaşkın bir sessizlik.

İkinci kaşı yukarı kalktı. “Az önce şeytan çıkarma ayini mi dedin?” Garcia derin bir nefes alarak kaptanın hayal kırıklığını paylaştı. 'Bu doğru. Filmin tanıtım yazısına göre annesi, bir iblis tarafından ele geçirilmişken üç kişiyi öldürmüştü. Kızı bunun doğru olup olmadığını öğrenmek istiyor.' Kaptanın bakışları Garcia'dan Hunter'a, resim panosuna ve sonra tekrar Garcia'ya gitti. “Bu soruyu soracağıma inanamıyorum.” Başını salladı. ‘Filmde bu kızın annesi bu üç kişiyi nasıl öldürüyor?’

Garcia, "Henüz izlemedim" diye yanıtladı. “Siz buraya gelmeden önce yapmak istediğim şey buydu.” Bilgisayar ekranına doğru başını salladı. Yüzbaşı Blake bir adım geri attı ve manikürlü soluk pembe tırnaklarıyla alnını kaşıdı. 'Ah, bana biraz izin ver. İkinizden biri gerçekten de bunların -resim panosunu işaret etti- şeytan çıkarma olaylarını konu alan doğaüstü bir korku filmiyle bir ilgisi olduğuna inanıyor mu? "Carlos söyleyene kadar bu başlıkta bir filmin varlığından haberim yoktu." şimdi,' dedi Hunter. “Ama artık bildiğimize göre kontrol etsek iyi olur.” Başını bir yana eğerek omuz silkti. “Katillerin, gerçek ya da kurgu olsun, filmlerde ya da kitaplarda görülen suçları kopyalaması yeni bir şey değil, Kaptan. Bunu biliyorsun.'

O *yaptım* bunu biliyorum. Sadece iki yıl önce RHD, yirmi bir yaşındaki bir çocuğun birkaç hafta içinde dört kişiyi öldürdüğü bir davaya karışmıştı. Nihayet yakalandığında, birkaç yıl önce yayımlanmış belirsiz bir polisiye romana takıntılı olduğu ortaya çıktı. Katilin karakteriyle o kadar özdeşleşmişti ki kendisinin ve kurgusal seri katilin aynı kişi olduğuna inanıyordu. Romandaki suçları aynen anlatıldığı gibi takip etti.

Hunter, "Belki de başlığında tam olarak aynı kelimelerin yer aldığı bir filmin olması sadece bir tesadüftür, Kaptan," diye devam etti. "Az önce söylediğin gibi katil mecazi anlamda konuşuyor olabilir. *içindeki şeytan* o . . . ya da onun. . . ya da başka bir şey."

“Peki bu ne anlama geliyor?” diye karşılık verdi kaptan.

Hunter, "Değişir" dedi. 'Eğer bu sözler içimizdeki şeytana gönderme ise *kendisi*, o zaman kontrol edemediği bir şeyden

bahsediyor olabilir. Karşı konulmaz bir öldürme arzusu. İçinde bir canavar. Belki çoğu uykuda
ama uyandığında... Hunter resim tahtasını işaret etti. Sonuç bu.'

Yüzbaşı Blake'in düşünceli ve hüsrana uğramış görünümü yoğunlaştı. Hunter, "Farklı bir açıdan," diye devam etti. “Katil, diğer insanların hayatlarının ne kadar acınası olduğunu düşündüğünden bahsederek hepimizin içindeki şeytandan bahsediyor olabilir.” Hunter tahtadaki bir resmi işaret etti. 'Kevin Lee Parker normal ve hırssız bir yaşam sürdü. Video oyunları dükkanındaki işini seviyordu ve aile hayatından oldukça memnundu. Bundan fazlasını ne istiyordu, ne de buna ihtiyacı vardı. Katil, hırs eksikliğini hayatının boşa harcanması olarak görmüş olabilir ve bu onu kızdırdı. Christina Stevenson’un hayatı ise tamamen işine adanmıştı. Oldukça dedikodu ve söylentiye dayalı bir iş. Başka hiçbir şeyi umursamadan, başkalarının hayatlarına izinsiz giren bir iş. Birçokları için aşağılık bir iş. Belki de katil, her seferinde cinayet işleyerek dünyayı sıradanlıktan kurtardığını düşünüyordur.'

Garcia, "Ayrıca bariz bir şekilde daha dini çağrışımlar da var" dedi.

Kaptan onunla yüzleşti.

'Katil, kurbanlarının iblisler ya da başka bir şey tarafından ele geçirildiğine inanıyor olabilir ve onları öldürerek ruhlarını kurtarıyor olabilir. İşkence kişiyi değil, içindeki kötülüğü hedef alıyor.'

Yüzbaşı Blake gülmek isteyebilirdi ama ilk elden deneyimlerinden insanların deliliğinin şaka olmadığını ve sınırlarının olmadığını biliyordu. Kulağa ne kadar saçma gelse de bu teorilerden herhangi biri doğru olabilir. Hiç kimse, belki de katil bile onun kafasının içinde neler olup bittiğini bilmiyordu.

Garcia, "Ya da yukarıdakilerin hiçbiri olmayabilir" diye devam etti. 'Robert'ın daha önce de söylediği gibi, bu katil her şeyden o kadar kopuk olabilir ki, bu sözler -' kaptanın dikkatini tekrar floresan turuncu tozlu fotoğrafa yönlendirdi'- kurbanının eve gelmesini beklerken sadece vakit öldürüyor olabilir. '

Yüzbaşı Blake, “İki kurban arasında herhangi bir bağlantı var mı?” diye sordu. Garcia, "Kontrol ediyoruz" diye yanıtladı.

Bunu takip eden sessizlik Hunter'ın telefonunun çalmasıyla

bozuldu. "Dedektif Hunter, Cinayet Masası Uzmanı" diye yanıtladı Hunter. 'Dedektif, ben FBI Siber Suçlar Bölümü'nden Michelle Kelly. BEN
Cuma günkü yayından aldığımız görüntüleri yeniden analiz ettik. Ve bence görmen gereken bir şey var.'

Elli Bir

Bu sefer arabayı Garcia kullanıyordu ama Wilshire Bulvarı'ndaki FBI binasına yaptıkları kısa yolculuk sırasında dedektiflerden hiçbiri tek kelime etmedi. Bu soruşturmaya dahil edilmelerinin üzerinden on gün geçmişti ve bu on gün içinde bu vaka o kadar çok gelişme kaydetmişti ki, bir kase spagetti gibi görünmeye başlamıştı. Ve her iki dedektif de daha fazlasının geleceğini hissedebiliyordu.

FBI binasının resepsiyon masasında, aynı siyah takım elbiseli FBI ajanı tarafından Siber Suçlar Bölümü'ne götürülmeden önce ilk seferkiyle aynı güvenlik kontrollerinden geçtiler.

Garcia temsilciye, "Dostum, yeraltına giden bir asansörün içindeyiz" dedi. 'Şu gölgelikleri çıkartabilirsin.'

Temsilci hareket etmedi. Cevap vermedi.

Garcia gülümsedi. 'Sadece seninle dalga geçiyorum. Bunları her zaman açık tutman gerektiğini biliyorum, böylece kimse gözlerinin neye odaklandığını bilemez, değil mi?'

Temsilciden hala ses yok.

"Ah, boşver," dedi Garcia, cebine uzanıp güneş gözlüklerini taktı. 'Güzel bir görünüm. Ne olursa olsun hepimizin bunları giymesi gerektiğini düşünüyorum.'

Hunter gülümsemesini bastırdı.

Asansör kapıları tekrar açıldı. Harry Mills koridorun sonundaki çift camlı kapının yanında onları bekliyordu.

Garcia, dönüp uzaklaşırken ifadesiz bir yüz ifadesine sahip olan ajana, "Seninle konuşmak güzeldi" dedi.

Harry her iki dedektifi de rahatsız edici derecede soğuk olan Siber

Suçlar Bölümü odasına götürdü.

Michelle, sağ omzuyla kulağı arasına bir telefon sıkıştırmış halde masasında oturuyordu ve parmakları klavyesinin üzerinde çılgınca dans ediyordu. Hunter ve Garcia'ya baktı ve kaşlarını sessiz bir 'merhaba' anlamında yukarı aşağı salladı. Beş saniye sonra aramayı bitirmişti.

“Vay canına,” dedi Garcia, hâlâ şiş olan alt dudağına bakarak. 'Ya yanlış adamla kavga ettin ya da Botoks işi senin için pek işe yaramıyor.'

Harry gülümsedi.

"Komik adam" dedi Michelle.

Garcia omuz silkti. 'İyiyim.'

'Aslında uzun bir süre hapiste kalacak olan doğru adamla kavga ettim. Oturun.' Michelle masasının yanındaki iki boş sandalyeyi işaret etti.

Hunter ve Garcia onları aldı.

Michelle, her iki yanında senkronize küçük yırtıklar olan dar siyah bir üst giyiyordu. Tepenin ön kısmında pembe harflerle 'Rock Bitch' yazısı vardı. Dekolteli üst kısmı aynı zamanda göğsünde renkli dövmelerden oluşan bir duvarı da ortaya çıkarıyordu.

'Dün gece sonunda her iki cinayetin görüntülerine bakacak zamanım oldu' diye açıkladı. 'Ne aradığım ya da ne bulmayı umduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bazı şeyleri denemeye çalışıyordum. Denediğim şeylerden biri, görüntüleri yavaşlatmanın yanı sıra renk ve kontrast doygunluğu hilesiydi.' Durdu ve klavyesine bir şeyler yazdı. Cam tabutun içinde yatan Christina Stevenson'un tanıdık görüntüleri masasının sol monitörüne yüklendi. 'Ve orada olmasını beklemediğim bir şeyle karşılaştım. Kimsenin yaptığını sanmıyorum. Katil bile değil.”

Hem Hunter hem de Garcia, bir süre daha dikkatlerini Michelle'in üzerinde tuttuktan sonra aynı anda gözlerinin ekrana kaymasına izin verdiler.

Hunter ayrıca her iki görüntüyü de birkaç kez izlemişti. O da onları yavaşlatmıştı ama yeni bir şey yakalamamıştı.

Michelle sandalyesini masasına yaklaştırarak, "Sana göstereyim"

dedi. İlk önce görüntüleri daha geç bir aşamaya (toplam 17:03'ün 16,15 dakikası) iletti ve duraklattı. Christina Stevenson'un gövdesi tamamen tarantula şahinleri tarafından kaplanmıştı. Zaten yüzlerce kez sokulmuştu. Michelle şöyle açıkladı: "Renk ve kontrast doygunluğu hilesi olmasaydı onu asla göremezdim." Şuna bakın.' Faresini tıklayıp resmin bir kısmının üzerine sürükledi; Christina'nın göbek deliğinin olduğu yerin hemen üzerinde bir yerde, üzerinde küçük, noktalı çizgili bir kare oluştu. Bir komut yazdı ve noktalı çizgili kare tüm ekranı kaplayacak şekilde yakınlaştırıldı.

Hunter ve Garcia koltuklarının kenarına doğru ilerlediler.

"Bildiğiniz gibi," diye devam etti Michelle. 'Katil gece görüşlü kamera kullanıyordu, dolayısıyla ışık neredeyse sıfırdı. Kamera statikti ve tabutun üzerinde belirli bir açıyla konumlandırılmıştı. Otuz sekiz ile kırk derece arasında bir yerde olduğunu hesapladık."

Hunter ve Garcia başlarını salladılar.

Michelle devam ederek, "Sana bu katilin her şeyi hallettiğini söylediğimi hatırla," dedi. "Eh, sanırım denklemine eklemeyi unuttuğu bir şey vardı."

Hunter ve Garcia hâlâ ekrandaki görüntüye bakıyorlardı. Yakınlaştırılmış bir grup eşekarısı dışında hiçbir şey yoktu.

Michelle, "Bu eşekarısı canlı ve her zaman hareket ediyor" diye açıkladı. 'Bu özel noktada, tamamen şans eseri, küçük bir grup aynı anda, tamamen aynı yönde ve başka bir eşekarısı grubunun üzerinden geçti. Kamera tam kadının yüzüne doğru kayıyordu. Tüm bu hareketin birleşimi, saniyenin çok küçük bir kısmı için, farklı bir ışık açısı üretti. Hala benimle misin?'

Her iki dedektif de tekrar başlarını salladı.

'Artık eşekarısı gövdeleri siyah ve ışık açısı doğruysa düz camın arkasındaki herhangi bir koyu arka plan ayna etkisi yaratabilir.' Michelle başka bir komut yazdı ve bir saniye bile ilerlemeden ve duraklamadan önce görüntü önemli ölçüde keskinleşti.

Sessizlik.

Gözlerini kısarak.

Baş eğme.

Ve sonra Hunter ve Garcia nihayet bunu gördüler.

Elli iki

Tarantula şahinlerinin hareket ettiği konumun yarattığı yeni ışık açısı nedeniyle, kameranın sağa dönmeye başlamasıyla birlikte tabutun cam kapağında aniden bir şey yansıdı.

Harry, "Sadece 0,2 saniyeliğine orada" dedi. 'Fakat onu karelere ayırdığımızda sekiz kare elde ediyoruz.'

Hunter ve Garcia hâlâ gözlerini kısarak ekrana bakıyor ve başlarını bir yandan diğer yana eğerek neye baktıklarını daha iyi anlamaya çalışıyorlardı. Her ne ise, yalnızca kısmen yansıyordu. Yerden yüksekte, belki bir buçuk metre kadar yüksekte, tabutun arkasında ve sıradan bir tuğla duvara benzeyen bir şeyin karşısına yerleştirilmiş bir nesne. Nesnenin yalnızca üst çeyreği olduğunu tahmin ettikleri kısmı görebiliyorlardı ve pek de iyi değildi. T'ye benzeyen ince bir yapıydı. Muhtemelen metalden yapılmıştı. T'nin tepesindeki yatay çubuğun uçları kendi etrafında kıvrılarak, her iki uçta birer tane olmak üzere iki kanca gibi iki küçük halka oluşturdu. Sağ taraftaki halkadan bir şey sarkıyormuş gibi görünüyordu, ancak yansıma onun yalnızca küçük bir kısmını gösteriyordu.

“Bu da ne böyle?” İlk konuşan Garcia oldu. “Bir çeşit elbise askısı mı?” Hunter birkaç saniye daha ona baktı ve sonra başını salladı. 'HAYIR. Bu bir serum damlama standı.'

Garcia kaşlarını çattı. 'Ne?'

"Biz de tam olarak öyle olduğunu düşünüyoruz," diye onayladı Harry. 'Bir süredir internetteki görselleri karşılaştırıyoruz.'

Michelle, Hunter ve Garcia'ya iki büyük renkli çıktı verdi. Hunter'ın onlara bakmasına gerek yoktu. Haklı olduğunu biliyordu. Yedi yaşındayken kanser annesini kemirirken birkaç ay boyunca evinde bunlardan biriyle yaşamıştı. Babasının her gün serumunu değiştirmesine yardım etti. Ağrılı kasılmaları kollarını şiddetle havaya kaldırmasına, damlamayı çekiştirmesine ve tüm standı yere fırlatmasına neden olduğunda, onu kaldıran kişi her zaman Hunter

oluyordu. Hunter yirmi üç yaşındayken, babasının göğsünden vurulmasının ardından on iki hafta orada kaldı.
ölmeden önce komadayken onunla bir hastane odasında oturuyordu. On iki hafta boyunca hastane odasındaki serum standlarına, damlamalara ve tüm makinelere baktı. Hayır, kesinlikle çıktılara bakmasına gerek yoktu. Bazı anılar ve görüntüler ne kadar zaman geçerse geçsin aklından çıkmıyordu.

“IV damlama standı mı?” diye sordu Garcia, gözleri çıktılar ile bilgisayar ekranı arasında ileri geri hareket ediyordu.

Hunter başını salladı.

'Ve gördüğünüz gibi...' Michelle tekrar ekrana ve sağ döngüye işaret ederek görevi devraldı '- kesinlikle bir şey asılıydı. Faresine tıkladı ve resim otuz kez büyütüldü, ama o zaman bile kimse bunu yapamadı.' neye baktıklarından yüzde yüz emin olun. Omuz silkerek, "Yapabileceğimizin en iyisi bu," diye devam etti. ‘En iyi tahminimiz. . . bu bir çeşit serum torbası.”

Hunter ve Garcia gözlerini görüntüden ayırmadı.

‘Eğer öyleyse,’ dedi Harry, ‘o zaman esas olarak iki olası senaryoya bakıyorsun. Bir: o stand ve damlama orada katil için var.” Dedektiflerden hiçbiri cevap vermedi ama ikisi de bunun mümkün olduğunu biliyordu.

Aslında bu katil hakkında somut hiçbir şey bilmiyorlardı. Ellerindeki tek şey, katilin şu ana kadarki eylemlerine dayanan varsayımlardı. Adli tıptan Mike Brindle bile büyük ve güçlü birinin peşinde olduklarına inanıyordu. 216 kiloluk bir kişiyi sol omzunun üzerinden taşıyacak kadar güçlü. Ancak bu varsayım, ilk kurbanın cesedinin bulunduğu Mission Hills'teki ara sokaktan alınan ayakkabı izlerine dayanıyordu. Katilin bıraktığına inandıkları parmak izleri. Brindle onlara sol ayakkabı izinin sağdakinden daha belirgin göründüğünü söylemişti. Bunun, katilin topallama gibi hafif bir anormallikle yürüdüğünü ve ağırlığının daha fazlasını sol bacağına verdiğini gösterebileceğini söyledi. Anormalliğin, kişinin sol omzunun (maktulun vücudunun) üzerinde ağır bir yük taşımasından kaynaklandığını varsaydılar. Peki ya yanlış varsaydılarsa? Ya bu katilin bir tür fiziksel bozukluğu varsa? Peki ya bu katil *öyleydi* sürekli

bir ağrınız mı var ve günlük ilaca mı ihtiyacınız var?

Harry devam ederek, “İkinci senaryo,” dedi, “ve en muhtemel olanı serumun kurbanlara yönelik olması. Belki de katil kurbanlarını bir sebepten dolayı sakinleştiriyordur.'

Hunter ya da Garcia'dan yine bir yorum gelmedi ama ikisi de katilin kurbanlarına sakinleştirici verdiğine inanmıyordu.

Alacakaranlık Uykusu olarak da bilinen IV sedasyon, beyin üzerinde amnezi gibi çalışarak kısmi veya tam hafıza kaybına neden oldu. Kişi tamamen rahatlamış bir halde uykuya girip çıkıyordu ve çevresinde olup bitenleri hâlâ duyabiliyordu ama gerçekte hiçbir şey kaydedilmiyordu. IV sedasyon genellikle anestezik olarak işe yaramadı, dolayısıyla kişi hala acı hissedebiliyordu ancak bu tamamen kullanılan damla türüne bağlıydı.

Christina Stevenson o cam tabutun içinde kilitliyken tetikteydi ve tamamen dehşete düşmüştü. Rahat değil. Ve hiçbir şekilde uykuya dalıp çıkmak yok. Aynı şey Kevin Lee Parker için de söylenebilir. Hayır, eğer serum damlama standı kurbanlar için oradaysa Hunter bunun amacının sakinleştirme olmadığından emindi ve onu dehşete düşüren de bu düşünceydi. Katil bir çeşit duygu arttırıcı ilaç kullanmış olabilir. Kan toksikolojisi testiyle kolayca tespit edilemeyen bir şey. Sinir sistemlerini güçlendiren ve onu aşırı duyarlı hale getiren bir şey. Bu katile göre şiddetin bir amacı vardı. Kurbanlarının olabildiğince ayık olmasını istiyordu. Her acıyı hissetmelerini istiyordu ama aynı zamanda korkularını da istiyordu. Ölümün kendilerine geleceğini bilmelerini istiyordu. Ve onları kurtarmak için kimsenin yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Elli Üç

Hunter ve Garcia FBI binasından ayrılırken Doktor Hove'dan bir telefon aldılar. Christina Stevenson'un otopsisi bitmişti. Tampon tampona trafikte North Mission Road'daki Adli Tıp Departmanına ulaşmaları bir saatten biraz fazla sürdü. Doktor Hove, Kevin Lee Parker'ın otopsi salonunun aynısı olan Autopsy Theatre One'da

onları bekliyordu.

Oda eskisinden daha da soğuktu. Bayat, rahatsız edici, tatlı dezenfektan kokusu daha güçlü ve boğucu görünüyordu. Hunter kollarını göğsünde kavuşturmadan önce birkaç kez burnunu çimdikledi. Tüylerim diken diken oldu, triceps çevresindeki deri diken diken oldu.

Doktor Hove onları odanın derinliklerine, doğu duvarından çıkan üç otopsi masasının sonuncusuna doğru götürdü.

Dün sabah Santa Monica'daki otoparkta kaçırdıkları için, iki dedektiften biri Christina Stevenson'ın cesedini ilk kez canlı ve yakından görüyordu. Şekil bozukluğu, resimlerde gösterilenden çok daha rahatsız ediciydi. Evinde buldukları fotoğraflara bakılırsa bir zamanlar ipek gibi pürüzsüz olan cildi artık lastik gibi ve gözenekli görünüyordu. Vücudunun çoğunu kaplayan şişlikler farklı boyutlardaydı ama yine de hepsi tuhaftı. Yaşadığı hayal edilemez acı hâlâ oradaydı ve çarpık yüzüne bir korku maskesi gibi kazınmıştı.

Doktor Hove, yepyeni bir çift lateks eldiveni giyerken, "Farklı bir yaklaşım" dedi. “Ama bana sorarsan en az ilk cinayet kadar sadist.” Kaydedilen görüntüleri zaten izlemişti.

Hunter ve Garcia paslanmaz çelik muayene masasının sol tarafında konumlandılar.

Doktor Hove, "Eşek arıları iğnelerini geride bırakmadıkları için, birden fazla kez sokmalarına izin verdiği için, onun gerçekte kaç kez sokulduğunu söylemek imkansız." diye başladı. Bilinçli bir tahmin olarak bunu bine yakın kez söyleyebilirim.'

Alnından soğuk terler boşanırken Garcia'nın boğazı düğümlendi. Çocukken sadece dört ısırık onu hastaneye kaldırmıştı. Acıyı ve ne kadar hasta hissettiğini hala hatırlayabiliyordu. Beyni, binlerce sokmanın nasıl bir şey olacağını düşünmeye bile başlayamadı.

Doktor Hove şöyle devam etti: "Saldırı sırasında sırt üstü yatarken eşekarısı çabalarını vücudunun ön ve yan taraflarına yoğunlaştırdı." En az acıyan yerler göğüslerinin bu küçük kısımlarıdır.” İşaret parmağıyla işaret etti. 'Ve kasıklarının ve kalçalarının etrafındaki bu bölge. Bunun nedeni bildiğiniz gibi sütyen ve külot giymesiydi. Laboratuvar zaten bunları analiz ediyor. Herhangi bir bulgu olursa ilk

öğrenen siz olacaksınız.' Boğazını temizlemek için durakladı. 'Gördüğünüz gibi bu bölgelerden uzakta, ağzının içi, boğazının arkası, dili, gözleri ve burun deliklerinin içi de dahil olmak üzere hemen hemen her yeri sokulmuştu.' Ölen kişinin iç organlarının ağırlıklarını gösteren batı duvarındaki tablo. 'Kulak boşluğunun, yemek borusunun ve midesinin derinliklerinden ölü eşekarısı çıkardım.'

Garcia gözlerini kapattı ve yutkundu. Kendini iyi hissetmemeye başlamıştı. Doktor Hove, "Mide analizi midenin neredeyse boş olduğunu gösterdi" dedi.

Hunter, cinayetin kaçırılmadan yalnızca bir veya iki gün sonra işlendiği bir kaçırma/cinayet vakasında bunun alışılmadık bir durum olmadığını biliyordu. Fail kurbanını beslemeye çalışsa bile, esaret altında tutulmanın getirdiği katıksız korku, endişe ve belirsizlik, en istikrarlı bireyler için bile şüphesiz çok güçlü bir iştah bastırıcı görevi görürdü.

'Kalp krizinden öldü' *muhtemelen* Hunter ve Garcia'nın yayında gördüklerine göre kurbanın eşekarısı zehrine alerjisi olmadığından emindiler. Eğer öyle olsaydı ilk sokmanın ardından vücudu hemen kendini kapatmaya başlardı. Yardım olmasaydı ölüm çok hızlı gelirdi. Ölmesi neredeyse on sekiz dakikadan çok daha hızlıydı.

Doktor başını kaldırdı ve Garcia'nın bir adım geri attığını fark etti. Pek iyi görünmüyordu. "İyi misin, Carlos?"

Göz temasından kaçınarak başını salladı. 'Evet. İyi. Devam edin, lütfen.” “Muhtemelen bunu zaten biliyorsunuzdur,” diye devam etti. 'Ancak anafilaktik bir reaksiyonun meydana gelmesi için kişinin geçmişte reaksiyona neden olan antijen adı verilen maddeye maruz kalmış olması gerekir. Bu durumda,
eşekarısı zehiri. Bu süreç denir *duyarlılık.* Sorun şu ki, antijene zaten alerjisi olmasa bile, yaşadığı saldırı gibi uzun süreli bir saldırı durumunda, doğrudan kan dolaşımına enjekte edilen büyük miktardaki zehir, kolaylıkla iki aşırı reaksiyondan birine neden olmuş olabilir. – ya olağanüstü hızlı bir duyarlılaşmaya neden olur ya da süreci tamamen atlayarak vücudu doğrudan anafilaksiye, yani aşırı alerjik reaksiyona zorlar.'

Garcia alnındaki teri silmek için beyaz tulumunun kolunu kullandı.

'Ama kalp krizinin olduğunu söylemiştim. *muhtemelen* anafilaktik şoktan kaynaklandı." Doktor Hove sağındaki paslanmaz çelik tezgahın üzerinde duran kırmızı bir dosyayı açtı. 'Fakat başka bir olasılık daha var. Tarantula şahinin zehirinin temel özelliği avını felç etmesidir. Artık ana avının, eşekarısı kendisinden iki, belki üç kat daha büyük olabilen tarantula örümceği olduğunu unutmamalısınız.'

Hunter, "Çok güçlü bir zehir" dedi.

Doktor Hove, "Doğal avı ölümcüldür," diye onayladı. 'Fakat kan dolaşımına çok yüksek miktarda enjekte edilmediği sürece felç etme yeteneği insanları etkilememelidir. Bu durumda zehrin insan kalbini felce uğratma ihtimali çok yüksek.'

Uzun, sessiz bir an boyunca herkesin bakışları masadaki cesede döndü.

Doktor Hove, "Mike Brindle'ın raporunu okudum" dedi ve tekrar dikkatlerini çekti. 'Ayrıca kaçırılma mahallindeki envanter listesine de baktım. . . kendi evi, değil mi?'

Hunter başını salladı.

'Bulduğu kırık tırnaklar. . . eşleşiyorlar." Cesedin ellerini işaret etti.

Hunter ve Garcia onları incelemek için biraz daha yaklaştılar. Sağ elin işaret ve orta parmaklarının tırnakları yırtılmıştı. Aynı şey sol elin işaret parmağının tırnağının başına da gelmişti.

Hunter, "Kalan tırnakların altında bir şey var mı?" diye sordu.

Doktor Hove yüzünü buruşturdu. 'Eh, olması gerekirdi, değil mi? Brindle'ın raporu tipik bir mücadele sahnesini anlatıyor.'

Hunter, "Doğru," diye onayladı.

"Yani eğer saldırganla savaştıysa, tırnak kumaşının lifi, derisi, saçı, tozu gibi bir şeyin altına bir şeyin yerleşmesi ihtimali var." . . bir şey.'

"Hiçbir şey yok muydu?" Garcia bu sefer.

Doktor, 'Temizlendi' dedi. 'Tırnakları çamaşır suyuyla ovulmuş. Yeni doğmuş bir bebeğinki kadar temizdirler. Bu katil hiçbir şeyi şansa bırakmıyor.'

Doktor Hove, tekrar konuşmadan önce birkaç saniye daha cesedin ellerini incelemelerine izin verdi.

'İşte şaşırtıcı bir gerçek' dedi. ‘Katil, öldükten sonra cesedi soğutarak muhafaza etti.’

Hunter o kadar da şaşırmamıştı. Şüpheleri vardı.

Doktor, "Beş gün önce, Cuma akşamı öldüğünü hepimiz biliyoruz," diye açıkladı, "ama cesedi ancak Pazartesi sabahı bulundu, yani neredeyse yetmiş iki saat sonra." Geçtiğimiz hafta Los Angeles'ta ortalama sıcaklık seksen üç derece civarındaydı. Üç gün sonra vücudun şişmiş olması ve neredeyse her yerden sıvı boşaltması gerekirdi. Yaban arılarının sokmalarından kaynaklanan iltihaplı şişlikler önemli ölçüde azalmış olmalı, bunların yerini vücut gazlarının neden olduğu büyük kabarcıklar almalıydı. Rigor mortis'in iki gün önce gelip gitmesi gerekirdi. Ceset dün gece hâlâ son aşamalardaydı. Fail cesedi sakladı.”

Soğutma, söğüş etlerin bozulmasını geciktirdiği ve meyve ve sebzelerin çok çabuk bozulmasını önlediği gibi çürümeyi de yavaşlattı.

Hem Hunter hem de Garcia, çoğu durumda failin *tüm* Cinayetin ardından cesedin içinde çok güçlü bir duygu oluştu. En yaygın üçü nefret, aşk ve şehvetti.

Aşk söz konusu olduğunda fail genellikle kurbanın şeklini bozmaktan kaçınıyor, cesedi mümkün olduğu kadar uzun süre orijinal durumuna yakın tutuyordu. Cesedi ortadan kaldırmak, failin bu kadar kolay yapmaya hazır olduğu bir şey değildi.

Nefret durumunda fail, içindeki öfkeyi dindirmek için kurbanı defalarca fiziksel olarak cezalandırmaya devam etti. Şekil bozukluğu kaçınılmazdı. Ve şehvet durumunda, kurban genellikle cinayetten önce birkaç kez tecavüze uğramıştır. Ölümden sonra nekrofili de sıklıkla işlendi. "Tecavüze mi uğradı?" diye sordu Hunter. ‘Cinayetten önce mi sonra mı?’ ‘Hayır, değildi.’ Doktor başını salladı. 'Daha önce de söylediğim gibi, külot giydiği için kasık bölgesi eşekarısı sokmalarına vücudunun geri kalanı kadar maruz kalmıyordu. Zorla girişe dair hiçbir belirti bulamadım. Vajinasını çevreleyen deride herhangi bir aşınma yok. Hiç sperm kalmadı onun içinde veya cildinde. Vajina duvarlarında da kayganlaştırıcı madde kalıntısı yok, bu da failin ona tecavüz ettiğini ancak profilaktik

kullandığını gösteriyor olabilir. Laboratuvar, iç çamaşırında sperm bulursa bize söyleyecektir ama bulabileceklerini sanmıyorum. Bu katilin seks peşinde olduğunu düşünmüyorum. Onun da ona aşık olduğunu düşünmüyorum. Bu da teorik olarak size iki alternatif bırakıyor.'

Hunter, "Nefret ya da saf cinayet çılgınlığı" dedi.

Doktor Hove kabul etti.

Garcia, "Belki de cesedi hemen atmayı başaramadı ve çürümeye başlamasını ve ortalığı kokmasını istemedi" diye önerdi. 'Katil muhtemelen cesedi korumak için orta büyüklükte bir dondurucu kullanmıştır' dedi. “Derindeki kıvrımlardan ve kan birikmesi izlerinden, onun kesinlikle fetüs pozisyonunda muhafaza edildiğini söyleyebilirim.” Doktor Hove, cesedin üzerine beyaz bir çarşaf çekmeden önce birkaç saniye bekledi. 'Maalesef sana söyleyebileceğim fazla bir şey yok. Onun ölümü bir sır değildi. Hepimiz ona ne olduğunu gördük. Toksikoloji incelemesi birkaç gün sürecek.' Hunter ve Garcia başlarını salladılar ve sanki yaz tatilinden önce son zili duymuş okul çocukları gibi kapıya doğru ilerlediler. Hunter, "Testlerden yeni bir şey çıkarsa bizi haberdar edin, olur mu Doktor?" dedi.

'Her zaman yap.'

Başını kaldırdığında ikisi de koridorun yarısına ulaşmışlardı.

Elli Dört

Dennis Baxter, Hunter'ın dün gece ona verdiği akıllı telefondaki, Christina Stevenson'ın cep telefonundaki dört haneli basit güvenlik şifresini kırmayı başarmıştı. Telefon aktifken SIM karttaki tüm bilgilere erişimde herhangi bir sorun yaşamadı.

Baxter, katilin yayınından iki gün sonra, Pazar sabahı telefonun pilinin bittiğini hemen fark etti. Perşembe gecesi, Christina'nın kaçırıldığı gece ile Pazar sabahı arasında, akıllı telefonun sesli mesajı yirmi altı mesaj aldı. Ayrıca kırk iki yeni kısa mesaj vardı. Akıllı telefonun uygulamaları ve hafızası hızlı bir şekilde kontrol edildiğinde

birkaç fotoğraf albümü, birkaç video, dört sesli not ve on altı sayfalık not ortaya çıktı. Christina cep telefonunun takvim uygulamasını hiç kullanmamış gibi görünüyordu ama e-posta uygulamasını kullandığı kesindi. Gelen kutusunun, gönderilen ve silinen klasörlerin içeriğini topladığımızda kelimenin tam anlamıyla yüzlerce, belki de binlerce e-posta vardı.

Hunter ve Garcia PAB'a geri döndüklerinde Baxter hızla onlara bulduğu her şeyin bir özetini verdi ve telefonu verdi. O e-posta dağını okumanın onun işi olmadığı için kesinlikle memnundu.

Hunter ve Garcia, Christina Stevenson'ın cep telefonunun sesli mesajlarını dinleyerek, notlarını kontrol ederek, kısa mesajlarını ve notlarını okuyarak ve telefonun hafızasına ve SIM kartına kaydettiği tüm fotoğraf albümlerine ve videolara göz atarak işe başladılar. Her şeyi halletmeleri neredeyse iki saatlerini aldı.

Sesli mesajların çoğu Pazar sabahı bırakıldı. Çoğunlukla diğer muhabirlerden ve basınla ilgili kişilerden geliyordu; hepsi de onu makalesinden dolayı tebrik ediyordu. Hatta bazıları biraz kıskanç görünüyordu. Ancak Pazar gününden bu yana üç kez arayan ve Christina'ya iki mesaj gönderen bir kişi daha çok bir arkadaşa benziyordu. Adı Pamela Hays'ti. Hunter, Pamela'nın aslında Christina'nın editörü olduğunu öğrendi. *LA Times'* eğlence masası.

Christina'ya mesaj bırakan her arayan kişiyi akıllı telefonunun adres defterindeki bir girişle eşleştirmek Hunter'ın yarım saatten biraz fazla zamanını aldı ve bu da her arayan kişinin onun tarafından tanındığı anlamına geliyordu. Yabancı yok.

Sesli mesajların, kısa mesajların, notların ya da sesli notların hiçbiri şüphe uyandıracak kadar ilginç değildi ama Christina'nın telefonu onlara konuşabilecekleri kişilerin uzun bir listesini vermişti. Kevin Lee Parker'ın adı adres defterinde yoktu.

Hunter kendini masasından uzaklaştırarak, "Artık bu hikaye ortalıkta dolaşıyor," dedi. 'Şuraya bir gezi yapmak isterim' *Los Angeles Times* Christina Stevenson'un editörü Pamela Hays adlı kadınla sohbet edelim.'

Garcia gözlerini ovuşturdu. “Tamam, bu e-postalara başlayacağım.” Christina'nın masanın üzerindeki telefonunu işaret

etti. "Dennis'i arayıp telefonu bilgisayar monitörüne falan bağlamanın bir yolu var mı diye bakacağım." Tüm bu e-postaları 3,5 inçlik bir ekranda okumak bir seçenek değil.'

Hunter başını sallayarak onayladı. "Dennis'in bir şeyleri çözebileceğinden eminim." Ancak ona tüm e-postaları toplu olarak kopyalayıp kopyalayamayacağını veya bir sabit sürücüye indirip indiremeyeceğini sormak iyi bir fikir olabilir. Elinizde onun gelen kutusuyla canlı bir bağlantı var. *Los Angeles Times.* BT departmanları onun şifresini iptal ederse veya hesabını kapatırsa bloke oluruz.'

“Evet, bunu ben de düşündüm.” Garcia vücudunu esnetmek için ayağa kalktı. 'Ve yine de o filme bir göz atmak isterim, *İçimdeki Şeytan*, sadece o kaşıntıyı kaşımak için, ne demek istediğimi anlıyor musun? Buradaki bilgisayarımda izleyebilirim. Bunu evde Anna'nın önünde yapmak istemiyorum.'

Hunter'dan bir selam daha. “Bunu unutmadım.” Saatine baktı ve ceketine uzandı. 'Bir şeyle karşılaşırsan bana haber ver.'

'Sen de.'

Elli Beş

Hunter aramadı *Los Angeles Times* Pamela Hays'ten randevu istemek için. Habersiz gelmeyi tercih ediyordu. Geçmişte o kadar çok muhabirle görüşmüştü ki onların soru sormayı sevdiklerini ama cevaplamaktan nefret ettiklerini bilmişti.

Hunter, Pamela Hays'in Christina Stevenson için ne kadar arkadaş olduğunu bilmiyordu. Belki Hunter, Christina'ya bıraktığı sesli mesajlardaki endişeli ses tonunu yanlış yorumlamıştı. Durum böyle olsaydı Hunter, randevu ayarlamak için önceden ararsa Pamela Hays'in ona bütün gün toplantıda olmak gibi saçma bir bahane sunabileceğini biliyordu. Beklenmedik bir şekilde ortaya çıkması Hunter'ı şaşırttı ve röportaj yapılan kişiyi hazırlıksız yakaladı. Hunter'ın deneyimine göre bu her zaman bir avantajdı.

Los Angeles Times Genel merkez, devasa bir bina oluşturacak şekilde gruplandırılmış dört farklı yapıdan oluşan tuhaf bir kompleksti. Bir taraftan adliye binasına, diğer taraftan çok katlı bir otoparka benziyordu ve Batı 2. Cadde'den yaklaştığınızda bir Avrupa bankasının şubesine girdiğinizi düşünmeniz affedilirdi.

Yumuşak kahverengi granit girişin derinlerine yerleştirilmiş uzun, renkli camlı çift kapı, geniş, hoş bir şekilde aydınlatılmış ve konforlu bir şekilde klimalı bir lobiye açılıyordu. Burası insanlarla aktifti. Bazıları gelip gidiyor. Bazıları sağdaki bekleme alanında sabırla oturuyor. Bazıları o kadar sabırla beklemiyor. Tüm zemin, her adımın sesini güçlendiren ve tüm giriş alanının arı kovanı gibi ses çıkarmasını sağlayan mermerle kaplıydı.

Hunter arkadaki büyük resepsiyon bankosuna doğru ilerlerken kalabalık lobide yürürken yaklaşık 1,80 boyunda ince bir kadın gözüne çarptı. Yavaşça yürüyordu, başı eğikti, tavrı üzgün ve bitkindi. Onu fotoğraftaki fotoğraftan hemen tanıdı. *Los Angeles Times* web sitesi – Pamela Hays.

Sol taraftaki boş koridordaki dört asansör kapısından birine yaklaşıp resepsiyon bankosunun yanından geçerken Hunter ona yetişti.

Pamela düğmeye bastı, bir adım geri çekildi ve bekledi. Başı hâlâ aşağıda.

'Bayan. Hays? dedi Hunter.

Yukarıya bakması biraz zaman aldı. Gözleri Hunter'ın yüzüne doğru ilerledi ama odak noktasından yoksundu. Etrafındaki siyah ve gri granit duvarların arasında neredeyse kaybolmasına neden olacak kadar iyi oturan koyu renk bir takım elbise giyiyordu.

Hunter birkaç saniye bekledi ve kadının bakışları yoğunlaştıkça, dalgın zihninin yeniden gerçekliğe girdiği anı gördü. Gözleri çelik mavisiydi, saçları ise karamel sarısıydı ve omuzlarından biraz yıpranmıştı. Çenesinde, elmacık kemiklerinde ve burnunda, sanki çok konsantre olmuş gibi görünmesini sağlayan köşeli bir nitelik vardı. Pamela bir an gülümsedi ama bu onu yumuşatmadı.

'Bayan. Hays, dedi Hunter tekrar, bu kez kimlik bilgilerini göstererek. "Ben LAPD Cinayet Masası'ndan Dedektif Robert Hunter.

Acaba birkaç dakikanızı ayırabilir misiniz?'

Pamela Hays cevap vermedi. Kafasının içindeki şeyler hâlâ yerli yerine oturuyordu.

'Bayan. Hays, gerçekten yardımına ihtiyacım var. . . Christina Stevenson da öyle olabilir."

Elli Altı

Pamela, Hunter'ı Batı 1. Cadde'ye ve köşeyi dönüp Polis İdare Binası'nın hemen karşısındaki Edison Lounge'a yönlendirdi. Bir konferans odasında ya da salonun başka bir yerinde oturmak istemiyordu. *Los Angeles Times* şu anda genel merkez.

Edison, Los Angeles şehir merkezindeki ünlü Higgins Binasının bodrum katında bulunan zarif ve sofistike bir bardı. Yirminci yüzyılın başında aynı bodrum katında şehrin ilk özel mülkiyete ait enerji santrali bulunuyordu. Tesisin tarihteki yerine saygı duruşu niteliğindeki Edison, orijinal mimari ve mekanik eserlerinin çoğunu korudu.

Ana barın solundaki alanda diz hizasında, vernikli, mermer görünümlü bir sehpanın etrafında dizilmiş iki adet yüksek arkalıklı deri koltuk buldular. Loş ışıklar ve 1930'ların yumuşak müziği, dönem özellikleri ve detaylı dekorasyonla birleşince sizi adeta geçmişe götürecek kadar nostaljik bir atmosfer yarattı.

Hunter, Pamela'nın yerini almadan önce oturmasını bekledi. Jestini kabul ederek ona zayıf bir gülümseme daha verdi. Pamela, "Soru sormaya başlamadan önce" dedi. 'Lütfen bana şunu cevapla: Christina'nın cesedi bulundu mu?'

Hunter için Pamela'nın düşüncelerini okumak zor olmadı. O anda muhabir değildi. Olası bir hikaye için bilgi istediği için soru sormuyordu. Tam o anda, gördüğü her şeyin çılgınca bir aldatmaca, büyük bir yanlış anlaşılma olduğuna dair hâlâ bir parça umut taşıyordu.

Hunter bu pozisyonda sayısız kez bulunmuştu. Ve daha da

zorlaştı. Midesi kasıldı.

'Evet.'

Gözlerinde bir ışığın söndüğünü gördü. Daha önce birçok kez gördüğü bir şey. Oğlunu veya kızını yeni kaybetmiş bir ebeveyn gibi değil, sadece yakın bir arkadaşını kaybetmemiş, aynı zamanda tehlikenin ve kötülüğün bir zamanlar inandığından daha yakın olduğunu artık fark eden biri gibi. Eğer olsaydı
Christina gibi birinin başına geldiyse onun da başına gelebilir.
Ailesinin başına da gelebilir. Bu herkesin başına gelebilir.

Pamela gözlerinden yaşlar akarken derin bir nefes aldı.

'Ne zaman?'

'Dün.'

'Nerede?'

'Evinden çok uzakta değil.'

Kolayca Miss California'ya aday olabilecek bir garson onlara yaklaştı.

Hunter'ın her konuğa gösterdiğinden emin olduğu aynı gülümsemeyle, "Merhaba, Edison'a hoş geldiniz" dedi. ‘Kokteyl menümüzü görmek ister misiniz?’ ‘Hımm. . . hayır, sorun değil, dedi Pamela başını sallayarak. 'Bir votka martini alabilir miyim lütfen?'

“Kesinlikle.” Garson, siparişini almaya hazır bir halde

Hunter'a baktı. “Sadece sade bir kahve alacağım lütfen.”

“Hemen geliyorum.” Garson dönüp uzaklaştı. Pamela, “Böyle bir şeyi kim yapabilir?” diye sordu. Sesi kurumuştu, sanki boğazına bir şey kaçmış gibi. Bir an durup gözyaşlarını tutamadı. ‘Orijinal internet yayınından bazı kesitler bulabildik. Gördün mü?'

Hunter bir anlığına ona baktı, sonra başını salladı.

'O da neyin içindeydi? El yapımı cam tabut mu? Hunter

yanıt vermedi.

‘Ve internetteki şu düğmeler. İnsanlar Christina'nın nasıl öleceğine mi oy veriyordu?'

Hala cevap yok.

“Yaptılar, değil mi?” Pamela tiksinmiş görünüyordu. ‘İnsanlar aslında *oy verdi.* Neden? Onun kim olduğunu bile bilmiyorlardı. Komik olduğunu mu düşündüler? Bunun bir çeşit oyun olduğunu mu

düşünüyorlardı? Yoksa ekranın alt kısmında SUÇLU kelimesi yazıldığı için onun gerçekten bir şeyden suçlu olduğuna mı inandılar?'

Bu sefer Pamela'nın gözlerindeki yoğunluk bir cevap istiyordu. Hunter, "İnsanların bu iki düğmeden birine tıkladıklarında ne düşündüğünü size anlatamam, Bayan Hays," dedi Hunter, sakin bir sesle. ‘Ama az önce öne sürdüğün tüm nedenler geçerli. İnsanlar bunun bir tür oyun olduğuna, gerçek olmadığına inanabilirlerdi. . . ya da belki de SUÇLU başlığına inandılar.'

Hunter'ın sözleri Pamela'nın duraksamasına ve nefesini tutmasına neden oldu. Satır aralarını hızla okudu. Manşetler günlük olarak kullandığı şeylerdi. . . basının insanların dikkatini çekmek için kullandığı şey. Başlık ne kadar sansasyonel olursa o kadar dikkat çekeceğini biliyordu, bu nedenle söylenenlerin etkisini en üst düzeye çıkarmak için kelimeler çok dikkatli seçildi. Bazen tek gereken tek bir kelimeydi. Manşetlerin psikolojik olarak farklı amaçlara hizmet ettiğini de çok iyi biliyordu. Bazen insanların dikkatini çekmeyi hedeflerken, aynı zamanda bilinçaltına önyargılı bir düşünceyi damgalamaya çalışıyorlardı. Ve gücü, insanların ona inandığından çok daha büyüktü. İşe yaradı. Öyle olduğunu biliyordu.

'*Katil Christina'nın ticari hilesini ona karşı kullandı*' diye düşündü Pamela ve bu onu ürpertti.

Garson içkilerle geri döndü. Pamela'ya martinisini verdi ve daha Hunter'ın kahvesini masaya koymadan önce Pamela içkisini geri iterek bardağı üç büyük yudumda boşalttı.

Garson ona baktı ve şaşkınlığını gizlemek için elinden geleni yaptı. Pamela bardağı garsona geri verirken, "Bir tane daha alabilir miyim lütfen?" dedi.

'Hımm. . . Elbette.” Garson bara doğru ilerledi. “Şimdi size birkaç soru sormamın sakıncası var mı Bayan Hays?”

İçki sinirlerini biraz olsun yatıştırmıştı. Dikkati yeniden Hunter'a odaklandı ve başını salladı. “Evet ve bana Bayan Hays demeyi bırakın. Bu bana yeniden Katolik okuluna dönmüşüm gibi hissettiriyor ve oradan nefret ediyordum. Bana Pamela ya da Pam deyin. Herkes

öyle yapıyor."

Hunter, Pamela ile Christina'nın nasıl bir ilişkisi olduğunu belirlemek için basit sorularla başladı. Pamela'nın sadece Christina'nın patronu olmadığı, yıllar geçtikçe çok iyi arkadaş oldukları da çok geçmeden anlaşıldı. Ona, bildiği kadarıyla Christina'nın kimseyle görüşmediğini söyledi. Son ilişkisi, eğer biri buna böyle diyebilirse, yaklaşık dört ay önce sona erdi. Yalnızca birkaç hafta sürmüştü. Pamela, Hunter'a her şeyin başından beri mahkum olduğunu söyledi. Adam Christina'dan çok daha gençti, tam bir çapkındı ve gelecek vadeden bir rock grubunun davulcusuydu. *Çığlık atan Toyz.*

Hunter'ın kaşları havaya kalktı. O görmüştü *Çığlık atan Toyz* çok uzun zaman önce House of Blues'ta oynuyordum.

Garson yeni martiniyle geri döndü ve Pamela bu kez onu yutmak yerine yudumladı.

Hunter ona üç harf - SSV - ve sayı dizisi - 678'i sordu. Pamela bunu uzun bir süre düşündü ama bunların kendisi için hiçbir şey ifade etmediğini ve bunların Christina Stevenson'la nasıl ilişki kurabileceğini düşünemediğini söyledi. herhangi biri.

Hunter, Pamela'ya Kevin Lee Parker adını daha önce duyup duymadığını sormayı düşündü ama yapmamaya karar verdi. Muhtemelen bunu yapmamıştı ve hâlâ bir muhabir olduğu gerçeğinden kaçış yoktu. Hunter daha sonra ismi kontrol edeceğinden ve sonuç olarak kendisinin de birkaç gün önce öldürüldüğünü öğreneceğinden emindi. Bu bilgiyle donanmış olarak, kendi öldürme programını yayınlamayı seven yeni bir seri katil hakkında sansasyonel bir manşet gazetenin ön sayfasında yer alırdı. *Los Angeles Times* çok geçmeden. Gazetelerin ön sayfasında yer alan dramatik bir cinayet manşeti şok yarattı ve insanları konuşturdu, ancak yeni bir seri katilin Los Angeles'ta serbest bırakıldığı haberi şehir çapında paniğe yol açacaktı. Bunun olduğunu daha önce de görmüştü. Ve şu anda Hunter ve soruşturma bu olmadan da idare edebilirdi.

“Herhangi bir tehditten bahsetti mi?” diye sordu. 'Herhangi bir mektup, e-posta, telefon görüşmesi var mı? Onu endişelendiren

herhangi bir şey var mıydı? Onu sevmeyen insanlar mı vardı?'

Pamela gergin bir şekilde kıkırdadı. "Biz ABD'nin en yüksek tirajlı dördüncü gazetesinin muhabiriyiz, Dedektif." Yaptığımız işin doğası gereği, ne kadar arkadaş canlısı görünürse görünsün, herkes bizden hoşlanmaz. Mesela sen ve yolun karşısındaki tüm polis arkadaşların bunu yapıyorsunuz.'

Hunter hiçbir şey söylemedi. Ama haklıydı. Henüz gazetecileri seven bir polisle tanışmamıştı.

“İnsanların “pislik ölçeğinde” yolsuzluğa bulaşmış politikacılar ve avukatların arasında en üst sıralarda yer alıyoruz. Pamela durakladı ve martinisinden bir yudum daha aldı. Agresif sözlerine rağmen Hunter'ın ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Anın sakinleşmesini bekledi.

Pamela soruya geri döndü. 'Gerçek şu ki, muhabirler olarak hepimiz bazı insanları üzen yazılar yazdık. Hepimiz tehdit mektupları, e-postalar ve telefon çağrıları aldık. Hala ara sıra bunu yapıyoruz ama aslında bunların hepsi kabadayılık. Bunu ifşa ettiğimizde insanlar sinirleniyorlar. *gerçek*, çünkü çoğu zaman gerçek onlara uymuyor.'

Pamela Hays'in işi konusunda çok tutkulu olduğu inkar edilemezdi.

'Bayan Stevenson size bu mektuplardan, e-postalardan veya telefon görüşmelerinden hiç bahsetti mi? Cesaretten daha fazlası olduğuna inandığı bir şey mi?'

Pamela başını sallamaya başladı ama hareketin yarısında durakladı. Bakışları daha anlamlı hale geldi ve eğer botokslu alnı kırışabilseydi, kırışırdı.

“Ne dedi?” diye sordu Hunter, anı yakalamaya çalışarak. Pamela sandalyesine yaslandı. Eli çenesine gitti ve işaret parmağını her iki dudağına dokunacak şekilde kısmen uzattı. Gözleri kucağına doğru kaydı.

Davranışsal psikoloji, parmakla ağzın üstüne koyma hareketini bir söyleme işareti olarak okudu; bir şey söylemek üzere olan veya bir şey söylemek isteyen ancak bunu yapması gerekip gerekmediğinden emin olmayan biri. Bazı durumlarda bu hareket, bir yalanın söylenmek üzere olduğunun açık bir göstergesiydi.

Hunter Pamela'yı izledi. Muhabirin zihni açıkça bir şeyler düşünüyordu; sahip olduğu bilgiyi paylaşması mı yoksa saklaması mı gerektiğini merak ediyordu. Orada bir hikaye olabilir.

Pamela'nın sorunu suç muhabiri olmamasıydı. Bilginin suç masasındaki birine iletilmesi gerekecekti. Ve o pisliklerden nefret ediyordu. Her zaman herkese yukarıdan bakmak, özellikle de eğlence masasına ya da onların deyimiyle *dedikodu çukuru*.

Hunter onun tereddüt ettiğini hissetti ve onu tekrar teşvik etti. Pamela, en ufak bir bilgi bile Christina'yı kaçıran kişiyi yakalamamıza yardımcı olabilir. Bir şeyden mi yoksa birinden mi korktu?'

Bakışları Hunter'ın yüzüne döndü ve onun gözlerinde pek sık görmediği türden bir kararlılık ve samimiyet yakaladı. Yüz hatları biraz rahatladı.

'Yaklaşık dört ay önce Christina, Thomas Paulsen adında bir adam hakkında bir makale yazdı.'

'Yazılım milyoneri mi?'

"Tek ve tek," diye yanıtladı Pamela, Hunter'ın onun adını duymuş olmasına biraz şaşırmıştı. 'Olan şuydu ki, Bay Paulsen'in eski bir çalışanı, potansiyel olarak büyük bir hikaye ile ilgili olarak onunla temasa geçti. Christina bana geldi ve ben de ona konuyu araştırması için izin verdim. Üzerinde iki ay çalıştı ve o pisliğin üzerinde bir kamyon dolusu pislik ortaya çıkardı. Hikaye basıldı ve Bay Paulsen'in iş ve kişisel hayatı etkilendi.'

'Hikâye neyle ilgiliydi?'

Pamela içkisinden bir yudum daha aldı. 'Sekreterlerini, asistanlarını ya da şirketinde hoşuna giden herkesi yatağa götürmeyi, sonra da uygun gördüğü her yolu kullanarak onları korkutarak ağızlarını kapalı tutmayı seviyordu. Evli ve bir kız çocuğu babasıdır. İfşa basıldığında bunu yıllardır yaptığı ortaya çıktı. İddiaya göre otuz beşten fazla çalışanla yattı." Sözlerini tartarak durakladı. 'Bunun pek çok kişi için çok yıkıcı gelmeyebileceğini biliyorum, ama burası ABD; yanlış ahlakla dolu ve dindar, inançlı ve gerçek bir aile babası olmanın sandığınızdan daha önemli olduğu bir ülke. Ve burası Los Angeles, en ufak bir olayın birinin kariyerini bir gecede sonlandırabileceği bir şehir. Makale Bay Paulsen'in hayatını oldukça

kötü etkiledi.'

Hunter not defterine bir şeyler yazdı. "Peki Bayan Stevenson'ı tehdit etti mi?"

Pamela şüpheci bir ifade takındı. ‘Yazı yayınlandıktan hemen sonra bu telefon çağrılarını almaya başladı. . . acıyla ilgili bir şey, ona acı çektirmek ve yavaş yavaş ölmek. Christina daha önce de buna benzer şeyler yaşamıştı ve kolay kolay korkan bir tip değildi ama bu aramalardaki bir şeyin onu gerçekten korkuttuğunu biliyorum. Aramaları takip etmeye çalıştık ama onu arayan kişi çok akıllıymış. Aramalar her yere yönlendiriliyordu.'

'Son zamanlarda hâlâ alıyor muydu?'

'Emin değilim. Bir süredir hiçbir şeyden bahsetmemişti.” Hunter birkaç not daha aldı.

Pamela, "Ama eğlence masasındayken yazdığı makalelerden bahsediyoruz" dedi. Onu eğlenceye götürmeden önce Christina dokuz ay boyunca suç masasında çalışıyordu. Bundan önce de gazetedeki hemen hemen her masada vakit geçirmişti. Eğer başına gelenler yazdığı bir makale yüzünden olduysa, çok uzun bir listeyle karşı karşıyasınız demektir.'

"Evet, biliyoruz" dedi Hunter. 'Bayan Stevenson'un eğlence masasında yazdığı tüm makalelerin arşivine ulaşabilmemin bir yolu var mı? Oradan başlamak isterim.'

Pamela şaşırmış gibi görünse de kaşları kıpırdamadı. ‘Burada iki yıllık makalelerden bahsediyoruz.’

'Evet biliyorum. Bunları toplamak için çalışan bir ekibimiz var ama sizin yardımınız işleri gerçekten hızlandırabilir.'

Birkaç saniye bakışlarını sürdürdü. 'TAMAM. Yarına kadar her şeyi bir araya toplayıp sıkıştırılmış bir arşivi size ulaştırabileceğime eminim.'

Elli Yedi

Şoför güne şafak sökmeden başlamıştı. Sabırla direksiyonun başına

oturmuş, park ettiği yerden yolun karşısındaki apartman bloğunun girişini sessizce gözlemlemişti. Çoğu insan bu görevi sıkıcı bulurdu ama o bunu hiç umursamadı. Aslında gözetleme sürecinden keyif alıyordu. Bütün bu bekleyiş ona düşünmesi için zaman kazandırdı. Düşüncelerini organize etmek. İşleri yoluna koymak için. Üstelik insanları izlemeyi seviyordu. İnsan sadece uzaktan gözlemleyerek çok şey öğrenebilir.

Örneğin, sabah 6.45'te, eski ve üzerine uymayan gri bir takım elbise giyen, kel, şişman bir adam binadan çıkıp yolun karşısına geçti. Sanki düşünceleri onun için çok ağırmış gibi, omuzları çökmüş ve başı öne eğik, yenilgiye uğramış bir halde yavaş yavaş yürüyordu. Tüm tavrı tek bir şeyi haykırıyordu: üzüntü. Her günü atlatmak korkunç bir mücadeleydi. Sürücü, ne yaparsa yapsın adamın işinden nefret ettiğini söyleyebilirdi. Sol elindeki tombul parmağını boğan kalın, altın yüzük evli olduğunu gösteriyordu ama aynı zamanda yüzüğün eline ilk takıldığından bu yana çok fazla kilo aldığının da göstergesiydi. Evliliğinin bir zamanlar sahip olabileceği ateşi çoktan kaybettiğini varsaymak doğruydu.

Sürücü binaya baktı. Birinci katta kısa kirli sarı saçlı ve istediğinden biraz daha fazla ağırlık taşıyan bir kadın pencereden dışarı, şişman adama bakıyordu. Başka bir sokakta kaybolana kadar gözleri onu takip etti. O gittikten sonra tekrar daireye girdi ama üç dakika sonra tekrar penceredeydi. Bu sefer endişeli bakışları yolun karşı ucuna odaklandı. Sürücü ayrıca kadında farklı bir şey fark etti. Saçları taranmıştı ve giydiği çirkin gecelik gitmiş, yerini daha seksi bir şey almıştı.

Beş dakika geçti ve başka hiçbir şey olmadı. Daha sonra kadının dudakları bir gülümsemeyle yayıldı. Sürücü, köşeyi dönen ve şimdi aceleyle caddeye doğru yürüyen başka bir adama kadar onun bakışlarını takip etti.

apartman. Kocasından en az kırk kilo daha hafifti ve yaklaşık on yaş daha gençti. Kadının dudakları geniş bir gülümsemeyle aralandı. Sürücü kıkırdadı. *Evet, sadece gözlemleyerek öğrenebileceğiniz şeyler.* Ama kimsenin evlilik dışı ilişkisini yakalamak için orada değildi. Görevi bundan çok daha önemliydi.

Sabah 7.15'te başka bir adam binadan çıktı. Bu uzun boyluydu ve atletik bir yapıya sahipti. Amacıyla yürüdü. Gözleri güçlü bir kararlılık ve kararlılık gösteriyordu. Sürücü refleks olarak koltuğunun üzerine kayarak kendisini daha da farkedilmez hale getirirken, aynı zamanda kendi arabasına atlayıp uzaklaşan adamı dikkatle gözlemledi.

Sürücü gülümsedi. Her şey planlıydı.

Yirmi dakika sonra hedefi nihayet binadan dışarı çıktı. Öne oturdu ve arabasına doğru yürüyüşünü izledi. Çekiciydi, etrafındaki büyüleyici aura ve tüm arkadaşlarının kıskanacağını bildiği bir vücut vardı.

Derin bir nefes aldı ve heyecanın omurgasından aşağı çığ gibi düşmesine izin verdi. Yayın ekipmanını kontrol edip motorunu çalıştırırken adrenalin içini kapladı.

Bütün gününü onu etiketleyerek, saldırmak için doğru anı bekleyerek geçirmişti. Başarısının mükemmel anı seçmeye bağlı olduğunu biliyordu. Mükemmelden daha az bir şey olursa işler çok çabuk tersine dönebilir. Saatler sonra nihayet o an geldi.

Programı yeniden çevrimiçi olmak üzereydi.

Elli sekiz

Hunter PAB'a döndüğünde Garcia gözlerini şiddetle ovuşturuyordu.

Hunter, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Garcia başını kaldırıp derin bir nefes verdi. ‘Filmi izlemeyi yeni bitirdim – *İçimdeki Şeytan.*'

Hunter masasının arkasında otururken, “Bir şey var mı?” diye sordu.

Garcia ayağa kalkıp boynuna masaj yaptı. 'Katilin Bayan Stevenson'ın yatak odasına bıraktığı notun filme atıfta bulunduğunu sanmıyorum.'

Hunter durakladı ve ona baktı.

‘Daha önce de söylediğim gibi olay örgüsü, annesi bir iblis tarafından ele geçirildiği iddia edilen üç kişiyi öldüren genç bir

kadının etrafında dönüyor. Esas olarak bu cinayetler hakkında bilgi edinmek ilgimi çekiyordu. Özellikle kullanılan yöntem.'

'Ve . . .?'

'Bizim vakamızla hiçbir benzerliği yok. Çılgın bir bıçaklı saldırıydı. Üç kurban da aynı evin içinde, aynı gecede ve birkaç dakika içinde katledildi. Film daha sonra kadının kızının, annesinin bunu yaptığında gerçekten şeytan tarafından ele geçirilip geçirilmediğini anlamak için çeşitli şeytan çıkarma seanslarına katılmasına odaklanıyor. Hiç kimse, cam olsun ya da olmasın herhangi bir kapalı mekanın içinde kilitli değil. Hiçbir eşekarısı veya başka bir böcek görünmüyor. Hiç kimse alkali veya asit banyosunun içinde bırakılmıyor, internet üzerinden hiçbir şey yayınlanmıyor ve ölüm yöntemleri arasında oylama veya seçim yapılmıyor. Eğer katilin Bayan Stevenson'ın yatak odasına bıraktığı mesajın gerçekten bir anlamı varsa o film o değildir.'

Hunter'ın odağı resim panosuna ve floresan turuncu parmak izi tozu fotoğrafına kaydı. Başını kaşıdı. *'İçerideki şeytan. Bu ne anlama geliyor?'*

"Bayan Stevenson'ın e-postaları nasıl?" diye sordu. "Herhangi bir gelişme var mı?"

Bilgisayar Suçları Birimi'nden Dennis Baxter, Christina Stevenson'ın tüm e-postalarını toplu olarak harici bir sabit diske indirmişti.

Garcia'nın bilgisayarına bağlı. Artık 3,5 inçlik bir ekranda bunların üzerinden geçmek yok ve hesabının kilitlenmesi riski de yok. Garcia masasına dönerek, "Şu ana kadar şüpheli diyebileceğim bir şey yok" diye yanıtladı. 'Bayan Stevenson ile diğer kişiler arasında hızla gönderilen çok sayıda dahili e-posta var. *Los Angeles Times* muhabirler – şakalar, dedikodular, makaleler hakkında tartışmalar. . . bunun gibi şeyler. @latimes.com adresinden gelmeyen her şeyi arayarak tüm e-postalarını filtreledim. Bunun bize onun kişisel ve iş e-postaları arasında bir tür ayrım sağlayacağını umuyorum. Henüz hiçbir şey işaretlenmedi, ancak burada hala gidecek uzun bir yolum var. Peki ya sen?' Hunter, Pamela Hays'le yaptığı görüşmeyi gözden geçirdi.

"Vay, bekle," dedi Garcia sağ elini kaldırıp Hunter'a Christina'nın aldığı telefon tehditlerini anlatırken duraksadı. 'Bu adam kim?'

Hunter, "Adı Thomas Paulsen," diye açıkladı. 'O, Los Angeles'ta yaşayan bir yazılım milyoneri.'

“Yazılım mı?” Garcia'nın çenesindeki bir kas esniyordu. Zaten Paulsen'in adını bir arama motoruna yazıyordu.

'Bu doğru. Şirketi, kurumsal İnternet veritabanı sistemlerini yaratan ilk şirketlerden biriydi.'

Garcia başını ekranından kaldırdı. 'Onu araştırmaya ne zaman vakit buldun?'

"Yapmadım," diye yanıtladı Hunter. ‘Çok okudum. içindeki parçayı okudum *Forbes* bir süre önce dergi.'

‘Christina Stevenson’ın onun hakkında yazdığı

makaleyi okudun mu?’ ‘Henüz değil.’

Garcia, aramasının getirdiği sayfada en üstteki sonuç bağlantısını tıkladı. Onu PaulsenSystems'in web sitesine götürdü. 'Hakkımızda' sayfasındaki bilgilere hızla göz attı. Buna göre Hunter her konuda haklıydı. Paulsen'in şirketi, kurumsal İnternet veritabanı sistemlerini geliştiren ilk şirketlerden biriydi ve artık dünya liderlerinden biriydi. Sistemleri dünyanın her yerindeki şirketler tarafından kullanıldı.

“Onunla mı konuşuyoruz?” diye sordu Garcia. ‘Siberuzayda yolunu bilen birine benziyor.’

'Muhtemelen öyle olacağız, ama henüz değil. Öncelikle Christina Stevenson'ın makalesinin onu ne kadar kötü etkilediğini öğrenmek istiyorum. Ancak o zaman bile Paulsen'i Kevin Lee Parker'a bağlamamız gerekecek. Belki Bayan Wendy'yle kavgası vardı. Stevenson'ın yazdığı makale yüzünden, ama ilk kurbanımız onun intikam planına nasıl uyum sağlayacak?'

Garcia hiçbir şey söylemedi.

Hunter'ın masa telefonu çaldı ve dikkatini tahtadan

uzaklaştırdı. ‘Dedektif Hunter, Cinayet Masası Özel Bölümü.’

Hatta bir tık sesi duyuldu.

'Merhaba . . .?'

Sonunda arayan kişi "Dedektif Hunter" dedi. Sesi soğuk ve

telaşsızdı, tıpkı bir doktorun hastasını selamlaması gibi. Hunter onun sesini duyunca midesinde bir boşluk, bir çeşit boşluk hissi hissetti ve bunun yerini anında bir endişe dalgası aldı. Hunter çenesini sıktı ve gözlerini Garcia'ya kilitledi.

Arayan kişi "Çevrimiçi misin?" diye sordu, sesi artık alaycı bir eğlenceyle doluydu. 'Çünkü sana bir şey göstermek üzereyim, eminim sen ve partnerin izlemekten keyif alacaksınız.'

Elli Dokuz

Ofislerindeki sıcaklık yaklaşık yüz Fahrenheit derece olmasına rağmen Hunter ensesinden soğuk terin aktığını ve sırtından aşağı süzüldüğünü hissetti.

Arayan kişi retorik bir tavırla, "Hazır mısın Dedektif Hunter?" diye sordu. 'Çünkü favori web siteniz tekrar çevrimiçi oldu. Sana tekrar web adresini vermeme ihtiyacın yok, değil mi?'

Hunter bunu zaten tarayıcısının adres çubuğuna yazıyordu. Web sayfası üç saniyeden kısa sürede yüklendi. Ancak Hunter'ın gördükleri onu iki kez düşünmeye zorladı. Bu sefer görüntüde gece görüş merceğinin yeşil tonu hakim değildi. Ayrıca bir yerlerdeki kasvetli, karanlık, zindana benzeyen bir odadan da yayınlanmıyordu. Arayan kişi şehrin kalabalık bir caddesinden güpegündüz yayın yapıyordu. Ve bu sefer kamera da statik değildi. Kalabalıkla birlikte hareket ediyordu, Los Angeles tatilini filme alan bir turistin elinde tutuyormuşçasına yavaşça yürüyordu.

Hunter'ın gözleri kısıldı.

Her tarafta insanlar vardı. Erkekler ve kadınlar gündelik kot pantolonlardan tişörtlere, şortlardan elbiselere, iş elbiselerine kadar çok çeşitli kıyafetler giyiyor. Bazıları cep telefonlarını kulaklarına yapıştırmış, aceleleri varmış gibi görünüyordu. Bazıları gelişigüzel dolaşıyordu, belki de vitrinlere bakıyordu. Kamera merceği açısı tünel görüşü gibi düz ve dar olduğundan bunu söylemek zordu. Hunter insanların kameraya doğru geldiğini ve yanından geçtiğini

görebiliyordu ama çevresel görüş bulanıktı.

Hunter hemen avucunu kullanarak telefonun ağızlığını kapattı. Garcia'ya, "FBI Siber Suçlar Bölümü'nden Michelle'i ara," diye fısıldadı. ‘Web sitesi tekrar çevrimiçi.’

Garcia'nın masası muhtemelen tüm PAB içindeki en iyi organize edilmiş masaydı. Her şeyin belirlenmiş bir yeri vardı ve her zaman simetrik olarak konumlandırılmış gibi görünüyordu. Michelle Kelly'nin kartı, telefonunun sağ tarafında yan yana dizilmiş üç karttan ilkiydi. Numarayı çevirdi ve Michelle iki çalışta cevap verdi.

'Michelle, ben Carlos.'

Michelle anında Garcia'nın ciddi ses tonunu anladı.

'Merhaba Carlos. Sorun nedir?'

Garcia konuşurken tarayıcısının adres çubuğuna yazdı. 'Tekrar çevrimiçi oldu. Web sitesi tekrar çevrimiçi.'

'Ne?'

‘Şu anda bizimle telefonda konuşuyor.’

Diğer taraftan çılgınca klavye tıklamaları duydu.

Sayfa Garcia'nın ekranına yüklendi ve Garcia, Hunter'a bakmadan önce sokak görüntülerine kaşlarını çatarak başını geriye eğdi. Hunter ona hafifçe başını salladı.

Michelle telefonda, "Ne demek istiyorsun, web sitesi tekrar yayına girdi, Carlos?" dedi. 'Burada hiçbir şeyim yok.'

'Ne?'

'Bir Hata 404 sayfasına bakıyorum. *Dosya bulunamadı.*'

Garcia, içgüdüsel olarak adres çubuğundaki adresi tekrar okuyarak, "Yazdığınız web adresini tekrar kontrol edin," diye yanıtladı. ‘Görüntüler ekranımda canlı olarak oynatılıyor. Şu anda onlara bakıyorum.”

“Zaten tekrar kontrol ettim.” Aynı adres olduğundan

emin misin?' 'Olumlu.'

Daha fazla klavye tıklaması.

Sonunda, 'Kahretsin, bizi engelliyor' dedi.

'O ne...' . .? Seni nasıl engelleyebilir ama bizi engelleyemez?'

‘Birkaç yöntem var ama şu anda seninle teknik konulara girmeyeceğim.’

Garcia, Hunter'a doğru başını salladı. "Göremiyorlar" diye fısıldadı. ‘Bir şekilde onları engelliyor ama bizi değil.’

Hunter bu bilgi karşısında burnunu kırıştırdı ama bir açıklama yapacak vakti olmadığının farkındaydı. Aramayı hoparlöre aldı. Arayan kişi "İzliyor musun?" diye sordu.

Hunter, "İzliyoruz," diye yanıtladı, sesi sakin ama kesindi. “Orası neresi?” Garcia bu sözleri Hunter'a söyledi ve bilgisayar ekranını işaret etti. "Rodeo Sürüşü mü?"

Hunter başını salladı. 'Öyle görünmüyor.'

Rodeo Drive, tasarımcı markaları ve haute couture modasıyla ünlü Beverly Hills'te bulunan Los Angeles'ın en tanınmış alışveriş bölgesiydi. Her gün çok sayıda insanın ilgisini çekti. Ama Hunter haklıydı. onlar ne
Baktıklarım Rodeo Drive'a benzemiyordu. Şu anda bu görüntüler, binlercesinin bulunduğu bir şehirdeki herhangi bir alışveriş caddesinden geliyor olabilir.

Arayan kişi, 'Yürüyüş için güzel bir gün, değil mi?' yorumunu yaptı. Sesinde belirgin bir hafiflik vardı.

"Gerçekten de" diye onayladı Hunter. ‘Aslında bana nerede olduğunu söylersen gelip seninle yürüyeceğim.’

Arayan kişi güldü. 'Takdir ederim, ama sanırım şu an için yeterince misafirim var. Görmüyor musun?'

İnsanlar her yönden yürüyorlardı.

Hunter ve Garcia bilgisayar monitörlerine yapışık kalmışlardı, arayanın nereden yayın yaptığına dair onlara ipucu verebilecek bir şey arıyorlardı. Şu ana kadar hiçbir şey görmemişlerdi.

Arayan kişi, "Bu kadar insanla dolu bir şehirde yaşamamız harika değil mi?" diye devam etti. 'Bu kadar canlı ve hayat dolu mu?'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

'Dezavantajı ise Los Angeles'ın aynı zamanda çok meşgul bir şehir olması, insanların her zaman bir yere koştuğu, kendi düşünceleriyle, kendi sorunlarıyla, kendi takıntılarıyla çok meşgul olduğu. Başkalarını fark edemeyecek kadar meşgul.” Arayan kişi sanki az önce söyledikleri onu çok eğlendirmiş gibi güldü. 'Burada Batman

kıyafeti giyiyor olabilirdim ve kimse bana iki kere bakmazdı.'

Arayan kişi konuşurken yürümeye devam ediyordu ama ne Hunter ne de Garcia henüz tanıdıkları bir şey görmemişti.

Arayan kişi, kısa mesaj yazarken gözleri cep telefonunun ekranına kilitlenmiş bir adamla çarpışmamak için aniden sola doğru gitmek zorunda kaldı. Adam arayanın yanından hızla geçip ona bir santim kadar çarpmayı kaçırdığında, arayan kişi arkasına döndü ve kamerası adamın yürüyüşünü takip etti. Adam birkaç metre ileride ters yöne giden koyu saçlı bir kadına çarptı. Adam hiç durmadı. Gözleri cep telefonunun ekranından bile ayrılmadı.

Arayan kişi "Vay be, şunu gördün mü?" diye sordu. 'Bu adam hiç umursamadan o kadını bir kenara omuzladı. "Özür dilerim" yok, özür dileyen bir gülümseme yok. . . Bir adımı bile kaçırmadı. Buradaki insanların umurunda değil Dedektif.' Bir kahkaha daha. Bu bir miktar küçümseme içeriyor. 'Kimse kendinden başkasını umursamıyor.' Kısa bir duraklama. 'Eski güzel Amerikan usulü, ha? Her zaman bir numarayı arayın. Geri kalanlar gidip kendilerini becerebilirler.'

Sert sözlerine rağmen sesinde öfke yoktu.

Garcia'nın bu tek taraflı konuşması bitti. "Amerikan tarzına karşı bir şeyin mi var?"

Hunter'ın gözleri ona kaydı.

Arayan kişi, "Ah, Dedektif Carlos Garcia sanırım" dedi. 'Sizinle tanıştığıma çok sevindim. Hayır, Amerikan tarzına karşı hiçbir şeyim yok. Aksine. Ama sorunuz aslında burada doğmamış birinden geldiği için bana biraz tuhaf geldi.' Tekrar durakladı. 'Brezilya, öyle değil mi?'

Carlos Garcia *öyleydi* Brezilya'da doğdu. Aslında São Paulo. Brezilyalı bir federal ajan ve Amerikalı bir tarih öğretmeninin oğlu olan Garcia, ebeveynlerinin evliliği sona erdikten sonra, Garcia henüz on yaşındayken annesiyle birlikte Los Angeles'a taşındı.

'Nasıl yani. . Garcia başladı ama Hunter ona çok ince bir kafa sallama hareketi yaparak arayan kişiyle sözlü bir tartışmaya girmediğini ima etti.

Telefondan bir kahkaha geldi. "Nasıl elde edeceğinizi bildiğiniz zaman bilgiyi elde etmek kolaydır, Dedektif Garcia."

Garcia, Hunter'ın tavsiyesine uydu ve dudağını ısırdı.

Arayan kişi sessizliği bir işaret olarak aldı ve yoluna devam etti. 'Burada etrafta dolaşan, kendi hayatlarına devam eden pek çok insan var. Biliyor musun, burada olmak beni şekerci dükkanındaki bir çocuk gibi hissettiriyor. Çok fazla seçenek var. Ne demek istediğimi anlıyorsan herkes bir sonraki konuğum olabilir.'

Hunter bilinçsizce nefesini tuttu. Bu çağrının nedeni bu muydu? Katil onlara nasıl işkence yaptığını ve insanlara nasıl öldürdüğünü göstermişti. Onlara ölüm yöntemini nasıl seçtiğini göstermişti. Şimdi onlara seçim sürecini mi gösteriyordu?

Hunter'ın cevap vermesine fırsat kalmadan arayan kişi, "Ama sanırım aklımda zaten biri var," dedi. "Kim olduğunu tahmin edebilir misin?" Hunter ve Garcia boyunlarını uzatıp monitörlerine yaklaştılar ama kamera özellikle kimseyi yakınlaştırmadı.

Biraz ileride, biraz solda sarışın bir kadın durmuştu. Çantasının içinde bir şeyler arıyordu. Arayanın seçtiği kişi o muydu?

İnce dudaklı ve sivri burunlu, her ikisini de dengeleyecek şekilde tasarlanmış gibi görünen kalın bir bıyıkla ayrılmış tuhaf görünüşlü bir adam, yavaş yavaş yürüyor, doğrudan kameraya doğru geliyordu. Belki arayan onu seçmişti.

Gerçek şu ki o sokakta yürüyen herkes bir sonraki kurban olabilir. Hunter ve Garcia'nın bilmesine imkân yoktu.

Kalın bıyıklı adam sağa doğru hareket ederek yoldan çekildi.

Hunter'ın ofisinde dünya hareket etmeyi bıraktı.

Yaklaşık üç metre uzakta, kamerayla aynı hizada duran Hunter ve Garcia, sonunda katilin kimden bahsettiğini gördüler.

Altmış

Birlikte yürüyen iki kişi vardı. İki arkadaş, Los Angeles'ta bir yerlerde vitrinlere bakarken, kendilerini takip eden kötülüğün farkında olmadan dışarıda bir gün geçiriyorlar. Sırtları kameraya dönüktü ama soldakinin Garcia'nın onu tanıması için dönmesine gerek yoktu.

“Tanrı aşkına!” Garcia'nın sesi tizdi.

"Anna," diye fısıldadı Hunter, Garcia'nın karısını da tanımıştı. Midesinde binlerce kelebek canlanırken bakışları ortağına doğru kaydı. Bir an için Garcia hareket edemiyor, konuşamıyor, gözlerini kırpamıyormuş gibi göründü. Ve sonra patladı.

'Seni orospu çocuğu. . . Allah'a yemin ederim ki. . . eğer ona dokunursan. . . eğer ona yaklaşırsan seni bulacağım ve *öldürmek* Sen. Beni duyuyor musun? ben gidiyorum *öldürmek* Sen. Rozeti vidala. Polis olmanın canı cehenneme. Ne olursa olsun cehennemi ve onun tüm şeytanlarını kapınıza getireceğim.'

Garcia artık titriyordu. Adrenalin vücudunun her santimetresini dolduruyordu. Arayan kişi bir kez daha güldü. ‘Çok güzel, değil mi?’ ‘Siktir git, seni hasta ucube. Eğer olursa sana ne yapacağım hakkında hiçbir fikrin yok. . Garcia cep telefonuna uzandı.

Arayan kişi, Garcia'nın bir sonraki hamlesini tahmin ederek, "Size bu işin nasıl yürüyeceğini anlatayım, Dedektif," diye araya girdi. 'Eğer şimdi onu arayıp nerede olduğunu sorarsan. Eğer onun telefonuna uzandığını ve bana baktığını görürsem sana söz veriyorum onu bir daha asla canlı göremezsin. Önceki iki kurban ona yapacaklarımla karşılaştırıldığında Noel sabahı gibi görünecek. Ve ciddi olduğumu biliyorsun. Güven bana. Buraya yeterince hızlı gelemezsin.'

Garcia'nın çaresiz bakışları telefonundan masasındaki monitöre ve ardından Hunter'a kaydı.

Hunter sağ elini kaldırarak Garcia'ya numarayı çevirmemesini işaret etti. 'Nerede olduğunu biliyor musun?' sözlerini ağzından çıkardı. “Anna bugün nereye gideceğini sana söyledi mi?”

Garcia başını salladı. "Dışarı çıkacağını bile bilmiyordum," diye karşılık verdi.

Arayan kişi, "Beni ilgilendiren şeyin ne olduğunu biliyor musun?" diye devam etti. “İkiniz de beni bulacağınızı söyleyip duruyorsunuz. Beni yakalayacağını. Dedektif Hunter bunu son konuşmamızda söylemişti. Hatırlıyor musun?'

Cevap yok.

"Hatırlıyor musun Dedektif Hunter?"

'Evet.'

“Ama gerçek şu ki bana ulaşmanın yakınında bile değilsin,

öyle değil mi?” Sessizlik.

'Bu arada gördüğünüz gibi *BEN* Yakınınızdaki insanlara ulaşabilirim ve eğer uygun görürsem onları hayatınızdan uzaklaştırabilirim. Bu benim seçimim, senin ya da onların değil. İstersem sana bile ulaşabilirim. Her yerde ve her yerde olabilirim. Ama sahip olduğun tek şey boş tehditler.”

“Bu bir tehdit değil, seni kahretsin.” Garcia'nın sesi hâlâ öfkeden titriyordu. 'Bu bir *söz.* Ona dokunursan başka hiçbir şeyin önemi kalmaz. Kanunun bile bir önemi kalmayacak. Bu dünyada saklanabileceğin bir kayanın altında güvenli bir delik yok. Ne dediğimi anlıyor musun?'

Arayan kişi, günah çıkarma odasındaki bir rahip kadar sakin bir tavırla, "Evet," dedi. 'Onun yerine karınızın arkadaşını alsam bir fark olur mu?'

Hunter ve Garcia bir kez daha gerildiler.

Arayan kişi bir cevap beklemiyordu. ‘Ama elbette öyle olur. O zaman kişisel olmazdı ve tepkiniz de aynı olmazdı, değil mi Dedektif Garcia? Dediğiniz gibi yakınımızda biri varsa başka hiçbir şeyin önemi yok. Kim olduğumuzu bile unutacağız. Hatta belki bu süreçte bir canavara bile dönüşebilir.” Arayan kişi derin bir nefes verdi ve sesi ilk kez biraz daha sertleşti. “Biliyor musun, çoğu insan, kendimizi hangi durumda bulursak bulalım, insan olarak her zaman bir seçeneğimiz olduğuna inanıyor. Ben bu teoriye karşı çıkmak isterim. yapmamamızı önermek isterim *Her zaman* bir seçeneğin var. Bazen seçimler bizim yerimize başkaları tarafından yapılır ve biz hiçbir şey yapmayız. *insanlar olarak*Tepki vermek dışında bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Mesela şu anda karınızı elinizden almaya karar verirsem Dedektif Garcia, *benim seçimim*seninki değil, değişecek *senin* sonsuza dek yaşam.”

Garcia ne diyeceğini bilmiyordu.

Arayan kişi bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ama öfke ve duygusal acı iyi şeylerdir" diye devam etti. 'Hala hayatta olduğumuzu gösteriyorlar. Hala umursadığımızı. Diğer insanların bizim için hâlâ önemli olduğunu. Psikolojim doğru mu Dedektif Hunter? Hunter bir anlığına derin düşüncelere daldı. 'Evet' diye yanıtladı.

"Gurur duymalısınız Dedektif Garcia, iyi iş çıkardınız." Tepkini beğendim. Umursayan bir adamın tepkisi.” Arayan kişi kıkırdadı. 'Eh, sanırım buradaki işim bitti. Ama yakında tekrar konuşacağız – *O* bu bir sözdür.'

Hat kesildi.

Görüntüler bilgisayar ekranlarından kayboldu.

Web sitesi çevrimdışı oldu.

Altmış Bir

Hunter Garcia'ya dönmeden önce odaya yalnızca birkaç saniye sessizlik hakim oldu.

"Anna'yı ara" dedi. 'Nerede olduğunu öğren. Ona kafe gibi kalabalık bir yer bulmasını ve biz oraya varıncaya kadar orada kalmasını söyle.'

Garcia, Hunter'a sanki uzaydan gelmiş gibi baktı. 'Dalga mı geçiyorsun? Ne dediğini duydun, değil mi? Anna'nın telefonuna uzandığını görseydi. . Cümlesini tamamlayamadı.

Hunter, "Hiçbir şey yapmayacak, Carlos," dedi. 'Bu bir blöftü. Bir tepki almak istedi.”

'Ne?'

'Bu bir blöftü. Güven bana. Sizinle yaptığı telefon görüşmesinin tamamında işaretler vardı. Arabada açıklayacağım. Şimdi Anna'yı telefona arayıp nerede olduğunu öğrenmelisin ki ona ulaşabilelim.' Hunter çoktan ceketini kapmıştı. “Hadi hareket edelim.” Kapıya doğru koştu. 'Onu ara.'

Garcia ellerini kaldırarak dengesiz bir sesle, "Vay be, biraz bekle Robert," dedi. 'Beş yılı aşkın süredir ortağız. Hayatta senden daha fazla güvendiğim kimse yok, bunu biliyorsun ama bu departmanın şimdiye kadar karşılaştığı en hasta, en sadist ve psikopat katilden bahsediyoruz ve o da şu anda benim peşimden geliyor. *eş.* Söylediği gibi nerede olduğunu bilsek bile oraya zamanında varamayız. Eğer bu aramayı yaparsam ve sen yanılıyorsan onu alır, biliyorsun ki

alacağını.'

Hunter kapının yanında durdu ve ortağına baktı. 'Yanılmıyorum Carlos. O yapacak *Olumsuz* Anna'yı al.' Hunter'ın inancı kesindi, Garcia bunu görebiliyordu ama yine de hareket etmedi.

Hunter saatine baktı. Zaman kazanmak istiyordu ama şu anda tam tersini yapıyorlardı. ‘Carlos, bu katilin gündemi ne olursa olsun, Anna buna uymuyor.’

'Nasıl yani?'

‘Tamam, karşı karşıya olduğumuz olasılıklardan biri katilin kurbanlarını halk arasından rastgele seçmesi, değil mi? Eğer durum gerçekten buysa, Anna rastgele seçilmiş bir kişi değil. O senin karın ve o da bunu biliyor. Burada rastgele bir faktör yok ki bu durumda onun MO'sundan kopuş anlamına gelebilir. Eğer intikam ya da başka bir şey gibi başka bir nedenden ötürü kurbanlarının peşindeyse Anna'nın buna nasıl uyum sağlayacağını anlayamıyorum.'

Garcia çenesini kaşıdı.

‘Anna’nın peşine düşmesinin tek bir nedeni var,

yalnızca tek bir nedeni var.’ ‘Çünkü o benim karım.’

'Kesinlikle. Bunu derimizin altına girmek için yaptı. Bir şeyi kanıtlamak için. Sahip olduğu gündemi tatmin etmemek için.”

'Peki bunun ne anlamı var? İstediği herkese ulaşabilecek mi? Bize zarar verebileceğini mi?'

"O da" diye onayladı Hunter. 'Ve üstünlüğünü damgalamak için. Bize bu oyunun kontrolünün kimde olduğunu hatırlatmak için. *O*, biz değil ve tıpkı internet yayıncılığı ve çevrimiçi oylamada yaptığı gibi, istediği zaman kuralları değiştirebilir. Ama söylediği başka şeyler de başka bir şeye işaret ediyordu.”

Garcia kaşlarını çattı. 'Ne gibi?'

Tepkinizin ne kadar kişisel olduğundan bahsetti. Kontrolü kaybetmeni istedi. Duygularınızın kontrolü ele geçirmesine izin vermenizi ve onlardan beslenmenizi istedi. Kim olduğunu, her zaman kim olduğunu unutmanı istedi. . . ve sen de tam bunu yaptın.'

Garcia, Hunter'ın eylemlerini eleştirmediğini biliyordu. "Saçmalık yapmıyordum, Robert." Eğer Anna'ya dokunursa onu bulacağım, ona

acı çektireceğim ve sonra onu öldüreceğim. Bana ne olacağı umurumda değil.'

'Anladım. Ve seni suçlamıyorum. Ama ona Anna'ya zarar verirse başka hiçbir şeyin, kanunun, polis olma gerçeğinin bile bir önemi olmayacağını söylediğinde. Onu bulana kadar peşine düşeceğini ve ne olursa olsun, ne kadar uzun sürerse sürsün onu öldüreceğini söylediğin zaman. . . bu onu korkutmadı. BT *memnun* o.'

'Ne?'

Hunter, "Bu onu memnun etti," diye tekrarladı. Seni tebrik bile etti, hatırladın mı? Onun sözleri şunlardı: *İyi iş çıkardınız Dedektif Garcia. Tepkini beğendim. Önemseyen bir adamın tepkisi.* Ama onu ölümle tehdit etmekten başka bir şey yapmadın. Peki neden bu kadar memnun oldu ve neden?'

“Çünkü o kahrolası bir psikopat mı?” Garcia hâlâ duygularından besleniyordu.

'HAYIR. Ona küçük zaferini kazandırdığın içindi.”

'Zafer? Sen neden bahsediyorsun Robert?'

Hunter'ın gözleri tekrar saatine baktı. "Dediğim gibi Anna'yla pek ilgilenmiyordu. Sadece bizi anlamak ve bir şeyi kanıtlamak için onun peşine düştü. Ve bunu ona dokunmaya gerek kalmadan yapabileceğini biliyordu. Tepkiniz ona görevini fazlasıyla yerine getirdiğini söyledi. Ona küçük bir zaferden fazlasını kazandırdın Carlos. Tıpkı onun gibi davranacağını söylediğinde kendini onunla eşitlemiş oldun.”

'Ne?'

Hunter başını salladı. ‘Tam sözlerini hatırlamıyorum. Kaydı daha sonra tekrar oynatabiliriz ama yakınımıza bir tehdit ya da zarar geldiğinde geri kalan hiçbir şeyin önemi olmadığını söyledi. *Biz* kim olduğumuzu bile unutacağız. Hatta canavar gibi davranabiliriz. Sevdiklerimizi korumak için her şeyi yaparız. Tepkiniz bunu kanıtladı. . . Ve bu onu memnun etti.”

Garcia hiçbir şey söylemedi.

Hunter, "Bağlantıyı kesmeden önce söylediği son şeylerden biri," diye devam etti. ‘Oradaki işi bitmiş miydi? . . olduğu gibi *bitti*, yapacak hiçbir şey kalmadı. İstediğini aldı. Anna artık onu

ilgilendirmiyor.' Garcia hâlâ sessizdi.

Hunter, "Ayrıca insanların her zaman başka seçeneği olmadığından da bahsetti" dedi. Garcia başını salladı. 'Bunu hatırlıyorum. Bazen seçimlerin bizim adımıza başkaları tarafından yapıldığını ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını söyledi. Anna'yı örnek olarak verdi."

"Hayır, hiçbir şey değil," diye karşı çıktı Hunter. 'Yapabileceğimizi söyledi' *Tepki verin.* Sen de bunu yaptın. Bence onun yaptığı da tam olarak bu.' Garcia'nın kafasında bir şeyler çılgınca hareket etmeye başladı, yerleşecek doğru yeri arıyordu. 'Sizce ona yakın birinin başına bir şey mi geldi? Bu yüzden mi insanlara işkence edip öldürüyor? Tepki mi veriyor?'

Hunter, "Emin değilim" diye yanıtladı. 'Şu anda sadece spekülasyon yapabiliriz. Ama geçmişte bizi her aradığında hep sakindi, asla heyecanlanmıyordu, asla kızmıyordu, asla pişmanlık duymuyordu. . . asla hiçbir şey. Ses tonu hiçbir şeyi ele vermiyordu. . . duygu yok. Ama bugün değil."

Garcia, Anna'nın bunu fark edemeyecek kadar öfkeli ve korkmuştu.

'Bugün ilk kez, insanların her zaman seçim şansına sahip olmadıklarından bahsederken ses tonuna öfke sızdı. Öfkenin ve duygusal acının iyi şeyler olduğunu söyledi. İnsan olarak hâlâ hayatta olduğumuzu kanıtladı. Hala bir şeyleri önemsiyoruz. Bunu kanıtlamak için Anna'yı ve ona olan sevgini kullandı."

Sessizlik.

Garcia sonunda, "Benden ve öfkemden bahsetmiyordu" dedi. 'Ya da Anna'ya zarar gelirse yapacağıma tepkim. Kendisinden ve öfkesinden bahsediyordu. Tepkisinden bahsediyordu."

Hunter başını salladı ve üçüncü kez saatine baktı. "Carlos, bak, senden karının hayatı pahasına bana güvenmeni istediğimi anlıyorum ve bu çok şey istiyor, ama hâlâ bana güvenmiyorsan kendine güven." Katille konuşmanız sırasında öğrendiğimi düşündüğüm her şeyi unutun. Bir adım geri çekil ve ne yaparsan yap *Sen* nasıl yapılacağını bilin – tüm senaryoyu analiz edin. Gerçekleri analiz edin. Şu anda Anna kalabalık bir caddede yürüyor ve yalnız değil, bu da demek oluyor ki o kalabalık caddede kaldığı sürece katil,

arkadaşının da dikkatini çekmeden ona yaklaşamayacak. Bu da Anna'yı arkadaşını etkisiz hale getirmeden veya yanlarına almadan o sokaktan uzaklaştıramayacağı anlamına geliyor. Kalabalık bir caddeden bir yetişkini kimseye haber vermeden kaçırmak zaten çok zor bir iş. Kargaşaya yol açmadan iki kişiyi kaçırmak neredeyse imkansız. Her ikisini de almak isteseydi ki ki istemediğinden eminim, bunu yapmak için yine de doğru anı beklemek zorunda kalacaktı ve o an onlar açıktayken gelmeyecekti. Kalabalığın ortasında veya kafe gibi kalabalık bir yerde. Bu katil cesur ama aptal değil. Artık iki seçeneğin var Carlos. Ya o aramayı yaparsınız ve biz harekete geçeriz, ya da yapmazsınız ve biz burada oturup en kötüsünü hayal ederiz ve siz sonunda onu arayıp katilin sözünü tutup tutmadığını öğrenene kadar ne kadar beklememiz gerektiğini merak ederiz. Bu senin *seçenek*.'

Altmış İki

'Bu yüzden . . Patricia gerçekçi bir tavırla söyledi. Dudaklarının kenarı şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Beni Carlos'un ortağı olan o dedektifle ne zaman düzgün bir şekilde tanıştıracaksın?”

Anna yürümeyi bıraktı ve güneş gözlüğünün çerçevesinin üzerinden Patricia'ya baktı.

“Ne?” dedi Patricia. Gülümseme hala oradaydı, sadece biraz daha belirgindi. 'Herkes onun ateşli olduğunu biliyor. Ve sen bana söylediğin için evli olmadığını biliyorum.'

Patricia, Hunter'la yalnızca bir kez, iki ay önce, Anna'nın doğum günü partisinde tanışmıştı. Hunter fazla kalmamıştı. Ama o gittikten sonra Patricia, Anna'ya bu sessiz yakışıklı adamın kim olduğunu soran üç arkadaştan biriydi.

Siyah-kırmızı bir Harley-Davidson motosikleti kullanan biri köşeyi döndü ve onu birkaç metre ilerisine park etmeye karar verdi. Bir an için çift namlulu egzoz gürültüsünden kimse bir şey duyamadı.

Sonunda motorunu kapattığında Anna tekrar Patricia'nın karşısına

çıktı. 'Biriyle görüştüğünü sanıyordum.'

Tekrar yürümeye başladılar.

'Öyleydim ama artık değilim. Bu nedenle istek.” Tekrar

gülümsedi. Anna ona verdi *görünüş.*

'O sadece bir kaçamaktı. Birkaç hafta sürdü, hepsi bu. Onun için endişelenme.” Patricia, Anna'ya umursamaz bir tavırla el salladı.

İkisi de hareketli bir İtalyan pizzacısının önündeki masaların arasında zikzak çizmemek için sokağa çıktılar. Anna masalardan birinden taze pişmiş biberli pizzanın kokusunu duydu ve midesi guruldadı. Günaha yenik düşmemek için adımlarını hızla hızlandırdı.

Patricia takip etti

Şimdi, dedi Anna'nın dikkatini yeniden çekerek. 'Carlos'un ortağı Robert, değil mi?'

'Hala bunun hakkında mı konuşuyoruz?'

'Evet öyleyiz. Kimseyle görüşmüyor, değil mi?'

'Hayır, öyle düşünmüyorum.'

Patricia'dan yenilenmiş, anlamlı bir gülümseme.

Anna sonunda, "İstersen seni onunla tanıştırabilirim" dedi. 'Ama sakın umutlanmayın.'

Patricia incinmiş görünüyordu.

'Ah hayır, sen değilsin. Seninle hiçbir ilgisi yok. Her erkeği canlıyken büyüleyebileceğini biliyorum. Onu gördüm.”

Acı dolu bakış yumuşadı.

'Ama Robert sadece...' Anna'nın gözleri dolaştı, doğru kelimeleri aradı '- benzersiz ve tam bir muamma. Kendisi yalnız kalmayı tercih ediyor, geçinilmesi zor bir insan olduğu için değil, bundan çok uzak. Muhtemelen tanıdığım en kolay giden insandır. Ama sanki bir lanetmiş gibi ilişkilerden kaçınıyor.'

Patricia, “Kötü bir geçmiş tecrüben mi var?” diye sordu.

“Kimse bilmiyor.” Anna omuz silkti. 'Sana söylüyorum, o bir muamma. Sizinle işi veya kişisel hayatı dışında her şey hakkında konuşacaktır. Sanırım yıllar önce hayatında önemli biri vardı ama bu konuda konuşmuyor.'

"Yani kimseyle çıkmıyor mu?"

'Bunu asla söylemedim. yapmadığını söyledim *ilişkiler.* Pek çok

randevuya çıkıyor.” Patricia gülümsedi. “İşte o zaman.” Bir hip-hop havası onun sözlerine de yansıdı. ‘Beni bağla abla.’ Gülümsedi ama şaka yapıyormuş gibi görünmüyordu.

'Seni bir yere bağlamaya çalışmamı istiyorsun *tek gecelik ilişki* kocamın iş ortağıyla mı?'

'Dalga mı geçiyorsun? O adamla haftanın her günü ve pazar günleri iki kez anlamsız seks yapacağım, çok teşekkür ederim.'

Anna, Patricia'nın ciddi olduğunu biliyordu.

'Sen düzeltilemezsin.'

'Biliyorum ama hayatı eğlenceli kılan da bu.'

Anna çantasının içinden cep telefonunun zil sesinin geldiğini duyunca Patricia sağlarındaki moda mağazasının vitrinindeki beyaz detaylı dar siyah elbiseye bakmaya başladı.

Anna çantasının içindekileri karıştırdı. Telefonu bulup kulağına götürdü.

Anna ve Patricia'nın sadece birkaç metre arkasında duran adam gülümsedi.

Altmış Üç

“Hey tatlım!” dedi Anna cep telefonuna. “Bu bir sürpriz.” Garcia sesini elinden geldiğince sakin tuttu. 'Anna, dinle. Şu anda şehrin neresindesin?'

'Ne?'

'Arkadaşınızla alışverişe çıktığınızı biliyorum ama şu anda tam olarak neredesiniz?'

Anna Patricia'ya baktı ve yüzünü buruşturdu. 'Bir arkadaşımla alışverişe çıktığımı nereden biliyorsun?'

'Anna, lütfen. . . Her şeyi açıklayacak zamanım yok. Bana tam olarak nerede olduğunu söylemeni istiyorum, tamam mı?'

'Hımm. . . Tujunga Köyündeyim. . . Carlos, neler oluyor?' Studio City'deki hareketli Ventura Bulvarı'nın yakınında yer alan ancak görünüşte her şeyden uzak bir dünya olan Tujunga Köyü, Colfax

Meadows mahallesi ile Woodbridge Park arasında yer alıyordu. Köyün kalbi, butiklerin, restoranların, kafelerin ve çeşitli mağazaların en seçici ziyaretçilere bile hitap ettiği, Moorpark ile Woodbridge arasındaki Tujunga Bulvarı'nın blok uzunluğundaki kısmıydı.

Garcia, "Bebeğim, sana söyledim, açıklamaya fazla zamanım yok" dedi. 'Ama şu anda bana güvenmene ihtiyacım var, tamam mı?'

Anna kısa siyah saçının gevşek bir tutamını endişeyle sol kulağının arkasına sıkıştırdı. ‘Carlos, beni korkutuyorsun.’

'Üzgünüm. Korkmana gerek yok. Şu anda bana güvenmene ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?'

'Evet elbette.'

'TAMAM. Yanında kim var?'

'Hımm. . . Pat, yogadan arkadaşım. Onu hatırlıyorsun,

değil mi?” “Evet. Doğum günü içkilerine geldi, değil mi?'

'Bu doğru.'

'TAMAM. Dinle, senden kalabalık bir yer bulmanı istiyorum; kafe, pizzacı ya da hamburgerci gibi, ve oraya gidip Pat'le otur ve beni bekle. ben varım

şimdi sana yolum var. Kimseyle diyaloga girmeyin. *Hiç kimse.* Ve ben sana ulaşana kadar hiçbir koşulda oradan ayrılma. Bunu anlıyor musun bebeğim?'

'Evet . . . Ancak . . .'

'Bir yer bulur bulmaz beni ara, tamam mı?'

Anna, Garcia'yı onun sakin ses tonuna aldanmayacak kadar iyi tanıyordu. Onu asla nerede olduğu, kiminle dışarıda olduğu ya da bu konuyla ilgili herhangi bir şey hakkında sorgulamamıştı. Her zaman saf ve basit bir şekilde birbirlerine güvenmişlerdi. İlişkilerinin üzerine kurulduğu temel buydu. Ve daha önce tavsiyesini istemediği sürece ona ne yapması gerektiğini hiç söylememişti. Bir şeyler kesinlikle ters gidiyordu.

“Carlos, bu neyle ilgili?” Anna'nın sesi bir miktar zayıfladı. 'Bir şey mi oldu? Annemle babam iyi mi?'

Patricia yüzünde endişeli bir ifadeyle Anna'nın yanında duruyordu. "Hayır bebeğim" diye yanıtladı Garcia. 'Kimseye bir şey olmadı, sana söz veriyorum. Bakın, yirmi beş dakika, en fazla yarım saat sonra

orada olacağım. O zaman her şeyi açıklayacağım. Sadece bana güven. Bir yer bulun ve oturun.’ Anna derin bir nefes aldı. 'TAMAM. Bak, nereye gideceğimizi zaten biliyorum. Aroma Café’de olacağız. Tujunga Köyü'nün yarısı kadar. Şimdi bu konuya geliyoruz.'

Harika bebeğim. İçeri girin, bir kahve alın, birkaç dakika içinde yanınızda olacağım.'

Garcia'nın bağlantısı kesildi.

Altmış Dört

Garcia, Anna'yı daha Hunter Aroma Kafe'nin önüne park etmeyi bitirmeden önce gördü. O ve Patricia cam cepheli mağazanın ön tarafındaki küçük bir masada oturuyorlardı.

Anna kasıtlı olarak orada oturmuş, gergin gözleri sanki gergin, görünmez bir tenis maçını izliyormuşçasına Tujunga Bulvarı'nda bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Garcia ve Hunter'ın arabadan indiğini görünce ayağa kalktı ve dışarı fırladı. Patricia onu takip etti.

Garcia onu kapıda karşıladı ve sanki onu yıllardır görmemiş gibi içgüdüsel olarak kollarını ona doladı, yüzünü göğsüne gömerken saçlarını öptü.

“İyi misin?” diye sordu, içini bir rahatlama kapladı.

Anna başını kaldırıp kocasına baktı ve o anın gerilimi gözlerini yaşlarla doldurdu. 'Ben iyiyim. Neler oluyor Carlos?'

'Birazdan açıklayacağım. Buraya arabayla mı geldin?'

Anna başını salladı.

Patricia, "Otobüse bindik" dedi. Hunter'ın yanında duruyor, gözleri iri iri açılmış, kafası karışmış bir halde Anna ile Garcia arasındaki sahneyi izliyordu. Hunter'ın gözleri caddeyi tarıyor, gruplarıyla herhangi bir şekilde ilgilenen birini arıyordu. Kimse umursamıyor gibiydi. Tujunga Bulvarı'nın her iki tarafındaki insanlar hayatlarına yeni yeni devam ediyorlardı. Bazıları vitrinlere bakıyor, bazıları işlek yol üzerindeki birçok kafe veya restorandan birine giriyor veya çıkıyor ve diğerleri güzel bir Kaliforniya sonbahar gününün sonunda keyifli

bir yürüyüşün tadını çıkarıyor. Kafedeki hiç kimse de onlarla ilgilenmiyor gibiydi.

Hunter ayrıca CCTV kameraları için sokağı araştırmıştı. Hiç yoktu. Bazılarında her on dört kişiye bir kamera düşen Avrupa'daki pek çok şehrin aksine, Los Angeles gözetleme çılgını bir şehir değildi. Tujunga Köyü'nün tamamında tek bir hükümet ya da kanun uygulayıcı güvenlik kamerası yoktu.

"Ah, özür dilerim" dedi Anna. 'Robert, bu arkadaşım Patricia.'

Hunter elini sıktı. 'Tanıştığımıza memnun oldum.'

Patricia bir seksen beşin biraz üzerindeydi, ancak siyah yüksek topuklu çizmeler boyunu birkaç santim daha artırıyordu.

"O zevk bana ait," diye yanıtladı ve ona samimi bir gülümseme gönderdi. Hunter arabanın anahtarlarını Garcia'ya geri verdi. ‘Carlos, sen arabayı al ve Anna ile Patricia’yı eve götür’ dedi. 'Buradan PAB'a geri dönebilirim. Ama biraz kalıp etrafa bakabilirim.” “Etrafta ne var?” diye sordu Anna. Kocasının bir açıklama yapmayacağını bildiği için gözleri Hunter'a takıldı.

Hunter'ın bakışları karısına geçmeden önce sadece bir anlığına partnerinin üzerindeydi. “Özel bir şey yok Anna.”

Anna'nın bakışları hâlâ sertti. 'Bu saçmalık.'

"Bakın" dedi Hunter. ‘Bu konuda bize güvenin. Carlos sana her şeyi daha sonra açıklayacak.'

Garcia onun elini sıkarak, "Söz veriyorum, yapacağım" dedi. 'Ama şu anda gitmemiz gerekiyor.'

Altmış Beş

Garcia, Patricia'yı Monterey Park'taki apartmanının önüne bırakır bırakmaz Anna dönüp onunla yüz yüze geldi.

Tamam, bu konuyu konuşabilmek için eve dönene kadar beklemiyorum Carlos. Neler oluyor?' Anna'nın sesi hâlâ şaşkındı. ‘Tujunga Köyünde hiçbir şey olmadığını görebiliyordum; ekip arabası yok, tutuklanan kimse yok, acil durum yok, konuşulacak sıra dışı bir

şey yok.’

Garcia vites değiştirdi ve güneye doğru giden North Mednick Bulvarı'na katıldı. Anna retorik bir tavırla, “Bunun şu anda araştırdığın şeyle bir ilgisi var, değil mi?” diye sordu. “Biliyorum çünkü Robert görevdeki bir adam gibi sokağı inceliyordu. Siz kimi arıyorsunuz? Bir arkadaşımla alışverişe çıktığımı nasıl bildin? Neden beni böyle korkutuyorsun?' Gözlerinden yaşlar aktı.

Garcia derin bir nefes aldı.

“Konuş benimle Carlos, lütfen.”

Garcia nihayet, Senden bir şey istemem gerekiyor, dedi, sesi sakindi. Anna yolcu kapısına yaslandı, gözlerindeki yaşları sildi ve kocasına baktı.

Birkaç saatliğine 'ailenin yanında kalmanı istiyorum'. Daha sonra gelip seni alacağım.'

Anna'nın sinirleri yeniden ele geçmeden önce bu isteği sindirmesi tam iki saniye sürdü. 'Ne? Annemle babama hiçbir şey olmadığını söylemiştin. İyiler mi?'

'Evet evet iyiler bebeğim. Onlara hiçbir şey olmadı. Sadece birkaç saat orada kalmanı istiyorum. PAB'a geri dönüp birkaç şeyi halletmem gerekiyor. Birazdan gelip seni alacağım.'

Anna bekledi.

Garcia başka bir şey söylemedi.

"Peki söyleyeceğin tek şey bu mu?" diye meydan okudu.

Garcia ve Anna'nın ilişkilerinin bu kadar iyi yürümesinin nedenlerinden biri de her ikisinin de ne olursa olsun birbirleriyle her zaman konuşabileceklerini bilmeleriydi.

Ne. Ve her zaman yaptılar. Hiçbir zaman suçlama, kıskançlık ya da yargılama olmadı. Her ikisi de harika dinleyicilerdi ve birbirlerini kendilerinden daha iyi destekleyip anladılar. Anna, Garcia'nın bununla mücadele ettiğini görebiliyordu.

“Carlos,” dedi elini onun dizine koyarak. 'Sana güvendiğimi biliyorsun. Her zaman öyleydim ve her zaman da öyle olacağım. Birkaç saatliğine ailemin yanında kalmamı istiyorsan bunu yapabilirim, sorun değil ama nedenini bilmeye hakkım var. Neden eve gitmemi istemiyorsun? Neler oluyor?'

Garcia, Anna'nın haklı olduğunu biliyordu. Ayrıca onu korkutmadan gerçek nedeni söylemesinin mümkün olmadığını da biliyordu ama başka seçeneği de yoktu. Eğer yalan söylerse, onun içini görürdü. Her zaman öyle yaptı.

Derin bir nefes daha aldı ve ona günün erken saatlerinde olanları anlattı.

Anna sözünü kesmeden dinledi. İşi bittiğinde gözlerine yaşlar dolmuştu ve Garcia kalbinin göğsünün içinde sıkıştığını hissetti. Anna, “Tam arkamızda mıydı?” diye sordu. 'Bizi filme mi çekiyorsunuz?'

Garcia başını salladı.

"Ve bunu internet üzerinden canlı olarak mı yayınlıyordu?"

Garcia, "İnternet üzerinden evet" dedi. 'Ama herkese açık değil, sadece Robert'a ve bana. Başka kimse bunu göremezdi.”

Anna teknik detayları bilmek istemiyordu ya da bilmesine gerek yoktu.

Lütfen Anna, birkaç saatliğine ailenle kal. Birkaç şeyi harekete geçirmem gerekiyor ve dairemizi kontrol etmek istiyorum.” Anna öksürdü. "Onun bizim bölgemizde olduğunu düşünüyorsun." *Ev*?'

"Hayır, bilmiyorum" dedi Garcia inançla. 'Ama kesinlikle emin olmam gerekiyor çünkü içimdeki paranoyak polis ben rahatlayana kadar rahatlamayacak. Bunu biliyorsun.' O anda Anna, Garcia'nın sesindeki duygunun öfke mi yoksa korku mu olduğundan emin olamıyordu.

'Demek bu, onu kaçırıp öldürenle aynı kişi. *Los Angeles Times* Bu sabah gazetede çıkan muhabir, dedi sonunda. 'İnternet üzerinden yayınladı, değil mi? Tıpkı Pat ve bana yaptığı gibi.” Garcia'nın cevap vermesine gerek yoktu. Anna haklı olduğunu biliyordu.

Gözlerini yoldan ayırmadı ve direksiyonu daha sıkı kavrayarak elinden geleni yaptı. Anna'dan asıl istemek istediği şey, bu psikopat parmaklıklar ardına gelene kadar Los Angeles'ı terk etmesiydi. Ama o, hayatı pahasına bile olsa bunu asla kabul etmeyecektir. *vardı* tehlikede. Anna kararlıydı,

çok inatçı ve kendini adamış bir kadın. Yoksul yaşlı insanlarla, günlük olarak ona ihtiyaç duyan ve ona bağlı olan insanlarla çalıştı.

Yapabilseydi bile, öylece kalkıp onları bir gecede bırakmazdı. Ve Garcia'nın bu avın ne kadar süreceğini bilmesine imkan yoktu.

Garcia Hunter'la aynı fikirdeydi: *Bugün*Bu katilin Anna'ya zarar vermek gibi bir niyeti yoktu. Ama o bunu bir uyarı, bir göz açıcı olarak algıladı. Katil yarın, ertesi gün ya da ondan sonraki gün fikrini pekâlâ değiştirebilirdi. . . ve Garcia bu konuda yapabileceği çok az şey olduğunu biliyordu. Katilin bu öğleden sonra yayınladığı şey onu gerçek bir korkuya sürüklemişti ve korkutucu bir gerçeğin altını çizmişti. Gerçek şu ki, kim olduğuna, ne kadar istese de Anna'yı günün yirmi dört saati gerçekten koruyamazdı. Katil bunu biliyordu. Ve bugün Garcia ve Hunter'ın da bunu bilmesini sağladı.

Altmış Altı

Eski moda, dolap büyüklüğündeki asansör binanın tepesinde bir yerde sıkışıp kaldığından, Ethan Walsh dördüncü kattaki dairesine ikişer ikişer aceleyle çıktı. Sorun, günlük rutini bir kenara bırakın, fiziksel egzersizin kelime dağarcığının bir parçası bile olmamasıydı. İkinci kata çıktığında nefesi kesilmişti, yüzü kızarmıştı ve saunada kalp krizi geçirmek üzere olan bir sumo güreşçisi gibi terliyordu. Ethan son birkaç ayda biraz fazla kilo almış olsa da tam olarak şişman değildi ama kesinlikle formda değildi.

Genellikle dairesine çıkan sekiz merdiveni aşmak ve her birinin tepesine vardığında küfretmek için zaman harcardı ama bu gece yüz yüze yapacağı yarım saatlik görüşmeye şimdiden on dakika gecikmişti. dört yaşındaki kızı Alicia ile aradı.

Alicia doğduğunda Ethan'ın hayatı başarıya giden düz bir rotadaymış gibi görünüyordu. Ethan bağımsız bir video oyunu programcısıydı ve bu konuda çok iyiydi. Kendi başına birçok çevrimiçi oyun geliştirmişti ve üç yıl üst üste Yılın En İyi Strateji ve Bulmaca Oyunu dalında prestijli Mochis Flash Oyunları Ödülü'nü kazanmıştı. Ancak Microsoft'un X-Box 360 ve Sony'nin PlayStation 3'ü gibi büyük platformlar için doğrudan çevrimiçi mağazaların ortaya çıkmasıyla birlikte, bağımsız video oyunu geliştiricilerine yepyeni bir

dünya sunuldu. Ve kazanılacak çok fazla para vardı.

Ethan, birkaç yıl önce tanıştığı Kanadalı parlak oyun programcısı Brad Nelson ile X-Box 360 için bir oyun yaratma fikrini tartışmıştı. Brad kendisinin de aynı fikirle uğraştığını ancak bunu tek başına yapmanın zorlu bir iş olduğunu söyledi. Birkaç konuşmanın ardından bunu birlikte yapmaya karar verdiler ve Ethan ve Brad, Ethan'ın kızının doğmasından sadece altı ay önce AssKicker Games'i bu şekilde yarattılar.

Brad'in çok iyi bağlantıları vardı ve Ethan'ın oyun ödüllerinin gücüyle birkaç çok sağlıklı yatırım almayı başardı.
her ikisinin de günlük işlerini bırakıp yalnızca ilk büyük konsol oyunlarını geliştirmeye konsantre olmalarını sağladı.

Yedi ay içinde oynanabilir kısa bir demosu X-Box 360 mağazasında viral oldu. Oyun ve şirket hakkında inanılmaz bir heyecan başladı, ancak Ethan mükemmeliyetçiydi ve oyunun büyük parçalarını söküp yeniden yapmaya devam etti, bu da oyunun ilerlemesini ciddi şekilde engelledi. Ethan ve Brad arasında her gün tartışmalar yaşanmaya başladı. Oyunun tamamlanma tarihi sürekli olarak ileri bir tarihe erteleniyordu ve iki yıl sonra hâlâ geliştirilme aşamasındaydı. Kimse ne zaman biteceğini kesin olarak bilmiyordu. Oyun ve şirket hakkındaki söylentiler sona ermişti. Yatırımlar tükendi. Ethan sonunda evini yeniden ipotek ettirdi ve sahip olduğu her şeyi şirkete yatırdı.

Ethan'ın işyerinde yaşadığı baskı ve hayal kırıklığı, karısı Stephanie ile olan ilişkisine de yansımaya başladı ve neredeyse her gece kürek çekmeye başladılar. Kızları o zamanlar neredeyse üç yaşındaydı. Ethan takıntılıydı, depresyondaydı ve sinir krizi geçiriyordu. İşte o zaman Brad Nelson şirketin fişini çekmeye karar verdi. Yeterince içmişti. Tartışmalar kontrolden çıkmıştı. Sabrı ve parası kalmamıştı ama Ethan kadar borçlu değildi.

Ortaklık kötü bitti. Brad şirketteki hissesini Ethan'a devredecek belgeleri imzalamayı reddetti ve bu da Ethan'ın oyunu kendi başına geliştirmeye devam edemeyeceği anlamına geliyordu. Oyunun fikri mülkiyetinin yüzde ellisi Brad'e aitti ve Brad bunu bırakmayı reddetti. Ethan'ın bir avukat tutup mahkemede Brad'le dövüşmeye çalışacak

parası yoktu. Eğer X-Box 360 için bir oyun geliştirecek olsaydı şimdiye kadar yaptığı her şeyi unutup sıfırdan yeni bir oyuna başlamak zorunda kalacaktı. Bunun için ne imkanı ne de zihinsel dayanıklılığı vardı.

Ethan, ruhu da dahil olmak üzere tamamen meteliksiz kalmıştı. Ne yapacağını bilmiyordu ama bu deneyim onu üzmüştü ve artık programlama yapmak istemiyordu. O kadar çok borcu vardı ki tek çıkış yolu iflas ilan etmekti. Evini bankaya kaptırması üzerine evde tartışmalar daha da şiddetlendi. Stephanie altı ay önce taşındı ve boşanma davası açtı. Kızlarını da yanına almıştı ve şimdi Ethan'la evliyken tanıştığı biriyle Seattle'da yaşıyordu.

Ethan kızını deli gibi özlüyordu. Son altı ayda onu yalnızca bir kez görmüştü. Şu anda tek tesellisi haftada iki kez
Bir aile mahkemesi yargıcının öngördüğü şekilde onunla otuz dakikalık bir internet üzerinden yüz yüze görüşme yapacaktı.

Ethan dairesinin kapısına vardığında nefesi o kadar ağırlaşmıştı ki, arızalı bir elektrikli süpürgenin sesi gibi ses çıkarıyordu. Anahtarlarını aradı, kapıyı açtı ve küçük, karanlık ve klostrofobik daireye adım attı.

“Kahretsin!” diye mırıldandı saatine bakarak. Dördüncü kata çıkması üç dakikasını almıştı. Eli duvardaki ışık anahtarını buldu ve tavanın ortasındaki eski sarı ampul iki kez titreşerek odayı o kadar zayıf bir ışığa boğdu ki neredeyse hiç fark yaratmadı. Duvarlardan birine yaslanmış Formica masasının üzerindeki dizüstü bilgisayara doğru koştu ve onu hızla açtı.

"Hadi, haydi, aç, seni tarih öncesi tuğla," diye ısrar etti, iki elini de eski bilgisayara doğru sallayarak. Nihayet bunu yaptığında yüz yüze arama uygulamasını açtı ve "ara" butonuna tıkladı. Kızının hesabı zaten programlanmıştı.

Eski karısı diğer tarafta cevap verdi.

"İnanılmazsın" dedi, ses tonu öfkeliydi. ‘On beş dakika geciktim. . .?'

Ethan, "Başlama bile Steph," diye sözünü kesti. 'İşten zamanında çıktım ama otobüsün bir dairesi vardı. Hepimiz dışarı çıkıp bir sonrakine sıkışmak zorunda kaldık. . . Neyse, kimin umrunda? Neden seninle konuşarak zamanımı boşa harcıyorum? Alicia

nerede?'

"Sen bir pisliksin," dedi Stephanie. 'Ve bok gibi görünüyorsun. En azından saçını tarayabilirdin."

"Nazik sözleriniz için teşekkür ederim." Ethan alnındaki teri silmek için gömleğinin kolunu kullanmadan önce elini sarı saçlarının arasından geçirip düzeltmeye çalıştı. Bir saniye sonra Alicia'nın gülen yüzü ekranda belirdi.

Alicia büyüleyici bir küçük kızdı. Pembe yanakları ve kıvırcık sarı saçları onu bir çizgi film karakterine benzetiyordu. Gözleri koyu maviydi ve şekilleri her zaman gülümsüyor olduğu izlenimini veriyordu ki tesadüfen genelde öyleydi. Ve bu, herhangi bir yetişkini etkisiz hale getirebilecek bir gülümsemeydi.

"Merhaba baba" dedi Alicia, elini kameraya doğru hararetle sallayarak. 'Merhaba tatlım, nasılsın?'

"Çok iyiyim baba." Küçük elini ağzına götürdü ve kıkırdamaya başladı. 'Komik görünüyorsun.'

"Öyle mi?" Ne kadar komik?'

Daha fazla kıkırdama. 'Yüzün büyük bir çilek gibi kırmızı görünüyor ve saçların bir ananas gibi dikiliyor.'

"Eh," dedi Ethan. "O halde bugün bana "meyve salatası baba" diyebilirsin." Alicia, insanların katılmadan edemediği o bulaşıcı kahkahalardan birine güldü.

Ethan da onunla birlikte güldü.

On iki dakika daha konuştular. Ethan, yakında Alicia'ya veda etmek zorunda kalacağını bildiği için boğazında bir düğümün sıkıştığını hissetti. Bir sonraki İnternet sohbetlerine dört gün kalmıştı.

'Babacığım . . .?' dedi Alicia kaşlarını çatarak, gözlerinde biraz kafa karışıklığı vardı. 'Evet tatlım. Nedir?'

'Kim? . .?'

Ethan'ın cep telefonu gömleğinin cebinde çaldı. Alicia ile konuşurken her zaman telefonu kapatırdı ama bugün acelesi olduğu için on tanesini unutmuştu.

"Bir saniye tatlım" dedi ve telefona uzandı. Arayanın ekranına bile bakmadı. Sadece kapattı ve tekrar cebine koydu. 'Üzgünüm tatlım.

Kim nedir?'

Alicia nedense korkmuş görünüyordu.

'Sevgilim, bu nedir?'

Küçük kolunu kaldırdı ve kameraya işaret etti. 'Arkanda duran adam kim baba?'

Altmış Yedi

Garcia, Anna'yı ebeveynlerinin Manhattan Beach'teki evine bıraktı ve doğruca onun dairesine döndü. Anna'ya söylediği gibi içindeki paranoyak polis 'kontrol et tekrar kontrol et' diye bağırıyordu ama mantığı ona katilin evlerine girmediğini söylüyordu.

Garcia ve Anna, Los Angeles'ın güneybatısındaki Montebello'da altı katlı bir binanın en üst katında yaşıyorlardı. Balkonları ya da arka sokak yangın merdivenleri yoktu. İçeri girmenin tek yolu ön kapıydı. Garcia üniformalı bir polis olarak o kadar çok ev hırsızlığı yapmıştı ki, bunu daha iyi bilmek mümkündü. Kapısına kırılmayı önleyen, yüksek güvenlikli, on kollu bir kilit takmıştı. Kilit, özel aletlere sahip biri tarafından bile olsa, açma ve delme saldırılarına karşı son derece dayanıklıydı. Birisi o kilidi kırmış olsaydı her yerde işaretler olurdu. Hiçbiri yoktu.

Memnun olarak Hunter'ı aradı ve Michelle ile konuşmak için FBI genel merkezine doğru yola çıktığını öğrendi. Garcia onunla orada buluşacağını söyledi.

Garcia, Wilshire Bulvarı'ndaki FBI binasının arkasındaki otoparka girdiğinde Hunter beş dakikadan az bir süre bekliyordu. Hunter, ortağı arabasından inerken “Anna nasıl?” diye sordu. Garcia'nın ona gerçeği söyleyeceğini biliyordu.

'Sinirlendi ama biliyorsun Anna, cesur bir yüz takınıyor. Ben dönene kadar onu ailesinin yanına bıraktım. Nasıl geçindin?' Garcia'nın, Anna'ya ne söylerse söylesin, Hunter'ın toplanıp Los Angeles'tan ayrılmayacağını söylemesine gerek yoktu. Hunter aynı zamanda onun işine ne kadar kararlı ve bağlı olduğunu da biliyordu

ve katilin Anna'yı yalnızca bir şeyi kanıtlamak için hedef aldığına inanmasına rağmen ne kendisi ne de Garcia herhangi bir şansı denemeye hazır değildi. Daha önce, günün yirmi dört saati ona göz kulak olamayacakları için birinin bakması konusunda anlaşmışlardı. Hunter, "Evrak işlerinin hepsi tamamlandı" dedi. 'Ve bu zaten kaptan tarafından onaylandı. Anna, biz iptal edene kadar 7/24 yanında polis eskortu bulunduracak. Az önce bulunduğunuz yere bir ekip arabası gönderildi.'

Garcia başını salladı ama yorumda bulunmadı. Gözlerindeki bakış mesafeli ve düşünceliydi.

Hunter, “Neden evine gitmiyorsun Carlos?” dedi. 'Git Anna'yı al ve onunla kal. Yanında sana ihtiyacı var. . . ve senin ona ihtiyacın var.” “Öyle olduğunu biliyorum. İşte bu yüzden buradayım. Anna'nın yanındayım. . . Dünyanın en iyi gözetimi. . . Bu psikopat hâlâ dışarıda olduğu sürece bunların hiçbiri bir şeyi değiştirmeyecek. Bunu bugün kanıtladı.” Garcia durakladı ve Hunter'a baktı. 'Bir failin zihninin nasıl çalıştığına dair en ufak bir bakış bile onu yakalamaya yönelik büyük bir adıma dönüşebilir. . . Bunu bana sen öğrettin, hatırladın mı?'

Hunter bunu baş hareketiyle kabul etti.

'Dolayısıyla ona yaklaşmanın bir yolu, yaptığı şeyi nasıl yaptığı hakkında elimizden gelen her şeyi bilmektir ve bunu nasıl yaptığını anlamamıza yardımcı olabilecek tek kişiler Michelle ve Harry'dir. Kendini toparlamak için derin bir nefes aldı.' . “Buradan çıkar çıkmaz Anna'yı alacağım ama şu anda onu korumak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum.” Garcia binaya doğru yürümeye başladı.

Altmış Sekiz

Harry Mills, FBI binasının giriş lobisinde Hunter ve Garcia'yı karşılamak için Siber Suçlar Bölümü'nün yeraltı katından gelmişti. Onları resepsiyon masasından, güvenlik kapılarından, koridordan aşağıya ve en sonunda asansöre yönlendirdi ama bu sefer birinci kat yerine üçüncü kata giden düğmeye bastı.

Harry, "Michelle üçüncü alt kattaki yer altı atış poligonunda," diye açıkladı. 'Bu şekilde stres atıyor - Metal müzik ve kağıttan bir hedefe ateş etmek.' Asansör kapılarının kapanması sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu ve Harry parmağını defalarca düğmeye bastı.

Hunter, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Harry omuz silkti. ‘Az önce kötü bir haber aldık. Soruşturduğumuz sübyancı vakalarından birinin kurbanı yaklaşık bir saat önce intihar etti. On iki yaşındaydı.”

Ardından gelen sessizlik yalnızca yeraltının üçüncü katına vardıklarını bildiren mekanik kadın sesiyle bozuldu. Asansör kapıları kayarak açıldı ve Harry onlara başka bir beton koridora kadar eşlik etti. Işık tavanın ortasından aşağıya doğru uzanan floresan tüplerden geliyordu. Önce sola, sonra sağa döndüler ve bir dizi kalın, koyu camlı çift kapıya ulaştılar. Harry FBI kimlik kartını duvardaki elektronik klavyeden geçirdi, altı haneli kodu yazdı ve kapılar vızıldayarak açıldı.

Küçük bir bekleme odasına adım attıklarında, hedef taliminin çok tanıdık sesi kulaklarını doldurdu. Bir silah ustası, doğu duvarındaki büyük güvenlik camından görülebilen ayrı bir odada tek başına oturuyordu. Harry her iki dedektifi de içeri aldı.

Silah ustası başını yana çevirerek, "Her zamanki kulübede" dedi.

Başka bir kısa koridor sonunda onları gürültü seviyesinin beş kat arttığı hedef talimi alanına götürdü. On iki ayrı atış kabini, batıya doğru geniş bir hedef forumuna bakacak şekilde yan yana sıralanmıştı. İlk dört

Kabinler, parlak siyah takım elbiseli, sarı renkli atış gözlüklü ve kalın kulaklıklı FBI ajanları tarafından ele geçirildi. Hiçbiri yeni gelenleri kabul etmedi. Sonraki yedi kabin boştu. Michelle Kelly en sonuncuyu işgal ediyordu. Siyah bir tişört, siyah kot pantolon ve siyah çizmeler giyiyordu. Uzun saçları kıvrılmış ve rahat bir tavırla sağ omzunun üzerinden öne doğru atılmıştı. Her zamanki gibi büyük kulaklıklar yerine kulaklarının derinliklerine beyaz kulaklıklar takılmıştı. Standına yaklaştıklarında, hepsi onun yirmi iki metre ötedeki kağıttan bir hedefe boyanmış bir erkek gövdesine yarı otomatik tabancayla altı

hızlı atış yaptığını gördü.

Michelle, silahı önündeki standın kenarına koymadan önce kulaklığını çıkardı ve emniyeti açtı. Hedefin kaymasını kontrol eden düğmeye bastı ve erkek gövdesi Süpermen gibi uçarak ona doğru geldi.

Altı vücut çekimi – dördü kalp bölgesi çevresinde, biri sol omuzda ve biri de karın/göğüs sınırında.

Hunter, "Harika atış" dedi.

Gözlerinde ateşle ona baktı. ‘Daha iyisini yapabileceğini düşünüyorsan, bir silah al, hızlı atış.’

Garcia ve Hunter şaşkınlıkla başlarını geriye doğru eğdiler.

"Ben öyle bir şey söylemedim" dedi Hunter. 'Ve ben alaycı değildim. Aslında çok iyi bir çekimdi.”

"Bir kadın için mi demek istiyorsun?"

Hunter Garcia'ya baktı, sonra Harry'ye, sonra tekrar Michelle'e. ‘Ben de bunu söylemedim ya da ima etmedim.’

Garcia bir sorun olduğunu hissederek şık bir şekilde geri adım attı. Her ne oluyorsa bu duruma kapılmak istemiyordu.

“Neden bir silah almıyorsun?” Michelle konuyu zorladı. 'Haydi şunu yapalım. FBI LAPD'ye karşı. Erkek kıza karşı. Ona ne demek istersen. Bakalım ne kadar iyi ateş edebileceksin.”

Hunter bir anlığına yanan bakışına devam etti. Kesinlikle henüz yeterince stres atmamıştı.

'Seni zahmetten kurtarabilirim' dedi. “O kadar da doğru değilim.” Kadın hedefi slayttan çıkarıp yerine yenisini koyarken, adam da kağıt hedefi işaret ederek başını salladı. “Ayrıca fazla zamanımız da yok Michelle.”

'Bu saçma bir bahane. Ve bu birkaç saniyeden fazla sürmeyecek,' diye yanıtladı ve silahına yeni bir cephane şarjörü taktı. '9 mm'lik tabanca için uygun
sen?” diye sordu ama kendisi yanıtladı. ‘Ama elbette öyle. Harry, lütfen yapabilir misin?” Silah odasına doğru başını salladı.

Hunter ve Garcia, bir kadın bu ruh halindeyken onunla tartışmanın nafile bir çaba olduğunu çok iyi biliyorlardı. Özellikle silahlı olanı. Bir

dakika sonra Harry bir çift koruyucu kulaklık, bir çift sarı renkli buğu önleyici gözlük ve 9 mm'lik Glock 19 kompakt tabancayla (Michelle'in kullandığının aynısı) geri döndü.

Hunter gözlüğe hayır dedi.

Glock 19 cephane şarjöründe on beş mermi olmasına rağmen, Michelle, "Standart altı atış antrenmanı" dedi. Sol taraftaki boş kabini işaret etti. 'Atışları öldür *sadece*ve geri durma. Eğer yaparsan anlarım." Garcia, Hunter'a baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Hunter on numaralı kabini aldı ve kendisi ile Michelle arasında boş bir kabin bıraktı. Kulaklıklarını tekrar kulağına taktı, MP3 çalarının sesini açtı ve Hunter'a baş işareti yaptı. Yine de önce Michelle'in ateş etmesini bekledi.

Silah sesleri hızlı ve öfkeli bir şekilde çıktı. Sekiz saniyede on iki atış. Gürültü kesildiğinde ikisi de kulak koruyucularını çıkardılar ve hedef kaydırma düğmelerine uzandılar.

Michelle'in hedefinde üç kalp atışı, iki kafa vuruşu (sol yanak ve alın) ve bir boğaz vuruşu görüldü. Kağıt hedefin klipsini açarken gülümsedi.

Hunter hedefin sol omzuna bir atış yapmıştı; diğer beşi göğüs bölgesine yayılmıştı. Yalnızca iki tanesi kalbe öldürücü atış sayılabilir.

Michelle, Hunter'ın hedeflerine baktı. 'Korumak ve hizmet etmek için eğitildiğiniz göz önüne alındığında bu pek de güven verici değil.'

"Ne demek istiyorsun?" dedi Garcia, Hunter'ın hedefini kontrol ederek. 'Bu atışlardan herhangi biri herhangi bir faili durdurabilirdi.'

"Bu doğru," diye kabul etti Michelle. 'Ama ben öldürücü atışlar söyledim *sadece*, değil mi?" Hunter'a dik dik baktı. 'Tekrar gitmek ister misin?'

Hunter emniyeti açtı ve tabancayı Harry'ye geri verdi. 'Bunun bir anlamı yok. BEN *öyleydi* öldürücü atışlara gidiyorum,' diye itiraf etti, gözlerini partneriyle buluşturarak.

Garcia, Michelle'in onu bir kitap gibi okuyacağından korkarak bakışlarından kaçındı. LAPD'nin antrenman sahasında Hunter'ın tüm klipleri boşalttığını defalarca görmüştü. *hareketli* hedefin alnı, *otuz* metre uzakta.

Hiçbir zaman bir tenis topunun çapından daha büyük olmayan bir alanda bir araya toplanmış on beş atış. Garcia iyi bir nişancıydı ama Hunter kadar isabetli tabanca kullanan birini hiç görmemişti. Yirmi iki yarda ötede duran bir hedef üzerindeyken Hunter'ın hedefin yüzünde bir gülümseme ve gözler çizebileceğinden emindi.

Hunter Michelle'e baktı. ‘Daha önce harika bir çekim olduğunu söylediğimde ciddiydim.’

Garip ayaklar sürülüyor.

Michelle sonunda, "Seni bıçakladığım ve seni ateş etmeye zorladığım için özür dilerim" dedi ve silahındaki şarjörü çıkardı. 'En iyi günlerimiz değildi.'

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye onayladı Garcia.

Hunter yalnızca başını salladı.

Her iki dedektif de ateş etmeyi reddetmenin ya da hedefe daha iyi bir skor elde etmenin, Michelle'in zaten bozuk olan ruh halini bilinçsizce daha da kötüleştirme potansiyeline sahip olduğunu anlamıştı. Birlikte oynamak ve çok bariz olmadan en iyi ikinci olmak, Michelle için rahatlatıcı ve sakinleştirici bir psikolojik etki yaratmıştı. Etki hemen görüldü. Hâlâ gözle görülür şekilde üzgün olmasına rağmen, az önce gösterdiği düşmanlık artık kontrol altındaydı.

Garcia, daha fazla vakit kaybetmek istemeyerek, "Biz bugün erken saatlerde internet yayınını görebildiğimiz halde sizin göremediğinizi açıklayabilir misiniz?" diye sordu.

Elbette, dedi Michelle. ‘Ama önce bu gürültüden uzaklaşalım.’

Altmış Dokuz

Siber Suçlar Bölümü'nün katına çıkan asansöre bindiklerinde Michelle, "Bir izleyicinin canlı bir çevrimiçi yayını izlemesini engellemenin birkaç yolu vardır" dedi. ‘En kolayı, izleyicinin bilgisayarının IP adresini tanımlamaktır.’

Garcia, Michelle'e boş boş baktı.

Asansörün kapısı açıldı ve koridora doğru ilerlediler. Michelle,

“Bilgisayarın IP adresinin plaka ya da telefon numarası gibi olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?” diye sordu. ‘Her bilgisayarın benzersiz bir tanımlayıcı bilgisayarı vardır.’

'Hı-hı.'

Harry kodu girmeden önce güvenlik kapısını kaydırdı ve herkesin soğuğa, yıldız gemisine geri dönmesine izin verdi. *Kurumsal görünümlü* ofis. Tamam, diye devam etti Michelle. ‘Tıpkı bir cep telefonu gibi, eğer bir kişi arar ama aktif hale getirmezse *arayanın kimliği gizliliği*, çağrıyı alan cep telefonu arayan numarayı kolayca görebilir, değil mi? Arayanın ekranında görünüyor.'

'Evet.'

'Bilgisayarlar için de aynı şey geçerli. Aradaki fark, bazı akıllı araçlarda uzman olmadığınız sürece bilgisayarınızın IP adresini gizleyemezsiniz. hayır *arayanın kimliği gizliliği* insanların bilgisayarlarında etkinleştirebileceği bir özellik.'

'Aslında,' diye atladı Harry, 'World Wide Web'deki herhangi bir web sitesine her bağlandığınızda, ana bilgisayar IP adresinizi kaydeder. Bu onların dolandırıcılığa karşı ilk savunma hattıdır. IP adresi sayesinde bağlantının nereden geldiğinin belirlenmesi çok daha kolay oluyor.'

Garcia bir an düşündü. 'Yani eğer bir bilgisayar programcısıysanız ve söz konusu bilgisayarın IP adresini biliyorsanız, siteye bağlanmaya çalıştığında onu engellemek için bir kod yazabilirsiniz.'

"Ya da bizim durumumuzda tam tersi," dedi Hunter. 'Katil, yalnızca tek bir IP adresinin (bizimki) bağlanmasına izin veren bir kod yazmış olabilir.
diğer herkesin. Bu yüzden yayını biz görebiliyorduk ama başka kimse göremiyordu.'

"Kesinlikle," dedi Michelle ve Harry hep bir ağızdan.

Garcia, "Fakat bu, ofisimizdeki bilgisayarların özel IP adresini bilmesi gerektiği anlamına geliyor" dedi. “Onları elde etmek ne kadar kolay?” “Ne kadar akıllı olduğuna bağlı,” diye yanıtladı Harry. ‘Ve bu adam *çok.*Michelle, "Siz bizi aradıktan sonra yayına bağlanamadığımızda" diye açıkladı. 'Bizi nasıl engellemeyi başardığını anlamaya başladık. Biz de aynı sonuca vardık. Bunu

yapabilmesi için ofisinizdeki bilgisayarların özel IP adreslerini bilmesi gerekiyordu.' Omuz silkti. 'Ama onları nasıl elde etti?'

Hunter, geçmişi düşünerek, "Bu ilk yayın," dedi.

Bingo. Michelle gülümsedi.

Garcia Hunter'a baktı. 'İlk yayın mı?'

Hunter, "Halka açık değildi" dedi. 'Sadece bize, unuttun mu? Bizi aradı, bir IP adresi verdi ve bunu adres çubuğuna yazmamızı istedi. O yayını izleyen sadece bizdik. Başka kimse yok.'

'Yani eğer yalnızca siz iseniz,' dedi Michelle, 've katil, kendi sunucusuna, IP adresine veya adreslerine bağlananların yalnızca siz olduğunuzu biliyorsa, o gün kaydedilen ana bilgisayar size ait olmalıdır.'

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı Garcia.

"Çok basit," dedi Harry. 'Ve son derece zekice. Siz hiçbir şeyden şüphelenmeden, o anda IP adreslerinizi belirledi. Görünüşe göre başından beri seninle oynuyormuş."

Yetmiş

Hunter ertesi sabah Emniyet Müdürlüğü Binasına vardığında Garcia çoktan masasına oturmuş, Christina Stevenson'ın son e-postalarını okuyordu. Yeni ütülenmiş gömleğine, temiz tıraş edilmiş yüzüne ve düzenli bir at kuyruğu şeklinde toplanmış saçlarına rağmen yorgun görünüyordu. Hunter birkaç saatten fazla uyuduğundan şüpheliydi.

"Anna nasıl?" diye sordu Hunter.

Garcia kendini bir anlığına masasından uzaklaştırarak, "Dün gece neredeyse hiç uyumadı" dedi. 'Ve yaptığı birkaç saat kabuslarla delindi.'

Hunter, Garcia'nın sözlerindeki gizli öfkeyi hissetse de, söyleyebileceği herhangi bir fark yaratacak hiçbir şeyin olmadığını biliyordu. Sessiz kaldı.

Garcia konuyu açarak, "Senin de pek uyumadığını görebiliyorum" dedi.

"Eh, bunda sürpriz yok," diye yanıtladı Hunter. 'E-postalarda hâlâ ilginç bir şey yok mu?'

Garcia başını salladı ve omuz silkti. 'Artık hepsini geçtim. Hiç fena değil ama bu sabah adli tıptan bir e-posta aldık. Tam da bekledikleri gibi Christina Stevenson'ın yatak odasının cam kapısı kilitlendi. *öyleydi* çarptı. Katil eve bu şekilde girdi. Odasında bulunan lifler üzerinde yapılan inceleme şu ana kadar sonuçsuz kaldı. Gardırobunun içindeki herhangi bir giysiden gelmiş olabilirler ama test etmeye devam edecekler.'

Hunter başını salladı, bilgisayarını çalıştırdı ve açılırken kendine güçlü bir fincan kahve doldurdu; bu sabah üçüncüsüydü ve saat henüz sabah 8:30 bile değildi. Oturduğu anda kapı çalındı. Hunter, "İçeri gelin," diye seslendi.

Üniformalı genç bir polis memuru kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. 'Dedektif Hunter mı?'

Hunter, sanki bir şeyler kızartıyormuş gibi kahve fincanını kaldırarak, "Tam burada," dedi.

'Bu sadece senin için geldi. Biri tarafından teslim edildi *Los Angeles Times.*Memur Hunter'a küçük, kapalı bir zarf verirken bakışları dedektifin omzunun üzerinden güney duvarındaki resim panosuna doğru kaydı. Vücudu gerildi ve gözleri merak ve şok karışımı bir duyguyla parladı.

“Başka bir şey var mı?” Hunter hemen dedi ve memurun görüşünü engellemek için yavaşça soluna doğru ilerledi.

'Bir . . . Hayır efendim.'

Hunter genç memura teşekkür etti ve ona kapıya kadar eşlik etti. Zarfın içinde bir USB kalem sürücüsü ve bir *Los Angeles Times* el yazısıyla yazılmış bir notla birlikte ücretsiz makbuz.

İşte istediğiniz dosyalar. Umarım yardımcı olurlar. Pamela Hays. “Bu nedir?” diye sordu Garcia.

'Christina Stevenson'ın yazdığı yaklaşık iki yıllık makaleler.' Hunter kalem sürücüsünü bilgisayarına bağladı.

Garcia kontrol etmek için yanına gitti.

İçerik Hunter'ın ekranına yüklenirken hüsrana uğramış bir nefes verdi. 'Lanet etmek!'

'*Vay be*Garcia ıslık çaldı. "Altı yüz altmış dokuz dosya mı?" Yarı kıkırdadı, yarı öksürdü. ‘Bunlarla iyi şanslar. Umarım en azından onun e-postalarından daha ilginçtirler.” Bilgisayarını işaret etti. 'Buna bahse girmem.'

Hunter'ın karşılaştığı ilk sorun, dosyaların aranabilir metin dosyaları olmamasıydı. O USB kalem sürücüsündeki her belge aslında yayınlanan makalenin bulunduğu gazete sayfasının taranmış bir görüntüsüydü. Dosya başlığı yok, yalnızca yayınlanma tarihleri var. Hepsini baştan sona okuması gerekecekti.

Hunter arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. Yapmak istediği ilk şey Christina Stevenson'un yazılım milyoneri Thomas Paulsen hakkında yazdığı makaleyi bulmaktı. Pamela Hays ona, Christina'nın makaleyi yaklaşık dört ay önce yazdığını söylemişti, o da bu noktada başladı; yayınlanma tarihi o zaman diliminde olan her dosyayı açıp hızla taradı. Bu çok uzun sürmedi. Açtığı on ikinci dosyada büyük ikramiyeyi vurdu.

Makale iki sayfaya yayılmıştı. Christina Stevenson iki ayını bilgi toplamak ve PaulsenSystems'in geçmiş ve şimdiki çalışanlarıyla röportaj yapmakla geçirmişti. Sonuç olarak cinsel taciz, rüşvet ve korkutma konusunda açık bir kitap ortaya çıktı. Christina Stevenson, elli bir yaşındaki yazılım patronunun cinsel bir yırtıcı gibi görünmesini ve ses çıkarmasını sağladı.

Makale, o zamanlar sadece yirmi bir yaşında olan ve bir bilgisayar tutkunu olan genç Thomas Paulsen'in nasıl pazarda bir açılış ve bir yazılım şirketi kurmak için altın bir fırsat gördüğünün öyküsünü anlatarak başlıyordu. Daha sonra ailesinden ve arkadaşlarından alabildiği her şeyi ödünç aldı ve PaulsenSystems'i ebeveynlerinin Pasadena'daki garajından kurdu. İlk milyonunu bir buçuk yıl sonra kazandı.

Makalede ayrıca Paulsen'in üç fotoğrafı da yer alıyordu. Bunlardan biri yine şirketin web sitesinde bulunan profesyonel bir portreydi, ancak diğer ikisi daha kişiseldi, bir gece kulübünde çekilmişti; gizli kamera tarzında. İlkinde Paulsen, kendisinden en az yirmi yaş daha

genç görünen esmer bir kadının boynunu öperken görülüyordu. İkinci fotoğrafta elini sıkıca kadının kıçına dayamış halde görülüyordu.

Hikaye, genç kadının aslında Thomas Paulsen'in yeni sekreteri olduğunu ortaya çıkararak devam etti. Altı aydır şirkette çalışıyordu. Gazeteye göre Paulsen, hoşuna giden herhangi bir çalışanı şaraplamak, yemek yemek ve etkilemek için elinden geleni yapacak, onları yatağına götürecek ve sonra da onları korkutmak da dahil olmak üzere, gerekli olan her şekilde, ağızlarını kapalı tutmaları için korkutacaktı. Hikaye, Thomas Paulsen'in faydalandığı kadınların kesin sayısının bilinmediğini ancak bunu yirmi yılı aşkın süredir yaptığını söyleyerek sona erdi.

Hunter'ın, yüksek tirajlı bir ulusal gazetenin ön sayfasında yer alan böyle bir hikayenin, *Los Angeles Times*, Paulsen'in kişisel yaşamını ve kamusal imajını ciddi şekilde sarsacaktı.

Hunter sonraki bir saati internette olayla ilgili ve yan makaleler arayarak geçirdi. Christina'nın parçasının nasıl bir kartopu başlattığını öğrenmek istiyordu. Birkaç tane buldu. Ve kartopu büyüktü ve zarar vericiydi.

Karşılaştığı çok ilginç bir yazı da eğlence masasından gelmişti. *Los Angeles Times*, iki buçuk ay önce yayınlandı ama Christina tarafından yazılmamıştı. Makale, Christina'nın raporunun Paulsen'in evliliğinin kalbine nasıl saplandığından bahsediyordu. Paulsen'in yirmi yedi yıllık karısı Gabriela'nın, kocasının bazı kadın çalışanlarıyla neler çevirdiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Makalenin yayınlanmasından bir ay sonra boşanma davası açmıştı. Ayrıca yirmi beş yaşındaki kızlarının da onunla konuşmayı bıraktığı bildirildi.

Bir saat sonra Hunter, Paulsen'in şirketine gönderme yapan çok sayıda makale bulmuştu. Ülkenin her yerinde iş sözleşmeleri vardı ve Görünüşe göre Christina'nın hikayesi ve dokunduğu ahlaki sorunlar nedeniyle birçoğu sonlandırılmıştı. Mali açıdan PaulsenSystems büyük bir darbe almıştı.

Hunter her makaleyi okurken Garcia'ya iletti.

Hunter, "Christina Stevenson'un hikayesi Paulsen'e çok pahalıya mal oldu" dedi. 'Hayatının her alanında. Eğer birisinin onun peşinden gitmek için iyi bir nedeni varsa, Thomas Paulsen bunu yaptı.'

"Doğru," diye onayladı Garcia. 'Fakat bildiğimiz kadarıyla ilk kurbanımız Kevin Lee Parker'ın peşine düşmesi için hiçbir neden yoktu.'

Hunter yüzünü buruşturdu. '*Bildiğimiz kadarıyla.*'

Garcia gülümsedi. Ortağının aklından neler geçtiğini tam olarak biliyordu.

Masasındaki telefona uzanarak, "Bu konuda bir ekip görevlendireceğim" dedi. Garcia telefonunu kapatmadan önce Hunter'ın masasındaki telefon çaldı. Ağrıyan boynuna masaj yapmaya çalışırken 'Dedektif Hunter, Cinayet Masası Uzmanı' diye cevap verdi.

Arayan kişi, bir televizyon programının sunucusunun heyecan verici coşkusuyla, "Bil bakalım ne oldu, Dedektif?" dedi. 'Onun *gösteri zamanı* Tekrar.'

Yetmiş Bir

Garcia, Hunter'ın yüzündeki ifadeyi fark ettiğinde hâlâ araştırma ekibiyle telefonda konuşuyordu. O kadar soğuk bir bakıştı ki ofislerinin içindeki havayı dondurabilirdi. Yalnızca tek bir anlama gelebilecek bir bakış: *Katil yine iş başındaydı.*

Garcia'nın aklına hemen Anna geldi ve kalbi neredeyse göğsünün içinde patlayacaktı. Konuşmasını cümlenin ortasında kesti, telefonu kapattı ve çılgınca masasının üzerindeki klavyeye uzandı.

Hunter klavyesine uzanmadan önce aramayı hoparlör moduna geçirdi.

‘Hayır, hayır, hayır, hayır. . Garcia, parmakları titreyerek adresi adres çubuğuna yazarken kendi kendine fısıldadı.

Web sitesi her iki dedektifin ekranına sadece birkaç saniye içinde yüklendi.

Göz kamaştırıcı.

Gözlerini kısarak.

Bilinç bulanıklığı, konfüzyon.

“Kahretsin!” Garcia nihayet nefes verdi ve bir gümbürtüyle sandalyesine çöktü. İçgüdüsel duygusal tepkisi rahatlama oldu. Birinin yüzünün yakın çekimine bakıyorlardı ama o kişi Anna değildi. Otuzlu yaşlarının ortasında görünen beyaz bir erkekti. Oval bir yüzü, yuvarlak bir burnu, dolgun yanakları, ince kaşları ve kısa koyu saçları vardı.

Görüntüler yeşil bir renk tonuyla örtülmüştü, bu da katilin bir kez daha gece görüş lensleri kullandığını gösteriyordu. Tıpkı ilk iki kurbanda olduğu gibi görüntüler karanlık bir yerden yayınlanıyordu.

Adamın gözleri korkmuş bir şekilde bir yandan diğer yana geziniyordu. . . kafası karışmış . . . yalvarıyorum. . . bir cevap arıyoruz. Renklerinin açık olduğunu söylemek kolaydı ama yeşil renk tonu net olmayı imkansız kılıyordu. Adamın ağzına deri bir tıkaç o kadar sıkı bağlanmıştı ki derisini kesiyordu. Korku ve ter tüm yüzünü kaplamıştı.

Hunter sessizce Garcia'ya FBI Siber Suçlar Bölümü'nden Michelle ve Harry'yi aramasını işaret etti. Aramanın zaten Operasyonlar tarafından kaydedildiğini biliyordu.

Garcia hızla cep telefonunu kullandı ve gürültüyü en aza indirmek için eliyle ağzını kapattı.

Michelle cevap verdiğinde telefona "Web sitesi tekrar çevrimiçi" diye fısıldadı.

"Biliyoruz" diye yanıtladı, sesi gergindi. 'Ben de tam seni aramak üzereydim. Biz deniyoruz ama o yine ayna sitelerini kullanıyor, yayını sunucudan sunucuya yansıtıyor. Takip edemiyoruz.'

Garcia durumun böyle olacağından şüpheleniyordu.

“Sizi tekrar aradı mı?” diye sordu.

“Şu anda hatta.” Garcia ayağa kalktı ve Michelle'in dinleyebilmesi için cep telefonunu Hunter'ın masasına koydu.

Aniden, tıpkı ikinci kurbanın yayınında olduğu gibi, resmin alt kısmında SUÇLU kelimesi belirdi. Daha sonra ekranın sağ üst köşesinde yeni bir sayı dizisi belirdi – 0123. Ekranın sol üst köşesinde 'SSV'ye benzer başka bir harf dizisinin görünmesini beklediler ama gelmedi. Arayan kişi neredeyse gülerek, "Kurallar geçen seferkiyle aynı, Dedektif," dedi. ‘Ama bugün kendimi cömert

hissediyorum. . . ve hatta biraz kendimden emin olarak bunu söylemeye cüret ediyorum. O halde on dakikada bin oy yerine on dakikada on bin oy yapalım. Ne diyorsun, ha? Bu sana dua etmeni sağlamalı.'

Hunter cevap vermedi.

Ekranın sağ kenarının yaklaşık yarısında STRETCH kelimesi, ardından sıfır rakamı ve yeşil bir düğme belirdi. Bir saniyeden kısa bir süre sonra, hemen altında CRUSH kelimesi ve ardından bir sıfır ve bir düğme belirdi. Her iki düğme de şimdilik devre dışı bırakıldı.

Hunter ve Garcia aynı anda ekrana kaşlarını çattılar ve onlar bunu yaparken kamera yavaşça uzaklaşmaya başladı.

Yavaş yavaş adamın tüm vücudu görünmeye başladı. Üzerinde koyu renk bir boxer şorttan başka bir şey yoktu. Zayıf bir adam değildi ama kesinlikle fazla kilolu da denemezdi. Geniş, ahşap bir masanın üzerinde uzanmış gibi görünüyordu. Kolları başının üstünde V şeklinde uzatılmıştı. Koltuk altları temiz bir şekilde tıraş edilmişti. Bacakları
omuz hizasından biraz daha geniş bir şekilde yerleştirilmiş ve tamamen uzatılmıştı.

Uzaklaştırma işleminin tamamlanması birkaç uzun saniye sürdü. Ancak o zaman Hunter ve Garcia adamın ellerini ve ayaklarını görebildiler ve işte o zaman sonunda sadist oylama sürecinin ne anlama geldiğini anladılar.

Yetmiş iki

Adamın el ve ayak bileklerine kalın deri manşetler sıkı bir şekilde bağlanmıştı. Bu kelepçeler, dört adet sağlam görünümlü metal zincirin uçlarına bağlandı ve bunlar daha sonra mekanik makaralara bağlandı. Cihazın tamamı, bir kişinin uzuvlarını vücuttan ayrılıncaya kadar yavaşça germek için kullanılan, şimdiye kadar yaratılmış en sadist ortaçağ işkence aparatlarından biri olan askının doğaçlama ama güncellenmiş bir versiyonuna benziyordu.

Hunter'ın ofisinde bir iğnenin düştüğünü duyabiliyorlardı.

Arayan kişinin sesi, "Duyduğum sessizlikten anladığım kadarıyla," diye telefonun hoparlörlerinden duyuldu. "Sanırım olayı anlamaya başladınız." Karikatürize edilmiş bir köpek kahkahası gibi güldü.

Yine iki dedektiften de yanıt gelmedi.

Arayan kişi, "Fakat bu resim henüz tamamlanmadı" diye devam etti. “O halde izin verin bunu sizin için düzelteyim.”

Kamera yavaşça yukarıya, tavana doğru dönmeye başladı. Aniden Hunter'ın ofisinin kapısı aceleyle açıldı ve Yüzbaşı Blake içeri girdi. Yüzündeki ifade öfke, inançsızlık ve korkudan oluşan bir karışımdı.

‘Bunu izliyor musun? . diye başladı ama Hunter elini kaldırıp onu durdurdu ve masasının üzerindeki hoparlörü işaret etti.

Çok geç.

"Pekala, pekala," dedi arayan kişi eğlenerek. ‘Peki şimdi aramıza kim katılabilir? . .?' Cevap beklemedi. “Sesinin öfkeli tonuna bakılırsa, Soygun Cinayet Masası Şefi olduğunu tahmin ediyorum. Barbara Blake, isim doğru mu?'

Yüzbaşı Blake, katilin adını LAPD'nin resmi web sitesinden kolaylıkla almış olabileceğini biliyordu.

‘Hoşgeldiniz *pickadeath.com*, Kaptan. Bugün bize katılabilmenize sevindim. Ne kadar çoksa o kadar neşeli.'

“Bunu neden yapıyorsun?” dedi, sözleri öfke içinde yüzüyordu.

Hunter kaptana baktı. Herhangi bir faille yapılan müzakerelerin bir numaralı kuralı: *Suçlu aksini talep etmedikçe yalnızca bir müzakereci. Daha fazla olursa, müzakere kolayca kafa karışıklığına maruz kalabilir, bu da faili hayal kırıklığına uğratıp kızdırabilir ve tüm sürecin çökmesine neden olabilir.*

Arayan kişi alaycı bir şekilde "Bunu neden yapıyorum?" diye tekrarladı. "Benden işini senin için yapmamı mı istiyorsun Yüzbaşı Blake?"

Hunter ona hafifçe başını salladı.

Kaptan sessiz kaldı.

Kamera yukarı doğru kaydırmaya devam etti.

Hunter yine kaşlarını çatarak ekrana baktı, bir şey ilgisini çekmişti.

İlk fark ettiği şey, konumun önceki iki kurbanın yayınının yapıldığı yerden farklı olduğuydu. Arkada tuğla duvar yoktu ve oda daha büyük, çok daha büyük görünüyordu. Sonra başka bir şey dikkatini çekti; kamera hareketi. Bunun nedenini anlaması birkaç saniyesini aldı. Garcia'ya baktı ve birkaç kelime söyledi.

Garcia onları anlayamadı, başını salladı ve yaklaştı.

"Uzaktan kumandalı bir kamera." Hunter bu sefer fısıldadı.

“Ne?” Garcia ve Yüzbaşı Blake kararsız görünüyorlardı.

Hunter telefonundaki 'sessiz' tuşuna bastı. Hunter, "Kameranın yakınlaştırma ve etrafta gezinme şekli" diye açıkladı. 'Çok yavaş, çok istikrarlı. Bunu elle yapmayı denediğinizde bu kadar yumuşak ve sürekli bir hareket elde etmenize imkan yok.'

Garcia ve Yüzbaşı Blake tekrar ekrana baktılar.

Hunter, "Uzaktan kontrol ediyor" dedi. “Orada olmayabilir bile.”

“Yani?” Yüzbaşı Blake karşılık verdi. “Ne fark eder ki?” Hunter omuz silkti.

Ekranda kameranın hareketi durdu ve Hunter'ın ofisindeki herkes kaskatı kesildi. Kurbanın birkaç metre yukarısında asılı duran derme çatma ortaçağ işkence aleti, insan yapımı bir beton levhaydı. Yaklaşık bir buçuk fit kalınlığında, dört fit genişliğinde ve yaklaşık altı buçuk fit uzunluğunda görünüyordu. Kaya kolayca bir tonun üzerinde ağırlığa sahipti. Levhanın üst yüzeyine yerleştirilmiş on metal kancaya tutturulmuş çok kalın zincirlerle yerinde tutuluyordu. En tepedeki zincirlerin neye bağlı olduğunu göremediler.

Arayan kişi kıkırdayarak, "Sanırım resim artık tamamlandı" dedi. ‘Ama burada yarattığım şeyin güzelliği... . . Onu tamamen ezmek zorunda değilim
bir kere. O beton taşı yavaş yavaş masaya indirebiliyorum, vücudunu dev bir mengene gibi yavaşça sıkıştırabiliyorum, ta ki bütün kemikleri kırılana kadar.” Hunter bir değişiklik olacağını biliyordu. Raf aslında bir ortaçağdı *işkence* cihaz, yürütme cihazı değil. Asıl amacı şuydu: *yavaşça* Bir itiraf almak veya bilgi almak için bir kişinin uzuvlarını germek. Sebep olduğu acı o kadar şiddetliydi ki itiraf genellikle çok çabuk gelirdi ve esneme sadece birkaç saniye sonra dururdu. Ancak silindirler durdurulmazsa, vücut eninde sonunda parçalanacaktı;

genellikle kollar kişinin gövdesinden kopacaktı. Ölüm yakında kan kaybından gelecektir. Ancak kurban ölmeden önce çok büyük acı çekecektir. Birini devasa bir beton blokla ezerek öldürmek, raf gibi bir işkence aleti kullanmakla karşılaştırıldığında nispeten acısızdı ve çok ama çok hızlıydı. Bu katil bunun olmasına kesinlikle izin vermez.

Artık protokol ve kuralları umursamayan Yüzbaşı Blake, "Seni orospu çocuğu," diye bağırdı.

Arayanın yanıtı neşe dolu bir kahkahaydı. 'Sanırım gösteriye başlamamızın zamanı geldi. Eğlence.'

Hat kesildi.

Ekranda her iki oylama düğmesi de etkinleştirildi ve sol alt köşede bir dijital saat geri sayıma başladı: 10:00, 9:59, 9:58. . .

Yetmiş Üç

Polis İdari Binasının birinci katındaki Operasyon Ofisi'nde Desiree ve Seth bilgisayar monitörlerine yapışık bir halde olup bitenleri izliyorlardı. *pickadeath.com*. Kendi katındaki diğer herkes gibi onlar da gözlerine inanamadılar.

'Tatlı Tanrım ve Yarattıkları!' dedi Desiree, haç çıkarıp boynundaki zincirdeki minik altın haçı öperek. 'O zavallı adamı öldüresiye ezip öldürmesi mi, yoksa kollarını ve bacaklarını bir böcek gibi vücudundan ayırması mı gerekiyor, insanların oy vermesini mi istiyor?'

"On dakikada on bin oy mu?" diye yanıtladı Seth. 'Her oyun aynı ölüm yöntemine gitmeyeceğini düşündüğünüzde bu çok fazla oy demektir.' 'Yani, eğer süre biterse,' diye geri döndü Desiree, 've bu katilin on bin oy alamayacağını düşünüyorsunuz.' Sözünü tutup bu adamın gitmesine izin mi vereceksiniz?'

Seth sadece omuz silkti.

Seth ve Desiree'nin yaptığı tek şey bilgisayar monitörlerinden gelişen olayları izlemek değildi. Ayrıca katilin Hunter'ın masasına yaptığı çağrıyı kaydetmek ve takip etmekten de sorumlu olanlar

onlardı.

İlk öğrendikleri şey, aramanın cep telefonundan geldiğiydi. Hemen servis sağlayıcıdan telefonun GPS koordinatlarını sorgulamak için bir uygulama kullandılar.

Hiç bir şey.

GPS değil.

Arayan kişi ya eski bir telefon kullanıyordu ya da GPS çipini devre dışı bırakmıştı.

Desiree ve Seth anında, genellikle birkaç dakika süren ve iki ana faktöre bağlı olan çok daha hantal ve zahmetli bir süreç olan cep telefonu üçgenleme işlemine geçtiler. Birincisi, telefonun tüm süreç boyunca aktif kalması gerekir. Arayan kişi telefonu kapatıp kapattıysa üçgenleme işlemi başarısız oldu. İkincisi, telefon aynı üçgenleme bölgesinde kalmalıdır. Arayan kişi mobil ise ve başka bir yere taşınmışsa
Üç üçgen kuleden herhangi birinin menzili bozulduğunda süreç çöktü ve yeniden sıfırdan başlatılması gerekti.

Ama şu ana kadar çok iyi.

Arayan kişi hala hattaydı ve hiçbir yere hareket ediyormuş gibi görünmüyordu. Eğer telefonda biraz daha kalırsa muhtemelen bir yer bulabilirlerdi. Ancak ne Desiree ne de Seth bu ihtimale pek fazla heyecan göstermiyordu. İkisi de aynı failin Hunter'a yaptığı önceki iki aramada çalışmışlardı. Los Angeles'ın her yerinde çağrıları nasıl ustalıkla geri çevirdiğini ve LAPD'ye güldüğünü görmüşlerdi. Bu failin olmadığı bir şey varsa o da 'aptal'dı. Tıpkı önceki iki arama gibi bu aramanın da kaydedileceğini ve takip edileceğini çok iyi biliyordu.

Seth'in masasındaki iki bilgisayardan biri, üçgenleme sürecinin sona erdiğini belirten bir kez bip sesi çıkardı. Seth ve Desiree son koordinatlara fazla dikkat etmeden yüzlerini monitöre döndüler. İlk çağrıda yaptığı gibi, arayan kişinin konumu farklı bir noktaya göndermesiyle üçgenlenmiş konumun hızla değişmesini bekliyorlardı.

Bu olmadı.

On, yirmi, otuz saniye geçti ve konum aynı kaldı. Seth klavyesinin üzerine eğilerek, Şaka yapıyorsun, diye fısıldadı. Ancak o zaman

Desiree ile birlikte yapılan telefon görüşmesinin koordinatlarını kontrol ettiler. 'Aman Tanrım.'

Yetmiş Dört

“Bu gerçek mi?” diye sordu Yüzbaşı Blake, inanamayan gözlerini Hunter'ın masasındaki bilgisayar monitörüne sabitleyerek.

Ekranın sol alt köşesindeki dijital saatin on dakikadan geriye doğru saymaya başlamasının üzerinden altmış saniyeden az bir süre geçmişti. EZME: 1011.

ESNEME: 1089.

“Bir dakika bile geçmedi ve iki binden fazla kişi oy mu verdi?” Yüzbaşı Blake sonunda Hunter'a baktı.

Hunter, "Muhtemelen yine birkaç büyük sosyal ağ sitesine bağlantı yerleştirmiştir," diye yanıtladı.

'O var.' Zar zor duyulabilen yorum Garcia'nın Hunter'ın masasındaki cep telefonundan geldi. Michelle Kelly hâlâ hattaydı.

Garcia aramayı hızla hoparlör moduna geçirdi. "Bunu tekrarlayabilir misin Michelle?"

'Dedim ki o *sahip olmak* birçok önemli sosyal ağ sitesine bağlantılar yerleştirdik. Bir dakika geçti ve site, klavye tıklamalarıyla noktalanan hızlı bir duraklama oldu, yaklaşık dört bin tıklama aldı ve oran her saniye artıyor.'

Kaptan Blake, "Bu gerçekten mükemmel" dedi. 'FBI Siber Suçlar Bölümü'nün bu konuda yapabileceği bir şey var mı?'

Michelle "Zaten elimizden geleni yapıyoruz" dedi. “Ama bu adam yapabileceğimiz her hareketi önceden tahmin etmiş gibi görünüyor. Hangi yöne dönersek dönelim, duvara çarpıyoruz.'

Hunter, “Sen ve Harry bunu kaydediyor musunuz?” diye sordu.

Michelle, "Harry burada değil" dedi. ‘Ama evet, her saniyesini kaydediyorum.’

SAAT: 7:48, 7:47, 7:46. . .

EZME: 3339.

ESNEK: 3351.

Yüzbaşı Blake'in cep telefonu ceketinin cebinde titredi. Uzanıp arayanın görüntü penceresini kontrol etti - Los Angeles belediye başkanı. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyordu. Aramayı reddetti ve telefonu cebine koydu. Şu anda anlamsız bir tartışmaya ayıracak vakti yoktu. Belediye başkanıyla kendi zamanı gelince ilgilenecekti.

Garcia masasından bir adım geri çekildi ve yere ve ekrandan uzağa bakmadan önce gergin bir şekilde yüzünü ovuşturdu. Hunter neredeyse düşüncelerini okuyabiliyordu. Dün yaşananlardan sonra Garcia'nın bilinçaltı, onun için akla gelebilecek en kötü senaryoyu öne sürmekten kendini alamadı ve ekranda gördükleri adamı karısı Anna ile değiştirdi.

Garcia bu düşünceyi aklından çıkarmaya çalışarak hızla başını salladı. Bir iki dakikalığına kalbinin hızlı atışını sakinleştirmeye çalıştı, atış hızının yavaşça sakinleşmesini bekledi. Bunu yaptığında gözleri ekrana döndü.

Yüzbaşı Blake de huzursuzlanmaya başlamıştı. Oy verme sürecini parmağınızı bile kıpırdatmadan izlemenin çaresizliği, odanın içindeki havayı sarin gazı saldırısı gibi kirletiyordu.

'On binin üzerinde tıklama.' Michelle'in söylediğini hepsi duydu.

'Viral yayılıyor.' SAAT: 6:11, 6:10, 6:09. . .

EZME: 5566.

ESNEK: 5601.

Yüzbaşı Blake, "Bu olamaz" dedi.

Hunter'ın masasındaki telefon tekrar çaldı; dahili arama. Alıcıyı yuvasından çıkardı.

'Dedektif Hunter, ben Operasyonlardan Seth Reid. Buna inanmayacaksın ama arayanın konumuna dair bir iz bulduk.” Seth yanılıyordu: Şu anda Hunter her şeye inanırdı. Aramayı hoparlör moduna aldı. 'Çağrıyı başlatacak sabit bir yeriniz var mı?'

'Bu doğru. Arayan kişi hatta yeterince uzun süre kaldı ve bu sefer aramayı şehrin her yerine yanıtlamadı.'

Hunter ve Garcia kaşlarını çattı. Bu katil böyle bir hata yapmaz.

"Lanetleneceğim," dedi Yüzbaşı Blake, Garcia'nın masasındaki

telefona uzanarak, gerekirse tüm LAPD'yi toplamaya hazır halde. 'Ne olmuş *öyle* yer?'

‘Eh, olay bu. . dedi Seth. 'Batı 1. Cadde'de, 100 numara civarında bir yerde.'

Hunter, Garcia ve Yüzbaşı Blake aynı anda "Ne?" dediler, herkes Hunter'ın masasındaki hoparlöre doğru döndü. ‘Bu bina *öyle* 100 numara Batı 1. Cadde, dedi Yüzbaşı Blake, Garcia'nın telefonunu yerine koyarken. “Bana Polis İdare Binasının hemen dışından aradığını mı söylüyorsun?”

"Evet" diye yanıtladı Seth. 'Bu *Kesinlikle* sana ne söylüyorum?'

Yetmiş Beş

‘Hey, Spinner, gel de şuna bir bak.’ Tim, akıllı telefonunun ekranına iri gözlerle bakarken en yakın arkadaşını yanına çağırdı.

Tim on altı, Spinner ise on yedi yaşındaydı. İkisi de Glendale Lisesi öğrencisiydi ve her gün okuldan sonra yaptıkları gibi Verdugo Park'taki paten rampalarında hareket alıştırmaları yapıyorlardı.

Spinner, arkadaşıyla yüzleşmek için 180 dönüş yapmadan önce tahtasını tekmeledi. Tim mola veriyordu ve bindikleri böbrek havuzunun kenarında oturuyordu.

'Lanet olsun ahbap, yine telefonda mısın?' diye seslendi ve başını salladı. 'Daha fazla kaymanız ve daha az Tweetlemeniz gerekiyor. Ne dediğimi biliyor musun? Bu arada ne var?'

'Gelip kontrol etmelisin kardeşim. Bu tam anlamıyla iğrenç.' Spinner durakladı ve parkta onlarla birlikte takılan Glendale Lisesi'nden başka bir öğrenci olan Jenny'ye baktı. O da paten kaymayı seviyordu ama Tim ve Spinner'ın yarısı kadar iyi olmak için daha kat etmesi gereken uzun bir yol vardı. Hem Spinner hem de Jenny tahtalarını kaldırıp Tim'e yaklaştılar. “Bu yeni bir hamle mi?” diye sordu Spinner.

“Hayır dostum.” Tim başını salladı. "Sana şu çılgın web sitesinden -picadeath.com- bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

“Söylediğin film dublör müydü?” dedi Jenny.

Tim, “Evet ama birkaç gün önce gazeteyi gördünüz değil mi?” diye yanıtladı. 'Bu bir numara değildi kardeşim. Bu saçmalık gerçekti. Çılgın bir herif o kadını internette canlı olarak öldürdü.'

Spinner, "Belki de kaltak bunu hak etmiştir" yorumunu yaptı.

Jenny onun omzuna yumruk attı. 'Aptallık etme, Spinner. Bu söylenecek korkunç bir şey.'

Spinner omuz silkti. "Sadece söylüyorum."

"Her neyse," Tim elini salladı ve konuşmalarını kısa kesti. 'Az önce Mel'den bir Tweet aldım. Site tekrar yayında kardeşim. Şu saçmalığa bir bakın.' Tim onlara akıllı telefonunu gösterdi.

Spinner ve Jenny aynı anda ekrana kaşlarını çatarak baktılar. “Lanet olsun, bu saçmalık gerçek mi?” diye sordu Spinner, gözleri parlayarak. "Dediğim gibi," diye yanıtladı Tim. 'Geçen sefer çok gerçekti. Yani bence – evet kardeşim, bu şeyler oluyor. Adamın biri ölecek.'

Jenny tiksinmiş bir ifade takındı. 'Siz çocuklar, bu çok iğrenç. Zavallı bir adamın öldürülmesini internet üzerinden canlı izleyecek misin?'

Spinner, "Evet," dedi. 'Ve neden şikayet ettiğini bilmiyorum. Televizyondaki bütün o saçma realite şovlarını izliyorsun.'

Jenny, "Bu kıyaslanamaz bile, Spinner," diye karşılık verdi.

'Bunun olmadığına bahse girerim. Bu hepsini altüst ediyor. Bunu aramalılar *Amerikan Ölü İdolü.*'

"Bu hoşuma gitti" dedi Tim.

Jenny sinirlenerek, "Eh, izlemiyorum" dedi ve tahtasına atlayıp havuza geri döndü.

“Oy verdin mi?” diye sordu Spinner, Jenny hakkında pek

endişe duymuyordu. 'Henüz değil.'

"Pekala, bana bir saniye ver," dedi Spinner, cebine telefonunu çıkararak. 'Tamam, bana adresi ver ve bu enayi pişirelim.'

Yetmiş Altı

Hunter ve Garcia'nın ofisindeki pencere Polis İdare Binasının batı tarafındaki South Spring Caddesi'ne baksa da odadaki herkes içgüdüsel olarak ona doğru döndü.

Yüzbaşı Blake, "Benimle dalga geçiyor olmalısın" dedi. ‘Şu anda tüm bunları yayınlarken bu nasıl mümkün olabilir?’

Hunter, "Çünkü kamerayı ve diğer her şeyi uzaktan kontrol ediyor" diye yanıtladı. "İşte böyle."

Kaptan bir süre düşündü. "Orospu çocuğu," diye mırıldandı. "Parkta mı?" diye sordu Seth'e.

City Hall Park veya birçok kişi tarafından adlandırıldığı şekliyle South Lawn, ünlü Los Angeles Belediye Binası binasının önündeki yoğun ağaç örtüsünün gölgelediği 1,7 dönümlük yeşil bir park alanıdır. PAB girişinin hemen karşısındaki Batı 1. Cadde üzerinde yer almaktadır.

"Olabilir," diye itiraf etti Seth. 'Üçgenleme kullanmak zorundaydık' diye açıkladı, 'bu, kullandığı telefonun GPS çipi taşıması kadar doğru değil. Ancak o zaman bile, Los Angeles şehir merkezinden bahsettiğimiz için üçgenleme doğruluğu, şehir dışından bir yerden arama yapmasına göre çok daha iyi; bunu yalnızca elli ila yüz metrelik bir alana daralttık.'

“Peki o bölge PAB'ın hemen dışında mı?” diye sordu Yüzbaşı Blake, hâlâ şüpheyle.

"Bu doğru," diye bir kez daha onayladı Seth.

"Tamam, teşekkür ederim" dedi kaptan ve aceleyle Garcia'nın masasındaki telefona tekrar uzandı.

Hunter, “Ne yapacaksın Kaptan?” diye sordu.

'Bulabildiğim herkesi oraya çağırın. Ne düşünüyorsun?'

“Peki onlardan ne yapmalarını isteyeceksiniz?” Garcia bu sefer. ‘Cep telefonu taşıyan her erkek tutuklanacak mı?’

Durdu, gözleri Garcia'dan Hunter'a kaydı. ‘Bundan sorumlu olan psikopat ön kapımızın hemen dışında.’

bilgisayar ekranı. ‘Burada oturup hiçbir şey

yapmamamı mı istiyorsun?’ SAAT: 4:41, 4:40, 4:39.

. .

EZME: 8155.

ESNEK: 8146.

‘O muhtemelen *öyleydi* Görüşme sırasında oradaydı,” diye itiraf etti Garcia. Yeterince kibirli ve bu tür oyunlar oynamak onu güçlendiriyor ama eminim artık çoktan gitmiştir, Kaptan. Aramayı takip edeceğimizi biliyordu. Ve başarılı olmamızın tek nedeni onun bunu yapmamızı istemesiydi. Bunların hepsi planlanmış.”

Hunter, "Carlos haklı Kaptan," diye onayladı. 'PAB'ın hemen dışından aradığını bilmemizi istedi ve eminim ki aramasını üçgenlememizin ne kadar süreceğini tam olarak biliyordu.'

Garcia, "Bağlantıyı keseli neredeyse altı dakika oldu" dedi. ‘Muhtemelen şu anda buradan kilometrelerce uzaktadır.’

Hunter, "Öyle olacağını sanmıyorum," diye karşı çıktı. 'Çok uzakta olacağını sanmıyorum.'

Yüzbaşı Blake sadece ona baktı.

'Carlos'un dediği gibi' diye açıkladı, 'çok kibirli ve bu kedi fare oyunu onu çok heyecanlandırıyor. Bizimle dalga geçmek ve oyununu biraz daha zorlayıcı ve eğlenceli hale getirmek için kapımıza kadar geldi. . . en azından onun için. Küçük şakasına nasıl tepki vereceğimizi görmek isteyecektir. Yakın bir yerden Batı 1. Caddeyi ve Güney Çimenliğini gözlemleyecek. . Hunter bir şeyi düşünerek durakladı. İkinci kurbanın yatak odasının hatırası ve perdelerin arkasındaki cam duvarda buldukları şey aklına geliyor. 'Hayır, durun, yanılıyorum' dedi. 'Sadece nasıl tepki vereceğimizi görmek için gözlemlemeyecek. Onu bulup bulamayacağımızı görmek için gözlem yapacak.”

Yüzbaşı Blake'in alnı kırıştı. 'Neyi buldun?'

Hunter, "Bir tür ipucu," dedi. 'Çünkü o böyle oynamayı seviyor.' Kaptan Blake, Garcia'nın masasındaki telefonu bir kez daha aldı, dahili bir dahili numarayı çevirdi ve hattan aşağıya komutlar vermeye başladı. Hunter, "Onlara parkı ve PAB'ı çevreleyen yolları kontrol etmelerini söyleyin Kaptan," dedi. ‘Onlara her yere bakmalarını söyleyin; çöp kutuları, park bankları, çiçek tarhları, sokak olukları, her

şey.’

SAAT: 3:15, 3:14, 3:13. . .

EZME: 9199.

ESNEK: 9180.

Ekrandaki kamera ahşap masaya bağlı adamı yakınlaştırdı. Yüzüne kazınan korku sanki bir şey almış gibi on kat artmıştı. bir çeşit uyarıydı ya da sadece zamanının dolmak üzere olduğunu hissetmişti. İnsanın bir duyusundan mahrum kalması durumunda diğer duyularının aşırı duyarlılaşarak bunu telafi ettiği kanıtlanmış bir gerçekti. Belki de süper bir adrenalin akışıyla birlikte ona yeni bir güç dalgası veren şey buydu ve birdenbire hayata sıçradı, bir kez daha sınırlamalarına karşı savaşarak, olabildiğince sert bir şekilde çekiştirerek, çekerek, sallayarak ve tekme atarak hayata döndü. olabilir. Hepsi bir hiç uğrunaydı. Deri kayışlar çok iyi sabitlenmişti, zincirler ise çok güçlüydü. Hiç kimse fiziksel olarak ne kadar sağlıklı veya güçlü olursa olsun o işkence masasından kaçabilecek kadar güçlü olamazdı.

Adamın yeni kavgası başladığı gibi aniden sona erdi. Geriye kalan azıcık gücü de artık vücudundan tamamen çekilmişti. Tüm umutları ve duaları onu terk etmişti.

Kimse gelmiyordu. Son dakika mucizesi olmayacaktı. 'İnsanlar neden hâlâ oy veriyor?' Yüzbaşı Blake soruyu ağzından kaçırdı, gerçekten şaşkına dönmüştü. 'Herkes bunun artık bir oyun ya da bir filmin tanıtım gösterisi olmadığını biliyor. Bu gerçek. Gazeteler herkesin bunu bilmesini sağladı.” Ekranı işaret etti. 'Ölecek. Sahte değil. Hile yok. Hepsi bunu biliyor ve hala oy veriyorlar. . . Neden?" Çünkü bugün içinde yaşadığımız çılgın gerçeklik bu, Kaptan,' dedi Hunter. 'Kimsenin umrunda değil. İnsanlar kendi *mutlu tokat*veya çete dövüşü videolarını YouTube'a yükleyebilirsiniz ve yüzbinlerce tıklama alır. Ne kadar şiddetli olursa o kadar iyi. Ve insanlar daha fazlası için yalvarıyorlar. Onlara gerçek şiddeti veriyorsunuz - sahnelenmemiş, aktör yok, sahte değil - ve orada insanların sevinçten zıplamasını sağlayacaksınız. Bunu bir "realite şovuna" çevirirsiniz ve insanlara oy vererek katılma şansı verirsiniz ve milyonlarca kişi sizi izliyor, sırf sırf sırf sırf bu yüzden o düğmeye tıklamak için can atıyor olacak. Katil

bunu biliyor. Arkasındaki psikolojiyi biliyor. İçinde yaşadığımız çılgın toplumu biliyor. Bu yüzden kendine bu kadar güveniyor. Bu, kaybedemeyeceğini bildiği bir oyun; televizyonda her gün gördüğümüz kazanma formülü."

Kamera adamın yüzüne yakınlaştı. Ağlayan gözleri daha da hüzünlendi. İçlerinde başka hiçbir şey yoktu. Bittiğini biliyordu. Kaptanın cebindeki cep telefonu bir kez daha titredi. Bu sefer ona bakmadı bile, çınlamasına izin verdi.

SAAT: 2:04, 2:03, 2:02. . .

EZME: 9969.

ESNEK: 9965.

Tam sessizlik.

SAAT: 1:49, 1:48, 1:47. . .

EZME: 9995.

ESNEK: 9995.

Herkes nefesini tuttu. . .

. 10.000.

Yetmiş Yedi

Bilgisayar monitörlerinde sanki yayın kamerası kapatılmış gibi tüm görüntü siyaha döndü. Bir saniye sonra, karanlık ekranın ortasında daha büyük, kan kırmızısı bir şekilde STRETCH kelimesi yeniden belirdi ve hemen ardından 10.000 sayısı geldi.

Hunter'ın ofisindeki herkes şaşkına dönmüştü.

Yanıp sönen kelime ve sayı silinirken, ahşap masaya bağlanan adamın görüntüleri yeniden belirdi. Bu sefer ekranda dikkati dağıtan başka hiçbir şey yoktu; ne düğme, ne kelime, ne de rakam; hiçbir şey.

Kamera uzaklaştırılarak bir kez daha tüm izleyicilerin dört deri kayış ve zincirlerin bir kısmıyla birlikte adamın uzatılmış vücudunun tamamını görmesine olanak tanıdı.

Yüzbaşı Blake sanki dua edecekmiş gibi iki elini de yüzüne

götürüp burnunun ve ağzının üzerine götürdü ama dudaklarından tek kelime çıkmadı. Aniden her iki dedektifin masasındaki bilgisayar hoparlörlerinden metal sürtünmeli mekanik bir ses patladı ve odaya bir korku dalgası yaydı. Silindirler etkinleştirildi.

Kaptan, “Ne oluyor?” diye ağzından kaçırdı.

Hunter, "Kameranın mikrofonunu etkinleştirdi" dedi, göğsünde kalp atışlarının hızlandığını hissederek. “Öldüğünü duymamızı istiyor.” Odadaki gerilim, adamın ilk acı verici çığlığıyla delinmiş, yalnızca ağzının etrafındaki sıkı tıkaçla bastırılmıştı. Herkesin omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Hâlâ telefonda olan Michelle, "Bunu izleyen çeyrek milyondan fazla izleyici var" dedi. Sesi öfkeli bir üzüntüyle gizlenmişti.

Yüzbaşı Blake ona, “Bu yayını karıştırmanın bir yolu yok mu?” diye sordu.

Yenilgiye uğramış Michelle, "Keşke olsaydı" diye yanıtladı.

Adam bu kez kelimeleri toparlamaya çalışarak tekrar çığlık attı ama yaşadığı öğürme ve dayanılmaz acı, yapmaya çalıştığı şeyin gerçekleşmesine neden oldu.

çözülemez diyor. Ağzının kenarlarından tükürük ve kan fışkırdı, ince kırmızı bir sis oluşturdu, sonra tekrar yüzüne, boynuna ve göğsüne sıçradı.

Adam refleks olarak boynunu gidebildiği kadar uzattı, sanki bu kollarına ve bacaklarına fazladan bir veya iki santimetre kazandıracak ve kısa bir an için de olsa acısını dindirecekmiş gibi. İşe yaramadı. Acı artık vücudundaki her kasın her teline ulaşmıştı. Yakında bu lifler insanın dayanamayacağı kadar esneyecek ve bu da kasılma yeteneklerini kaybetmelerine neden olacak ve onları tamamen etkisiz hale getirecek. Bundan sonra, lifler yavaş yavaş yırtılmaya başlayacak, kasları birçok yönden ve yerden yırtılacak ve vücudunu hayal edilemeyecek bir acıya boğacaktı.

Adamın gözleri tekrar kafasının içine döndü ve göz kapakları bir iki saniye boyunca kelebek kanatları gibi titreşti. Bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu ama bunun yerine birkaç kez şiddetli bir şekilde öksürdükten sonra başını bir tarafa atıp kusmaya başladı.

Yüzbaşı Blake başka tarafa baktı.

Hunter yumruklarını sıktı.

Adamın çıkardığı bir sonraki ses çığlıktan ziyade herkesin kulak zarına saplanan gırtlaktan gelen bir çığlıktı.

Garcia endişeyle elini yüzüne götürdü, yarısı alnını ovuşturdu, yarısı gözlerini korudu. Bilinçaltı zihni bir kez daha onunla oynuyordu.

POP! POP!

Bunu arka arkaya iki farklı patlama sesi izledi. Hunter'ın çenesi kasıldı ve bir anlığına gözlerini yavaşça kapattı. Bu patlama seslerinin kıkırdakların, bağların ve hatta belki de tendonların kırılma sesi olduğunu biliyordu. Çok geçmeden kemiklerin kırılmasının acı verici sesini duyacaklardı.

Adamın gözleri geri döndü ama artık odaklanmıyorlardı, sanki kendisine ilaç verilmiş gibi çılgınca geziniyordu.

Deri kayışlar artık adamın derisini ve etini derinden kesiyordu; bileklerinden kan damlıyor, ön kollarında ince kırmızı damarlar çiziyordu. Ayakları da kayışların ayak bileklerine battığı yerden kanla kaplanmıştı.

Bir sonraki duydukları ses kemik kırılmalarıydı.

'Aman Tanrım! Hayır.' Hepsi Michelle'in telefonda yalvardığını duydu. Adamın koltuk altlarının etrafındaki deri yırtılmaya başlamıştı.

Yüzbaşı Blake gözlerini ekrandan ayırmadı ama ellerini kulaklarının üstüne koydu. Daha ne kadar dayanabileceğinden emin değildi.

Mekanik silindirler deri ve kasların oluşturduğu direncin üstesinden gelmek için daha fazla çalışmaya başladıkça, öğütme sesleri daha yüksek, daha delici hale geldi; tıpkı bir ofis kağıt öğütücünün çok fazla kağıdı çiğnemeye çalışması gibi.

Adam yeniden çığlık atacakmış gibi yaptı ama içinde artık güç kalmamıştı, ciğerlerinde hava kalmamıştı, ses tellerinde ses kalmamıştı. . . artık verecek can yok. Başı bir yana düştü ve göz kapakları kapanmadan bir milisaniye önce gözleri tekrar kafasının içinde kayboldu. Vücudu birkaç kez sarsıldı ve o zaman gerçekten koltuk altlarından kan damlamaya başladı, insan yapımı askı nihayet kollarını vücudundan ayırmaya başladı.

Silindirlerin uyguladığı basıncın, üst kollardaki ana kan damarı olan brakiyal arteri kırarak büyük kan kaybına yol açması artık sadece birkaç saniye sürecekti.

Hepsi olup biteni izledi.

Adamın bir zamanlar kollarının bulunduğu gövdesinden inanılmaz bir hız ve baskıyla kan fışkırdı.

Kolsuz adam birkaç kez kıvrandı ve seğirdi ama her biri bir öncekinden daha az kararsızdı, ta ki hareketsiz kalana kadar.

Üç saniye sonra web sitesi çevrimdışı oldu.

Yetmiş sekiz

üzerinden neredeyse bir saat geçmişti *pickadeath.com* çevrimdışı olmuştu. Yüzbaşı Blake ofisine geri döndü. Zamanının çoğunu Los Angeles belediye başkanı, polis şefi ve Kaliforniya valisiyle telefonda konuşarak geçirmişti. Herkes cevap istiyordu ama onun sahip olduğu tek şey daha fazla soruydu.

Basının LAPD Medya İlişkileri Ofisi'ni yüzlerce soru ve röportaj talebiyle bombardımana tutması şaşırtıcı değil. Yüzbaşı Blake hâlâ bir basın toplantısı planlamayı reddediyordu çünkü ne olacağını tam olarak biliyordu. Odanın her köşesinden onlara sorular ve yorumlar yağıyordu; bazıları meydan okurcasına, bazıları öfkeli ama hepsi LAPD ve Cinayet Özel Bölümü'nün şu ana kadar başardıklarıyla alaycıydı. Kaptan henüz hiçbir şeye cevap veremeyeceklerini biliyordu ve bu da basının çabalarını eleştirmesine ve hikayeyi daha da sansasyonel hale getirmesine neden olurdu. Hayır, şimdilik hâlâ soru yok.

Bunun yerine LAPD Medya İlişkileri Ofisi basına yeni bir açıklama yayınlayacak. Açıklamada soruşturmanın ilerleyişi hakkında hiçbir şey açıklanmayacak. Bunun ardındaki gerçek amaç, basın ve medyadan son kurbanın kimliğine yönelik bir çağrı başlatılması konusunda işbirliği yapmalarını istemekti. Açıklamaya, kurbanın yayının ilk bölümünden çekilmiş, her gazeteden bu fotoğrafın çıktısını

almasını ve her TV kanalından bunu mümkün olan en kısa sürede yayınlamasını isteyen bir portre fotoğrafı eşlik edecek. Dışarıdaki birinin onun kim olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Yetmiş Dokuz

Yayın bittikten hemen sonra Garcia, Anna'yı iş yerinden aradı. İyi gidiyordu. Az önce ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama yakında öğreneceğini biliyordu. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sadece onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu. Karısıyla olan görüşmeyi kestikten sonra Garcia tuvalete gitti, kendini bir bölmeye kilitledi ve sessizce kustu.

Hunter masasında oturdu ve midesi mide bulantısıyla ve neredeyse kontrol edilemeyen hastalanma arzusuyla savaşırken, düşüncelerini toparlamak için elinden geleni yaptı. Yayın kaydının tamamını tekrar, muhtemelen birkaç kez izlemesi gerektiğini biliyordu ama henüz bunu yapmaya cesaret edemedi. Şu anda asıl ihtiyacı olan şey o ofisten çıkmaktı.

İki dakika sonra o ve Garcia aşağıda Belediye Binası Parkını ve PAB'ı çevreleyen sokakları araştırmaktan sorumlu kıdemli çavuşla konuşuyorlardı.

Kendisine verilen 'çöp arama' görevinden açıkça rahatsız olan çavuş, 'Şimdiye kadar çöp topladık' dedi. Bütün gün ön büro görevindeydi ve elli dakikadan az bir süre önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Sarmalayıcılar, her türlüsü," diye devam etti, ses tonu alaycı olmaktan bir adım uzaktı. 'Hamburgerler, sandviçler, şekerlemeler, Twinkies; adını siz koyun, bizde var. Ayrıca kamyonlar dolusu teneke kutumuz, şişemiz ve kağıt kahve fincanlarımız da var."

Hunter çavuşu dinliyordu ama gözleri parkta, sokaklarda ve onu çevreleyen tüm binalarda geziniyordu. Katilin hâlâ yakınlarda olacağından emindi. Bu katil, polis idare binasının hemen dışından arama yapmak ve belki de LAPD'nin bulması için arkasında bir şey bırakmak gibi cüretkar bir numaranın sonucunun tadını çıkarmadan,

öylece çekip gidecek kadar yaptığı işten gurur duyuyordu. Psikopat olsun ya da olmasın, bu onun tatmin duygusuna hitap ederdi. Bu, bir kişinin uzun süre yarattığı veya seçtiği bir hediyeyle başka birini şaşırtması ile aynı prensibi izler. Gerçek tatmin, birinin hediye paketini açarken verdiği tepkiyi gözlemlemekten gelir.

*Evet*Hunter, diye düşündü, *bu katil gözlemleyecek. Yakında olacak. Buna hiç şüphe yok. Ama nerede?*

Hunter'ın gözleri aramaya devam etti ama yoğun saat daha yeni başlamıştı. Kalabalık insan işten çıkıp evlerine dönüyordu. Sokaklarda ve parkta çok fazla insan vardı, bölgeyi çevreleyen çok fazla kamu binası vardı, birisinin şüphelenmeden veya fark edilmeden parkı kolayca gözlemleyebileceği çok fazla yer vardı. Katil, Los Angeles şehir merkezinde, aklındaki şey için Belediye Binası Parkı'ndan daha iyi bir yer bulamazdı. PAB'ın hemen karşısında yer alması mükemmel bir bonustu.

Çavuş pantolonunun cebinden bir mendil çıkarıp terli alnına sildi. “En ufak çöp parçasını bile delil torbalarına koyuyoruz ve nedenini biliyor musun?” Bir cevap bekleyecek havasında değildi. "Çünkü kimse bize burada ne aramamız gerektiğini söylemedi ve eğer o şey bir sakız ambalajıysa ve onu kaçırırsak, bu *Benim* ve bu saçmalık yüzünden emeklilik maaşımı kaybetmeyeceğim. Siz istiyorsanız, bunu kendi zamanınızda halledebilirsiniz. İyi şanslar.”

Çavuşun kalın belindeki kemere tutturulmuş olan radyo, ince bir ses gelmeden önce yüksek sesle çatırdadı.

'Hımm. . . Çavuş, sanırım buldum. . HISS, HISS. '. . . Burada.'

Çavuş "konuş" tuşuna basarak telsizi kemerinden çıkardı. 'Bu olumsuz, memur bey. On-bir. Bunu tekrarlamak zorunda kalacaksın.' Her iki dedektif de 10-1'in polisin "kötü karşılama" anlamına gelen on kodu olduğunu biliyordu. Daha fazla radyo çıtırtısı.

Çavuş Hunter ve Garcia'nın diğer tarafına geçti. *"Burada bir şey bulduğumu düşündüğümü söyledim, Çavuş."* memur geri geldi. Bu seferki karşılama çok daha netti.

Çavuş refleks olarak mesajı duyup duymadıklarını kontrol etmek için her iki dedektife de baktı.

Yapmışlardı.

Çavuş, "Pekala, kahrolurum" diye yanıtladı. 'Neyin var?'

“Pek emin değilim, Çavuş.”

Tamam o zaman. Neredesin?'

‘Parkın kuzeydoğu köşesi, çöp kutusunun yanında.’

Hunter, Garcia ve çavuş dönüp o yöne baktılar. Tam o sırada Frank Putman su kaynağının yanında duruyorlardı.
parkın merkezi, kuzeydoğu köşesinden pek uzakta değil. Bir çöp kutusunun yanında duran genç bir memurun onlara el salladığını görebiliyorlardı. Hızla yanlarına yürüdüler.

Memur yirmili yaşlarının başındaydı ve polis akademisinden yeni mezun olmuş gibi görünüyordu. Parlak mavi gözleri, kırmızı, sivilceli yanakları ve kalem ucu burnu vardı. Bir çift lateks eldiven giyiyordu ve elinde kompakt, siyah bir video kamera tutuyordu. Herkesi tek bir baş hareketiyle selamladı.

“Bunu orada buldum, Çavuş.” Sol tarafındaki çöp kutusunu işaret etti. “Normal bir kahverengi kağıt sandviç poşetinin içindeydi.” Kamerayı çavuşuna verdi, o da kamerayı Hunter'a vermeden önce ona pek bakmadı. "Bu sizin gösteriniz" dedi, pek ilgisiz görünüyordu.

Hunter eldivenini taktı ve kamerayı aldı. Bir tarafındaki harfler ve rakamlarda Sony Handycam CX250 HD yazıyor. Kamera, yan tarafında açılır ekranı olan kameralardan biriydi.

Memur, "Burada ne aradığımızdan pek emin değilim efendim," diye açıkladı. 'Ama bu en az birkaç yüz dolar değerinde, yepyeni bir dijital kamera. Çöpte olmanın hiçbir işi yok.'

Hunter, "Kameranın bulunduğu sandviç poşeti nerede?" diye sordu, polis memuru hemen şeffaf bir plastik delil poşeti çıkardı.

"Hepsi torbalandı ve yola çıkmaya hazır efendim" dedi. 'Birinin bunu çöpün geri kalanından ayırmak isteyeceğini düşündüm.'

Garcia, sandviç poşetini hızlıca kontrol etmeden önce memurun iyi çalışmasını takdir etti.

Hiç bir şey. Hiçbir iz, leke, hiçbir yerde yazı yok.

O ve Hunter dikkatlerini kameraya çevirdiler.

Hunter memura, "Bunu açmayı denedin mi?" diye sordu.

Başını salladı. 'Benim yerim değil efendim. Onu buldum ve hemen

aradım.”

Hunter başıyla onayladı. Bir an kamerayı doğrudan adli tıpa götürsem mi diye düşündü ama işin gerçeği şuydu ki kameranın katil tarafından geride bırakıldığına dair net bir kanıt yoktu.

Hunter izleme ekranını açıp dondu. Bunu bilmek için kamerayı açmasına gerek yoktu. Ona bakmak ihtiyaç duyduğu tek onaydı.

Seksen

Adam, City Hall Park'ın kuzeybatı köşesindeki kalabalık otobüs durağında durmuş, South Lawn'da gelişen olayları sakin bir şekilde izliyordu. Şaşırdığını itiraf etmek zorundaydı.

Bir saatten kısa bir süre önce parkın kuzeydoğu köşesindeki çöp kutusunun içine bıraktığı sandviç poşetine kan kırmızısı kalın bir kalemle Dedektif Robert Hunter - LAPD yazmayı düşünmüştü. Bunu yaparak, çöp toplayıcı gibi başka biri çantayla karşılaşırsa (evsiz çöp tenekesi toplayıcıları Polis İdare Binasına yakınlığı nedeniyle parktan uzak durma eğilimindeydiler) çantayı düşürme ihtimalinin yüksek olmasını sağlayacaktı. PAB'da. Ama sonunda adam buna karşı çıktı. Son birkaç ayda Dedektif Robert Hunter hakkında çok şey okumuştu. Okuduğu bazı makalelere göre Hunter'ın "bir sınıf üstü" olması gerekiyordu. LAPD'nin orada olduğu gerçeğinin arkasında mutlaka gizli bir neden olduğunu anlayamasaydı, gerçekten ne kadar iyi olabilirdi ki? *izin verilmiş* son aramasını takip etmek için mi? Onlara eziyet ederken ön kapılarının hemen dışında olmanın saf eğlence faktörü dışında bir neden.

Ancak adam, her şeyin hızlı gelişmesi nedeniyle biraz şaşırdığını itiraf etmek zorunda kaldı. Öngördüğünden daha hızlı. İnternetteki oylamanın sona ermesinden çok kısa bir süre sonra, beş üniformalı polisten oluşan bir ekip PAB'dan çıktı ve kasıtlı olarak park yönünde yolun karşısına geçti. İçlerinden biri, kırmızı sivilceli yanakları ve ince uçlu burnu olan bir subay neredeyse ona çarpacaktı. Adam, ekibin muhtemelen bir çavuş olan aşırı kilolu bir kıdemli subay tarafından

koordine edildiğini ve artık fiziksel olarak daha zorlu herhangi bir iş için fazla yaşlı ve fazla şişman olduğunu belirtti. Komutası altındaki dört genç subaya, durup insanlarla görüşme yapmaları değil, parkı aramaları talimatı verilmişti.

Adamın dudakları çarpık, alaycı bir gülümsemeyle gerildi. *Belki de Dedektif Hunter'ın itibarı doğrudur.* Adam, yoldan geçenlerle görüşerek zaman kaybetmek yerine yalnızca parkı arama emrinin Dedektif Hunter'ın ofisinden geldiğinden emindi. Bu da çok çabuk olduğu anlamına geliyordu

gelen çağrının üçgenlenmiş konumu ile geride bir ipucu veya teaser bırakılma olasılığı arasında bir bağlantı kurdu.

Adam alçak sesle, Fena değil Dedektif Hunter, dedi. 'Hiç fena değil.'

Dedektif Hunter'ın ve ardından Dedektif Garcia'nın PAB'dan çıkıp parka doğru ilerlediklerini görünce gülümsemesi biraz daha genişledi. Yüzlerindeki bakış kendi hikayesini anlatıyordu ve hayal kırıklığını, yenilgiyi, bitmek bilmeyen endişeyi ve hatta belki korkuyu anlatıyordu. Bu, adamın yıllardır yüzüne kazıdığı ifadenin aynısıydı. Ama artık değil.

Adamın sol bacağı yeniden ağrımaya başladı ve avucuyla dizini ovuşturmaya başladığında parkın kuzeydoğu köşesini arayan genç polis memurunun hem dedektiflere hem de çavuşa el salladığını gördü.

Adamın gülümsemesi daha da genişledi ve içinde bir heyecan dalgasının yükseldiğini hissetti.

Memur bunu bulmuştu.

El Monte'ye giden 70 numaralı otobüs otobüs durağına yanaştığında adam, Dedektif Hunter'ın kameranın görüntüleme ekranını açtığını gördü. Yüzündeki bakış, adamın başını geriye atıp yüksek sesle gülmek istemesine neden oldu ama bunun yerine sessizce arkasını döndü, otobüse bindi ve en arka koltuğa oturdu.

Bu işi bitirmeye neredeyse zamanı gelmişti.

Seksen Bir

Çavuş ve kalem burunlu subay, kameranın görüş ekranına daha iyi bakmak için beceriksizce boyunlarını kaldırdılar, ardından yoğun kaş çatmaları aynı anda yüzlerini gölgeledi.

Hunter ve Garcia'nın gördüğü şeyin aynısını gördüler. Sadece anlamadılar.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Garcia, nefesi boğazında takılıp kalıyordu. Hunter hiçbir şey söylemedi ama gözleri kameradan ayrıldı ve hızla parkı aramaya döndü. Bu katilin kaçırmak istemeyeceği olay buydu. Etrafta beklediği şey, küçük hediyesine rastladıkları an. Hunter, bu katilin yüzlerindeki şaşkınlığı görebilmek için doğrudan onlara bakmak isteyeceğinden emindi. Katil için bu mükemmel bir can alıcı nokta olacaktır.

Ancak trafiğin yoğun olduğu saatlerin hız kazanmasıyla birlikte sokaklar ve park daha da yoğunlaştı. İnsanlar bir çok yöne doğru gidiyorlardı, hepsi hızlı bir şekilde bir yere varmak için acele ediyorlardı. Hunter'ın gözleri olabildiğince hızlı hareket etti. Bu katilin anın tadını çıkarması ve hayal kırıklığına gülmesi için yalnızca bir, belki de iki saniyeye ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Bundan sonra tatmin olmuş bir halde tekrar anonimliğe dönecekti. *Eve dönmeye çalışan başka bir dürüst yaşayan insan.* Katilin, bakışlarının grup üzerinde kısa bir süre daha kalmasına ve fark edilme riskini almasına izin vermesine gerek yoktu.

Belki Hunter önce batıya baksaydı, parkın kuzeybatı köşesindeki otobüs durağında durup onlara bakan adamı fark edebilirdi. Yüzündeki gülümseme küstah ve kibirliydi. . . hatta gurur duyuyorum. Ancak Hunter içgüdüsel olarak başını elindeki kameradan kaldırıp ileriye doğru bakmıştı. Yüzü doğuya bakıyordu. Bakışları otobüs durağına ulaştığında adam sırtı onlara dönüktü, otobüse binmeye hazır bir şekilde sıranın sonunda sabırla bekliyordu. *yoğun saatle karşı karşıya olan başka bir banliyö.*

Hunter onu özlemişti.

Dikkati yeniden kameraya döndü.

Katil, özel bir cam yazma kalemine benzeyen bir kalem kullanarak görüş ekranına STRETCH kelimesini yazmıştı.

“Esnemek mi?” Çavuş burnunu kırıştırdı. 'Bu sizin için bir şey ifade ediyor mu arkadaşlar?'

Garcia sessizce başını salladı ve bilinçaltı zihni yayının rastgele görüntülerini yaymaya başladığında, midesinin derinliklerinde bir şeylerin sıkıştığını hissetti.

Hunter'ın işaret parmağı "açma" düğmesinin üzerinde gezindi, bir an için katilin onlar için hazırlayacağı yeni sürprize hazır olup olmadığından emin olamadı ve tereddüt etti, ancak şüphe hızla ortadan kayboldu.

Anahtara bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar denedi.

Hala hiçbir şey yok.

Kalem ucu burunlu polis memuru gerçekçi bir tavırla, "Pil bitmiş gibi görünüyor" dedi.

Hunter, herhangi bir ipucu elde edilebileceğine dair hiçbir gerçek umudu olmamasına rağmen, çavuştan kameranın bulunduğu sandviç torbasını en kısa sürede adli tıpa vermesini istedi. O ve Garcia hızla Polis İdare Binasına geri döndüler ve doğrudan LAPD Bilgisayar Suçları Birimi'ne gittiler.

Seksen İki

Dennis Baxter onlara tüm İnternet yayınını masasından izlediğini ancak katilin aramasının takip edildiğinden haberi olmadığını söyledi. Hunter ona son birkaç dakikayı çok hızlı bir şekilde anlattı.

Baxter, Hunter'ın masasına yerleştirdiği kompakt video kameraya bakarak, "Ve bunu parktaki bir çöp kutusunun içinde mi bıraktı?" diye sordu. Açılır ekrandan STRETCH kelimesi ona baktı.

"Doğru" diye onayladı Garcia. ‘Her şeyi uzaktan kontrol ediyormuş gibi görünüyor.’

Baxter bunu bir anlığına düşündü.

Garcia, “Bunu başarmak gerçekten ne kadar zor olabilir?” diye sordu. 'Ortalama bir insan için mi? Oldukça fazla. Bilgisayar programlama ve elektronik bilgisine sahip biri için hiç de zor değil. Tek yapması gereken, oylama sürecini izleyen bir uygulama geliştirmek ve bunu her iki ölüm yönteminin mekaniğini kontrol eden ikinci bir programa bağlamaktı. Bunlardan biri belirli bir sayıya, bu durumda on bine ulaştığında, o spesifik ölüm yöntemi için mekanizmayı harekete geçirecekti. Bu, herhangi bir normal zamanlayıcının arkasındaki mühendislikle aynıdır, ancak belirli bir zaman yerine bir sayım kullanmıştır. Yayın sırasında kameranın yakınlaştırma ve uzaklaştırma şekli, basit bir akıllı telefon uygulamasıyla her yerden kolayca kontrol edilebilirdi.'

Birkaç masa ötede birinin kişisel cep telefonu çaldı ve herkesin dikkatini çekti. Zil sesi orijinal tema melodisiydi *Yıldız Savaşları.* Hunter, Baxter'ın az önce söyledikleri üzerinde düşünüyordu. Gerçek şu ki bu katil önceki tüm yayınlarda da aynı şeyi yapmış olabilir. İsteseydi onları uzaktan kontrol edebilirdi. Orada orada olmasına gerçekten gerek yoktu ve orada olduğuna dair gerçek bir kanıt da yoktu. Baxter sonunda üst çekmecesinden bir çift lateks eldiven çıkardı, giydi ve dikkatlice masasından kamerayı aldı. Garcia, "Pil bitmiş gibi görünüyor" diye açıkladı. 'Buna uyacak bir güç kaynağınız var mı?'

Baxter başını salladı. 'Öyle yapıyorum.' Ama onu aramak yerine kamerayı ters çevirdi ve alt tarafındaki çok küçük menteşeli kapağı açtı. Bir an duraksadı ve alt dudağını ısırdı. ‘Ama burada bir güç kaynağının hiçbir önemi olmayacak.’

'Ne demek istiyorsun?'

Baxter, kameranın yan tarafında belirtilen model numarasını işaret ederek "Bu bir CX250 Handycam" diye açıkladı. 'Oldukça iyi bilinen bir kamera ve daha pahalı modellerin bazılarından daha küçük olmasının nedeni, sabit diskinin olmaması. Memory stick ikilisi adı verilen bir şey kullanıyor. Bunun anlamı, bu kameranın yerleşik bir depolama olanağına sahip olmamasıdır. Kaydettiği her şey çıkarılabilir bir bellek çubuğuna kaydediliyor, o da buraya giriyor.”

Artık açılmış olan menteşeli kapağı işaret etti. Kompartıman boştu. 'Bu modelde,' diye ekledi, 'kapağı açtıktan sonra bile, ortaya çıkmadan önce yerine oturması için hafıza çubuğuna basmanız gerekir.' İşaret parmağıyla 'yukarı çıkarma' hareketi yaptı. 'Bu çifte güvenlik mekanizmasıdır, yani hafıza çubuğu yanlışlıkla düşmemiştir: çıkarılmıştır.'

Bu, her iki dedektifin de bir an duraksamasına neden oldu.

“İstersen bir güç kaynağı alıp takabilirim. Kamerayı açacak, ancak yapacağı tek şey bu. Eğer beklediğiniz buysa, içinde görebileceğiniz hiçbir görüntü olmayacak.'

Her iki dedektifin de beklediği şey tam olarak buydu.

Garcia, “Yani bu kameradan hiçbir şey alınamıyor mu?” diye sordu. Baxter, "Görüntü açısından hayır" diye yanıtladı. “Dediğim gibi kameranın keşfedilebilecek bir sabit diski yok. Bellek çubuğu olmadan, filmsiz eski bir fotoğraf makinesine benzer. Lensli bir kutudan başka bir şey değil.”

Hunter kısa, rahatsız edici bir sessizliğin ardından, "Hadi yine de yapalım" dedi. Şu anda bu katili atlatmaya hazır değildi. Baxter, "Bana bir saniye ver," diye yanıtladı ve arka odaya kayboldu. Birkaç dakika sonra elinde sıradan bir cep telefonu şarj cihazından biraz daha büyük bir güç kaynağıyla geri geldi. Fişi prize taktı ve kamerayı açtı.

Orada hiçbir şey yoktu.

Kamera olması gerektiği gibi çalıştı ancak hafıza çubuğunun eksik olduğunu fark etti ve kamerayı devre dışı bıraktı. *'görüntüleme ve oynatma'* menü.

'Dediğim gibi,' diye yorumladı Baxter, 'burada görebileceğimiz bir hafıza çubuğu, resim veya fotoğraf yok.'

Uzun bir süre kimse bir şey söylemedi. Hunter itiraf etmek zorunda kaldı *öyleydi* kameranın bir tür görüntü içermesini bekliyorum. Tam olarak ne olduğundan emin değildi; belki de kurbanlardan birinin kaçırılmadan önceki kısa bir videosu ya da merhamet dilemesi falan. Düşüncelerine ve araştırmalarına daha fazla eziyet edecek yeni bir değişiklik.

Neden bize 'boş' bir video kamera bırakalım?

Eğer katilin yapmak istediği tek şey, aramayı yaparken gerçekten dışarıda durduğunu kanıtlamak olsaydı, polise yaptığı küçük kazığı kesinlikle herhangi bir şeyin üzerine yazabilirdi: bir kağıt parçası, bir burger kutusu, bir sandviç ambalajı, bir kağıt bardak. . . herhangi bir şey. Hiç şüphe yok ki, çağrı takip edildikten sonra LAPD'nin parktaki ve PAB çevresindeki tüm çöp kutularını aceleyle boşaltıp torbalara koyacağını tahmin etmişti. Üzerine ne yazılmış olursa olsun, sonunda mesajını bulacaklardı.

*HAYIR*Hunter, diye düşündü. *Kompakt bir video kamera bile bu kadar basit bir görev için fazlasıyla büyük ve hantaldır. Başka bir sebep olması lazım.* Bir sonraki düşüncesi kameranın kurbana ait olabileceğiydi. Belki de ilk kaçırıldığında üzerindeydi. Belki de hafıza çubuğunun kaybolmasının nedeni budur. Belki de kurban, katili kazara filme çekmişti; sokakta yürürken, sosisli sandviç alırken, benzin istasyonunda ya da daha kötüsü. . . suçlayıcı bir şey. Katilin kimliğini ele verebilecek bir şey. Belki de bu yüzden son kurban o olmuştu. Adli tıp uzmanlarının kamerayı incelemesini beklemeleri ve bundan bir şeyler çıkarabileceklerini ummaları gerekecekti.

Hunter kendini bu kadar yenilgiye uğramış veya güçsüz hissettiği bir soruşturma hatırlamıyordu. Elinde olan tek şey belkiler, eğerler ve amalardan oluşan uzun bir listeydi ve bunların hiçbiri gerçek bir anlam ifade etmiyordu. Üç kurban, yardım edemeden izlerken en acımasız şekillerde işkence gördü ve öldürüldü. Ve bu çaresizlik hissi güçlü bir zehir gibi onun içine yayılıyordu. Düşünceleri bile onu yanıltmaya başlamıştı.

Haklıydı. Bu kedi fare oyunu, katili yepyeni bir ilaç gibi heyecanlandırıyordu ama Hunter şu anda kimin kedi, kimin fare olduğunu anlayamıyordu.

Seksen Üç

Hunter için o gece uykuya dalmak neredeyse imkansız bir işti. Kafasının içinde beyninin bağlantısını kesemeyeceği kadar çok düşünce ve soru dönüp duruyordu ve yıllar içinde öğrendiği bir şey

de uykusuzlukla haplarla ve inatçılıkla mücadele etmenin işleri daha da kötüleştirdiğiydi. En iyi çare, onunla birlikte yuvarlanmaktı. Ve ilerlemek tam da yapmak istediği şeydi ama bunu klostrofobik tek yatak odalı dairesinde tek başına yapmaya dayanamazdı.

Hunter barın arka tarafındaki küçük bir masaya oturmuş, önündeki cam bardağa bakıyordu. İçinde tek bir doz on iki yıllık Cardhu tek maltlık viski ve biraz su vardı. Single maltlar Hunter'ın en büyük tutkusuydu. Dairesinde muhtemelen çoğu uzmanın damak zevkini tatmin edecek küçük ama etkileyici bir koleksiyonu vardı. Hunter kendisini asla bir uzman olarak görmezdi, ancak tek maltların tadını ve sağlamlığını, sadece onlara dayak yemek yerine nasıl takdir edeceğini biliyordu. Ancak bazen dövülmek işe yaradı.

Bardağı dudaklarına götürdü ve küçük bir yudum aldı, temiz, gevrek meşe ve tatlı maltın bir anlığına tüm ağzına akmasına izin verdi, ardından pürüzsüz sıvının boğazından aşağı akmasına izin verdi.

Rahatlatıcı, buna şüphe yok. Birkaç tane daha yaparsa muhtemelen rahatlamaya başlayacaktır. Gözlerini kapattı ve burnundan derin bir nefes aldı. Bar alanının tavanına stratejik olarak yerleştirilmiş minik hoparlörlerden rock müziği duyuluyordu ama müzik onu rahatsız etmiyordu. Aslında düşünmesine yardımcı oldu.

‘Bu katil başından beri seninle oynuyor.’

Harry Mills'in dünkü sözleri hâlâ kulaklarında yüksek bir çığlık gibi yankılanıyordu. Ve Harry haklıydı. Hunter, ilk kurbanında katilin onu ateş yerine su seçmesi için nasıl kandırdığını, ancak olaya sadist, kimyasal bir dokunuş kattığını hatırladı. İkinci kurbanda katil, izleyicilerini kandırıp seçim yapmaları için küçük düzeyde bir psikoloji kullanmıştı. *canlı canlı yenir*, A
alternatifinden çok daha ilgi çekici ve acı verici bir ölüm yöntemi – *diri diri gömüldü.*

Şimdi üçüncü kurbanla birlikte, oylamayı etkilemek için hiçbir hilenin kullanılmadığı ortaya çıktı. Aramak için çok yakındı – CRUSH: 9997, STRETCH: 10.000. Bunun yerine, katil, nihai sonucu bilmeden, oylamanın yardım almadan oynanmasına izin vermiş gibi görünüyor. Hunter bunun onu yeni bir oyuncağa sahip küçük bir

çocuk gibi heyecanlandırdığından emindi.

Katilin polise karşı zekasını göstermek için bu sefer yapmaya karar verdiği şey, her şeyi uzaktan kontrol etmekti, ama sadece herhangi bir yerden değil, kelimenin tam anlamıyla LAPD genel merkezinin ön kapısının dışından. O vardı *izin verilmiş* LAPD'nin aramasını takip etmesi ve hatta mesajını bir video kameranın görüntüleme ekranına yazıp Belediye Binası Parkı'ndaki bir çöp kutusuna saklamadan önce oylamanın nihayet bitmesini bekledi. Yaralanmaya bir de hakaret eklemek gerekirse, katil her şeyi trafiğin yoğun olduğu saate denk gelecek şekilde mükemmel bir şekilde zamanlamıştı. Bu şekilde, görüş mesafesinde kalabiliyordu ama yine de yüksek insan akışı arasında anonim kalabiliyordu. Çok yakın olmasına rağmen ona dokunamadılar.

'Bu katil başından beri seninle oynuyor.' Sözler yine kafasında çınladı.

Katil sırf eğlence olsun diye onlara başka ne fırlatmıştı? Kısaltma – SSV? İki farklı sayı dizisi – 678 ve 0123? Kelimeler – *İçimdeki Şeytan*? Kamera mı? Bunların herhangi birinin bir anlamı var mıydı, yoksa hepsi sadece polisin tahmin yürütmesini ve etrafta dolaşmasını sağlamak için miydi?

Eğer niyet buysa kesinlikle işe yaradı.

Belki cam tabutun kapağına yansıyan serum sehpası bile bir hata değildi. Belki katil bunu bilerek yapmıştır. Hikayeye bir gelişme daha eklendi.

Hunter iki elini de yüzüne götürdü ve avuçlarıyla yorgun gözlerine masaj yaptı. Düşündükçe başı daha çok ağrıyordu. Artık hangi soruyu soracağını bile bilmiyorken nasıl cevap bulabilirdi?

Hunter, barmenin, barda esmer ve kızıl saçlı bir kadına birkaç kokteyl doldururken, "Bugün internette o şeyi gördün mü?" diye sorduğuna kulak misafiri oldu.

Hunter'ın bakışları ustaca onlara kaydı.

"Yaptım" diye yanıtladı kızıl saçlı. 'Kesinlikle berbat. Ve herkes bunun bir aldatmaca olmadığını söylüyor."

Esmer olan, "Öyle değil" diye onayladı. 'Gazetelerde çıktı. Birinin cinayetini yayınladı *Los Angeles Times* muhabir sadece birkaç gün

önce.'

Kızıl saçlı, "Bugün izledin mi?" diye sordu.

Esmer kadın başını salladı. 'Ofisteki herkes ekranlarına yapışık halde izliyordu. Yapamadım. Bu beni hasta ederdi. Şu anda internette böyle bir şeyin olduğuna inanamıyorum." "İzledin mi?" diye sordu barmen kızıl saçlıya.

Başını salladı.

'Şimdi asıl soru şu; oy verdiniz mi?' diye sordu.

Saçını kulağının arkasına sıkıştırıp başını salladı. 'HAYIR. Asla. Öyle mi yaptın?'

Barmenin bakışları önce esmere, sonra tekrar kızıl saçlıya döndü. 'Hımm. . . hayır yapmadım. Ama onu izledim."

Hunter'ın oturduğu yerden bile anons işaretlerini almak kolaydı. İkisi de yalan söylüyordu.

Cep telefonu aydınlandı ve önündeki masanın üzerinde çınladı. Cevaplamadan önce arayan ekranında görüntülenen isme kaşlarını çattı. 'Michelle mi?'

"Robert, seni bu kadar geç saatte ve mesai saatleri dışında aradığım için üzgünüm." Hunter saatine baktı. 'O kadar geç değil ve o zamandan beri ofis saatlerinde çalışmadım. . . durmadan.'

Michelle başka bir şey söylemeye başladı ama kelimenin ortasında durdu. 'Hımm. . . Arka planda çalan Kara Taş Kiraz mı?"

Hunter bir an duraksadı ve müziği dinledi. Şarkının adı 'Boom Boom'u suçla'. 'Bu doğru' dedi. 'Grubu tanıyor musun?'

Michelle bu soru karşısında neredeyse boğulacaktı. 'Yapmak *BEN* Kara Taş Kiraz'ı biliyor musun? Dalga mı geçiyorsun? Onları beş kez canlı gördüm. Nerede *öyle* "Sunset Strip'teki Rainbow Bar and Grill'de."

'Gerçekten mi? Los Angeles'taki en sevdiğim barlardan biri burası." Bir an tereddüt etti. 'Sunset'ten o kadar uzakta değilim. Size katılmamın bir sakıncası var mı?" Hunter neredeyse boş olan bardağına baktı. 'Hiç de bile. Daha yeni başlıyorum."

Seksen Dört

Rainbow Bar and Grill, Sunset Bulvarı'nda bulunan ünlü, eski tarz rahat bir restoran ve bardı. Dekor basit ama etkiliydi; büyük kırmızı vinil kabinler ve koyu renkli ahşap. Duvar alanının her santimetresi rock yıldızlarının fotoğraflarıyla doluydu. 1980'lerden bu yana Rainbow, Batı Hollywood'un en rahat atmosferlerinden birine sahip olmasıyla hem rock müzisyenleri hem de hayranlar için buluşma noktası olarak biliniyordu. Yemekler ve harika tek malt viski seçenekleri de fena değildi.

Michelle oraya vardığında, yani Hunter'la telefonda görüştükten yirmi beş dakika sonra, mekan nispeten daha kalabalık hale gelmişti. Sağ dizinde doğal aşınma ve yıpranma olan daracık, taşlanmış mavi kot pantolon, siyah çizmeler ve gümüş detaylı ince siyah deri ceketin altına eski bir MotÖrhead yeleği giymişti. Saçları gevşekti ve 'rock piliç' tarzında darmadağınıktı. Dumanlı göz makyajı görünüme mükemmel bir şekilde katkıda bulunuyordu ve barın zeminini geçip Hunter'ın oturduğu yere doğru yürürken birkaç kafanın döndüğünü fark etmemek zordu.

Hunter onu selamlamak için ayağa kalktı ve dudakları, bunun bir gülümseme olup olmadığından emin olmadığı bir şekilde çatladı.

Ceketini çıkarırken, "Burada içki içtiğini hiç tahmin etmezdim" dedi. Garip bir şekilde, loş ışıkların altında kollarındaki dövmelerin parlak renkleri daha canlı görünüyordu.

Hunter, "Bazen" diye yanıtladı ve küçük masanın karşısındaki koltuğu işaret etti. 'Sana Jack Daniel's ve Diyet Kola sipariş ettim. Umarım sakıncası yoktur." İçecek çoktan masanın üzerindeydi.

Michelle ona yarı baktı, yarı gözlerini kıstı. 'JD ve Diyet Kola içtiğimi nereden biliyordun?'

Hunter omuz silkti. 'Tahmin ettim.'

Yüzünü incelerken bu sefer daha çok gözlerini kıstı. Hayır, yapmadın. Biliyordun. Nasıl bildin?'

Hunter oturdu ve içkisini yudumladı.

"Jack Daniel's ve Diet Coke içtiğimi nereden biliyordun?"

Michelle'in sesi bu sefer daha talepkardı ama o kadar agresif değildi. Hunter içkisini bıraktı. 'Sadece basit bir gözlem.'

Cevabı yeterli olmadı.

Bakışları yumuşamadı.

Hunter sonunda "Masanızın üzerinde bir resim çerçevesi var" diye açıkladı. Michelle bir an bunu düşündü.

Masasındaki bilgisayar monitörlerinden birinin arkasında neredeyse gizlenmiş olan, Michelle'in Hinder adlı Amerikalı rock grubunun vokalisti ve gitaristiyle birlikte çekilmiş bir fotoğrafıydı. Hepsi gülümsüyordu ve gözlüklerini kameraya doğru kaldırıyorlardı. *kızartma* jest yapmak. Grup üyeleri açıkça viski içiyordu, Michelle'in bardağı ise kolaya benzeyen bir şeyle doluydu, ancak gözlerindeki bakış ayık bir durumu ele veriyordu. Fotoğrafın bulunduğu resim çerçevesi Jack Daniel'in şişe şeklindeki çerçevesinin yeni bir örneğiydi.

Michelle'in gülümsemesi samimiydi. "Bu fena değil" dedi. 'Peki normal kola, Pepsi, Tab veya benzeri bir şey değil de Diyet Kola içtiğimi nasıl anladınız?'

Hunter, "Masanızın yanındaki çöp sepeti," diye yanıtladı.

Yeni bir gülümseme. Michelle herhangi bir zamanda çöp sepetinde veya masasında en az bir kutu Diyet Kola olacağını biliyordu. Bunu kahveye tercih ediyordu ve günde birkaç kutu içiyordu. “Hiç de kötü değil.” İçkisine uzandı ve Hunter'la birlikte bardaklara dokundu. 'İşte gözlem ve basit çıkarım. Dedektif olmana şaşmamalı. Ve evet, JD ve Diyet Kola *öyle* en sevdiğim içecek. Teşekkür ederim.” Gözleri Hunter'ın sol omzunun üzerinden geçip birkaç saniye orada oyalanmadan önce hızlı bir yudum aldı.

Hunter arkasına dönmeden, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

'Barda, girişin en ucunda, arkanızda oturan bir adam vardı. Daha yeni gitti ama sanırım onu bir yerden tanıyorum.” “Kısa sarı saçları, burun halkası, iki günlük kirli sakalı, yaklaşık yüz kırk pound. . . Siyah bir tişört üzerine kot ceket giyip tekila avcılarıyla bira mı içiyordunuz?' diye sordu Hunter. Yine de arkasını dönmedi.

"Bu o," diye yanıtladı Michelle. 'Onu tanıyor musun?'

Hunter başını salladı. 'İçeriye girdiğimde onu orada otururken

gördüm. Bir süredir oradaymış gibi görünüyordu.'

Michelle kıkırdadı. “İçeriye girdiğinde muhtemelen birkaç saniyeliğine onu gördün ve onunla ilgili her şeyi hatırlıyor musun?” Hunter yarı başını salladı, yarı omuz silkti.

'Bu gözlem işini artık yaptığını bile bilmeden yapıyorsun, değil mi? İyi bir dedektif asla görev dışında değildir, her zaman tetiktedir, her zaman hazırlıklıdır.'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Öne eğilip iki dirseğini de masaya koymadan önce gözleri bir anlığına bar alanında dolaştı. 'TAMAM. Test. Dört kişilik grup sol omzunuzun üzerinden bar tezgahının yanında, yarıya kadar. Saç rengi?'

Hunter arkasına yaslandı, viskisinden bir yudum daha aldı ve gözleri Michelle'i inceledi.

'Haydi, benimle dalga geç, Robert. Saç rengi?'

Hunter sonunda omzunun üzerinden bakmadan, "İki kadın da sarışın," dedi. ‘Gerçi ikisi de doğal değil. Birinin omuz hizasında saçları var; diğeri biraz daha uzun, geriye doğru at kuyruğu şeklinde toplanmış. Adamlardan birinin açık kahverengi kıvırcık saçları var; diğer adam belirgin favorilerle birlikte siyah dalgalı saçlara boyanmış.'

'Yaş grubu mu?'

'Dördü de otuzlu yaşlarının başında.'

'İçecekler?'

'Kadınlar beyaz şarap içiyor, erkekler de bira içiyor; kıvırcık saçlılar şişenin boynundan aşağı bir limon dilimiyle Meksika içkisi içiyor. Dalgalı saçlar Bud içiyor.'

“Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?” diye sordu Michelle.

'Muhtemelen bu onların ilk çifte randevusu, çünkü dördü de biraz gergin görünüyor. Beden dili, muhtemelen bu gece dalgalı saç ve at kuyruklu sarının çok yakışacağını gösteriyordu ama diğer ikisinden o kadar emin değilim. Pek etkilenmiş görünmüyor. Muhtemelen arkadaşına yardım etmek için oradadır.”

Michelle dudaklarında hafif bir gülümsemeyle Hunter'a baktı ama bir iki dakika hiçbir şey söylemedi, belli ki kafasında bir şeyler

tartıyordu. “Sen kesinlikle çok ilginç ve ilgi çekici bir adamsın, Robert.” Hunter bunun bir iltifat olup olmadığından emin değildi.

Michelle içkisinden bir yudum daha aldı ve uzun, ağır bir nefes aldı. “Bugün yeni bir bilgiyle karşılaştık.” Sesi ciddileşti. Oyun zamanı kesinlikle bitmişti.

"Bu öğleden sonraki yayın hakkında mı?"

Hunter videonun viral hale geldiğini zaten biliyordu. Parçacıklar, anlık görüntüler ve hatta on dokuz dakika otuz dört saniyenin tamamı o kadar çok farklı İnternet sitesine yüklenmişti ki artık kimse takip edemiyordu. Eğer orada henüz bunu görmemiş biri varsa, yakında görecekti.

‘Aslında öncekini de etkilemiş olabileceğini düşünüyoruz ama emin olmamızın imkânı yok.’

Öne eğilip dirseklerini masaya koyma sırası Hunter'daydı. Michelle, "Bunu sana daha önce de söyledim," diye devam etti. 'Fakat kendilerini FBI Siber Suçlar Bölümü'nün karşı saldırısından bu kadar ustaca koruyabilen suçlulara pek rastlamıyoruz. Ve eninde sonunda savunma sistemini aşmanın bir yolunu bulacağımızdan emin olsam da, zamanımızın olmadığının farkındayım, çünkü her mesaj gönderdiğinde başka biri işkence görüyor ve öldürülüyor.' içkisinin geri kalanını büyük bir yudumda içti, elleri biraz dengesizdi. Hunter'ın, konuşurken aklına katilin üçüncü kurbanının rafta parçalanmış görüntülerinin geldiğini tahmin etmesi zor değildi.

"Bugünkü yayında," diye devam etti Michelle, "bir kez daha elimizdeki her şeyi ortaya koyduk ve öncekiyle tamamen aynı sonucu aldık; hiçbir şey. Ne zaman onun savunma katmanlarından birini geçsek, hemen arkasında bizi bekleyen daha kalın bir katman vardı.'

Hunter onun gözlerinde büyüyen hayal kırıklığını görebiliyordu.

‘Fakat bu sefer karşı saldırı başlatmayı deneyen tek kişi biz değildik.’

'Ne demek istiyorsun?'

'Washington'daki FBI Siber Suçlar Bölümü başkanıyla zaten temasa geçmiştim. Ofisleri çoğunlukla siber terörizmle ilgileniyor ve bu harika çünkü katilin aktarımına farklı bir şekilde yaklaşacaklarını biliyordum.' Neredeyse çekingen bir hareketle başını hafifçe bir yana

eğdi. 'Michigan'da yaşayan çok iyi bir arkadaşımla da temasa geçtim. FBI'a katılmadan önce tanıdığım biri. Herhangi bir emniyet teşkilatının parçası değil ama Harry dışında tanıdığım en iyi programcı ve siber hacker. Belki yardımcı olabileceğini düşündüm, özellikle de aktarıma bir kolluk kuvvetinin bakış açısından bakmayacağını bildiğim için.'

Durakladı, belki de önce Hunter'a danışmadığı için Hunter'dan onaylamayan bir bakış ya da sözler gelmesini bekliyordu. İkisi de yoktu.

"Tamam" dedi. 'Onların şansı senden daha mı iyiydi?'

Michelle, "Sorun da bu, Robert," dedi. 'İkisi de siteyi göremiyordu.'

'Ne? Neden?'

'Engellendiler.'

Hunter'ın kaşları derinleşti.

'Katil, dün bizi Carlos'un karısının iletişiminden alıkoyan aynı türden 'IP adresi hariç tutma' programını kullandı.' Hunter bu yeni bilgiyi sessizce işlemeye çalışıyordu. "Size daha önce de söylediğim gibi" dedi Michelle, "bir bilgisayarın IP adresi, telefon numarasıyla aynı şekilde çalışır. Ayrıca bilgisayarın bulunduğu ülkeyi, eyaleti ve hatta şehri tanımlayan bir öneki de var.' Hunter bunu kabul etti.

'Eh, katil de aynen böyle yaptı. Kaliforniya dışından gelen tüm IP adreslerini engelledi.'

"Dünyanın geri kalanı da mı?"

Michelle başını salladı. 'Kaliforniya, işte bu. Başka kimsenin izlemesine izin verilmedi."

Hunter yavaşça nefes verdi. Artık kafasının içinde yankılanan yeni soru şuydu: *Katil neden böyle bir şey yapsın ki?* Hunter ilk günden beri bu katilin tek yapmak istediği şeyin hastalıklı ve acımasız bir "öldürme programı" yayınlamak olduğundan korkuyordu. İnsanların evlerinde izleme alanı için mücadele eden yüzlerce realite TV ve kablolu yayın programını taklit edecek bir şey. Hunter, katilin amacının belki de dünyanın gerçekte ne kadar berbat bir yer olduğunu kanıtlamak olduğunu düşündü. Ünlü ve 'realite yarışması' takıntılı bir toplum nasıl kesinlikle yer alacak ve oy verecek? *herhangi bir şey*, eğer doğru şekilde giyinip onlara sunulursa cinayet bile. Ve

bir tüm bu yarışma programlarının uğruna savaştığı şey seyircidir. Gösteri ne kadar iyi olursa o kadar başarılı olur. Peki internet üzerinden tüm dünyaya yayın yapabilecekken neden bunu yalnızca Kaliforniya ile sınırlayasınız ki?

Michelle sanki Hunter'ın düşüncelerini okumuş gibi şöyle dedi: 'Hayır, onun da bunu yapmasına dair tek bir neden bulamıyorum.'

İkisi de bir süre sessiz kaldılar.

Michelle sonunda, "Henüz öğleden sonraki görüntüleri yeniden analiz edecek zamanım olmadı" dedi. Duraklatıldı. Bardağına baktı ve sonra Hunter'a döndü. 'HAYIR. Yalan söylüyorum. Henüz yeniden analiz edecek midem olmadı. Ve
zorunda kalacağım gerçeğinden korkuyorum. Ona
ulaşamayacağımız ve er ya da geç tekrar yayın yapacağı
gerçeğinden korkuyorum.'

Hunter ilk kez Michelle'in gözlerinde bir korku belirtisinin belirdiğini gördü. Gün içinde şekillenen ve daha sonra kabuslarda çok daha güçlü bir şekilde yeniden oluşan türden bir korku. Bu gece Michelle uyumamak için her şeyi yapardı.

Seksen Beş

Hunter ve Michelle kapanış saatine kadar Rainbow'da kaldılar, ancak Michelle'in katilin Kaliforniya dışından gelen tüm IP adreslerini engellediğini açıklamasından kısa bir süre sonra, her ikisinin de beyninin birkaç süreliğine de olsa davaya ara vermesi gerektiği ortaya çıktı. saat. Hunter ortamı yumuşatmak ve konuyu soruşturmadan uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı.

Alkol onları rahatlatmaya başlamıştı; müzikten, filmlerden, hobilerden, içkiden, yemekten, hatta spordan konuşuyorlardı. Hunter, Michelle'in balo salonu dansı yapabildiğini öğrendi ve bir keresinde, göğüs göğüse dövüş dersi sırasında onu okşamaya çalışan bir FBI eğitmenini kasıklarına tekme atarak bayıltmıştı. Buna karşılık Michelle, Hunter'ın hiç ABD dışına çıkmadığını, karnabahara

dayanamadığını ve çocukken kendi kendine klavye çalmayı öğrendiğini ve sırf bir kızı etkilemek için bir gruba katıldığını öğrendi. İşe yaramadı. Gitar çalan kişiye aşık oldu.

Rainbow gece boyunca kapandıktan sonra Hunter, Michelle'i bir taksiye bindirdi ve kendisi de bindi.

Hunter sabahın erken saatlerinde uyuyakalmış olmalıydı çünkü uyandığında oturma odası penceresinin dışında gün yeni yeni doğuyordu. Boyun kasları sertleşmişti ve vücudundaki her eklem, rahatsız bir sandalyede uykuya dalmanın verdiği rahatsızlıktan dolayı ağrıyordu.

Garcia'yı arayıp bekleme oyununun bittiğini ve o sabah Thomas Paulsen'i ziyaret etmeye karar verdiğini söylemeden önce hızlı bir duş aldı ve daha da hızlı bir kahvaltı yaptı. Doğru, ikinci kurbanı Christina Stevenson'ın çok uzun bir süre boyunca birçok çalışanına nasıl cinsel tacizde bulunduğunu anlatan son derece zarar verici bir açıklama yazmış olması dışında, yazılım milyoneri ile röportaj yapmayı gerektirecek hiçbir şeyi yoktu. Paulsen'e milyonlara mal olan bu ifşa, onun yirmi yedi yıllık evliliğini mahvetti ve tek kızıyla olan ilişkisine ciddi şekilde zarar verdi. Hunter aynı zamanda Paulsen'i birinci ya da üçüncü kurbanlarıyla ilişkilendirecek hiçbir şeylerinin olmadığını da bilse de deneyimler şunu öğretmişti:
Yüz yüze yapılan bir görüşmenin, masa başında oturarak günlerce süren araştırmalardan çok daha fazlasını birkaç dakika içinde ortaya çıkarabileceğini söyledi.

PaulsenSystems, Los Angeles'ın kuzeybatısındaki Woodland Hills'in oldukça varlıklı San Fernando Valley semtinde, Ventura Otoyolu'nun hemen dışında bulunuyordu. Hunter sırf Thomas Paulsen'in o sabah orada olacağından emin olmak için şirketi aramıştı. Sekreteri öyle olacağını söyledi. Hunter randevu almadı.

PAB'dan arabayla gitmek Hunter ve Garcia'nın bir saatten biraz fazla sürdü. Trafik hafta içi diğer sabahlar kadar yoğundu ve Hunter bu zamanı ortağına Michelle'in önceki gece anlattığı haberi anlatmak için kullandı. Garcia da buna bir anlam veremiyordu. O da bu katilin mümkün olduğu kadar çok teşhir edilmek isteyeceğine inanıyordu,

öyleyse neden izleyicilerini yalnızca Kaliforniya ile sınırlasın ki?

Çıkarabildikleri tek sonuç, bunun ardındaki sebep ne olursa olsun, bunun katil için çok kişisel bir şey olması gerektiğiydi. PaulsenSystems'in genel merkezi, Burbank ve Topanga Kanyonu Bulvarları'nın köşesinde yer alan, L şeklinde, aynalı camlı ve cephesi koyu granit cepheli büyük bir binaydı. Ana giriş, arkadaki büyük özel otopark sayesinde caddeden uzakta gizlenmişti. İki renkli mini bahçeyle çevrili zarif bir merdiven, oldukça klimalı ve parlak bir şekilde aydınlatılmış giriş lobisine çıkıyordu. İçerisindeki hava, tatlı alyssum'un hafif kokusu ve bir miktar salkım çiçeği ile hafifçe parfümlenmişti.

Otomatik kayar kapılardan içeri girerken Garcia, "Güzel" dedi. ‘PAB’a girdiğinizde aldığınız bayat ter kokusundan fark yaratıyor.’

Dairesel bir resepsiyon bankosu geniş lobinin ortasını bir ada gibi kaplıyordu. Arkasında, uzun ve parlak siyah saçlı, minyon Asyalı resepsiyon görevlisi her iki dedektife de gülümsedi. Koyu gözleri iki cilalı mermer gibi parlıyordu.

"PaulsenSystems'e hoş geldiniz" dedi. Sesi kadifemsi ve sıcaktı. 'Bugün size nasıl yardımcı olabilirim beyler?'

"Merhaba" diye yanıtladı Hunter. Her ne kadar istese de gülümsemesi onunki kadar coşku taşımıyordu. "Bay Paulsen'e biraz zaman ayırabilir miyiz diye merak ediyorduk."

Resepsiyonist, Thomas Paulsen'in o günkü randevularının bir listesinin bulunduğu bilgisayarına baktı ama Hunter dikkatini hemen ona yöneltti.

Kimlik bilgilerini göstererek "Randevumuz yok" diye açıkladı. 'Yine de bu konu belirli bir aciliyet taşıyor ve Bay Paulsen'in bu sabah bize birkaç dakika ayırmasını gerçekten takdir edeceğiz.'

Resepsiyonist tekrar gülümsedi ve bir kez başını salladı ve tezgahın arkasındaki telefona uzandı. Hızlı ve ihtiyatlı bir şekilde konuşuyordu. Hunter onun doğrudan Thomas Paulsen'le değil, bir sekreter veya asistanla konuştuğunu anlayabiliyordu.

Birkaç saniye sonra el yapımı meşe masasının arkasında oturan Thomas Paulsen, çalan telefona cevap verdi ve birkaç saniye dinledi. Dudaklarına kuru bir sırıtış geldi ve arkasına yaslanıp yüksek

arkalıklı deri sandalyesinde bir süre hafifçe sallandı.

“Şimdilik planladığım bir şey var mı?” diye sordu.

Asistanı, "Aslında önümüzdeki bir saat için boşsunuz Bay Paulsen," diye onayladı. ‘Bir sonraki randevunuz 12:45’te.’

"Tamam," dedi Paulsen düşüncelerini değerlendirerek. “Dedektiflere birkaç dakika ayırabileceğimi söyleyebilirsiniz ama onları bekletebilirsiniz. İyi ve hazır olduğumda onları göreceğim. Ah, ve Joanne. . .'

"Evet, Bay Paulsen?"

'Onları benim giriş odamda değil, aşağıda lobide bekletelim. Ortamın kokusunu alabilirler.”

"Elbette Bay Paulsen."

Telefonu bıraktı, ayağa kalktı ve Santa Monica Dağları'na bakan geniş panoramik pencereye doğru yürüdü. Yüksek sesle gülmek istedi ama bunun yerine sadece gururlu bir gülümsemeye izin verdi.

Zamanla gelip benimle konuştular.

Seksen Altı

Ve bekleyin yaptılar. . .

Ufak tefek resepsiyon görevlisi bile ilk on dakikadan sonra utanmış görünmeye başlamıştı. Birkaç kez Hunter ve Garcia'nın oturduğu yere gitti ve onlara su, kahve, kurabiye ve meyve suyu ikram etti. . . Hepsine hayır deyince, eğer isterlerse donut almak için birini gönderebileceğini önerdi. Bu her iki dedektifi de güldürdü.

PaulsenSystems'e varmalarından yirmi dokuz uzun ve sinir bozucu dakika sonra, sonunda resepsiyon görevlisine her iki dedektifin de yukarı çıkmasına izin vermesi söylendi. Bir kez daha özür diledi ve asansörle en üst kata çıkmalarını söyledi. Birisi onlarla orada buluşacaktı.

Asansör kapıları yeni, çok zarif bir şekilde döşenmiş lobiye açıldı. Siyah deri kaplı üç kanepe antika İran halılarının üzerinde duruyordu ve etrafı birkaç modern Amerikan heykel parçasıyla çevriliydi.

Duvarlar etkileyici bir orijinal tablo koleksiyonuyla süslenmişti.

Asansör kapılarının hemen dışında, halojen bir spot ışığının altında Thomas Paulsen'in asistan asistanı Joanne onları bekliyordu. Uzun kızıl saçları ışığın altında parlıyordu. Hunter ve Garcia asansörden çıkarken Joanne gülümsedi.

"Günaydın beyler," dedi en profesyonel ses tonuyla. "Ben Joanne Saunders, Bay Paulsen'in kişisel asistanıyım." Onlara manikürlü elini uzattı. Her iki dedektif de bunu salladı ve kendilerini tanıttılar. "Eğer beni takip etmek isterseniz lütfen Bay Paulsen sizi ofisinde bekliyor."

Antreyi geçtiler ve son derece cilalı ahşap çift kapılı bir setle son bulan, hafifçe aydınlatılmış bir koridor boyunca PA'yı takip ettiler. Kapıyı iki kez çaldı, bir saniyeliğine duraksadı ve kapıları iterek açtı; bu da onları geniş ve lüks bir şekilde dekore edilmiş bir köşe ofise götürdü.

'Bay. Paulsen," diye duyurdu Joanne. 'Bunlar Los Angeles Polis Departmanından Dedektif Robert Hunter ve Dedektif Carlos Garcia.'

Sırtı onlara dönük, yüzü pencereye dönük duran Thomas Paulsen manzarayı selamladı ama arkasını dönme zahmetine girmedi. “Teşekkür ederim, Joanne.” Asistan hızla odadan dışarı çıktı ve sessizce kapıları arkasından kapattı.

Hunter ve Garcia girişte durup ofisi hızla değerlendirdiler: daha fazla siyah deri ve gösterişli kilimler. Bilgisayar programlama dilleri, İnternet güvenliği ve finans üzerine kitapların bulunduğu iki gömme kitaplık, kuzey duvarını daha pahalı görünen sanat eserleriyle paylaşıyordu. Hunter, güney duvarının Ego Duvarı olarak bilinen bir yer olduğunu biliyordu; Thomas Paulsen'in tanınmış ve pek tanınmayan ünlülerle sırıtıp el sıkıştığını gösteren çerçeveli fotoğraflardan oluşan bir potpuri; onun oldukça yetenekli ve nitelikli olduğunu kanıtlayan sertifikalar ve yıllar boyunca haklı olarak tanındığının açık kanıtı olan birkaç parlak plak.

"Burası gerçekten çok güzel bir şehir, değil mi beyler?" dedi Paulsen, yüzünü hâlâ pencereye çevirerek. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, zarif ince çizgili takımının altından bile zayıf ve güçlü olduğu kolaylıkla anlaşılabilen bir fiziğe sahipti. Sesi kuru ve otoriterdi; emir vermeye ve işleri kendi istediği gibi halletmeye alışkın

birine ait olduğu belliydi.

Ne Hunter ne de Garcia cevap verdi.

Paulsen sonunda dönüp onlarla yüzleşti. Ellili yaşlarının başındaki bir adama göre ince ve oldukça genç bir yüzü vardı. Kısa biberli saçları alnından geriye doğru düzgünce taranmıştı ve ona çocuksu bir çekicilik veriyordu. Açık mavi gözleri, bir üniversite profesörününkiler gibi bilgi dolu görünüyordu ve rahatsız edici bir yoğunlukla parlıyordu. Kesinlikle bir veya iki kez kırılmış olan çarpık burnuna rağmen çekici bir adam olduğu inkar edilemezdi. Kare bir çenesi, güçlü elmacık kemikleri ve dolgun dudakları vardı. Çenesinin ucunda küçük bir yara izi vardı. Onunla ilgili her şey muazzam bir özgüvene işaret ediyordu ama varlığı neredeyse tehditkardı. Gülümsemedi ama onlara sırıttı.

Masasının önündeki iki koltuğu işaret ederek, “Oturur musunuz lütfen?” diye sordu.

Hunter soldakini, Garcia ise sağdakini aldı. El sıkışma yoktu. Paulsen olduğu gibi pencerenin yanında duruyordu. "Böyle habersiz girdiğimiz için çok üzgünüz Bay Paulsen." Meşgul bir adam olduğunuzu anlıyoruz. . Garcia en iyi, kibar sesiyle söyledi ama Paulsen hızlı bir el hareketiyle onun sözünü kesti.

"İçeriye dalmadın, Dedektif Garcia." Eğer olsaydı, özellikle de bir tür arama emri olmadan, avukatımı buraya getirirdim, binadan uzaklaştırılırdın ve amirine ve Emniyet Müdürüne o kadar hızlı bir şekilde şikayette bulunurdun ki, muhtemelen zaman yolculuğu deneyimi yaşardın.' öfkeyle, hatta alayla ifade edildi. 'Burada olmana izin verdiğim için buradasın. Ama sizin de söylediğiniz gibi ben çok meşgul bir adamım ve birkaç dakika içinde önemli bir toplantım var, bu yüzden bu zamanı akıllıca kullanmanızı öneririm.'

Garcia, cevabı karşısında şaşırarak durakladı.

Paulsen onun tereddütünü hissetti ve bu fırsatı değerlendirdi.

“Aslında şakalaşmaya, hatta laf atmaya bile gerek yok, böylece işleri hızlandırabiliriz. Neden burada olduğunu biliyorum, o yüzden artık devam edelim, olur mu?'

Hunter, Paulsen'in taktiğinin toplantının kontrolünü ele geçirmek olduğunu açıkça görebiliyordu. Onları bekletmişti; meşgul olduğu için

değil, bekleme süresi en sakin kişileri bile sinirlendirdiği ve hayal kırıklığına uğrattığı için. Ders kitabı görüşmecisinin iktidar pozisyonunu üstlenmişti; herkes otururken ayaktaydı. Hiçbir fiziksel temas yoktu ve Paulsen kendisi ile her iki dedektif arasında makul bir mesafe tutuyor, sanki giriş seviyesi bir iş için biriyle görüşüyormuş gibi toplantıyı kişisel olmayan bir hale getiriyordu. Paulsen ayrıca sesini Garcia'nınki kadar sakin ama otoriteyi vurgulayan bir adım daha yüksek ve sert tutmaya dikkat ediyordu. Thomas Paulsen çok tecrübeli bir adamdı ve kolayca korkutulmayacak türdendi. Hunter, Paulsen'in kendi oyununu oynamasına izin vermek istiyordu. . . şu an için.

“Neden burada olduğumuzu zaten biliyor musun?” diye sordu Hunter, sesi sakindi, desibel seviyesi kasıtlı olarak ev sahibininkiyle eşleşmedi.

"Dedektif Hunter lütfen." Etrafınıza bakın.” Paulsen iki elini de avuç içleri yukarı bakacak şekilde kaldırdı. "Bütün bunları tamamen şans eseri başarmadım, eminim ki benim hakkımdaki dosyan sana zaten bunu söylüyordu." Elbette, siz beylere aptalı oynayabilir ve tüm bunların neyle ilgili olduğunu bilmiyormuş gibi davranabilirim.' Paulsen, ceketinin altındaki gömleğinin manşetlerini düzeltirken sıkılmış görünüyordu. “O zaman gerçek sebep sonunda ortaya çıktığında gücenmiş ve hakarete uğramış gibi davran, ama hey… . .' Gülümsemesi yeniden dudaklarına geldi. 'Ayrılacak çok fazla zamanım yok. Ve eminim seninkini biraz daha daireler çizerek koşmak için kullanabilirsin.'

Garcia'nın kaşları havaya kalktı ve gözleri arkasına yaslanıp rahatça bacak bacak üstüne atmış olan Hunter'a bir göz attı.

Hunter, "Sizce neden daireler çizerek koşturduğumuzu düşünüyorsunuz?" diye sordu. Paulsen başını geriye attı ve içten bir kahkaha attı. ‘Dedektif lütfen. . . Bu bir psikanaliz seansı değil. "Çift anlamlı" sorularınız sizi hiçbir yere götürmez ve -' saatine baktı' - tik-tak, tik-tak, vakit kaybı... . . en azından senin için.”

Paulsen hayatta hiçbir kaygısı olmayan bir adam gibi konuşuyor ve kendini taşıyordu. İki elini pantolonunun ceplerine soktu ve masasının önüne doğru yürüdü. Hunter ya da Garcia bir sonraki

soruyu formüle edemeden tekrar konuştu.

'Ama tamam, izin ver seni şımartmama izin ver, sadece bu seferlik. Burada olmanızın nedeni bu konudaki araştırmanızdır. . . söyleyeyim mi? . . "İnternet şovu katili" mi? Ve Christina Stevenson kurbanlardan biri olduğu için." Kendinden emin bir şekilde başını sallamadan önce gözlerinin Hunter'ın yüzünden Garcia'nın yüzüne, sonra tekrar Hunter'ın yüzüne kaymasına izin verdi. 'Evet ben de yayını izledim. Harika, değil mi?' Soruyu kıkırdayarak etiketledi.

Cevap yok.

Paulsen yoluna devam etti.

'Ve sen de burada, ofisimde olduğun için daireler çiziyorsun. Ve burada olmanın tek nedeni hiçbir şeyin olmamasıdır. . . bir şey değil. Listenizdeki tek "ilgili kişi" benim, siz polisler benim gibi birine böyle hitap etmiyor musunuz?' Alaycı bir şekilde gülümsedi. 'Ve benim 'ilgi çekici kişi' olmamın tek nedeni, Bayan Stevenson'un aylar önce yazdığı bir makalenin radarınızda en önemsiz bip seslerini tetiklemesidir. Eğer listenizde daha önemli biri, başka herhangi bir "ilgilendiğiniz kişi" olsaydı, benimle değil onunla konuşuyor olurdunuz. *Bu* panik ziyaretidir. Sen bunu biliyorsun, ben de biliyorum.'

"Peki başkalarıyla henüz konuşmadığımızı düşündüren nedir?" diye sordu Garcia.

Paulsen'den bir kahkaha daha. 'Yüzlerinizdeki umutsuz ifade oldukça iyi bir ipucu.' Durakladı. Tekrar saatine baktı. "Dün geceki basın toplantınızdaki kaçamak sözler." Kaygısız bir omuz silkme. 'Yenilmiş gibi görünüyorsun ve sesin çıkıyor. . . seçeneklerin dışında. Bunu herkes görebilir. Ve sen şimdi beni değerlendirmeye çalışmak için buradasın." Kravatını düzeltti. 'O halde sana bu konuda yardım etmeme izin ver. Christina Stevenson'ın ölmesine sevindim mi? Memnun. Öldürülmeden önce işkence gördüğü için kendimi kötü mü hissediyorum? Biraz bile değil. Böyle bir şeyi yapıp, daha size neyin çarptığını bile anlamadan siberuzayda kaybolacak bilgiye, IQ'ya, araçlara ve cesarete sahip miyim?

En son dolarına bahse girerim. Dünkü kurbanı tanıyor muydum? Belki, belki değil. Ne fark eder ki? Bu cinayetlerin arkasında ben

olabilir miyim? Muhtemelen. Makalesi yayınlandıktan sonra Christina Stevenson'u hiç tehdit ettim mi? Belki. Onun benimkine yaptığı gibi ben de onun hayatını cehenneme çevirmek mi istedim? Kesinlikle. Başarılı oldum mu? Kimin umurunda? O öldü. Çok teşekkür ederim." Onlara göz kırptı. "Hepsi bu kadar mı?"

"Pek sayılmaz" dedi Garcia.

Paulsen'in bencilliği Garcia'nın dişlerini sinirlendiriyordu ve öfkesini kontrol altına almak için biraz zaman ayırması gerekiyordu.

'Dün öğleden sonra beş ile altı arasında nerede olduğunuzu bize söyleyebilir misiniz?'

"Ah!" Paulsen parmağını havaya kaldırdı. 'Cinayet anında en önemli yerleştirme sorusu. İşler burada iyiye gidiyor, Dedektif." Ellerini tekrar ceplerine götürdü. 'Kendimi pek iyi hissetmiyordum, bu yüzden ofisten erken ayrıldım. O belirli saatte evdeydim, yalnızdım, bilgisayarımın başındaydım, pickadeath.com'a giriş yapmıştım ve diğer pek çok kişi gibi gösteriyi izliyordum.' Yeni bir sırıtış. 'Ve sen sormadan önce, *HAYIR*, bir tanığım yok. Beni tutuklamak ister misin?"

Garcia, "Ofisten saat kaçta ayrıldınız?" diye sordu.

"Yeterince erken." Saatine bir kez daha hızlıca baktı. İzin verirseniz size şunu sorayım Dedektif Hunter. Eğer bu internet cinayetlerinin arkasında ben varsam ve söylediğim gibi bu bir olasılık, beni yakalayabileceğini sana düşündüren ne?'

Hunter cevap veremeden Paulsen'in masasındaki telefon çaldı. "Ah," dedi özür diler bir ses tonuyla. 'Bu muhtemelen bana toplantımı hatırlatan PA'm olacak. Bir saniyeliğine özür dilerim.' Aramayı yanıtladı ve birkaç dakika dinledi. Teşekkür ederim Joanne. Hemen çıkıyorum. Burada işimiz neredeyse bitti.'

Paulsen telefonu yerine koydu ve ofisinin kapısına doğru yürüdü. Hunter ve Garcia ayağa kalktılar.

Paulsen kapı koluna uzandı, durdu ve iki dedektife baktı. "İtiraf etmeliyim ki, internetteki bu ölüm programları son derece eğlenceli, sence de öyle değil mi?" Kapıyı açtı. 'Yakın zamanda bir tane daha alıp alamayacağımızı merak ediyorum.'

Seksen Yedi

Garcia, Hunter'la birlikte PaulsenSystems'ın dışına adım atar atmaz, "Orada ne oldu?" diye sordu. Öfkesi artık açıkça onu ele geçiriyor.

Hunter dönüp binaya bakarak, "Pek emin değilim," diye yanıtladı. “Ama bizi bekliyordu.” Bir süreliğine derdim. Sergilediği o küçük gösteri çok iyi prova edilmişti.”

'Ne demek istiyorsun?'

Hunter, "Çok az soru sorduk Carlos," diye yanıtladı. “Paulsen, ofisi bir yana, binaya girdiğimiz andan itibaren her şeyi kontrol ediyordu. Bizi istediği kadar bekletti ve eminim ki bu sadece ne kadar çaresiz olduğumuzu kontrol etmek içindi, meşgul olduğu için değil. Ofisinde vücut dilinden ses tonuna kadar otoritesini çok hızlı bir şekilde ortaya koyuyordu. Kendi sorularını sorup cevapladı ve her şeyi mükemmel bir şekilde zamanladı. Asistanına, "toplantı hatırlatma" çağrısının ofisine iletilmesini istediği zamanı tam olarak verdiğinden eminim. Bu yüzden sürekli saatine bakıyordu. Senaryosunu zamanında tamamlamak istiyordu. Bize sadece vermek istediğini verdi. Ve söylediklerinin biraz şok edici ve düşündürücü doğasına rağmen, sözleri ölçülüydü.'

'Ölçüldü mü?'

Hunter başını salladı. 'Neyi söyleyip neyi söyleyemeyeceğini tam olarak biliyordu. Ve söylediği hiçbir şey bizim açımızdan dava konusu olamaz. Kendisine sorduğu her suçlayıcı soruya ya *Belki*, *belki* veya *muhtemelen.* Çok şey önerdi ama bize hiçbir şey vermedi.”

Garcia arabasının kilidini açarken, "Onu yine de "olası bir neden" olarak ele almalı ve kibirli kıçına bir ders vermesi için bir süre hücrede oturmasına izin vermeliyiz, dedi.

“Muhtemelen bizden yapmamızı istediği şey buydu, Carlos.” Hunter içeri girdi ve kapıyı kapattı. 'Böylesine yüksek profilli bir davada, kendisi ve şirketi için mükemmel bir tanıtım olurdu. Avukatlarının oturduğundan eminim

telefonun başında, sadece aramayı bekliyorum. Eğer onu içeri alsaydık, bir saat içinde ofisine dönecekti ama bu, PA'nın ulaşabildiği her gazete ve TV kanalıyla temasa geçmesinden önce olmayacaktı. Tutuklanması bizim açımızdan umutsuz bir eylem olarak kabul edilirdi, bakanlığı utandırırdı ve uzaklaştırma olmasa bile üst kademelerden bize ciddi bir kıç kaybı kazandırırdı.'

"Eh," dedi Garcia. 'Bu adam hakkında çok kötü hislerim var. Onu gözetim altına almamız gerektiğini düşünüyorum."

"Çok iyi hazırlanmış Carlos. Bunu yapamayacağımızı biliyor. Onun kibirinden başka bu talebi ve harcamayı haklı çıkaracak hiçbir şeyimiz yok.'

"Ve müthiş bir his." Garcia arabasını çalıştırdı ve endişeli elini ağzına götürdü. "Bu katilin başından beri yaptığı da bu değil mi Robert, başından beri bizimle oynamak?" O her zaman bizden bir adım öndeydi. Bir satranç oyuncusu gibi. Önce tepkimizin ne olacağını düşünmeden henüz bir hamle yapmadı. Görünüşe göre her seferinde doğruyu yapmış."

Hunter hiçbir şey söylemedi.

'Eh, Paulsen'in orada bize yaptığı da tam olarak buydu.'

'Biliyorum.'

Hunter'ın cebindeki telefonu çaldı.

'Dedektif Hunter, Cinayet Masası Özel.'

Bağlantıyı kesmeden ve Garcia'ya bakmadan önce bir süre dinledi. 'Dünkü kurbanın cesedini buldular.'

Garcia'nın gözleri büyüdü. 'Nerede?'

'Maywood'

Seksen Sekiz

Ceset, Maywood'daki Atlantik Köprüsü yakınındaki küçük, tek katlı, iki yatak odalı bir evi yenileyen bir inşaat işçisi tarafından bulunmuştu. Katil, parçalanan kolları ağır hizmet tipi siyah plastik bir torbaya koymuş, cesedi aynı torbalara sarmış ve her şeyi evin arka

bahçesine yerleştirilen orta büyüklükteki inşaat çöplüğüne atmıştı.

Basın zaten tüm gücüyle oradaydı ve Hunter ile Garcia arabadan inerken bağırılan sorularla ve kamera tıklamalarıyla dolu bir duvarla karşılaştılar. Dedektiflerden hiçbiri açgözlü muhabir sürüsüne doğru bakmadı bile.

Hunter ve Garcia evin arka bahçesine vardıklarında, önceki iki sahnedeki aynı baş adli tıp ajanı Mike Brindle, "Burada görülecek pek bir şey yok" dedi. Ayrılmaya hazır görünüyordu. "En azından adli açıdan değil." Katil binaya hiç girmedi bile."

"Nasıl oldu?" diye sordu Garcia.

Brindle, "Eh, ceset bir posta paketi gibi sarılmıştı" diye açıkladı. "Sonra da oradaki inşaat çöplüğüne atıldılar." Küçük avlunun sonundaki parlak kırmızı çöp bidonunu işaret etti. Yaklaşık üç metre uzunluğunda, yedi ya da sekiz genişliğinde ve belki beş metre yüksekliğinde görünüyordu. Sağında iki üniformalı polis duruyordu.

Hunter, Garcia ve Brindle oraya doğru ilerlediler.

'Gördüğünüz gibi,' diye devam etti Brindle, 'çöp konteynırı avlunun arka duvarına doğru itilmiş, bu da çöp konteynırının kendisinden sadece bir metre kadar yüksekte.'

Hunter, Brindle'ın ne söyleyeceğini tahmin ederek, "Katil arabayı arka sokağa doğru sürdü," dedi.

"Bu doğru," diye onayladı Brindle. 'Güzel ve karanlık, erişimi kolay, onu rahatsız edecek kimse yok. Aracını evin hemen arkasında durduruyor, cesedi ve kolları arabadan dışarı çekiyor ve hızla duvarın üzerinden çöp kutusuna atıyor. İş tamamlandı. Arabaya geri döndük ve gitti. Bütün
her şey bir dakikadan az sürerdi." Brindle cebinden bir sigara çıkardı, yaktı ve uzun bir nefes çekti, konuşurken dumanın dışarı çıkmasına izin verdi. 'Bu katil bir planlamacı. Muhtemelen birkaç gündür etrafta dolaşıp bir sonraki kurbanını bırakacak bir yer arıyordu. Bu ev yolun başında, her iki taraftan, önden ve arkadan kolayca görülebiliyor. Yanından geçen herkes buranın boş olduğunu ve yenilendiğini görebilir. Parlak kırmızı çöp konteynırı da dışarıdan kolayca fark ediliyor.'

Hunter, "Ve yenilenmekte olduğu için," diye ekledi, "katil, cesedi

gece geç saatlerde atarsa ertesi gün çalışanlar tarafından bulunacağını biliyordu."

Brindle başını salladı ve bir nefes daha çekti. “Arka sokağı zaten kontrol ettik. Orada hiçbir şey yok. Katı asfalt, lastik izi veya ayak izi yok. Birkaç sigara izmariti ve sakız ambalajı vardı ama hiçbiri evin hemen arkasında değildi. Fazla bir şey ummazdım.'

Çöp bidonunun içine baktılar; alçı levhalar, tahta parçaları, kırmızı tuğlalar, kırık kiremitler, paçavralar ve boş boya kutuları.

“Ceset mi?” diye sordu Garcia.

'Adli tabibe giderken. Brindle saatine baktı, yirmi beş dakika kadar kaçırdın. Burayı kontrol etmenin bir anlamı yok. Ceset iyice sarılmıştı. Bulunacak herhangi bir adli tıp ipucu varsa, bunlar cesedin üzerinde veya plastik poşetlerin içinde olacaktır. Kontrollü bir ortamda düzgün bir şekilde açmak daha iyidir.'

"Peki onun kurbanımız olduğuna emin misin?"

Brindle çantasından bir dijital kamera çıkarırken, "Tamam, kurban bu" dedi. Cihazı açtı, görüntüleme moduna geçirdi ve Hunter'a verdi. 'Plastik ambalajı kafayı açığa çıkaracak kadar kestim.'

İlk resim adamın yüzünün yakın çekimiydi. Gözleri çoktan kafatasına batmaya başlamıştı ve yüzünün ve boynunun etrafındaki deri yeşilimsi mavi bir renk alarak onu bir uzaylı ya da korku filmi süsü gibi gösteriyordu ama orada hala Hunter ve Hunter için yeterince özellik vardı. Garcia'nın onu tanımasını istiyorum. Yavaşça fotoğrafların geri kalanına göz attılar; birkaç yakın çekim daha, ardından birkaç geniş açılı çekim.

Brindle saatine tekrar göz atarak, "Laboratuvara döner dönmez bunları sana e-postayla göndereceğim" dedi.

Hunter, kamerayı adli tıp ajanına geri verirken, “Cesedi kim buldu?” diye sordu.

“Evi yenileyen inşaatçı.” Brindle sağ işaret parmağıyla işaret etti. 'Bir memurla birlikte mutfakta.'

Hunter başını salladı ve Garcia'ya doğru döndü. ‘Dün basına verdiğimiz kurbanın çıktılarından var mı elimizde?’

'Arabada birkaç tane var, evet.'

‘Harika, hadi bu caddede ve komşu caddelerde de dolaşmak için biraz üniforma alalım. Belki kurban buranın yerlisiydi. Belki de katilin cesedi atmak için bu evi seçmesinin nedeni budur.'

"Gidip onları getireceğim" dedi Garcia, çoktan dışarı çıkmaya başlamıştı bile.

Seksen Dokuz

Kapı kapı dolaşmaları onlara hiçbir şey vermedi. Evin yakınındaki hiçbir komşu ya da esnaf mağdurun kimliğine ilişkin herhangi bir bilgi sunamadı. Birçoğu zaten onun resmini sabah gazetesinde görmüş ya da daha kötüsü katilin önceki gün yayınını izlemişti.

Garcia, cesedi bulan inşaat işçisiyle röportaj yaptı. Otuzlu yaşlarının başında, kolları dövmeli, kafası kazınmış ve gür sarı bıyıklı, güçlü bir adamdı. O ve babası, çalıştığı küçük yenileme şirketinin sahibiydi ve on beş yılı aşkın süredir aynı işi yapıyordu. O evde yalnızca beş gündür çalışıyordu ve işin dört günden fazla sürmemesi bekleniyordu.

Ev, son dört yıldır kullanılmayan ve yeniden sahip olunan mülklere yatırım yapan, bunları ucuza yenileyen ve küçük bir kâr karşılığında satan küçük mülk geliştiricisi Akil Banerjee'ye aitti.

Hem mülk sahibi hem de inşaat işçisi kontrol etti. Ayrıca gece boyunca nerede olduklarına dair sağlam mazeretleri vardı ve katil dün Hunter'la telefonda konuşuyordu. Ancak Hunter ve Garcia arabaya geri döndüklerinde Hunter yeni bir telefon aldı. Bu seferki Cinayet Masası Dedektifi Mario Perez'di.

‘Robert, sanırım kurbanının kimliğini bulduk.’

"Dinliyorum."

“Arabanda mısın?” diye sordu Perez.

"Hayır, Dedektif Garcia'nın arabasında."

‘Tamam, şimdi sana e-postayla birkaç fotoğraf gönderiyorum.’

Hunter aramayı hoparlöre geçirdi ve e-postasına giriş yapmak için arabanın polis bilgisayarını kullandı.

Perez, "Basın ve medya insanları öne çıkmaya çağırırken, bütün gün telefonlar alıyoruz" diye açıkladı. 'Beklendiği gibi, çoğu kaçık, ilgi peşinde koşan ya da yüzde yüz emin olamayan insanlardı, işlerin nasıl gittiğini bilirsiniz - biri hariç.'

'Devam et.'

'Birkaç saat önce Paolo Ghirardelli adında bir restoran sahibi aradı. Norwalk'ta bir pizzacı sahibi. Onunla konuşan bendim. Bugün gazetelerde çıkan resimdeki adamın garsonlarından biri olan Ethan Walsh olduğundan kesinlikle emindi. İki gündür işe gelmiyor. Telefonuna da cevap vermedi. Bay Ghirardelli, mutfak personeli dahil kendisi için çalışan herkesin fotoğraflarını çerçeveleyip restoranının duvarına asan gururlu İtalyanlardan biridir. Bana Ethan Walsh'un resmini e-postayla gönderdi ve. . . kendin görebilirsin."

Hunter e-postayı ve üç ekinden ilkini açtı: otuzlu yaşlarının başında, oval yüzlü, yuvarlak burunlu, dolgun yanaklı, ince kaşlı ve kısa koyu saçlı bir adamın renkli fotoğrafı. O ve Garcia uzun bir süre sessizce ona baktılar ve refleks olarak ama buna gerek duymadan son birkaç saattir sokaklarda gösterdikleri fotoğraf çıktısını kontrol ettiler. Hiçbirinin şüphesi yoktu.

Garcia sonunda, "Bu o," dedi. 'Ya da tek yumurta ikizi.'

Perez, "Ethan Walsh'un erkek ya da kız kardeşi yok" diye doğruladı. 'Ben zaten onun üzerinde bir ön kontrol yaptım. Bu e-postanın ikinci eki. Ve onun eskiden uzman bir bilgisayar programcısı olduğu ortaya çıktı."

"Uzman bir bilgisayar programcısı mıydı?" diye araya

girdi Garcia. 'Bu doğru.'

'Uzman bir bilgisayar programcısının Norwalk'taki bir pizzacıda garson olarak çalışarak ne işi var?'

Hunter eke çift tıkladığında Perez, "İkinci eki açarsanız Ethan Walsh hakkındaki resmi ayrıntı sayfamızı göreceksiniz" diye yanıtladı. 'Üçüncü ek, onun hakkında bulduğum birkaç İnternet makalesinden kısa bir seçki. Bu size oyun programlamayı neden geride bıraktığı konusunda daha iyi bir fikir verecektir.'

Hunter, bilgi notunu hızla tarayarak, Harika iş çıkardın, Mario, dedi. "Devam edip bu Ethan Walsh hakkında bulabildiğin her şeyi

araştırabilir misin?" Siz buraya döndüğünüzde biraz daha almam lazım.'

“Teşekkürler.” Hunter bağlantıyı kesti.

Ethan Walsh'un kayıtlı adresi, Norwalk'un batısındaki ilk mahalle olan Bellflower'daki bir apartman bloğunda kiracı olarak ikamet ediyordu. Dedektif Perez'in Hunter'a gönderdiği e-postanın altındaki dipnotta, Perez'in emin olmak için Bellflower polis karakolu ile temasa geçtiği ve onlardan Ethan Walsh'un kapısını çalmak için siyah beyaz bir ekip göndermelerini istediği yazıyordu. Cevap gelmemişti.

Bilgi notunda ayrıca Ethan Walsh'un ev sahibi Bay Stanislaw Reuben'in adı, adresi ve telefon numarası da yer alıyordu. Hunter hiç vakit kaybetmeden onu aradı ve Bay Reuben, Hunter'a kendileriyle bir saat içinde Ethan Walsh'un adresinde buluşabileceğini söyledi.

Doksan

Hunter ve Garcia, güneş Venice Sahili üzerinde batmaya başladığı sırada güney Los Angeles'taki Bellflower'a ulaştılar. Ethan Walsh'un yaşadığı apartman bloğu, gösterişsiz bir sokağın sonunda yer alan, bazı onarımlara ciddi şekilde ihtiyaç duyan eski ve kirli bir tuğla binaydı.

Ethan'ın ev sahibi Bay Stanislaw Reuben, dedektifleri binanın lobisinin girişinde karşıladı. Üzerine uymayan kıyafetleri, çiçek desenli yüzü ve yara iziyle lekelenmiş dudağıyla adamın inkar edilemez bir keyifsizliği vardı. Gırtlaktan gelen sesi sanki bir korku filminden çıkmış gibiydi.

Hunter ve Garcia kendilerini tanıttıktan sonra Bay Reuben, "Bu sabah gazetede gördüğüm adamın oldukça tanıdık geldiğini düşündüm" dedi. “Kiracılarımdan biri olabileceğinden şüpheleniyordum ama emin olmak zordu. O kadar çok var ki ve onları aslında yılda yalnızca bir veya iki kez görüyorum. Kiracılarımın çoğu bana birkaç ay önceden tarihli çekler gönderiyor. Bu şekilde daha kolay buluyorum.”

“Peki Bay Walsh kirasını bu şekilde mi ödüyordu?” diye sordu Garcia. “Gerçekten de öyleydi.” Bay Reuben, bakımsız dişlerini göstererek gülümsedi. "Ne zamandır kiracınız?" Garcia onu takip etti. 'Çok uzun sürmedi. Altı aydan biraz fazla. Ayrıca iyi bir kiracıya benziyordu.

Sessiz, şikayet yok. . Bay Reuben birkaç kez sol kulak memesini çimdikledi. 'O, değil mi? İnternette öldürülen adam mı? O benim kiracımdı Bay Walsh, değil mi?' Sesi gerçekten heyecanlı geliyordu. Garcia, "Şu anda emin olamayız" diye yanıtladı.

‘TV’ye röportaj vereceğimi mi sanıyorsun?’ Heyecanı arttı. ‘Hiç televizyona çıkmadım.’

Garcia binayı işaret ederek, "Ve bu o kadar da kötü bir şey değil" dedi. 'Yapalım mı?'

Ev sahibi, lobi kapısının kilidini açmak için anahtarını kullandı ve dedektifleri içeri soktu. Kapalı alan kedi sidiği ve asitli bir ton taşıyan başka bir şeyin kokusunu taşıyordu.

Garcia burnunu kırıştırırken gözleri sanki kokunun kaynağını bulmayı beklermiş gibi hızla karanlık lobiyi taradı.

Bay Reuben, “Merdivenlerden yukarı çıkmamızı öneririm” dedi. “Asansör çok küçük ve ne demek istediğimi anlıyorsan bunu riske atmazdım.” Merdivenler kirli ve karanlıktı, duvarları grafitiler süslüyordu. Dördüncü kata vardıklarında Bay Reuben uzun ve loş bir koridora doğru ilerledi. Alt kattaki lobiden gelen kedi sidiği kokusu orada da aynıydı ama artık her iki dedektifin de dişlerini gıcırdatmasına neden olan pis kokulu, hastalıklı bir havası vardı.

Ev sahibini rahatsız etmişe benzemiyordu.

Koridorun dörtte üçünde bir kapıya ulaştıklarında, "İşte buradayız" dedi. Üzerindeki numara 4113'ü gösteriyordu. Bay Reuben kapının kilidini açtı ve kapıyı iterek açtı. Pencereler kapalı ve perdeler kapalı olduğundan önlerindeki oda gölgeler içinde kalmıştı ve biriken ısı onlar içeri adım atmadan önce bile orayı bir hapishane hücresi gibi hissettiriyordu.

Bay Reuben ışıkları yaktı ve solda küçük bir mutfak bulunan küçük bir yaşam alanını ortaya çıkardı. Oda seyrek bir şekilde dekore edilmişti. Eski bir ahşap masa, dört ahşap sandalye, küçük bir müzik

seti, üzerine çiçekli örtü atılmış bir kanepe, portatif bir televizyon ve üzerine birkaç resim çerçevesi yerleştirilmiş bir şifonyer vardı. Herhangi bir rahatsızlık belirtisi hemen görülmedi. Duvarlar, Ethan Walsh'un yaklaşık üç yaşlarında görünen küçük bir kızla birlikte çekilmiş bir fotoğrafı dışında çıplaktı.

Bay Reuben odanın karşı tarafındaki kapıyı işaret ederek, "Yatak odası ve banyo orada," dedi.

Hunter ve Garcia eldivenlerini taktılar.

Garcia ev sahibine, “Dışarıda beklemenin bir sakıncası var mı?” dedi. 'Burada herhangi bir kanıt olup olmadığından emin değiliz, ancak varsa onu kirletme riskini azaltmak isterim.'

Bay Reuben bir adım geri çekilirken hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. 'Elbette. Anladım. Bana ihtiyacın olursa hemen burada olacağım.'

Hunter ve Garcia'nın dar oturma odasında fark ettiği ilk şey, Ethan Walsh'un ahşap masanın üzerindeki dizüstü bilgisayarıydı. Ekranın üst kısmına bir web kamerası kırpıldı.

Hunter cebinden iki büyük kanıt çantası çıkardı ve dizüstü bilgisayarı, web kamerasını ve tüm bilgisayar kablolarını bunların içine yerleştirdi. Garcia şifonyerin üstündeki fotoğraflara bakıyordu. Toplamda dört tane vardı. Hepsi Ethan Walsh'un bebeğiyle birlikte kız çocuğu. Çekmecelerde tamamı bilgisayar programlamayla ilgili birkaç kitap ve dergi ile çok sayıda çizgi roman ortaya çıktı. Mutfak biraz dağınıktı ama tek başına yaşayan bekar bir adamdan bekleneceği gibi değildi. Buzdolabında mikrodalgada pişirilebilen birkaç akşam yemeği ve bir sürü bira vardı.

Hunter oturma odasına biraz daha bakmak için Garcia'dan ayrıldı ve dairenin geri kalanına geçti. Banyo bir sardalya konservesinden ibaretti, çatlak bir duş kabini, bir tuvalet ve başka pek bir şey yoktu.

Yatak odası da pek büyük görünmüyordu. Dolu bir yatak, doğrudan küçük bir pencerenin altına, uzaktaki duvara doğru yana doğru itilmişti ve yine de birinin etrafında manevra yapması için çok az yer bırakıyordu. Dağılmış yatağın dışında yalnızca sürgü kapaklı bir duvar gardırobu ve üzerinde okuma lambası bulunan bir komodin vardı.

Hunter yatağın altını kontrol etti; iki boş valiz. Gardıropta gömlekler, tişörtler, kot pantolonlar, pantolonlar, ceketler, iki çift spor ayakkabı, bir çift sosyal ayakkabı ve video oyunlarıyla dolu iki karton kutu vardı. Ethan'ın yatak odası dağınıktı ama yine de beklenebilecek düzeydeydi. Bir kez daha hiçbir şey bir rahatsızlığa işaret etmiyordu.

Hunter, Garcia'nın rahatsız görünen kanepenin yanında durup not defterine ya da günlüğe benzeyen bir şeyin sayfalarını karıştırdığı oturma odasına döndü. Hunter odaya geri döndüğünde Garcia durakladı ve okuduğu sayfaya kaşlarını çattı.

Hunter bu bakışı tanıdı. 'Neyin var?'

Garcia başını kaldırıp gülümsedi.

'İlk bağlantımız.'

Doksan Bir

Boş sepetini taşıyan adam, süpermarketin uzun meyve ve sebze reyonunda üçüncü kez yürüdü; hâlâ ne alacağına karar veremiyordu. Bir kez daha portakal reyonuna uğradı, bir tanesini alıp burnuna götürdü ve yoğun aromasını içine çekti. Portakalları gerçekten seviyordu ama yine de sepetine kimse girmemişti. Birkaç adım daha ilerledi ve bol ve çeşitli elma sergisinin önünde durdu. En sevdiği elmalar Ocakbaşı elmalarıydı ama Los Angeles'ta bulmak zordu, Yukarı Orta Batı'da çok daha popülerdi. Ancak bu onu pek rahatsız etmedi, çünkü Pembe İnciler de aynı derecede güzeldi ve Kuzey Kaliforniya'nın bir ürünüydü ve Los Angeles'ın her yerinde bolca bulunuyordu. Bir tanesini uzun bir süre elinde tuttu ve onu hemen orada ısırma isteğine direndi. Elmayı geri koydu ve başka bir meyve sergisine doğru ilerledi.

Kararsız adam, açık renk pantolonuna uymayan lacivert bir takım elbise ceketi giymişti. Ayakkabıları yıpranmıştı, yılların giydiğini gösteriyordu. Saçları yalnızca parmaklarıyla gevşek bir şekilde geriye taranmıştı ve iki günlük kirli sakalı onu olduğundan biraz daha yaşlı gösteriyordu.

Adam yaban mersini sergisinin yanından hiç durmadan geçti. Tanecikli dokularından hoşlanmadı ve ona göre hiçbir zaman yeterince tatlı olmadılar. Neyse, yaban mersini çok pahalıydı. Biraz armut, şeftali ya da nektarin almayı yeniden düşündü ama sonunda kararını vermeden bir kez daha yoluna devam etti.

Koridorun sonuna ulaştığında durakladı ve hayal kırıklığıyla içini çekerek geriye baktı. Elini pantolonunun cebine soktu, elindeki tüm parayı parmaklarıyla kapattı, çıkardı ve tekrar saydı. Fazla bir şeyi yoktu, yalnızca zihinsel listesine koyduğu birkaç eşyayı almaya yetiyordu. Hangisi olduğuna karar verebilseydi, meyve de bu öğelerden biriydi. Parayı cebine koydu ve yavaşça koridorun tepesine doğru yürüdü. Yirmili yaşlarının sonlarında görünen çekici bir kadın, portakalları dikkatle seçip küçük,
şeffaf plastik torba. Adam onun yanında durdu ve birkaç saniye sonra tereddütle bir tanesine uzandı.

Kadın oldukça heyecanla, "Bunlar harika" dedi.

Adam utanarak gülümsedi.

Kadın, "Geçen gün biraz aldım," diye devam etti. 'Ve bunlar çok uzun zamandır yediğim en tatlı portakallardı.'

“Gerçekten mi?” diye cevapladı adam, şimdi ilgi çekici bir şekilde elindeki portakala bakıyordu.

“Sana söylüyorum.” Durdu ve ona baktı. Onun nazik gözleri var, diye düşündü. 'Sanki onlara şeker ya da bal ya da başka bir şey aşılanmış gibi. Biraz denemelisin.'

Ve böylece bir karar verildi.

Adam gülümsedi ve memnuniyetle başını salladı. ‘Tamam, sanırım yapacağım o zaman.’ Alışveriş sepetine iki portakal koydu. Gücünün yettiği tek şey iki kişiydi. Birkaç dakika sonra adam sonunda zihinsel listesindeki tüm eşyaları satın almayı başarmıştı. Kendinden memnun bir halde, her şeyi kahverengi kese kağıdının içinde taşıyarak süpermarketten çıktı. Yarı karanlık otoparka ulaştığında durakladı, biraz kafası karışmış görünüyordu. Hangi yöne gideceğine karar vermek için önce sola, sonra sağa baktı. Sağa gitmek için döndüğünde taşıdığı kahverengi kese kağıdının alt kısmı yırtılarak açıldı. İçinde bulunan birkaç yiyecek yere dökülüp ayaklarının

etrafına saçıldı. Aldığı iki portakal farklı yönlere yuvarlanmaya başladı.

“Kahretsin!” diye fısıldadı, tenis topu peşinde koşan bir kedi gibi ilkinin peşinden koşuyordu. Sonunda onu almayı başardı ve hızla diğerini aramaya başladı. Onu tam park halindeki bir SUV'un altına yuvarlanmak üzereyken fark etti. Aniden bir ayak ortaya çıktı ve onu durdurdu.

Adam başını kaldırdı ve turuncu vitrinde tanıştığı kadını gördü. Eğildi ve yerden meyveleri topladı. “Bu bir kaçak, öyle mi?” Gülümsedi.

Adam önce ona, sonra yırtık çantaya ve yerdeki diğer alışveriş eşyalarına baktı.

'Bunun olması çok üzücü, değil mi?' dedi. 'Bu süpermarketin hâlâ kağıt torba kullandığına inanamıyorum. Bunlar berbat ve çevre için de pek iyi değiller.'

Adam ne diyeceğini bilemediği için hiçbir şey söylemedi. Utangaç bir şekilde eşyalarını toplamaya başladı.

"İşte, sana yardım edeyim" dedi ve aralarında bir kavanoz kahvenin de bulunduğu eşyaların yarısını aldı. 'Bunun kırılmadığı için şanslısın.'

Adam portakal yerine elma seçmediği için kendisinin de şanslı olduğunu düşünerek başını salladı. Kesinlikle yaralanırlardı. Sonunda kadının aldığı eşyaları toplamaya çalışırken, "Teşekkür ederim" dedi ama yeterli eli yoktu.

'Önemli değil. Bu konularda sana yardımcı olabilirim” dedi. “Araban var mı?” Adam başını salladı. “Tam orada.” Otoparkın ilerisinde bulunan arabasını işaret etti.

Adamın arabasına doğru yürümeye başladıklarında, “Buralarda mı oturuyorsunuz?” diye sordu.

"Çok uzakta değil misin?"

'Birkaç blok ötede.'

Adam başını salladı. Birkaç saniye sonra, sanki bir şeyi yeni fark etmiş gibi, “Ah!” dedi. 'Eve gitmek ister misin?'

Tekrar gülümsedi. 'Ah hayır, arabam hemen orada park edilmiş.

Portakalının neredeyse altında kalacağı SUV. Ama yine de teklifin için teşekkür ederim.' Adamın arabasına vardıklarında arabanın kilidini açtı ve arka kapıları açtı. “Eğer sakıncası yoksa her şeyi arka koltuğa koyabilirsiniz.” “Elbette,” diye yanıtladı kadın.

Yiyecekleri yere koyarken portakallardan biri sandalyeden yere yuvarlandı. Hızla hareket etti, vücudunu ileri doğru itti, kolunu uzattı ve sürücü koltuğunun altında kaybolmadan hemen önce onu durdurmayı başardı.

‘Bu gerçekten *öyle* bir kaçak,' diye düşündü.

Bir anda arkasında bir varlık hissetti. Vücudunu hafifçe büktü ve sağ omzunun üzerinden baktı. Adam tam arkasında duruyordu. Gözlerindeki nazik bakış çok daha karanlık bir şeye dönüşmüştü. Onu korkutacak bir şekilde gülümsedi. Konuştuğunda sesi de farklı geliyordu; sakindi ama ciğerlerindeki havayı emecek kadar soğuktu.

'Kimse sana yabancılarla konuşmamanı söylemedi mi?'

Doksan İki

Ertesi sabah ilk sonbahar sağanağını da beraberinde getirdi. Gökyüzü ağır bulutlarla karanlıktı ve gün ışığı, kazanmak için kaybedilen bir mücadele veriyormuş gibi görünüyordu. Kuzeyden esen sert rüzgar, Los Angeles'ın kasım ayındaki Winnipeg'e benzemesine neden oldu.

Hunter, Garcia ve Kaptan Blake için gün, Hunter'ın ofisinde yapılan güncelleme toplantısıyla başladı. Hiçbiri gece boyunca yeterince uyuyabilmiş gibi görünmüyordu.

"Tamam," dedi Yüzbaşı Blake, iki eliyle gevşek saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken. “Başka bir şey hakkında konuşmadan önce, bu Thomas Paulsen denen adamın nesi olduğunu bilmem gerekiyor?” Sesinde bir tutam kızgınlık renklendi.

Anında cevap gelmedi ama her iki dedektifin de yüzünde aynı soru dolu kaş çatma ifadesi belirdi.

Yüzbaşı Blake, "Dün gece geç saatlerde Polis Şefinden bir telefon

aldım," diye açıkladı, "o da dün iki ayrı telefon aldı; biri Kaliforniya valisinden, diğeri Los Angeles belediye başkanından. Görünüşe göre ikiniz yazılım milyoneri Bay Thomas Paulsen'i taciz ediyorsunuz. *fonlar* her iki siyasi kampanyaya da katkıda bulundum.'

“Taciz mi ediyorsun?” Garcia kıkırdadı.

Kaptan, "Kullanılan kelime buydu" diye onayladı. “Zor bir şekilde tek kelime etmeyi başaramadık, Kaptan.” Garcia sakinliğini korumakta zorlanıyordu. 'Dün ofisine girer girmez provası yapılan konuşmasına başladı. İşi bitince bizi dışarı attı. Ve olan biten sadece buydu. Tek bir soru sormamıza bile gerek olduğunu düşünmüyorum.”

“Peki onun hakkında, ikinci kurbanımız Christina Stevenson tarafından yazılan bir makalenin konusu olmasından başka elinizde ne var?” Bir anlık tereddüt.

Garcia sonunda, "Thomas Paulsen'in makale yayınlandıktan sonra Christina Stevenson'ı tehdit etmiş olma ihtimalini araştırıyoruz" dedi.

‘Sen *araştırmak*Kaptan geri geldi. ‘Olduğu gibi *henüz kanıtın yok.*'

"Henüz değil," diye itiraf etti Garcia. “Ama orada olsaydın anlardın, Kaptan. Thomas Paulsen'le ilgili her şey berbat kokuyordu. Ve kesinlikle profile uyuyor. Kendisi de öyle söyledi. Yeterince zeki. Bunu başarabilecek araçlara ve siberuzay bilgisine sahip. En az telefondaki katil kadar kibirli ve cesur. Ve Christina Stevenson'un bu şekilde öldüğünü görmekten çok memnun olduğunu itiraf etti. Bu sana psikopat gibi kokmuyor mu?'

Kaptan Blake öfkeyle karşılık verdi: "Psikopat, köpek boku ya da gül gibi kokması önemli değil." 'Muhtemel bir nedene ihtiyacımız var. Ve buna ihtiyacın olmamalı *Ben* sana bunu söylemek için. Kibirli . . .? Elbette kibirlidir. Son derece zengindir. Elinden yemek yiyen politikacılar var ve kendisi çok büyük, etkili ve başarılı bir şirketin CEO'su. Bu ona güç veriyor, hem de daha fazlasını. Bu kadar güce sahip olan herkes kaçınılmaz olarak kibirli hale gelir ve biz ölümlülerin gerçek dünya dediğimiz şeyden uzaklaşır. Ve buna ihtiyacın olmamalı *Ben* bunu da sana söylemek için. Bu Paulsen denen adam her soruşturma kapısını yüzümüze kapatacak güce ve bağlantılara sahip. Parmağını şıklatırsa siz ikiniz çok uzun bir süre trafik cezası kesersiniz. Aynısını tekrar yaparsa, muhtemelen Kuzey

Dakota'da bir yerlerdeki "Shitkickers Creek"e transfer edileceğim. Ne dediğimi anlıyor musun?'

Hunter ve Garcia hiçbir şey söylemediler.

Kaptan yola devam ederek, "Size şunu sorayım" dedi. 'Christina Stevenson'ın diğer makalelerinden herhangi birine konu olan başka birini araştırıyor musunuz? Bana kızdırdığı tek kişinin Thomas Paulsen olduğunu söyleme.'

"Hayır" diye yanıtladı Hunter. 'Şu anda başka kimseyi soruşturmuyoruz.'

Garcia dur işareti yaparak elini kaldırdı. "Durun bir saniye, işimizi yaptığımız için mi ısınıyoruz Kaptan?"

"Hayır," diye tükürdü kaptan, sesi bir kademe yükseldi. 'Ben ısındığım için sen ısınıyorsun ve bunu her zaman başkalarına aktarıyorum. Aynı zamanda bu Paulsen denen adam parasının büyük bir kısmını politikacıların kampanyalarına harcamaktan çekinmediği için de öfkeleniyorsunuz ve konu bu departmana ne kadar baskı yapabileceği söz konusu olduğunda bu ona cehennem ateşini kazandıracak.'

"Yani?" dedi Hunter. 'Belediye başkanı ve vali zenginlerin insanları öldürmediğini mi söylüyor?'

"Hayır." Kaptan ona dik dik baktı. "Thomas Paulsen'in kapısını bir daha çalmadan önce çantanızda çok önemli bir şey bulundurmanızın iyi olacağını söylüyorlar, çünkü eğer bunu yapmazsanız, yeni bir seçime giderken siyasi kampanyalarına katkıda bulunan çok önemli bir kişiyi kaybedecekler." Rodney King'inkileri anaokulu malzemesi gibi gösterecek bir davayla karşı karşıya kalacağız.' Durakladı, kendini toparlamak için biraz zaman ayırdı, sesi normal perdesine döndü. 'Bakın, burada hepimizin sadece işimizi yaptığımızı biliyorum. Beni Thomas Paulsen'in kim olduğu ya da cebinde kimin olduğu umurumda olmadığını bilecek kadar tanıyorsun ama işin gerçeği şu ki bu adamla biz *sahip olacak* işi kitabına göre oynamak, çünkü bunu yapmazsak ve bir santim bile batırırsak şef bana, hepimizin yapacağı bir sonraki işin fırça, klozet ve insan dışkısı olacağı garantisini verdi. Resmi anladın mı?'

"Evet" diye yanıtladı Garcia. 'Ve elde ettiğim resim saçmalık gibi

kokuyor, Kaptan.'

“Eh, bu güç ve politikanın kokusu ve sen de benim gibi bu departmanın bu kokunun içinde boğulduğunu ve hiçbirimizin bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyoruz. İsterseniz onu iyice araştırın, ama *kitabına göre oynayın.* Eğer onun hakkında Christina Stevenson'ın onun hakkında yazdığı makale dışında başka bir şey bulursanız, önce bana gelin. Tek istediğim bu.'

Kaptan konuyu bıraktı ve resim panosuna doğru ilerledi. 'Tamam, devam edelim. Üçüncü İnternet kurbanı: Bana cesedinin bulunduğu söylendi.' Gözleri tahtayı aradı ama yeni fotoğraf bulamadı.

Garcia, "Dün öyle oldu" diye onayladı. Daha sonra kurbanın cesedinin Maywood'daki özel bir mülkün arkasındaki inşaat çöplüğüne nasıl bırakıldığını açıklamaya devam etti. 'Biz oraya vardığımızda ceset adli tabibe doğru yola çıkmıştı. Otopsi sonuçlarını ve fotoğraflarını yakın zamanda alacağız.” Bilgisayarında bir şeye çift tıkladı. Adli tıp dün gece bize, "çöplük sahnesinde" cesedin yerinde çekilmiş tüm görüntülerini içeren bir e-posta gönderdi. Henüz çıktı alıp iğnelemeye zamanım olmadı.” Bir şeye tekrar çift tıkladı ve masasının kenarındaki yazıcı canlandı.

Kaptan, “Resmi olarak onaylanmış kimlik mi?” diye sordu.

Garcia başını salladı. 'Kurbanın karısı ve kızı Seattle'da yaşıyor. Yakın zamanda boşandılar. Ailesi Iowa'da yaşıyor ama ev sahibi aracılığıyla Bellflower'daki dairesine erişim sağladık. Arasında parmak izi analizi
Dairesindeki eşyalarla Maywood'da bulunan ceset yüzde yüz eşleşiyor.'

"Peki o kim?"

Hunter, pizzacı sahibinin Dedektif Perez'e gönderdiği fotoğrafın bir kopyasını ona uzatarak, "Adı Ethan Walsh," diye yanıtladı.

Yüzbaşı Blake'in gözleri resme yöneldi ve onu anında tanıdı. O da yüzünü unutamamıştı. Onun resimdekine benzer ürkek bir gülümseme sergilediğini görmek, onun dehşete düşmüş yüzünün acıyla buruştuğu anısına çok yabancı geliyordu.

“Onunla ilgili hikaye nedir?” Sesi neredeyse titriyordu.

Hunter ona şu ana kadar Ethan Walsh hakkında buldukları her

şeyin kısa bir özetini verdi.

Yüzbaşı Blake her şeyi sessizce dinledi ve yalnızca Hunter'ın işi bitince araya girdi. "Eski ortağıyla ilgili elimizde bir şey var mı Bay Nelson?" Kendisi aynı zamanda uzman bir bilgisayar programcısı, değil mi?" Resmi Hunter'a geri verdi.

Hunter, "Doğru," diye onayladı. 'Brad Nelson. Hala onun hakkında bilgi topluyoruz ama büyük olasılıkla temiz olacak. On ay önce Kanada'ya geri döndü."

Garcia çıktıları yazıcısından aldı ve dikkatlice resim panosuna iğneledi.

Kaptan daha iyi görebilmek için yaklaştı. Kurbanın yüzünün ağır plastik poşetlerden dışarı çıktığı yakın plan fotoğraflar, midesinden yukarıya, boğazına ve ağzına mide bulandırıcı bir asit tadı yayılmasına neden oldu. Hızla bir nane şekeri almak için cebine uzandı.

Yüzbaşı Blake sonunda dedektiflerine dönerek, "Kurbanın dairesine gittiğinizi söylemiştiniz," dedi. 'Herhangi bir şey?'

Garcia, "Dizüstü bilgisayarını bulduk" diye bilgilendirdi. 'Ama şifre korumalı. Bilgisayar Suçları Birimi'ndeki Dennis Baxter'a bıraktık. Bunu kırmaya çalışıyorlar."

Yüzbaşı Blake isteksizce başını salladı.

Garcia, Ethan Walsh'un dairesinde bulduğu not defterini göstererek, "Ama bunu da aldık" dedi.

'Peki bu nedir?'

Garcia, "Eski moda bir adres ve telefon rehberi" diye açıkladı. 'Görünüşe göre, teknolojiye ne kadar meraklıysanız, onun her şey feci şekilde yanlış gidebilir. Görünüşe göre Ethan Walsh, cep telefonunun adres defterindeki tüm numaraların olduğunu tahmin ettiğim şeylerin basılı bir kopyasını saklıyordu." Yüzbaşı Blake başını salladı. Onun da bir tane vardı. 'Tamam ve... . .?' Garcia, belirli bir sayfası açılmış olan kitabı ona uzattı. 'En üstten beşinci isim' dedi.

Kaptanın gözleri listede aşağı doğru kaydı, durakladı ve biraz daha genişledi. 'Christina Stevenson?' Bakışlarını her iki dedektife doğru çevirmeden önce adı yüksek sesle okudu. "Bu aynı Christina

Stevenson mu?” Resim panosunu işaret etti. 'Katilin ikinci kurbanı mı?'

Hunter, "Tek ve aynısı," diye onayladı. “Bu onun cep telefonu numarası.” “Christina Stevenson'un cep telefonunu evinden aldığımızı hatırlıyorsun, değil mi?” diye sordu Garcia.

‘Numarası da adres defterinde var.’ Kaptan bunu yarı soru, yarı beyan olarak ifade etti.

"Öyle" diye onayladı Garcia. 'Telefonunun arama kaydını kontrol ettik ama sadece üç hafta öncesine ait. Bu süre zarfında Ethan Walsh'un numarasını aramamış veya bu numaradan arama yapmamıştı.'

“Cep telefonu sende mi?” diye sordu.

"Hayır" diye yanıtladı Garcia. 'Onun dairesinde değildi. Sağlayıcıyla görüştük ve telefon kapatıldı. Zaten her ikisi için de son üç aya ait telefon kayıtlarını talep ettik. Umarım bugünün sonuna kadar veya belki yarın elimize ulaşır. Şu anda bunların arkadaş mı, tanıdık mı olduğundan ya da Ethan Walsh'un herhangi bir düzeyde Bayan Stevenson'un raporlarının bir parçası olup olmadığından emin değiliz.'

Yüzbaşı Blake dikkatini tekrar telefon rehberine verdi.

'Gecenin çoğunu Christina Stevenson'ın The Guardian için yazdığı her makaleyi okuyarak geçirdim. *Los Angeles Times* Hunter, son iki yılda, diye duyurdu. 'Toplam altı yüz altmış dokuz. Hiçbirinde Ethan Walsh'un adı geçmiyor. Bayan Stevenson'un eski editörüyle eğlence masasından tekrar iletişime geçtim. Ethan Walsh adını hiç duymadı.”

“Onun muhbir olabileceğini mi düşünüyorsun?” diye sordu Yüzbaşı Blake. "Kaynak gibi mi yani?"

Hunter yavaşça omuz silkti. 'Mümkün. Ayrıca Bayan Stevenson'ın suç masasındayken yazdığı tüm makalelerin bir kopyasını da istedim.' "Suç masası mı?" diye sordu yüzbaşı.

'Christina Stevenson eğlence muhabiri olmadan önce suç masasında dokuz ay geçirdi. Uzun zaman önce olduğunu biliyorum ama yine de
tüm bu makaleleri de gözden geçirmek isterim. Bunları bugün bir ara almalıyım.'

Kaptan, Ethan Walsh'un telefon rehberindeki sayfaları karıştırmaya başladı.

Garcia, "İlk kurbanın adını arıyorsanız Kevin Lee Parker orada değil" dedi. Biz baktık."

Bir süre duraksadı ve düşüncelerini düşündü. Evet ama bu kurbanlardan en az ikisinin birbirini tanıdığını gösteriyor. Nüfusunun on iki buçuk milyon civarında olduğu bir şehirde bu bir tesadüf olamaz. Bu katil kurbanlarını rastgele seçmiyor.'

Doksan üç

Nihayet yeniden uyandığında ilk düşüncesi, ölümün hiç de beklediği gibi olmadığıydı.

Daha sonra, yavaş yavaş duyuları kendine geldiğinde, ölümün onu henüz ele geçirmediğini fark etti ve ardından aşırı dozda uyuşturucu gibi içine hücum eden acı geldi. Sanki vücudundaki her kemik ve kas dövülmüş ve sonra şekli bozulmuş gibi hissetti. Başı o kadar şiddetle zonkluyordu ki nefes almak bile zordu. Kanın kulaklarına öyle bir kuvvetle hücum ettiğini hissedebiliyordu ki, kulak zarlarının patlayacağına inanıyordu. Acıya karşı gözlerini açacak gücü bulmaya çalışırken yavaşça inledi.

İşte o zaman onun sesini tekrar duydu ve bu sesin katıksız sesi vücudunun her atomuna şok edici bir korku dalgası gönderdi.

'Bununla kavga etmeyin. Hareket etmeye çalışmayın. Sadece rahatlamaya çalış.' Sesi sakin, duygusuz ve bedensizdi.

Dudaklarından kaçan korku dolu çığlığa engel olamadı.

Adam bekledi.

Paniğe kapılmaması gerektiğini düşünerek gözlerini kırpıştırmayı denedi ama korku onu çoktan bir kefen gibi kaplamıştı. Hiperventilasyonla nefes nefese kaldı.

Tekrar konuştu.

'Derin bir nefes alın ve sakin kalmaya çalışın.'

Bir nefes daha.

Korktuğunu biliyorum. Şu anda bunun zor göründüğünü anlıyorum, ama sadece nefes alın, kısa sürede panik ortadan kalkacaktır.'

Kendisine söyleneni yapmaya çalıştı.

Sonunda gözlerini açmayı başardı, çevresinde içki içmelerine izin verdi ama oda çoğunlukla karanlıktı. Tek ışık çok uzaktaki son derece zayıf bir köşe ışığından geliyordu. Hava bayattı; eski saman, dezenfektan ve tanımadığı başka bir şeyin kokusuyla ağırlaşmıştı. Tatlı ve hastalıklı bir şey. Adamı göremiyordu ama nefesini duyabiliyor ve baskıcı varlığını hissedebiliyordu.

Yavaş yavaş hareket edemediğinin farkına vardı. Ağır, sert ve rahatsız edici, yüksek arkalıklı bir sandalyede oturuyordu. Bilekleri sandalyenin kollarına bağlanmıştı; ayak bilekleri ise sandalyenin bacaklarına güvenli bir şekilde bağlanmıştı. Gövdesi ve başı sabitlenmemişti, bu da vücudunu bir yandan diğer yana hafifçe bükmesine izin veriyordu. Bunu çok yavaş yaptı. Önce sola, sonra sağa, odayı daha iyi anlamaya çalışıyorum. Ancak o zaman çıplak olduğunu fark etti.

Aniden gerçekte ne kadar savunmasız, korunmasız ve kırılgan olduğuna dair ani bir umutsuzluğa kapıldı. Kontrolü elinde tutmak istiyordu. Gücünü ve kararlılığını göstermek istiyordu ama tam o anda bu savaşı korku kazanıyordu ve istemsizce ağlamaya başladı.

‘Sana söylediklerimi yapmıyorsun.’ Adamın soğuk sesi yeniden duyuldu.

Kadın hıçkırıklarını bastıramadı. Gözlerinden yaşların aktığını hissetti ve onları sımsıkı sıkarak gözyaşlarının akmasını diledi.

'Güçlü kal,' dedi kafasındaki ses.

Bir yerlerde tecavüz saldırganlarının korkudan, avlarına boyun eğmelerinden beslendiklerini okumuştu ama bu düşünce onu daha da korkutmaktan başka bir işe yaramıyordu ve başına geleceklerin belirsizliği onu taşa çeviriyordu. Konuştuğunda kelimeler sanki kayıp bir çocuğun söylediği gibi dudaklarından dökülüyordu.

“Lütfen bana zarar verme.” Sesi titredi. “Lütfen bırak gideyim.” Sessizlik.

Sonraki sözleri hiç düşünmeden çıktı.

'Ne istersen yapacağım. Lütfen gitmeme izin ver.'

Cevap yok.

'Lütfen . . Korkusundan kurtulduğu bir anda, bu kelimenin kulağa ne kadar işe yaramaz geldiğini fark etti.

'Bana benden ne istediğini söyle?' Aklı, kendi sorusuna verilecek olası yanıtlar üzerinde hızla çalıştı ama kendini korkunç görüntüleri uzaklaştırmaya zorladı.

Adam yavaşça nefes verdi ve kadın onun hareketini

hissetti. Bir an kalbi durmuş gibi hissetti.

Adam ilk kez gölgelerin arasından çıkıp onun görüş alanının dışına çıktı. Boynunu ona doğru uzattı. Farklı kıyafetlere rağmen onu hemen tanıdı. Bu, süpermarkette konuştuğu ve daha sonra otoparkta yardım ettiği adamla aynıydı. Ama artık o kolay ulaşılabilir sırıtış, utangaç kişilik ve nazik tavırlar ortadan kaybolmuştu.
gözler. Daha uzun, daha güçlü ve tehditkar görünüyordu. Yüzü artık tüm kenarlardan ve açılardan oluşmuş gibiydi.

"Tekrar merhaba" dedi.

Bakışları dev bir pençe gibi onu yakaladı ve çaresizce karanlık bir yere çekildiği hissine kapıldı. Gözlerine daha fazla yaş geldi.

‘Ağlamanın sana faydası olmayacak.’

Lütfen, bana zarar verme, dedi tekrar. Sözcükler dudaklarından öylece döküldü; talep edilmemiş, kederli, güçsüz. ‘Ne istersen yapacağım.’*Her neyse* İstiyorum?' Gözlerini onun çıplak bedeninden ayırmadı. Sözlerindeki ima ve bakışlarının katılığı şakağına inen bir darbe gibiydi.

Boğazında oluşan yumruyu yuttu ve içindeki kayıp kızın 'Evet' cevabını duydu. Ne istersen.'

Yaklaştı.

Nefesini tuttu. 'Ah, lütfen, Tanrım.'

'Dua etmeyi bırak.'

"Üzgünüm" dedi hızlıca. 'Ne dersen de. Lütfen.'

'Yalvarmayı bırak.'

Tekrar ağlamaya başladı.

'Ağlamayı bırak.'

Burnundan nefes aldı ve hıçkırıklarını kontrol altına alıncaya kadar

nefesini ciğerlerinde tuttu.

‘Peki, yapacak mısın? *Her neyse* Senden bunu yapmanı mı istiyorum?' diye sordu ona bir kez daha. Yeniden nefes aldı, cesaret ona yoktan var ediyordu. “Evet.” Artık ses tonunda belirgin bir kararlılık vardı. *'Bunu yapabilirsin.'* Kafasındaki ses tekrar konuştu.

Daha da yaklaştı ve sonunda elindeki bıçağın parıltısını gördü.

'Aman Tanrım. . . hayır. Kararlılık tamamen kaybolmuştu. Zihni, her hareketini felç eden tek bir siyah panik tabakasına dönüştü.

Adam, korkusunun onu memnun ettiğini gösterecek şekilde gülümsedi. Gözleri sanki birbirine bağlıymış gibi onunkileri tutuyordu. Çelik bıçağın soğukluğunu teninde hissetti ama onun hipnotize edici bakışlarından kurtulamadı. Bıçak hızlı bir dilimleme hareketiyle hızla çekildi.

Kadın bir an nefesini tuttu.

Acı yok.

Yeterince keskin bir bıçağın insan derisini ve etini o kadar ustalıkla kesebileceğini ve bazen hiçbir acının beraberinde gelmeyeceğini biliyordu. Ayrıca o anda damarlarında dolaşan muazzam miktardaki adrenalinin en dayanılmaz acıyı bile gizleyebileceğini de biliyordu.

Bekledi.

Hala ağrı yok.

Adam sonunda göz temasını keserek geri çekildi.

Sanki sonunda bir büyüden kurtulmuş gibi gözleri vücuduna doğru ilerledi, kan aradı, kesikler aradı.

Hiçbiri yoktu.

Bunun yerine adamın sağ bileğini bağlayan ipleri kestiğini gördü.

Kafası karışmıştı. Onu bırakmak üzere miydi? Bu fikir üzerinde çok uzun süre durmadı çünkü ayak bilekleri ve sol bileği hâlâ ağır sandalyeye bağlıydı. Sağ kolunu göğsüne doğru getirdi ve onu tekrar hareket ettirebilme hissi çok heyecan vericiydi. Bileğine üfleyerek kanın yeniden dolaşımını sağlamak için parmaklarını birkaç kez yumruk şeklinde açıp kapattı. Güzel hissettirdi.

Adam aniden tekrar ortaya çıktı, arkasından hareket etti ve kucağına ağır ve soğuk bir şey koydu. Gözleri oraya kaydı. Bir çift

bahçe makası.

'Onları alın' dedi.

O itaat etti.

Durdu. Zaman onunla birlikte tereddüt ediyor gibiydi. 'TAMAM. Sol elinin bütün parmaklarını kesmeni istiyorum. Serçe parmağınızla başlayın ve baş parmağınıza kadar ilerleyin.'

Yukarı baktı ama adam gölgelere dönmüştü.

“Ne?” Sesi titredi.

“Senden istediğim her şeyi yapacağını söylemiştin.” Ses arkasından geliyordu, artık çok yavaş konuşuyordu. 'Senden yapmanı istediğim şey bu. Sol elinin bütün parmaklarını kesmeni istiyorum.”

Kadın yaşadığı dehşeti gizleyemedi. Bahçe makası elinde titremeye başladı ve dudağı titredi.

“Cesaretiniz kaçmadan önce parmağınızı bıçakların arasına koymanızı, gözlerinizi kapatmanızı ve hızlı ve sert bir şekilde kesmenizi öneririm.” Kelimeleri bile oluşturamıyordu.

'Canını acıtacak. Buna hiç şüphe yok. Çok fazla kan olacak. Bunda da şüphe yok. Kesinlikle bayılmak isteyeceksiniz. Ama bana psikolojik olarak sol elini tamamen sakatlayacak kadar güçlü olduğunu gösterirsen seni bırakırım, bu bir söz. Hatta seni karakola bile kendim götüreceğim.'

Kadın, üzerine gelen mide bulantısıyla mücadele etti ve makasa baktı.

‘Sana bir veriyorum *seçenek.* Bunu yapın ve özgürsünüz. Bunu yapmayın ve . . .' Sonuçların gizemini onun zaten dehşete düşmüş hayal gücünün insafına bıraktı.

Ağzı havayla doldu ama bu sefer cesaret onunla birlikte gelmedi. "Yap şunu" dedi kesin bir dille.

Bakışları hâlâ sandalyeye sıkı sıkıya bağlı olan sol eline kaydı. 'Yap şunu. Özgürlüğünün bedeli bu.”

Tereddütle sol elinin parmaklarını iki yana açtı.

'İşte bu. Yap. Bana güçlü olduğunu göster.'

Makasın bıçaklarını titreyen sol serçe parmağının etrafına

yerleştirdi. 'İşte bu. Lazer keskinliğindedirler. Sadece sapları sert ve hızlı bir şekilde sıkın, gerisini bıçaklar halledecektir.'

Hareket edemiyordu.

'PARMAKLARINIZI KESİN.' Bağırması o kadar yüksek ve şaşırtıcıydı ki kadın altını ıslattı. Sesi sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca duvarlarda ve tavanda yankılandı.

Kadının yanaklarından gözyaşları akmaya başladı. Bıçaklar o kadar keskindi ki, sadece onlara fırçayla dokunmak bile kesmeye yetiyordu. Parmağının etrafındaki deriyi boyayan küçük bir damla kan gördü.

'YAPLAYIN.' Yine yüksek ve öfkeli bir bağırma.

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

Adam gülümsedi.

Kadın makası yere fırlattı.

'Yapamam, yapamam.' Titreyen sağ elini yüzüne götürüp ağladı. 'Bunu yapamam. Yapamam.'

Adam güldü. 'Sana tecavüz etmek istediğimi düşündün, değil mi?' diye sordu. Bir cevaba ihtiyaç duymadı. İşte bu yüzden senden istediğim her şeyi yapacağını söyledin. Tek yapman gerekenin arkana yaslanıp bacaklarını açmak olduğunu düşündün. Bir süreliğine bu canavarın içinize girmesine katlanın dakikalar." Tekrar belli belirsiz görüş alanına girdi. 'Eğer sana tecavüz etmek isteseydim, bunun için iznine ya da işbirliğine ihtiyacım olduğunu sana düşündüren ne?' Kadın cevap vermedi. Hıçkırıkları daha da şiddetlendi. "Sakin ol" dedi. 'Sana tecavüz etmeye hiç niyetim yok.'

Zihninde acı ve utançla doluydu, açığa çıktı ve kayboldu.

'Ne . . . Bana ne yapacaksın?' İçindeki küçük kız tekrar konuştu.

Adam tekrar gölgelerin arasında kayboldu. Cevabı sağ kulağına fısıltı halinde geldi. 'Seni öldüreceğim.'

Nefesi kesildi. Vücudu artık korkudan titriyordu.

Adam güldü. 'Eğer bu seni korkutuyorsa,' etki yaratmak için durakladı, 'bunu nasıl yapacağımı öğrenene kadar bekle.'

Doksan Dört

Akşam başlarken yağmur şiddetli bir şekilde yağdı, okyanus üzerinde gök gürültüsü ve şimşek çaktı, ardından sürekli, rahatsız edici bir çiselemeye dönüştü. Fırtına geçtikten sonra sıcaklık birkaç derece düştü ve geceye Los Angeles gibi bir şehre hiç yakışmayan rahatsız edici bir serinlik verdi.

Öğleden sonra Hunter ve Garcia, Christina Stevenson ve Ethan Walsh için istedikleri telefon kayıtlarını almışlardı. Kayıtlar yalnızca üç ay öncesine dayanıyordu ve bu süre zarfında iki kurban da diğerini aramamıştı. En azından cep telefonları aracılığıyla değil. Hunter yeni bir grup telefon kaydı talep etmek zorunda kaldı, bu kez bir yıl öncesine gidiyordu, ama bunların ellerine ulaşması en az bir gün daha alacaktı.

Hunter, günün sonunda eve gitmek ve bir geceyi daha düşünceleriyle boğuşarak ve uykusuzlukla mücadele ederek geçirmek yerine, Christina Stevenson'ın evini tekrar ziyaret etmeye karar verdi. Christina'nın yatak odasından kaçırıldığından emindi ve kaçırılma yerlerinin, tıpkı suç mahalli gibi, her zaman basit fiziksel kanıtlardan daha fazlasını sunabileceğini biliyordu. İş onları anlamaya geldiğinde Hunter'ın bir yeteneği vardı ve belki de orada tek başına, dikkat dağıtıcı şeylerden uzakta olmak, gözden kaçırdığı bir şeyi görmesine yardımcı olabilirdi.

Çoğunu yatak odasında olmak üzere evinde neredeyse iki saat geçirdi. O gece olanları hayal etmeye çalıştı ve aklına gelen görüntülerle birlikte rol oynamaya çalıştı.

Christina'nın yatak odasındaki çiçekli perdenin arkasına, tam da katilin saklandığını düşündüğü yere yerleşti. Hunter, katilin Christina odaya girer girmez saldırmadığını biliyordu; şampanya flüt ve şişesiyle birlikte yere dağılmış kıyafetleri ona bunu anlatıyordu. Tek başına içiyordu. Bir şişe Dom Ruinart'ın ne kadar pahalı olduğuna bakılırsa Christina özel bir şeyi kutluyor olmalıydı. Muhtemelen o Pazar günü eğlence ekinin ön kapağını yapan makalesi.

Katil, ya saldırmak için mükemmel anı bekleyerek ya da o

soyunurken gösterinin tadını çıkararak onu izlemeye zaman ayırdı. Hunter, her iki durumda da saatini almak için yatağının altına sıkıştığı anın geldiğini tahmin etti. Christina yatağın altındayken perdenin arkasına saklanan katilin ayakkabılarını fark ettiğini hissetti. Sonra her şey bir anda oldu. Bir dakika içinde yatağın altından sürüklenip bastırılmıştı. Katil büyük ihtimalle uygun dozda fenoperidin içeren bir şırıngayı hazır bulunduruyordu. Christina tekme atarak ve çığlık atarak elinden geldiğince mücadele etmişti. Mücadelesinin izleri odanın her yerindeydi ama saldırgan güçlüydü ve uyuşturucu da daha güçlüydü.

Hunter, tüm sahneyi zihninde yeniden yaşamasına ve evin içinde titizlikle hareket etmesine rağmen hiçbir yeni ipucu yakalamadı; hiçbir şey, kafasının içinden ona bağıran pek çok soruya cevap veren bir şey değildi.

Christina'nın evinden ayrıldıktan sonra uzun bir süre arabasında oturdu, bundan sonra ne yapacağını merak etti, tekrar öldürmeden önce bu katile bir santim bile yaklaşıp yaklaşamayacaklarını merak etti. Ve Hunter tekrar öldüreceğinden emindi.

Saatine baktı ve henüz eve gitmeye hazır olmadığına karar verdi. Bunun yerine, hiçbir şey aramadan, hiçbir yere varmadan şehirde amaçsızca dolaştı. Batı Hollywood'da parlak neon ışıklar ve kalabalık sokaklar onu biraz daha canlı hissettiriyordu. İnsanların gülümsediğini, güldüğünü ve hayattan keyif aldığını görmek her zaman güzeldi.

Oradan bir süreliğine doğuya doğru ilerledi, Echo Gölü'nü ve Dodgers'ın stadyumu olan beton yığınını geçtikten sonra Los Angeles'ın merkezine doğru güneye yöneldi. Hunter'ın birdenbire sahile gitme, okyanusu görme, belki de kumda yalınayak yürüme isteği geldi. Geceleri denizden gelen meltemi seviyordu. Bu ona anne ve babasını ve küçük bir çocuk olduğunu hatırlattı. Belki daha mutlu bir zaman. Batıya döndü ve otoyollardan uzak durmaya karar vererek Santa Monica Plajı'na doğru yöneldi. İlk defa bir yere varmak için acelesi yoktu.

4. Cadde Köprüsü'nün dönemecini geçti ve South Mission Yolu'na doğru ilerlemeye devam etti. Bu sokaklar ona dairesinin içi kadar

tanıdıktı ve hiçbir sokak tabelasını, özellikle de tepesindeki büyük tabelayı fark etmedi.

Sonra birdenbire dengesini kaybeden, diğer tüm parçalara çarpan ve büyük bir bağlantılı zincirleme reaksiyonu tetikleyen asi bir domino taşı gibi oldu. İlk önce bilinçaltı bunu kaydetti. Sonra, yaklaşık bir saniye sonra, bilinçaltı zihni bilinçli zihniyle iletişim kurduğunda, bir Hunter'ın kafasının içinde uyarı zili çaldı. Beyninin, sinir sistemi aracılığıyla vücudundaki kaslara bir sinyal göndermesi yalnızca bir milisaniye daha sürdü. Adrenalin bir gelgit dalgası gibi içinden geçti ve Hunter sonunda sert bir şekilde frene bastı. Eski Buick LeSabre'si sola saptı ve yolun ortasında aniden durdu. Arkasında başka bir araç olmadığı için şanslıydı.

Hunter arabadan kurşun gibi fırladı. Gözleri az önce altından geçtiği büyük yeşil yol tabelasına odaklanırken nefesi boğazında takıldı. Zihni saatte binlerce mil hızla çalışıyor, anıları arıyor, onları yerli yerine yerleştirmeye çalışıyordu. Hatırlamaya başladığında, zihni anıyı resimlere ayırdı ve yavaş yavaş omurgasından yukarıya doğru bir ürperti tırmandığını hissetti.

Kimseye "Bu olamaz" demedi ama sözlerinin pek bir anlamı yoktu, çünkü ne kadar çok hatırlarsa o kadar emin oluyordu. Katilin onlara verdiği tüm ipuçları gerçekti.

Doksan Beş

Hunter doğruca PAB'daki ofisine gitti ve hemen bilgisayarını çalıştırdı. Sistem açıldıktan sonra fark ettiği ilk şey, Christina Stevenson'ın editörü Pamela Hays'ten bir e-posta almış olmasıydı. *Los Angeles Times* eğlence masası. Ekte bir zip dosyası vardı; Christina'nın daha önce talep ettiği suç makaleleri.

Hunter, yakında onlara geri döneceğini bilerek bunları şimdilik bir kenara bırakmadan önce, “Harika!” diye fısıldadı.

O an önceliği eski bir olay dosyasını bulmaktı. Kurbanın adını ya da kesin tarihini hatırlamıyordu ama yıldan emindi; bu yeterli olurdu.

LAPD Olay Veritabanı'nın dahili arama motorunu aradı, hatırlayabildiği yılı, olay türünü ve memurun adını girdi. Tek sonuç yaklaşık 0,23 saniyede geldi.

“Bingo!” Hunter gülümsedi.

Bağlantıya tıkladı ve olay raporunu okudu. Adrenalin ve heyecan damarlarına pompalanıyordu.

Hunter, Pamela Hays'in e-postasına geri döndü ve ekteki arşivi açtı. Toplamda iki yüz elli dokuz dosya vardı ama birkaç gün önce eline geçen ilk makale arşivi gibi bunlar da aranabilir metin dosyaları değildi. Yayınlanan yazıların yer aldığı gazete sayfalarının görselleri tarandı. Dosya başlığı yoktu, sadece yayınlanma tarihleri vardı ama bu sefer Hunter'ın hepsini okumasına gerek yoktu. Artık aradığı kesin tarihi biliyordu. Olay dosyası ona bunu veriyordu. İlgili makaleyi hızlı bir şekilde buldu ve görsele çift tıkladı.

Çok uzun bir yazı değildi, yalnızca yaklaşık beş yüz kelime kadardı. Makalede ayrıca dört fotoğraf yer aldı. Üçü kalitesizdi; dördüncüsü kaliteli bir portreydi ve kesinlikle şok ediciydi. Makale ikinci sayfada yer aldı. *Los Angeles Times* Neredeyse iki buçuk yıl önce bir perşembe sabahı suç eki.

Makalenin başlığı bile Hunter'ın nefes almak için duraklamasına ve onu birkaç kez yeniden okumaya zorlamasına neden oldu. Olaylar korkunç bir anlam kazanmaya başlıyordu.

Makalenin sonundaki bir yan not, gazetenin yazıya eşlik eden üç düşük kaliteli fotoğrafı nasıl elde ettiğini ve Hunter'ın ikinci kez boğulduğunu ortaya çıkardı.

"Olmaz" dedi odanın sessizliğinde yüksek sesle. Oda onun etrafında yankılanıyordu. Hunter, parçaların ne kadar çabuk yerine oturduğunu görünce neredeyse başının döndüğünü hissetti.

Taranan görüntünün çıktısını alıp masasının üzerine koydu ve bir sonraki adımda ne arayacağını düşünmek için biraz daha zaman ayırdı. Sonra katilin Belediye Binası Parkı'ndaki çöp kutusunun içinde bıraktığı kamerayı hatırladı ve zihni böylece bağlantıyı kurdu.

'Orospu çocuğu.'

Web tarayıcısını açtı ve bir süre arama motoruna hangi kelimeleri yazacağını düşündü. Hemen dört kelimelik bir cümleye karar verdi.

Sonuç neredeyse anında geldi; 0,36 saniyede yaklaşık 6 milyon sonuç.

Arama kriteri olarak dört kelimelik bir cümle kullandığından, arama motoru önce tüm kelimeleri birlikte ve Hunter'ın yazdığı sırayla arayacaktır. Bu sonuçlar, sonuç listesinin en üstüne yerleştirilecektir. Arama motoru belirli bir sıradaki tüm kelimeler için eşleşmeler bittiğinde, otomatik olarak dört ayrı kelimeden herhangi birini veya bunların kombinasyonunu sıralı veya sırasız olarak aramaya başlayacaktır. Bu yüzden bu kadar çok sonuç döndürmüştü.

Hunter en üstteki sonuca tıkladı ve bu da onu özel bir web sitesine götürdü. Orada biraz vakit geçirdi, sayfalarını gezdi, arşivlerini aradı ama aradığını bulamadı.

Sonuçlar sayfasına geri döndü ve üstten ikinci bağlantıyı denedi. Sitenin arşivlerini birkaç dakika araştırdıktan sonra yine hiçbir yere varamadı.

Verimsiz süreci on sekiz kez daha tekrarladı, ta ki sonunda belirsiz bir web sitesine rastlayana kadar. Tuhaf olan şey, web sitesinin ön sayfası ekranına yüklenir yüklenmez Hunter'ın ensesinde garip bir karıncalanma hissettiğiydi. Bu hissi bir kenara attı ve sitenin dahili arama motorunu kullanarak anahtar kelimeler ve tarihin bir kombinasyonunu yazdı. On beş dosya döndürdü. Sitenin arama motoru pek iyi değildi ve
tarih girmenin hiçbir önemi yoktu. Yapılacak en kolay şeyin on beş sonucun tamamını kontrol etmek olduğuna karar verdi.

Bunu yapmak zorunda değildi. Aradığı dördüncüydü. Arkasına yaslanıp iki eliyle yüzünü ovuşturdu. Ekrandaki görüntüler kafasındaki anılarla absürd bir güçle çarpıştı. Dosya kendisine DarkXX1000 adını veren biri tarafından yüklendi. Hunter internetteki kişinin gerçek kimliğini bulmak için elinden geleni yaptı ama fazla ileri gidemedi. Daha sonra bu konuya geri dönmeye karar verdi.

Sonraki bir buçuk saati İnternet ile genel-kamuya açık dosyalar arasında bir kombinasyon araması yaparak geçirdi; LAPD memuru olarak bunlara erişebildi. Onlar da pek bir şey açıklamadılar.

Uzun süre ekrana bakmaktan gözleri kaşınıyor ve sulanıyordu. Kendine bir fincan koyu sade kahve daha doldurmadan önce

banyoda mola verdi. Odada bir aşağı bir yukarı dolaşan Hunter, o ana kadar açığa çıkardığı her şeyi zihninde gözden geçirmeye izin verdi; pek çok şey vardı ama pek çok ayrıntı hâlâ eksikti. Onun ihtiyacı olan şey yardımdı. Saatin geç olmasına aldırmadan cep telefonuna uzandı ve Michelle'in numarasını çevirdi. Üçüncü çalıştan sonra cevap verdi.

"Michelle," dedi Hunter. 'Seni bu kadar geç ve mesai saatleri dışında aradığım için özür dileme sırası bende.'

Michelle kıkırdadı. "Eh, 'mesai saatleri' terimi FBI için geçerli değil. Vardiyam işe alındığım gün başladı ve yaklaşık olarak...' kırk beş yıl kadar uzun bir süreyi hesaplıyormuşçasına durakladı. 'Bu uzun bir vardiya.'

“Bana mı söylüyorsun?” Bir kıkırdama daha. “Peki, ne haber?” Hunter ona şu ana kadar bulduğu her şeyi ve hâlâ neyin peşinde olduğunu anlattı. İşi bittiğinde Michelle'in dili tutulmuştu.

'Michelle, hâlâ orada mısın?'

'Hımm. . . Evet. Bundan emin misin?'

'Her zaman olacağımdan eminim.'

'TAMAM. Bakalım ne öğrenebileceğim ve seni geri arayacağım. Geç olabilir. . . ya da erken, nasıl baktığınıza bağlı.'

'Hiçbir yere gitmiyorum.'

Doksan Altı

Michelle sabah altıdan hemen önce tekrar aradı. Sonunda, DarkXX1000 kullanıcı adının arkasındaki kişinin adı da dahil olmak üzere, Hunter'ın istediği tüm bilgileri bulmayı başarmıştı. Sabah 8.00'de Hunter, PAB'ın bodrumundaki penceresiz brifing odasında acil bir toplantıya başkanlık ediyordu.

Oda eski moda bir lise sınıfını andıran dikdörtgen beton bir kutuydu. On altı masa dörtlü dört sıra halinde düzenlenmişti; ilki, Hunter'ın arkasında durduğu odanın ön tarafındaki ahşap podyumdan yaklaşık bir metre uzakta başlıyordu. Solunda büyük,

beyaz bir projeksiyon ekranı; sağında, bir tripodun üzerine monte edilmiş büyük bir yazı tahtası var.

Garcia ve Yüzbaşı Blake ilk sıranın iki ucunda, iki sıra aralıklı oturuyorlardı. Arkalarında ve aralarında Hunter'a katılmak istediğini söyleyen Michelle Kelly vardı. Son iki sırayı, hepsi siyah yorgunluk üzerine kurşun geçirmez yelekler giyen, sekiz kişilik bir SWAT timi tutuyordu. Hunter boğazını temizlemek için öksürdüğü anda odadaki havayı yükselten gergin ve rahatsız edici mırıltı tamamen kesildi.

Bütün gözler ona çevrildi.

Odanın arka tarafında, son SWAT ajanları sırasının hemen arkasında duran SWAT takım kaptanı Jack Fallon'a başını sallayarak, "Tamam, size tüm hikayeyi baştan anlatacağım" dedi.

Fallon ışıkları kararttı.

Hunter sağ elindeki tıklama cihazının düğmesine bastı ve genç bir çocuğun portre fotoğrafı beyaz ekrana yansıtıldı. Çocuk, çıkık kaşları, belirgin elmacık kemikleri ve çillerle kaplı narin burnuyla on altı yaşından büyük görünmüyordu. Açık ve soluk mavi gözleri, dalgalı, koyu sarı saçlarını mükemmel bir şekilde tamamlıyordu. Yakışıklı bir çocuktu.

Hunter, "Ben Brandon Fisher," diye söze başladı. 'İki buçuk yıl öncesine kadar Brandon, Los Angeles'ın güneyindeki Jefferson Lisesi'nde öğrenciydi. Aksine
Son derece utangaç ve bazen içine kapanık olduğundan zeki bir çocuktu ve notları da bunu kanıtlıyordu; çoğu As ve B'ydi. Brandon ayrıca hakkında çok konuşulan sol koluyla çok umut verici bir oyun kurucuydu. Üniversite futbol bursu alma şansı çok yüksekti." Hunter podyumun arkasından uzaklaştı. Brandon, ehliyetini aldıktan birkaç hafta sonra Batı Washington Bulvarı ile Güney La Brea Bulvarı arasındaki kavşakta çok ciddi bir çarpışmaya karıştı. Hunter, kaza sabaha karşı 2.41'de meydana geldiğini açıkladı. 'Brandon araba kullanma konusunda acemi olmasına rağmen kaza onun hatası değildi. Üç farklı tanığın ifade vermesinin yanı sıra, LA Traffic Polisi'nin o kavşakta kırmızı ışık ihlaliyle etkinleştirilen kamera tarafından sağlanan fotoğrafik delilleri de vardı. Diğer sürücü kırmızı ışıkta geçti.'

Hunter tıklayıcıya tekrar bastı. Brandon Fisher'ın portresinin yerine üç sıra halinde ikişer ikişer konumlandırılmış altı fotoğraflık bir seri yerleştirildi. Bunlarda tasvir edilen olaylar dizisi, koyu mavi bir Ford Mustang'in kırmızı ışıkta geçtiğini ve gümüş renkli bir Chevrolet Cruze ile çarpıştığını açıkça gösteriyordu. Her resmin sağ alt köşesinde gösterilen Mustang hızı 55 mil/saatti.

Hunter, "Çarpışma Brandon'ın arabasının yirmi yedi metre hızla Batı Washington Bulvarı'na doğru dönmesine neden oldu" dedi. 'Araçta kendisinden başka kimse yoktu. Brandon sol kolunu ve her iki bacağını da kırdı, yüzünde ve vücudunda ciddi kesikler oluştu ve birkaç kaburga kemiği kırıldı, bunlardan biri sol akciğerini deldi.'

Bir tıklama daha ve Brandon Fisher'ın yeni bir portresi tüm projeksiyon ekranını kapladı. SWAT ajanlarından mırıltılar ve küfürler geliyordu. Hunter, Garcia'nın sindiğini gördü. Yüzbaşı Blake ve Michelle Kelly'nin nefeslerinin kesildiğini ve şaşkınlıkla ellerini ağızlarına götürdüklerini gördü.

Brandon'ın gözlerinde artık bulaşıcı görünen bir üzüntü vardı. Bir zamanlar güzel görünen yüzü, iki büyük yara izi ve birkaç küçük yara nedeniyle ciddi şekilde şekilsizleşmişti. İki yara izinden daha büyük olanı sol gözünün bir kısmını kaçırmıştı ama küçük burnunu kesmiş, onu acımasızca deforme etmiş, sonra her iki dudağını geçmek için aşağıya inmiş ve sanki ağzının sol tarafının tamamını aşağıya doğru eğmişti. sonsuz, kederli bir gülümsemeye dönüşmüştü. İkinci büyük yara, alnının sol üst kısmında, kafa derisinin hemen altında başlıyor ve dengesiz bir şekilde sağ kulağına kadar ilerleyerek sağ kaşının üst kısmını kesiyor ve göz kapağıyla birlikte şeklini bozarak uzatıyor. .

Hunter, "Bu fotoğraf kazadan yaklaşık on iki ay sonra, yara izleri büyük oranda iyileştikten sonra çekildi" diye açıkladı. Ayrıca etkilerini azaltmak için zaten iki estetik ameliyat geçirmişti ve bu olabilecek en iyi şeydi. Doktorlar ve daha fazla ameliyat onun için çok az şey yapabilirdi.'

Zavallı çocuk, diye fısıldadı Michelle.

'Bu kadar ciddi, hayat değiştiren yüz şekli bozukluğunun çoğu insanın nadiren çözüm bulabileceği bir şey olduğunu söylememe

gerek yok' *tamamen* "Başa çık," dedi Hunter. ‘Ne kadar zaman geçerse geçsin ya da ne kadar destek alırlarsa alsınlar.’ Nefes almak için durdu. 'Dediğim gibi Brandon zaten utangaç ve içine kapanık bir çocuktu. Kazanın onu dipsiz bir çöküntü karanlık deliğine göndermesi sürpriz değil. Artık futbol ya da başka bir sporu oynayamıyordu. Kırıkların ardından düzgün bir şekilde iyileşmesine rağmen bacakları ve sol kolu eskisi kadar hızlı veya güçlü değildi ve delindikten sonra sol akciğerinin kapasitesi azalmıştı. İlk başta birkaç arkadaşı destekleyici olmaya çalıştı ama çocuklar çocuk olacaklar ve yavaş ama emin adımlarla ondan uzaklaşmaya başladılar. Dedikoduların, şakaların ve lakap takmaların arkasından işlenmeye başlaması çok uzun sürmedi. Ancak bu tür şeyler asla çok uzun süre "arka planda" kalmaz. O biliyordu. Kız arkadaşı da ilişkilerini bitirdi ve bu onu mahvetti.'

Yüzbaşı Blake, “Psikolojik yardım almadı mı?” diye sordu. 'O yaptı. Hunter başını sallayıp yarım omuz silkerek bunu doğruladı. ‘Haftada üç saatlik seans, hepsi bu.’ ‘Evet’ SWAT ajanlarından biri kıkırdadı. 'Bunun ne kadar faydası olacağını düşünüyorsun?'

"Ve öyle olsa bile," diye ekledi bir başkası, "haftada sadece üç seansla, sizce ne kadar sürer?"

"Çok uzun," diye kabul etti Hunter.

Mırıltılar odaya geri geldi.

Hunter tıklama düğmesine bir kez daha bastı. Bu sefer ekrana hakim olan görüntü Los Angeles şehir merkezindeki bir köprünün görüntüsüydü. "Yirmi dokuz ay önce, bir Salı gecesi," diye devam etti Hunter ve oda yeniden sessizleşti. "Brandon annesiyle babasına iyi geceler öpücüğü verip odasına gitti ama yatmadı. Yatak odasının penceresinden çıkıp Los Angeles şehir merkezinde, Boyle Heights'ta yaşadığı yerden sadece birkaç blok ötedeki 6. Cadde Köprüsü'ne doğru yola çıkmadan önce evin sessizleşmesini bekledi.'

Brifing odası tamamen sessizdi. Herkesin gözü Hunter'ın üzerindeydi.

Hunter, "Brandon haftalardır, belki de aylardır bu işin içindeydi," diye devam etti. 'Zaman çizelgeleri dahil her şeyi planlamıştı. Doğru zaman geldiğinde köprüden atladı.”

Yüzbaşı Blake ve Michelle Kelly sandalyelerinde rahatsızca kıpırdandılar. 'Hepinizin bildiği gibi' dedi Hunter, '6. Cadde Köprüsü yalnızca Los Angeles Nehri'nin üzerinden geçmekle kalmıyor, aynı zamanda birçok tren yolunun üzerinden de geçiş sağlıyor. Brandon nehir yerine izleri seçti." Hunter durakladı ve tekrar boğazını temizledi. Daha önce de söylediğim gibi Brandon trenin tarifesi de dahil her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamış görünüyordu. Atlayışını mükemmelliğe doğru zamanladı. Ayakları raylara değdikten birkaç saniye sonra, yaklaşmakta olan bir yük treni ona tüm hızıyla çarptı. Vücudu neredeyse parçalanıyordu.'

Bir düğmeye daha basıldığında ekrandaki resim, 6. Cadde Köprüsü'nün hemen altından geçen tren raylarının bir bölümü olarak değişti. İnsan bacağına benzeyen bir şeyin yanına adli tıp kanıt işaretçisi yerleştirilmişti.

Hunter, "Vücut parçaları elli metrelik bir alana dağılmıştı," diye ekledi. Daha fazla gergin sandalye karıştırılıyor. Bu sefer brifing odasındaki herkesten geldi.

Hunter'ın işi henüz bitmemişti. Brandon, köprüden atlamadan önce dünyanın çoğunun, hayatta yaptığımız her şeyin sonuçta bize bağlı olduğu şeklindeki aptalca bir yanılgıya inandığını söyledi. biz *Her zaman* sahip olmak *seçenek*İstesek de istemesek de." Hunter durakladı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. 'Ve sonra Brandon şöyle dedi: 'Peki ya diğer insanların yaptığı ve onların değil de sizin hayatınızı tamamen değiştiren seçimler? O halde bizim tercihimiz nerede?"

SWAT ajanlarından biri, sanki öğretmeninden konuşmak için izin istermiş gibi elini kaldırarak, "Bir saniye bekleyin" dedi. 'Çocuğun köprüde ne söylediğini nereden biliyorsun?'

Hunter odaya bakmadan önce derin bir nefes aldı.

'Çünkü oradaydım.'

Doksan Yedi

Yirmi dokuz ay önce
Whittier Bulvarı,
Saat 01.19'da 6. Cadde Köprüsü'nden yaklaşık
yirmi saniye uzakta.

Hunter uykusuz bir geceye daha karşı mücadele etmekten vazgeçmişti. Daha önce pek çok kez yaptığı ve defalarca yapacağından emin olduğu gibi, yeni bir kat boyaya çaresizce ihtiyaç duyarak evinde oturup donuk ve solmuş duvarlarına bakmak yerine, yeni bir kat boyaya gitmeye karar vermişti. sürmek. Bir kez daha amaçsızca dolaştı, hiçbir yere gitmedi, hiçbir şey aramadı. Arabayı sürerken şehir ön camın yanından geçip gidiyordu. Boş fikirli olduğundan sokakların ve dönüşlerin kendisine rehberlik etmesine izin verdi.

Belirli bir nedeni yoktu, ya da belki de birkaç gün önce aynı şeyi yaptığı ve daha sonra Venice Beach'e gitmeye karar verdiği için bu gece Los Angeles şehir merkezini dolaşmayı seçti.

Finans bölgesi ve şehrin sözde uykuda olduğu Los Angeles'ın merkezindeki sokaklar rahatsız edici derecede sessiz görünüyordu ve çoğu insanın alışık olduğu şeye fazlasıyla yabancıydı.

Hunter az önce Boyle Heights'tan geçmiş, El Camino Real'den sağa dönmüş ve Whittier Bulvarı'na katılarak 6. Cadde Köprüsü'ne doğru giderken arabasındaki polis telsizi yüksek sesle çınladı.

'6. Cadde Köprüsü yakınındaki şehir merkezindeki birimlerin dikkatine. Az önce köprüde olası bir intihar girişimiyle ilgili 911 çağrısı aldık. Denek ergenlik çağında görünüyor. Arayan kişiye göre çocuk atlayacakmış gibi görünüyor. Derhal yanıta ihtiyacımız var. Yeterince yakın kimse var mı?'

Hunter, sevkıyattan gelen çağrıyı dinlerken gözlerini dinlendirdiği kontrol panelinden başını kaldırdı. Gördüğü ilk şey, on beş saniyeden az bir mesafede, tam karşıda uzanan köprüyü bildiren büyük yeşil yol tabelasıydı. Pek çok kişi ona 6. Cadde Köprüsü adını verse de resmi

adı ve şehrin tüm yol tabelalarında gösterilen adı şuydu: *S*altıncı *S*ağaç *V*kanal.

Hunter hızla telsizine uzandı.

"Dispatch, ben LAPD Cinayet Masası'ndan Dedektif Robert Hunter. Neredeyse köprünün üzerindeyim, ona doğu tarafından yaklaşıyorum; Whittier Bulvarı'ndan geliyorum. Yaklaşık on saniye sonra orada olacağım. Konuyla ilgili bilgi var mı?'

"Köprünün konumu, yakınlığı ve tahmini tahmini süreyi anlıyorum Dedektif Hunter, ancak konuyla ilgili daha sonraki bilgilere göre bu olumsuz. Arayan kişi, konuyu çıkıntıda fark eden yoldan geçen biriydi. Bu noktada sunabileceğim başka bir şey yok. Üzgünüm.'

Hunter, Anlaşıldı, diye yanıtladı. 'Şimdi köprüye geliyorum ve konuyla ilgili görselim var. Viyadüğün kuzeye bakan çıkıntısında, batı ucunda. Tekrar ediyorum; konu Altıncı Cadde Viyadüğü'nün batı ucunda, kuzeye bakan çıkıntıda. En kısa sürede itfaiye ekibi ve bir psikolog aracılığıyla destek gönderin.'

'10-4 destek ve tıbbi yardım hakkında, Dedektif. İyi şanlar.' Hunter hızını azalttı ve arabasını köprüyü geçerken yarı yolda durdurarak batıya doğru tüm trafiği engelledi. Bunların hiçbirini hızlı bir şekilde yapmadı. Zaten son derece gergin olan durumu daha da kötüleştirebilecek hiçbir lastik gıcırtısı, hiçbir kapı çarpması, hiçbir yüksek ses ya da ani hareket yoktu. Kontrol panelinde saat 01:21'i gösteriyordu.

Hunter'ın göndermeyi planladığı gibi, kişi viyadüğün batı ucunda, kuzeye bakan çıkıntıda duruyordu. Sırtı Hunter'a dönüktü ama eğer atlarsa onu neyin beklediğine bakmak yerine, sanki bir şeyi bekliyormuş ya da belki fikrini değiştirmeyi düşünüyormuş gibi ileriye bakıyordu. Bu iyiye işaretti.

Hunter hızlı ama sessizce hareket etti ve atlayan kişi onu fark etmeden mümkün olduğu kadar yaklaşmaya çalıştı. Çocuk uzaktaki karanlıktaki hiçlikle göz temasını kesip arkasını döndüğünde yaklaşık on dört metreye ulaştı.

Hunter hareket etmeyi bıraktı ve göz teması kurmaya çalışarak çocuğa baktı ve çocuk ona baktığında Hunter çok kısa bir süre olduğu yerde dondu. Tam o anda Hunter konuyla ilgili hazırlık bilgisi

eksikliğine lanet okudu. O çocuğun kim olduğu ya da onu o köprüde hayatına son vermeye hazır hale getiren olası nedenlerin neler olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu onu gördüklerine daha iyi hazırlardı.

Sonra Hunter küfretti *kendisi*çünkü hazırlık bilgisi olsun ya da olmasın, bir LAPD Cinayet Masası Özel dedektifi, özellikle de doktorası olan biri.

Suçlu Davranış Analizi ve Biyopsikoloji her şeye hazırlıklı olmalıydı. Ne kadar şok edici olursa olsun beklenmeyeni beklemeye hazırız. O anlık tereddüt sırasında Hunter yüzünün, gözlerinin, tavrının, ifadesinin, onunla ilgili herhangi bir şeyin ne kadar şaşırdığını göstermesinden korktu. Eğer öyle bir şey olursa, çocuğu ikna etme şansının çoktan tükendiğini biliyordu.

Hunter'ın şaşkınlığı gelmişti çünkü çocuk nihayet dönüp ona baktığında Hunter, yüzünün ağır yara izleriyle tamamen şekil değiştirdiğini, sanki yüz üstü birkaç cam levhanın içine atılmış gibi olduğunu gördü. Bu, gittiği her yerde acınası, şok olmuş ve hatta tiksinmiş bakışları üzerine çekecek türden bir şekil bozukluğuydu. Zorbaların ona saldırması için bir dizi taciz ve lakap takmasına neden olan türden bir şekil bozukluğu. Herkesin görebileceğinden çok daha derin yaralar açacak bir şekil bozukluğu; özgüvenini yok edebilecek ve herkesi en derin depresyona atabilecek psikolojik yaralar. Bırakın bir gencin hayatını, herkesin hayatını çekilmez hale getirebilecek türden bir şekil bozukluğu.

Hunter tarafından herhangi bir sürpriz yapılmışsa da çocuk bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. "Merhaba" dedi Hunter. Sesi sakin ve sıcaktı ama yeterince yüksekti. Cevap yok.

Hunter biraz zaman verdi. 'Biraz daha yaklaşmamın sakıncası var mı? Konuşmayı kolaylaştırıyor.”

“Yapmamanı tercih ederim.” Çocuğun ağzının sol tarafı neredeyse hiç hareket etmedi. Hunter, çocuğun dudaklarında görebildiği büyük yara izine neden olan kesiğin sinirleri ve kasları kestiğini, ağzının bir kısmını, hatta belki de yüzünün bir kısmını felç ettiğini tahmin etti. Çocuğun sesi tam tersine güçlü ve kararlıydı.

"Sorun değil" dedi Hunter, iki elini de "sorun değil" işaretiyle

kaldırarak. “Ben burada kalacağım.” Çok kısa bir duraklama. ‘Benim adım Robert.’ Hiçbir şey.

'Sizinkini sorabilir miyim?'

Çocuk cevap verene kadar birkaç sessiz saniye geçti. “Brandon.” Bir an tereddüt etti. 'Ya da beni arayabilirsin *ucube gösterisi, kesik surat, yara izleri-bize,* veya kendinizden birini oluşturun. Herkes öyle yapıyor.'

Hunter rahatsız edici bir üzüntünün yüreğini boğduğunu hissetti. Başını hafifçe yana eğip neşeli görünmeye çalıştı. 'Pek çok insan bana aptal, embesil ya da kişisel favorim olan aptal diyor. İsterseniz bunlardan herhangi birini kullanabilirsiniz.'

Brandon cevap vermedi. Gülümsemedi. Sadece uzak karanlığa baktı.

Hunter bir adım daha yaklaştı. "Brandon," diye seslendi. 'Bak, ben de pizza alacaktım. Benimle gelmeye ne dersin? Satın alıyorum. İstersen konuşabiliriz ve bana şu anda aklından neler geçtiğini anlatabilirsin. ben bir *Harika* dinleyici. Aslında bir dünya dinleme şampiyonası olsaydı, yürürdüm.”

Brandon dönüp ona baktı ve Hunter ilk kez onun gözlerini net bir şekilde görebilmişti.

Hunter, ABD'deki tüm intihar girişimlerinin yaklaşık yüzde yetmiş beşinin en basit eylemlerle (dinlemek ve arkadaş olmak) önlenebilir olduğunu biliyordu. Biri, çoğu girişimin aslında bir yardım çığlığı olduğunu savundu. Gerçekte, bu insanlar aslında intihar etmeyi bir sonraki insandan daha fazla istemiyorlardı, ancak hayatlarının o özel anında çok fazla duygusal ve psikolojik acı yaşıyorlar. Reddedilmiş, yanlış anlaşılmış, ihmal edilmiş, depresif, yalnız, istismara uğramış, unutulmuş, korkmuş ya da hiçbiri iyi olmayan çok güçlü duyguların herhangi bir kombinasyonunu hissediyor olabilirler. İçlerinde hissettikleri boşluk o kadar büyüdü ki, artık başka çareleri olmadığına, başka çıkış yolları olmadığına inandıkları bir noktaya geldiler. Ne yazık ki bu genellikle onların karanlık düşünceleriyle çok uzun süre yalnız bırakılmaları nedeniyle oluyordu. Konuşacak kimseleri yoktu ve konuştuklarında da kimse dinlemeye hazır değildi. Bu onların kendilerini önemsiz, önemsenmeyen, takdir edilmeyen ve

herkes için önemsiz hissetmelerine neden oluyordu. Çoğu zaman birisinin onlara yardım etmesini gerçekten istiyorlardı ama bunu nasıl isteyeceklerini gerçekten bilmiyorlardı. Yine de yardım teklif edilse iki eliyle tutarlardı. Sadece birinin orada olmasına, onlara önemli olduklarını gösterebilecek birine ihtiyaçları vardı.

Hunter, Brandon'la gözlerini kilitlerken kalbi tekliyormuş gibi görünüyordu. Hunter çocuğun gözlerinde bunların hiçbirini göremedi. Gördüğü şey aşırı bir üzüntü ve tam ve mutlak bir kararlılıktı. Brandon artık yardım aramıyordu. O bunun çok ötesindeydi. Kararı verilmişti ve hiçbir şey, hiç kimse onun fikrini değiştiremezdi. Gözlerinde yanan tek bir şey vardı ve Hunter o anda Tanrı'nın bile onu caydıramayacağını hissetti.

Artık şeker kaplama yok.

Brandon, dinle beni. Hunter ona doğru çekingen bir adım daha attı. 'Bunu yapmak istemezsin. Size söz veriyorum bunun için daha iyi bir çözüm var

seni bunun tek çıkış yolu olduğuna inandıran şey her ne ise. İnan bana, oradaydım. Şu an sana senin kadar yakındım. . . birden fazla. Seninle konuşmam için bana bir şans ver. Bana bundan daha iyi seçimlerin olduğunu göstermem için bir şans ver.'

'Seçenekler mi?'

Brandon'ın gözleri lazer ışınları olsaydı Hunter ölmüş olurdu. Hunter başını salladı ve ardından sonsuza kadar pişman olacağı sözleri söyledi. 'Her zaman bir seçeneğimiz var ve şu anda yanlış olanı yapmak istemezsin. Bu konuda bana güvenin."

Brandon yine uzaktaki karanlığa baktı. Ancak bu sefer karanlık değildi. Hızla onlara doğru gelen iki far belirmişti. Brandon'ın tavrı biraz değişti; onu endişelendiren bir şeyden kurtuldu.

Hunter'ın gözleri bir saniye kadar farları kontrol etti ve sonra Brandon'ın ne beklediğini anladı. Karşıdan gelen trenin gece 01.21 civarında viyadüğün altından geçmesi gerekiyordu. Ancak geç kalan bir makinist nedeniyle kısa bir gecikme nedeniyle saat 01.23'te köprüde olacaktı. *0123*.

Hunter gergindi.

Brandon kıkırdadı. 'İnsanlar her zaman, herkesin her zaman bir

seçeneği olduğu saçmalığını başkalarına beslemeye çalışırlar.' Aptal, çocuksu bir ses çıkardı. '*Hayatımızın kontrolü bizdedir çünkü ne olursa olsun her zaman bir seçeneğimiz vardır.*'

"Eh," dedi Hunter. “Şu anda bu seçeneğin var.” Farları tekrar kontrol etti. Neredeyse köprüye varmışlardı. Lütfen Brandon, yanlış olanı yapma. Oradan aşağıya gel ve bu konuyu konuşalım. Sana söz veriyorum daha iyi bir çözüm var.'

“Gerçekten mi?” Brandon'ın sesi artık kızgın geliyordu. 'Her zaman bir seçeneğimiz vardır, değil mi? Peki ya diğer insanların yaptığı ve onların değil sizin hayatınızı tamamen değiştiren seçimlere ne dersiniz? O halde bizim seçimimiz nerede? Brandon durakladı ve gözlerinden yaşlar süzülürken zorlukla yutkundu. 'O kırmızı ışıkta geçmeyi seçti, ben değil. O gece sarhoş olmayı ve sarhoş olmayı seçti, ben değil. Ne olabileceğini umursamamayı seçti, ben değil. O manyak gibi hız yapmayı seçti, ben değil.” Brandon yüzündeki gözyaşlarını sildi. 'Onun seçimleri tüm hayatımı değiştirdi. Bütün geleceğimi değiştirdiler. Kim olduğumu değiştirdiler. Başarabileceğimi bildiğim şeyleri artık fiziksel olarak başaramıyorum. Onun seçimleri yüzünden dünyanın bu şekilde görünmesiyle yüzleşmek zorunda kaldım.

. . hayatımın geri kalanı boyunca.' Son dört kelimeyi yüzüne doğru elini bıçaklayarak noktaladı.

Tren köprünün üzerindeydi.

‘Onun seçimleri. . Brandon bu sefer sesinde hiçbir duygu olmadan, 'beni benimkine yönlendirdi' dedi.

Zaman bitmişti.

Hunter, Brandon'ın ayaklarının beton çıkıntıdan çıkıp hiçbir yere basmadığını gördü.

Hunter, "HAYIR" diye bağırdı, öne doğru bir adım attı ve kendini çocuğun üzerine atarak vücudunu esnetti ve sahip olduğu her şeyle uzandı. Yer çekimi işini yaparken parmakları Brandon'ın sol omzuna sürtündü ve çocuğun vücudunu giderek daha hızlı bir şekilde onlarca metre altındaki tren raylarına doğru sürükledi. Hunter parmaklarını hızla ve toplayabildiği tüm güçle kapattı ama tek başardığı kumaşın küçük bir kısmını Brandon'ın gömleğine sıkıştırmak oldu.

Hunter neredeyse onu ele geçirecekti ama oraya yeterince hızlı ulaşamadı. Brandon'ın vücudu Hunter'ın elinden kurtuldu ve bir kaya gibi aşağı doğru düştü.

Hunter'ın duyduğu bir sonraki ses, Brandon'ın yaklaşan trenle karşılaştığında parçalanan bedeninin sesiydi.

Motorlu vagonun ön kısmında gösterilen tren numarası 678'di.

Doksan Sekiz

Hunter'ın anlattıkları boyunca brifing odası kesinlikle sessizdi ve sersemletici sessizlik daha sonra birkaç saniye daha devam etti. Artık her şey yerine oturmaya başlıyor – SSV, 678, 0123.

Garcia sonunda, "Bana bundan bahsettiğini hatırlıyorum," dedi, yüzünde hala şaşkınlık vardı.

Yüzbaşı Blake başını salladı. O da öyle.

'Yani bütün bunların başında sana telefon geldi' dedi. 'Bir zamanlar düşündüğümüz gibi, şans eseri ya da itibarınız yüzünden değildi.'

'Hayır,' diye kabul etti Hunter. 'Çünkü köprüdeki bendim. Çünkü

yeterince hızlı değildim. Çünkü Brandon'ı atlamaktan vazgeçirmeyi başaramayan bendim.'

Garcia, “Peki bizim üç kurbanımız bu duruma nasıl uyuyor?” diye sordu.

Hunter tıklayıcının düğmesine tekrar basarak başını salladı. Projeksiyon ekranındaki görüntünün yerini üç düşük kaliteli fotoğraf aldı. Fotoğrafların o vahim gecede Altıncı Cadde Viyadüğü'nü gösterdiğine hiç şüphe yoktu. Biraz odak dışıydılar ve biraz pürüzlüydüler, ama her üçünde de yüzü gölgelerle örtülmesine rağmen herkes Brandon Fisher'ın köprünün batı ucundaki beton çıkıntıda durduğunu açıkça görebiliyordu. İkinci ve üçüncü fotoğraflarda Hunter'ı tanımak kolaydı. O da köprüdeydi, Brandon'dan sadece birkaç metre uzakta duruyordu, köprünün elektrik direğinden gelen sarımsı ışıkla yıkanıyordu. Davranışları gerginlik belirtileri gösteriyordu.

Hunter, "Bu fotoğraflar o gece yoldan geçen biri tarafından cep telefonu kamerasıyla 911'i aradı" diye açıkladı. 'Hepimizin bildiği gibi, merkezi sevk genel polis telsiz çağrıları genellikle bir haber arayan suç muhabirleri tarafından taranır. Suç masası da *Los Angeles Times* o gece tarama yapıyordu. Yoldan geçen ikna edildi mi, yoksa kendi isteğiyle mi sattı bilmiyorum ama köprüde çektiği fotoğraflar sonunda *Los Angeles Times* olay yerine gelen suç muhabiri.'

Hunter durakladı ve tıklama düğmesine tekrar bastı. Ekranı yeni bir portre fotoğrafı kapladı. Artık Hunter, Garcia, Kaptan Blake ve Michelle Kelly'ye çok tanıdık gelen bir şey.

Hunter portreye bakarak, "Aramayı yapan ve fotoğrafları çeken yoldan geçen kişinin adı" dedi. 'Kevin Lee Parker. İlk kurbanımız.” Garcia yanaklarını havayla doldurup yavaşça üfledi. 'Tahmin edeyim. Katilin ikinci kurbanı Christina Stevenson *Los Angeles Times* Hikayeyi anlatmak için gelen muhabir.'

Hunter, "Tek ve aynı," diye onayladı. 'O zamanlar suç masasında çalışıyordu. Sadece Kevin Lee Parker'ın o gece çektiği üç fotoğrafı kullanmakla kalmadı, aynı zamanda makalesine bu resmi de ekledi, belli ki "şok edici" unsuru arıyordu.'

Başka bir tıklama.

Brandon Fisher'ın Hunter'ın sadece birkaç dakika önce onlara gösterdiği yaralı yüzünün, kazasından yaklaşık on iki ay sonra çekilen aynı yakın çekim fotoğrafı ekrana geri döndü.

“Kahretsin!” dedi Michelle. 'Çocuğun yüzünü ve bununla birlikte onun tüm iç mücadelesini ortaya çıkardı. *herkes.*'

Hunter başını salladı. 'Christina'nın makalesi Brandon'ın yaralanmalarının kamuya açık hale gelmesini sağladı. Artık herkes acınası, şok olmuş veya tiksinmiş suratlar çizebilirdi. Köprüden atlayan “şekli bozuk” çocuk hakkında herkes yorum yapabilir, şaka yapabilir ya da buna benzer şeyler yapabilir.' Hunter bir an durup suyundan bir yudum aldı. 'Belki de Christina, Brandon'ın intiharından bir gün sonra yayınlanan makaleyi bitirmek için acele ettiği için, hikayeyi doğru bir şekilde araştırma çabalarının elinden gelenin en iyisini yapmadığını söylemek doğru olur.'

Projeksiyon ekranını yeni bir resim kapladı: Christina Stevenson'un makalesi.

'Bunu onun editöründen aldım. *Los Angeles Times* Dün gece geç saatlerde, dedi Hunter. Kaptan Blake, makalenin başlığını yüksek sesle okumadan önce, "Lanetleneceğim" diye bağırdı. *'İçerideki Şeytan.'*

Hunter herkese "Katilin bizi Christina Stevenson'ın yatak odasının cam kapısına bıraktığı şey, yazdığı makalenin başlığıydı" diye hatırlattı. Yazı, zorbalığa maruz kalan, reddedilen, dışlanan ve sorunlu Brandon Fisher'ın bu durumla baş edemediğini öne sürüyor. *içindeki şeytan* o. Yaralarının şeytanı. Yavaş ama emin adımlarla Brandon'ın akıl sağlığına nüfuz eden ve sonunda onu intihara sürükleyen bir şeytan.' Hunter bir an duraksadı. “Christina ayrıca şu tür sözcükler de kullandı—” konuşurken bunları işaret etti '—"*bir diğer* gencin intiharı”, bu da önemsizliği, önemsiz bir şeyi, kimsenin gerçekten umursamayacağı kadar sık gerçekleşen bir şeyi ima ediyor. Ve "*rahatsız edici* Sessiz gece", Brandon'ın ölümünün Los Angeles şehrinin yankesiciler veya soyguncular gibi onsuz yapabileceği basit bir yükten başka bir şey olmadığını öne sürüyor.

"Ne yazık ki," diye ekledi Hunter, "Christina'nın kötü sözcük seçimi o gece olanları önemsizleştirdi. Okunduktan birkaç saniye sonra

unutulacak başka bir üzücü hikaye daha.”

Herhangi bir yorum yapılmadığından Hunter devam etti.

'Ve sonra elimizde bu var.'

Bir tıklama daha ve ekrandaki görüntüler bir kez daha değişti ama bu sefer statik değildiler. Onlar resim değildi. Ellerinde bir video vardı. Şaşkınlık ifadesi herkesin yüzünde aynıydı. Video Brandon'ın hayatının son on beş saniyesini gösteriyordu. Güneye bakan çıkıntının üzerinde duruyordu. Hunter ondan birkaç metre uzakta, sırtı kameraya dönük olarak duruyordu. Brandon, Hunter'a kameranın mikrofonunun algılayamadığı bir şeyler söylüyordu. Duydukları tek şey yaklaşan trenin yüksek sesiydi. Sonra her şey çok hızlı oldu. Brandon hızla arkasını döndü ama o şekilde atlamadı. Sanki bir odaya giriyormuş ya da bir evden çıkıyormuş gibi çıkıntıdan uzaklaşıp ince havaya adım attı. Gerisini yerçekimi halletti. Tam o anda Hunter canlandı, ileriye doğru bir adım attı ve Brandon'ın yönüne doğru atıldı ve uçuş sırasında Süpermen gibi vücudunu esnetti. Daha sonra kamera, tren köprünün altından geçerken ve tüm gücüyle çocuğun küçük bedenine çarptığında çarpma anını yakalayacak kadar hızlı bir şekilde aşağı doğru pan yaptı.

Oda küfürler ve endişeli mırıltılarla doluydu. Hunter, SWAT kaptanı dahil odadaki herkesin sindiğini gördü. Hunter görüntüleri duraklattı.

'Bu, trafiği bloke etmemden birkaç saniye sonra köprüye gelen bir sonraki aracın sürücüsü tarafından yakalandı. Şans eseri yanında bir kamera vardı. Onun adı. . .'

Tıklamak.

Ekranda yeni bir portre fotoğrafı belirdi. Hunter ve Garcia'nın ofislerindeki resim panosundaki fotoğrafın aynısı.

Hunter, "Ethan Walsh," dedi. ‘Katilin üçüncü kurbanı.’

Birkaç saniyelik şaşkın bir sessizlik.

Garcia, "Bu, Ethan Walsh'un ölümünden hemen sonra katilin neden bize parkın çöp kutusuna bir kamera bıraktığını açıklıyor" dedi. 'Çünkü o gece Brandon'ın intiharını yakalamak için bir tane kullandı.'

"Kesinlikle," diye onayladı Hunter. 'Bay. Walsh o zamanlar zaten ciddi mali sorunlarla karşı karşıyaydı. Sahip olduğu her şeyi şirketine

koymuştu ve geriye hiçbir şeyi kalmamıştı. Sanırım Ethan Walsh biraz para kazanma fırsatını yakaladı çünkü çekimlerini Christina Stevenson'a sattı. *Los Angeles Times*ve bu yüzden telefon rehberinde onun numarası vardı. Ama o tek değildi. Bay Walsh ayrıca görüntülerini adlı bir kablolu TV programına da sattı. *60 Dakikada Bir Gizem.* Muhtemelen başkalarını da denedi ama hiçbir büyük kanal bunu satın almaz çünkü ulusal televizyonda bir gencin intihar videosunu göstermezler. Öte yandan kablolu TV kanalının umurunda değildi ve görüntüleri birkaç gün sonra özel bir programın parçası olarak kullandı. *Genç İntihar* programı. Söz konusu kablolu TV istasyonu yalnızca *Kaliforniya.* Yani bu eyaletin dışında hiç kimse onu izleyemedi.'

Hunter podyuma geri döndü.

'Sorun şu ki, intihar trajedisi asla burada bitmiyor' diye açıkladı. 'Aile ve sevdiklerimiz yalnızca sevdikleri birinin kaybıyla değil, aynı zamanda kaçınılmaz depresyon ve psikolojik suçluluk duygusuyla da uğraşmak zorunda kalıyor. *Nasıl oldu da bunun geldiğini görmediler? Daha fazlasını yapabilirler miydi?* Ama onları gerçekten yiyip bitiren şey, onları kurtarmak için gereken tek şeyin dinleyen bir kulak, belki birkaç rahatlatıcı söz ve yalnız olmadıklarına, önemli olduklarına, sevildiklerine dair güvence olduğunu bilmektir.'

Kimse tek kelime etmedi.

Hunter, "Fakat günümüz teknolojisi ve internet sayesinde bu içsel suçluluk ve acı katlanarak artabilir" diye ekledi. 'Açıklayamadığım bir nedenden dolayı Ethan Walsh, videosunu Christina Stevenson'a satmakla yetinmedi. *Los Angeles Times* ve kablolu TV kanalı. İnternet kullanıcı adı DarkXX1000'i kullanarak görüntüleri özel, şok video web sitesine yükledi. *thiscrazyworld.com*. O andan itibaren bu herkese açık bir hale geldi ve bir ailenin dayanabileceği en kötü acı, kamu malı, bir şaka, milyonlarca insanın izleyip güleceği, dedikodu yapacağı, yorum yapacağı ve eleştireceği bir video parçası haline geldi. Ve insanlar bunu yaptı.'

Hunter, web sitesine yerleştirilmiş sayfalarca yorumların yer aldığı birkaç ekran görüntüsü slaytına hızla göz attı. Birkaçı destek gösterdi ama çoğu son derece saldırgandı.

SWAT kaptanı, “Peki tam olarak kimin peşindeyiz?” diye sordu. Hunter, "Ben de tam bu noktaya geliyordum" dedi.
Tıklamak.

Doksan Dokuz

Ekranı kaplayan yeni fotoğraf muhtemelen kırklı yaşlarında olan ama en az on yaş daha yaşlı görünen bir kadına aitti. Düz kumral saçları ve süt beyazı bir teni vardı. Ona biraz kadavra görünümü veren bir çift derin girintili göz dışında pek de kötü görünmüyordu.

Hunter, "Brandon Fisher geniş bir aileden gelmiyordu" diye açıkladı. 'Aslında Graham ve Margaret Fisher'ın tek çocuğuydu. Annesi -ekrandaki fotoğrafı işaret etti- zayıf bir kadındı ve Brandon'ı doğurduktan sadece birkaç ay sonra multipl skleroz hastalığına yakalanmıştı. Ölümü onu çok etkiledi. Brandon'ın intihar görüntülerinin yer aldığı şok video web sitesi, internette yapılan yıkıcı yorumlarla birleşince, Brandon'ı daha da derinden etkiledi. Oğlu, tüm acıları ve mücadelesiyle birlikte artık tüm dünyaya açık, internet bağlantısı olan herkes tarafından yargılanmaya hazırdı. Uyuyamıyordu ve yemeği reddetmeye başladı. Kısa süre sonra anoreksiya nervoza geliştirdi ve kısa sürede diğer ilaçların yanı sıra sakinleştiricilere de bağımlı hale geldi. Evden çıkmıyordu ve daha sonra kendisine ayrıca majör depresyon ve ciddi anksiyete bozukluğu teşhisi konuldu; bunların hepsi oğlunun intiharından ve bazı insanların ölümünden sonra bile ne kadar kötü niyetli olmaya devam etmesinden kaynaklanıyordu.'

Hunter devam etmeden önce podyumun ön kısmına doğru ilerledi. 'Zaten hassas olan sağlığı, uzun süreli hastalığına dayanarak tahmin edilenden daha hızlı kötüleşti. Brandon'ın intiharından yaklaşık on ay sonra, çok az yediğinden dolayı serumla beslenmeye başlamak zorunda kaldı. On iki ay önce vefat etti.”

Oda sessizliğini korudu.

Hunter, "Bu da bizi Brandon'ın babası Graham Fisher'a getiriyor," dedi ve devam etti. ‘Oğlunun intihar ettiği sırada Bay Fisher, UCLA’da profesördü. Üniversitenin bilgisayar bilimi derecesinin bir parçası olarak ileri düzey programlama dersleri verdi. Harvard Üniversitesi'nden Mühendislik ve Bilgisayar Bilimleri alanında doktora derecesine sahiptir. Pek çok uzmanlık alanından biri de İnternet güvenliği. Geçmişte ABD hükümetine danışman olarak bile çalıştı.

'Bay Fisher'ın da oğlunun intiharını çok kötü karşılaması şaşırtıcı değil ve karısının sağlığı ve akıl sağlığı o kadar çabuk bozulurken işini bırakmaktan başka alternatif göremedi. Daha sonra tüm zamanını ve çabasını onunla ilgilenmeye adadı. Geriye kalan tek ailesi oydu. Brandon'ın intiharıyla birlikte onun ölümü, ruhunun dayanamayacağı kadar ağırdı. Tahminimce Margaret Fisher'ın ölümünden sonra Graham kendini yalnız, incinmiş ve çok ama çok kızgın buldu. Bu ruh halindeki, kendi zekasına sahip ve yeterli zamanı olan biri her şeyi düşünebilir.'

Daha sessiz mırıltılar.

'Değerlendirdiği tüm kişilerin düzenli bir listesini yaptı *suçlu*Hunter devam etti, 'oğlunun ölümü için değil ama onunla dalga geçtiği için. Brandon'ın en mahrem psikolojik ve duygusal acısını herkese ifşa ettiği için. Kendisinin ve eşinin kişisel kaybını bir gösteriye dönüştürdüğü için. . . halka açık bir eğlence. Ve kesinlikle Margaret'ın sağlığının hızla bozulmasına katkıda bulunduğun için.” Hunter nefes almak için durakladı. 'Tarafları belirledikten sonra, ki eminim bazı bulgulara ulaştı, öldürme listesindeki tüm isimleri tek tek aramadan önce, işkence ve cinayet cihazlarını tasarlamak ve geliştirmekle meşgul oldu. Sorunumuz o listede kaç ismin olduğunu bilmemizin mümkün olmaması. Hepimizin bildiği gibi üçü zaten öldü.”

SWAT kaptanı "Elimizde resmi var mı?" diye sordu.

Hunter başını salladı ve tıklama düğmesine bastı.

Şu anda ekranda görünen fotoğraf ellili yaşlarının başındaki çekici bir adama aitti. Sağlam yüzü hem güvenilirliği hem de kendine güveni yansıtıyordu. Çıkık elmacık kemikleri, çıkık bir kaşı ve hafif yarıklı güçlü bir çenesi vardı. Açık kahverengi saçları omuzlarının

hemen altındaydı ve hoş bir şekilde darmadağınıktı. Geniş yapılı, sağlam kaslı ve geniş omuzlu görünüyordu.

Kesinlikle olmaz. Odadaki herkes Garcia'nın bu sözleri söylediğini duydu. "Bir sorun mu var Carlos?"

"Evet," Garcia yavaşça başını salladı. "Onu tanıyorum."

Yüz

Adam, son işkence ve cinayet aletine son rötuşlarını yapıyordu. Bu özel aparatı geliştirmek için önceki üçüne göre çok daha fazla zaman harcamıştı ama çalışmalarının karşılığını almıştı. Bunu bir sanat eseri olarak görüyordu; ustaca ve aynı ölçüde kötü. Mekanizması bir kez çalışmaya başladıktan sonra kimse onu durduramazdı, kendisi bile. Evet, bu cihaz özel bir şeydi. Şüphesiz 'o kaltağa' unutulmaz bir ders verecek bir şey.

'O kaltak', bulunduğu geniş açık planlı odanın en ucunda oturuyordu ve hâlâ aynı ağır sandalyeye bağlıydı. Yine de onu tekrar sakinleştirmesi gerekiyordu. Ağlaması onu deli ediyordu. Ama onun zamanı yaklaşıyordu.

Adam, içinde bir yerde onun teklifini kabul etmesini ve bahçe makasını kullanarak kendi elini kesmesini isteyen küçük bir parçanın bulunduğunu kabul etmek zorundaydı. Eğer bunu yapsaydı gerçekten gitmesine izin verirdi. Ama gerçek şu ki, bu dünyada zihinsel ve duygusal olarak yeterince güçlü olan çok az insanın olduğunu biliyordu. Bu dünyada, kendi hayatlarını kurtarmak için bile olsa, bu tür bir kendini yaralamayı başarabilen çok az insan vardı. Ve 'o kaltak' onlardan biri değildi.

Önemli değil, diye düşündü. Onun için hazırladığı şey parmaklarını kesmekten çok daha iyiydi ve bunun başka bir fantastik İnternet gösterisi yaratacağından emindi. Bu düşünce yüzünde bir gülümsemeye neden oldu.

Cihazını elektrik kaynağına bağlayarak son vidayı da sıktı. Test etmenin zamanı gelmişti.

Adam iki saattir oturduğu sandalyeden kalktı, çalışma gözlüğünü çıkardı ve uzun bir süre başparmağı ve işaret parmağıyla kumlu gözlerini nazikçe ovuşturdu. Bu his rahatlatıcıydı. Yanındaki alışveriş çantasına uzanmadan önce bir bardak buzlu su içti ve o sabah aldığı büyük bir karpuzu aldı.

Marketteki kısa boylu ve yuvarlak bayan ona baktığı iki karpuzun yeterince olgunlaşmadığını söylediğinde gülümsemişti.
henüz.

Bakkaliyeci kadın, "Bunların yenecek kadar iyi hale gelmesi en az üç gün alacak" demişti. 'Burada daha iyileri var, bak. Güzel ve sulu, tamamen olgun, bugün için iyi.'

Adam sadece başını salladı. ‘Bunlar işe yarayacak. Benim daha çok ilgilendiğim boyut bu.'

Yeni bitirdiği aletine yaklaşan adam, çalışma masasından uzaktan kumandayı almadan önce büyük meyveyi doğru noktaya yerleştirdi. Birkaç adım geride durdu, derin bir nefes aldı, kronometresini hazırladı ve sonunda kumandanın kırmızı düğmesine bastı.

Birçok dişli dönmeye başladığında ve yeni canavar yaratısını hayata geçirdiğinde cihazdan boğuk bir mekanik sürtünme sesi geldi. Adam, her parça tam da tasarladığı gibi çalışırken, hayrete düşmüş bir halde izledi ama küçük bir sorun vardı. Her şey çok hızlı oldu. Karpuz tam olarak 39,8 saniye sürdü. Doğru, insan vücudu herhangi bir karpuzdan çok daha dayanıklıydı ama yine de bunun mümkün olduğu kadar uzun süre devam etmesini istiyordu. İnternet izleyicilerinin bundan keyif almasını, tiksinmesini ve dehşete düşmesini, acımasını ya da kızmasını, gülmesini, onun hakkında yorum yapmasını, şaka yapmasını ve dedikodu yapmasını, ne olursa olsun istiyordu ama hepsinden önemlisi 'o kaltağın' acı çekmesini istiyordu.

Cihazı karpuzun yarattığı pislikten temizledi ve sonraki kırk beş dakikayı vidaları sıkarak ve gevşeterek, farklı bağlantı noktaları ve yayların gerilimini ayarlayarak ve tatmin olana kadar basınçlı parçaları kalibre ederek geçirdi. Yeterince uğraştığını anlayınca alışveriş çantasından ikinci karpuza uzandı ve cihaz testini tekrar yaptı.

Sonunda kronometresine tıklayıp saati kontrol ettiğinde gülümsedi.
'Mükemmel.'

Yüz Bir

Bir an için Garcia'nın sözleri bir anlam ifade edemeyecek kadar gerçeküstü gibi geldi.

Hunter ve Yüzbaşı Blake ona aynı anda “Ne?” diye sordular.

'Ne demek istiyorsun - *onu tanıyorsun*Michelle etiketledi.

Garcia'nın gözleri hala odanın ön tarafındaki ekrana yansıtılan Graham Fisher'ın fotoğrafına dikilmişti.

“Yani.” Kelimeleri zorlukla mırıldandı, açıkça kafasının içinde bir şeyler düşünüyordu. 'Onu daha önce gördüğümü biliyorum ama nerede olduğunu hatırlayamıyorum.'

Hunter tekrar ekrana baktı. “Bu yüzü daha önce gördün mü?” Garcia yavaşça başını salladı. 'Olduğuma eminim.'

'Son zamanlarda?'

Başka bir yavaş baş sallama.

Kısa, gergin bir tereddüt anı geçti.

Bir SWAT ajanı, “Belki de suç mahallerinden birindeydi?” diye önerdi. 'Hepimizin bildiği gibi, çevrenin kenarında her zaman meraklı insanlar dolaşıyor. Bazı katiller geride kalmayı, kalabalığa karışmayı ve polisin çalışmasını izlemeyi sever. Bazıları bu tür saçmalıklara bayılıyor.'

Garcia, görüntülerin kendisine geri dönmesi için baskı yaparak gözlerini kapattı. Karşılaştığı şey, düzensiz bir şekilde karıştırılan zihinsel resimlerden oluşan bir inişli çıkışlı trendi. Aklına gelen ilk anı, katil ikisini özel olarak yayınladıktan hemen sonra Tujunga Köyü'ndeki karısı Anna ve arkadaşı Patricia'ya aitti. Garcia o gün gördüğü tüm yüzleri hatırlamaya çalıştı; belki Anna'nın onları beklediği kafede, belki yolun karşısında, hatta belki bir dükkanın penceresinden dışarı bakarken.

Hiç bir şey.

Tujunga Köyü, Graham Fisher'ı daha önce gördüğü yer değildi. Garcia daha sonra, katilin ilk kurbanı Kevin Lee Parker'ın cesedinin bulunduğu Mission Hills'teki ara yolu zihinsel olarak yeniden ziyaret etti. Şafaktan önce, gizli bir arka sokaktaydı. Meraklısı yoktu
O sabah etrafta dolaşan izleyiciler. Cesedi bulan evsiz adamdan başka kimse yoktu. Garcia bu görüntüleri de hızla bir kenara attı ve yoluna devam etti.

Daha sonra Belediye Binası Parkı ve kameranın keşfi geldi. O ve Hunter o gün katilin yakında olduğunu biliyorlardı. Polisin bu küçük şakasına vereceği tepkiyi izlemek isterdi. Garcia parkta gördüğü herkesi hatırlamak için elinden geleni yaptı.

Yoğun saat – çok fazla insan var.

Kendini zorlayarak daha çok konsantre oldu. Graham Fisher'ın yüzü hatırlayabildiği yüzler arasında değildi.

Daha sonra ikinci çöplük sahnesi geldi: Santa Monica'daki Dewey Caddesi. Christina Stevenson'un cesedi, iki katlı bir ofis binasının arkasındaki küçük otoparkta bir çöp konteynırına bırakılmıştı. Garcia, çevrede dolaşan kalabalığı açıkça hatırlayabiliyordu. Sonra o gün gözüne çarpan adamı hatırladı; uzun boylu, zayıf ve zayıf, siyah kapüşonlu bir sweatshirt ve koyu mavi kot pantolon giymiş. Garcia onun yüzünü hayal etmeye çalıştı ve işte o zaman biri hariç tüm anılar zihninden silindi ve sonunda hatırladı.

“Aman Tanrım!” diye fısıldadı, gözleri yeniden açıldı ve anında genişledi. 'Doktor.'

“Ne?” diye sordu Hunter. 'Hangi doktor?'

"Parktaki," diye yanıtladı Garcia, bu anı neredeyse uyuşmuştu. “Sana bundan bahsetmiştim.” Dönüp Kaptan Blake ve Michelle'e bakmadan önce Hunter'a seslendi. 'Anna ve ben birkaç hafta önce bir Pazar sabahı dairemizin yakınındaki parkta koşuya gittik' diye açıkladı. 'Bu benim izin günümdü. Parkın son turundayken bisiklete binen bir adam tam orada kalp krizi geçirdi. Hemen arkamızdaydı. Neler olup bittiğini görmek için etrafta toplanan bir sürü insan olmasına rağmen, yardıma koşan tek kişi bendim. En azından ilk başta. Tam kalp masajına başlamak üzereydim ki diğer adam kalabalığın arasından geçerek ortaya çıktı. O sabah da parkta

koşuyordu. Biliyorum çünkü onu gördüm. Peki o *söz konusu* o bir doktordu ve sağlık görevlileri oraya gelene kadar durumun kontrolünü tamamen eline aldı. CPR'yi uygulamasına yardım ettim. Şaka yapmıyordu ya da numara yapmıyordu. O *Gerçekten* O adamın hayatını kurtarmaya çalıştım.'

Kaptan, “Peki o adam Graham Fisher mıydı?” diye sordu.

Garcia ekrandaki fotoğrafa bakarak tekrar başını salladı. 'Oydu. Buna hiç şüphe yok.”

Odaya yeni, rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

"Kahretsin," dedi Garcia. Anna ve beni takip ediyordu çünkü zaten onun peşinden gitmeyi planlıyordu. Bu olay, Anna ve arkadaşını alışverişe çıktıklarında yayınlamak gibi iğrenç bir numarayı yapmasından yalnızca birkaç gün önce meydana geldi. Artık Garcia'nın sözleri öfkeyle kaplanmıştı. 'Kahretsin! Onunla konuştum. Yanında durdum. Elimi sıktı. . . Anna'nın elini sıktı. . .'

Uzun boylu ve kaslı bir SWAT ajanı, 'Vay be, orospu çocuğunun cesareti var, bunu ona vereceğim' dedi.

'Ne oldun şimdi, kahrolası bir hayran mısın, Luke? Başka bir SWAT ajanı da bu adama bir psikopat dedi. Bu biraz daha kısaydı ama bir o kadar da kaslıydı. Yeni mırıltılar yükseldi.

Hunter yüksek sesle, Tamam, dedi ve herkesi tekrar susturdu. 'Graham Fisher hâlâ eşi ve oğluyla Boyle Heights'ta paylaştığı evde yaşıyor. Adres ve ev şemaları masanızdaki klasörlerin içinde. Ve elimizde onun tutuklanması için zaten bir emir var. Peki gidip bu orospu çocuğunu alt etmeye ne dersiniz?'

Yüz İki

Polis konvoyu iki siyah SWAT SUV'dan, üç işaretsiz polis arabasından ve iki siyah beyaz birimden oluşuyordu. Dört SWAT ajanı SUV'ların her birini işgal etti. Hunter, Garcia ve Kaptan Blake ilk işaretsiz arabada konvoyun başındaydı. Michelle Kelly, iki LAPD SIS ajanıyla birlikte hemen arkalarındaki araçtaydı. Üç SIS ajanı daha

işaretsiz üçüncü arabayı işgal etti. İki siyah beyazlı ekip yedek önlem olarak oradaydı.

LAPD Özel Soruşturma Bölümü (SIS), çeşitli insan hakları ve siyasi grupların onu kapatma çabalarına rağmen kırk yılı aşkın süredir varlığını sürdüren bir Elit Taktik Gözetleme ekibiydi. Öldürme oranları SWAT dahil departmandaki diğer birimlerin hepsinden daha yüksekti. SIS ekipleri esas olarak, şiddet içeren suçlardan şüphelenilen ve suçüstü yakalanıncaya kadar durmayan yırtıcıları gizlice izlemek için kullanılıyordu. Gözetleme ustaları olan SIS memurları, tutuklamak için harekete geçmeden önce bir şüphelinin yeni suçlar işlemesini gözlemlemeyi bekledi. Ölümcül güç sıklıkla kullanılıyordu ve hepsi uzman nişancılardı.

Verdikleri adres onları Los Angeles şehir merkezinin hemen doğusunda işçi sınıfının yaşadığı Boyle Heights'ın batı çeyreğindeki küçük, tepelik bir sokağa götürdü.

Evlerin hepsi caddeden uzaktaydı ama yeşillik yoktu. Sokak ağaçtan yoksundu. Alışılmadık derecede davetkar olmayan bir yerdi. Yazın sıcak muhtemelen sokağı, gerilimlerin ve öfkelerin bakterilerle aynı yoğunlukta çoğaldığı, amansızca tozlu bir yere dönüştürüyordu.

Graham Fisher'ın 21 numaralı evi, tepelik sokağın hemen üst kısmında yer alıyordu. Evin kendisi de o yoldaki diğer evlerin hemen hemen aynısıydı; orta büyüklükte, iki katlı, üç yatak odalı, birkaç penceresinden klima sarkan bir evdi. Üç dar basamak beton ön verandaya çıkıyordu. Ev soluk maviye boyanmıştı ve ön kapının yanına elle 21 numarası beyaza boyanmıştı. Bütün pencereler vardı Kapat. Bütün perdeler çekilmişti. Hepsi sessiz görünüyordu. Ön bahçe bakımsız bir görünüme sahipti; yabani otlarla tıkanmış çimenlerin üzerinde toprak çizgileri yan yana duruyordu. Mülkün etrafını beyaz, uyluk yüksekliğinde çelik bir çit çevreliyordu. Caddenin tamamına hizmet veren arka sokak hiçbir aracın geçemeyeceği kadar geniş değildi. Konvoy yolun kenarına park etti.

Herkes iki SUV'un yanında toplanırken SWAT kaptanı otoriter bir sesle "Tamam, dinleyin" dedi. Alfa ekibi -Morris, Luke ve ben- ön kapıdan içeri gireceğiz. Buradaki oturma odasını, yemek odasını ve alt kattaki tuvaleti temizleyeceğiz.'

Konuşurken, arabalardan birinin kaportasının üzerine açtığı ev şemalarındaki yerleri gösterdi.

Beta ekibi - Johnson, Davis ve Lewis - doğrudan mutfağa açılan arka kapıdan girecekler. Üst kata çıkmadan önce ilk önce o odayı temizleyecekler, burada hem banyoları hem de üç yatak odasını temizleyecekler. Gama ekibi - Lopez ve Turkowski - Alfa ekibini ön kapıdan takip edecek ve ardından bodruma ilerleyecek.' Durakladı ve Kaptan Blake'e baktı. 'SIS ajanları ve HSS dedektifleri *sadece* eve bir kez gir *Biz* İçeride olduğumuzu telsizle bildirdik. Anlaşıldı mı?' SWAT ekibinin parçası olmayan herkesle sert ve kararlı göz teması kurdu ve amacını vurguladı.

Hunter, Garcia ve SIS ajanları "Anlaşıldı" diye yanıtladılar. SWAT kaptanı döndü ve ekibiyle yüzleşti.

'Tamam, serseriler. Bu sabah her şey lehimize. Bu hasta köpek yavrusu bugün onun için geldiğimizi bilmiyor. O halde hadi hızla ve sert bir şekilde eve gidelim ve ona berbat hayatının sürprizini yaşatalım. Hepimiz onun bir psikopat olduğunu biliyoruz ama silah sallayan türden bir psikopat değil. Yani evde bir ateşli silah bulunsa bile, yakınlarda olmama ihtimali var. Yine de, *altınıza dikkat edin.* Hata yok. Hiç tereddüt yok. Bu adam çok akıllı, sürprizlerle dolu ve hepiniz biliyorsunuz ki benim hoşuma giden tek sürpriz, bizim karşılaştığımız sürprizler. Oda boşaltılır boşaltılmaz radyoyu açın. Eğer hedefi tespit eden olursa o şerefsizi tutuklayın. Ölümcül güç *sadece*ve tekrar ediyorum, *sadece* çağrılırsa. Bugün mutlu tetikleme yok. Hepimiz temiz miyiz?'

Yedi SWAT ajanının hepsi aynı anda "Açık, Kaptan" diye yanıtladı. 'Tamam beyler, hadi kilitleyip yükleyelim. Bütün bunların altmış saniye veya daha kısa sürede tamamlanmasını istiyorum. Pozisyon alın ve bu boktan şeye Kıyamet Günü'nü getirelim.'

Yirmi saniye sonra SWAT kaptanı kulaklığından ilk durum güncellemesini duydu.

'Beta ekibi yerinde. Bazı kapıları patlatmaya hazırız Yüzbaşı.' Beta ekibi arka sokakta seyahat eden tek takımdı. Alfa ve Gama ekipleri ön kapıdan içeri giriyorlardı.

Kişinin önceden uyarılma şansını azaltmak için bir SWAT ajanı

SUV'lardan birini yavaşça tepelik caddeye doğru sürdü. Alfa ve Gamma ekiplerini oluşturan geri kalan ajanlar, araçla birlikte çömelerek koştular ve aracın diğer tarafında saklandılar.

SWAT kaptanı kask mikrofonu aracılığıyla "Anlaşıldı" diye yanıt verdi. 'On dakikadan az bir süre içinde pozisyonumuzda olacağız.'

'Anlaşıldı, Kaptan.'

Kaptan, Alfa ve Gamma takımlarına "Tamam, haydi hareket edelim" emrini verdi. Hızlı ve gizlice hareket ediyorlardı. Kaptan konuyu ele alırken diğer ajanlar standart 2x2 siper düzenini benimsedi. Hepsi paslı menteşeleri olan kapıya gitmek yerine çelik çitin üzerinden atlayarak geçtiler; gürültü yok, uyarı yok.

Verandada kaptan ekiplerin durumunu güncelledi.

‘Alfa ve Gama yerlerinde.’

'Anlaşıldı Kaptan,' Beta ekibinden Davis yanıt verdi.

Kaptan Fallon'un ikinci komutanı Ajan Morris, küçük bir fiber optik tüpü hızla ön kapının altına kaydırdı. Tüp, üç inçlik bir ekran monitörüne bağlanan bir fiberoskoptu.

Davis arka kapıda da aynısını yaptı.

İçeriden hiçbir hareket gelmiyordu.

'Mutfak öldü' Davis iletti. *'Burada kimse yok.'*

Morris, "Ön odadaki hareket açısından da olumsuz" dedi. *'Burada çok sağlam bir kilitimiz var Kaptan'* Davis bildirdi. *‘Deliren pompalı tüfekle her şeyi patlatmamız gerekecek.’* Kaptan hızla ön kapının kilidini ve menteşelerini kontrol etti. Beta ekibinin değerlendirmesine katılarak Kaptan Fallon'a başıyla selam veren Morris de aynısını yaptı.

Delme av tüfeği, 'TESAR' veya parçalayıcı olarak da adlandırılan, ihlal mermileriyle dolu normal bir av tüfeğinden başka bir şey değildir. Bunlar, kapıdan içeri girdikten sonra sekerek veya ölümcül bir hızla uçarak yaralanma veya can riskini göze almadan kapı sürgülerini, kilitlerini ve menteşelerini yok etmek için özel olarak tasarlanmış av tüfeği mermileridir. Mermiler kırılabilir, yoğun bir malzemeden yapılmıştır,

Balmumu gibi bir bağlayıcı içinde sinterlenmiş malzeme, çoğunlukla metal tozu. Mermi bir kilidi veya menteşeyi yok edecek ve ardından

hemen dağılacaktır. SWAT ajanları şaka amaçlı olarak bu turlara 'ana anahtarlar' adını verdiler ve bunların kullanımına da 'Avon Çağrısı' deniyor.

'Anladım ve kabul ettim' SWAT kaptanı, ajanlardan biri olan ve pompalı tüfek taşıyan Luke'a işaret ederek cevap verdi.

Luke silahı hazırlayarak ilerledi. Yaklaşık on beş santim uzaktan kapının üst menteşesine nişan aldı. Çok ince bir baş sallama Kaptan Fallon'a hazır olduğunu söyledi.

Kaptan mikrofona "Tamam Beta" dedi. 'Üçü saydığımda Avon Call. . . üç . . . iki . . . bir . . .'

BOM.

Yüz Üç

Silah sesleri normalde sessiz olan sabah boyunca patladı ve diğer evlerde yankılandı. Luke ön kapıda iki menteşeyi ve sürgü kilidini üç saniyeden kısa bir sürede sökmüştü. Son atış yapılır yapılmaz Kaptan Fallon kapıyı sert bir şekilde tekmeledi ve kapıyı oturma odasına fırlattı.

Evin arka tarafında da Johnson, kapının menteşelerini ve sürgü kilidini birkaç saniye içinde sökmüştü. Kapıyı tekmeleyen Davis'ti.

Sekiz SWAT ajanının tamamı Heckler & Koch MP5 hafif makineli tüfekler taşıyordu; bu, yakın mesafe savaşta son derece güçlü ve isabetli, 9 mm'lik kompakt bir silahtı. Sekizi de bu tür durumlar için ustalıkla eğitilmişti.

Hâlâ çömelerek koşan üç takım da muazzam bir çeviklikle eve doğru ilerledi; MP5'lerinin kırmızı lazer hedef nişangahları disko ışıkları gibi odanın içinde zıplıyordu.

Ön kapı doğrudan küçük, dikdörtgen şekilli bir oturma odasına açılıyordu. Perdeler kapalıyken, tüm ışık artık ardına kadar açık olan kapıdan geliyordu. Düzensiz güneş ışığı çizgilerinin aydınlattığı duman ve toz bulutları havada dans ediyordu.

Üç kişilik kama şeklindeki saldırı düzeninde, Alfa ekibi oturma

odasına hücum ederek her köşeyi ve olası saklanma yerlerini inanılmaz bir hız ve doğrulukla kontrol etti. İki koltuk, bir kanepe, ahşap modül üzerinde bir televizyon ve alçak bir sehpa vardı. Duvarlar, sert pozlanmış tek bir düğün fotoğrafı dışında çıplaktı.

Alfa ekibinin odanın kontrolünü ele geçirmesi dört saniye sürdü. Kaptan Fallon, odayı geçip diğer taraftaki kapıdan çıkmadan önce mikrofonuyla "Oturma odası temiz" diye duyurdu.

Gama ekibi onları takip etti.

Beta ekibi evin arka tarafında, kare ahşap masanın yukarı itilmesiyle daha da küçük hale getirilen küçük mutfağı temizlemeye zaman ayırmadı.
doğu duvarı.

'Mutfak temiz' Ajan Davis mikrofonuyla aradı.

O ve Beta ekibindeki diğer iki ajan hızla mutfağı geçip kapıdan geçtiler, bu da onları evin ön kısmına ve mülkün ikinci katına erişmelerini sağlayacak merdivenlere götüren bir koridora götürdü. Merdivenin tepesine ulaştıklarında Alfa ekibi aynı koridorun diğer ucundaki kapıdan içeri girdi.

Alfa ekibi hemen sola dönüp yemek odasına girdi. Kapı zaten açıktı. Bu oda oturma odasından daha küçüktü ve büyük bir kısmını kare şeklinde, dört kişilik, cam ve çelik bir yemek masası ve iki büyük kitaplık kaplıyordu. Daha fazla çıplak duvar. Oda boştu ve Graham Fisher kadar uzun boylu ve yapılı birinin saklanabileceği yer yoktu.

Kaptan, "Yemek odası temiz" diye duyurdu.

Alfa ekibindeki diğer iki ajandan biri olan Morris, alt kattaki tuvaletin kapısını tekmeleyerek açmış ve kapıyı beyaz fayanslı duvara çarpmıştı. Çarpmanın etkisiyle iki fayans kırıldı. Oda boştu. "Aşağıdaki tuvalet temiz" diye seslendi.

Merdiven Beta ekibini üst kattaki altı metre uzunluğundaki koridora çıkarmıştı. Beş kapı vardı; ikisi sağda, ikisi solda ve biri de koridorun en ucunda. Evin planlarına bakıldığında üç ajan da sağdaki ilk kapının onlara küçük bir depoya erişim sağladığını biliyorlardı. O kapı kapalıydı. Sağdaki ikinci kapı onları üç yatak odasından ilkine, orta büyüklükte olana, muhtemelen bir zamanlar Brandon Fisher'a ait olana götürüyordu. O kapı da kapalıydı. Soldaki ilk kapı ilk banyoydu.

O kapı açıktı. Soldaki ikinci kapı onları daha küçük bir yatak odasına götürüyordu. Kapı kapalı. En uçtaki oda onları ana yatak odasına götürecek ve orada ikinci banyoyu bulacaklardı. O son kapı da açıktı.

Ekip şimşek hızıyla hareket ederek soldaki ilk odayı (banyo) ve sağdaki ilk odayı (küçük depo odasını) iki saniyede temizledi. İkisi de boş.

Davis ve Lewis, koridorun sol tarafındaki üç yatak odasının en küçüğüne açılan ikinci kapıyı iterken, Johnson koridora tutunarak sırtlarını korudu.

Oda basit bir çalışma odasına dönüştürülmüştü. Çorak bir yerdi; üzerinde bilgisayar ve yazıcı bulunan preslenmiş ahşap bir masa, siyah deri bir masa.
sandalye, tıka basa dolu bir kitaplık ve bej metal bir dosya dolabı, başka bir şey yok. Oda boştu.

"Birinci yatak odası temiz."

Her iki ajan da çalışma odasından çıktı ve sağdaki ikinci odaya, iki numaralı yatak odasına geçti. Johnson kapıyı denedi; kilitliydi. Kilit pek güçlü görünmüyordu.

Johnson geri çekilerek, "İhlal et," dedi.

Vücudunu ileri doğru fırlatan Lewis, botunun topuğuyla kapı kilidine çarptı. İhtiyaç duyulan tek şey buydu. Kapı sertçe çarparak çerçeveyi parçaladı. Oda karanlıktı ve eskilik ve kullanılmama kokuyordu.

Johnson hemen ışık anahtarına uzandı. Işık yandığında o ve Lewis odaya girdiler ve bu kez Davis'i arkalarını kollamak zorunda bıraktılar. Haklıydılar. Burası Brandon Fisher'a ait olan odaydı ve intiharından bu yana tek bir şeye dokunulmamış gibi görünüyordu. Duvarlar müzik gruplarının, arabaların, spor yıldızlarının ve minik bikinili kızların posterleriyle kaplıydı. Kapının sağında üzerinde siyah stereo olan büyük bir şifonyer vardı. Yanında iki kapılı bir gardırop vardı. Pencerenin yanında dizüstü bilgisayar ve yazıcının bulunduğu eski ve çizik bir masa duruyordu. Güzelce hazırlanmış bir ikiz yatağın başlığı duvarlardan birine doğru itilmişti. Sanki odaya yıllardır girilmemiş gibi her şey kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Temsilciler gardırop dahil her yeri hızla kontrol etti. Hiç

kimse.

Johnson telsizle "İkinci yatak odası temiz" dedi.

Beta ekibi buradan koridorun sonuna ve son yatak odasına doğru ilerledi. Bu önceki ikisinden çok daha büyüktü; bir kral yatak, bir puf, bir köşede deri bir koltuk, pencerenin yanında dikdörtgen aynalı eski moda ahşap bir şifonyer ve batının tamamını kaplayan sürgülü kapılı bir gardırop vardı. duvar. Havada sanki oda temizlenmemiş ve yatak örtüleri aylardır yıkanmamış gibi bir ter kokusu vardı.

Yatağın altını, gardırobun içini her köşeyi kontrol ettiler. Hiç kimse.

En-suite banyonun kapısı aralıktı ve ajan Davis tarafından aceleyle tekmelenerek tamamen açıldı.

Banyo boştu.

Evin ikinci katının tamamını yirmi iki saniyeden kısa bir sürede temizlemişlerdi.

Davis, "Burada hepimiz güvendeyiz, Kaptan," diye seslendi. 'Psikopat yukarıda değil.'

Yüz Dört

Gama Takımı, Alfa takımını eve kadar takip etmiş, oturma odasını geçmiş ve Alfa takımı alt kattaki koridora vardıklarında sola yemek odasına dönerken, Gamma takımı sağa sapmıştı. Bodruma inen kapı askeri sınıf bir asma kilitle kilitlenmişti.

Ajan Turkowski mikrofona "Bodrum kapısını patlatmamız gerekiyor" diyerek diğer takımları büyük bir patlamanın yaklaştığı konusunda uyardı. Gama takımının ikinci yarısındaki ajan Lopez, sırtına bağladığı pompalı tüfeği hazırlarken, "Ben de varım" diye yanıt verdi. Turkowski bir adım geri attı ve sımsıkı tuttu. 'Yap şunu.'

BOM.

Şiddetli patlama evin her yerine şok dalgaları yaydı.

Asma kilit parçalandı.

Turkowski kapıyı tekmeleyerek açtı ve küflü, bayat kokulu hava

anında yüzlerine çarptı. Kokuşmuş ve hastalıklı bir havası vardı; eski ve pis, Kaliforniya'nın günlük sıcağından kavrulmuş. İğrenç kokuya rağmen iki ajan da gözlerini bile kırpmadı.

Geniş ahşap merdivenler zifiri karanlık bodruma iniyordu. Turkowski, MP5'ini indirmeden, "Işıklar, ışıklar" diye seslendi; lazer görüşü merdivenlerin dibinde bir hedef arıyordu ama hiçbir şey bulamıyordu. Lopez tavandan sarkan ince ışık anahtarı kablosuna uzanarak, "Anladım" diye yanıtladı.

Işık çok zayıftı.

Ham tuğla duvarlar merdivenin her iki yanına uzanıyor ve bunaltıcı ve klostrofobik bir koridor oluşturuyordu.

Turkowski, Lopez'le birlikte hızla merdivenlerden aşağıya inerken, "Bu konuda içimde gerçekten kötü bir his var" dedi.

Basamaklar sağlamdı ama neredeyse her biri kendi ağırlıklarının baskısı altında gıcırdıyordu. Son basamağı da geçtiler ve loş, geniş açık bodrum odasına girdiler; zor nefes alıyorlardı, lazer nişangahları Her yerde çılgınca çapraz danslar yapılıyor, en ufak bir tehdit belirtisi aranıyor ve sonunda salonun batı ucuna varılıyor.

"Kahretsin!" Lopez telsizle içeri girmeden önce nefes verdi. "Bodrum temiz." Psikopat da burada değil.' Koşmuş havadan bir yudum almak için durakladı. “Fakat sanırım bunu görmek isteyeceksiniz, Kaptan. Cinayet masası dedektifleri de öyle.'

Yüz Beş

Graham Fisher, Boyle Heights'taki East 4th Street'e doğru sağa dönmeden önce kırmızı ışığın yeşile dönmesini sabırla bekledi. Trafik, sabahın o saatlerinde her zaman olduğu gibi yavaştı, huniden akan su gibi akıyordu. Birkaç saniye sonra South St Louis Caddesi'ne doğru sola döndü ve bunu yaparken de gerilmişti. Yaklaşık yetmiş beş metre ileride, yaşadığı tepelik caddenin hemen dibinde, aceleyle park etmiş yedi araçtan oluşan bir kümeyi görebiliyordu; bunlardan ikisi LAPD'nin siyah beyaz kruvazörleriydi.

İlk aracın yanında sıkı bir grup halinde toplanan kolluk kuvvetleri ajanlarından oluşan bir kalabalık vardı.

Graham hemen hızını azalttı, ama paniğe kapılmış bir şekilde değil ve bir sonraki caddeye doğru sola dönüş sinyali verdi. Güneş gözlüklerini almak için torpido gözüne uzanmadan önce sağdaki ilk evin yanına sakin bir şekilde park etti. Beyzbol şapkasını alnına doğru indirerek arabasından indi ve beyaz bir minibüsün park ettiği yolun tepesine doğru yavaşça yürüdü. Minibüsü siper olarak kullanarak, caddenin dibindeki araç kümesine ve sıkı bir şekilde toplanmış ajan kalabalığına baktı.

Tanıdığı ilk kişi Dedektif Robert Hunter'dı. İkincisi Dedektif Carlos Garcia'ydı. Graham onlarla birlikte sekiz erkekten oluşan bir SWAT ekibi, iki kadın, diğer dört korkutucu görünüşlü erkek ve dört üniformalı polis memurunu gördü. Toplam yirmi kişi. Hepsi ağır silahlı görünüyordu. Açıkça sürpriz bir saldırıya hazırlanıyorlardı ve Graham'ın önümüzdeki birkaç saniye içinde hangi eve gireceklerinden hiç şüphesi yoktu.

Graham bu günün geleceğini biliyordu. Aslında bunu bekliyordu. Bunu bu kadar çabuk beklemiyordu, en azından işi bitmeden. Graham'ın gözleri hâlâ gruptayken aklı bir kez daha planının üzerinden geçmeye başladı. Hala mükemmel olduğuna karar verdi. Tek fark, artık işleri hızlandırması, biraz ilerletmesi ve en azından biraz doğaçlama yapması gerektiğiydi. Ama bu hiç sorun olmazdı. Ne yapacağını tam olarak biliyordu.

Graham arabasına döndüğünde hafif manik bir kıkırdamaya başladı; bu, hem sinirlilik hem de neşeyi aynı anda birleştiren tiz bir sesti. Arabasına atlayıp uzaklaşmadan önce kendi kendine, "Bakalım başına geleceklere ne kadar hazırlıklısın Dedektif Hunter" dedi, heyecandan titriyordu.

Yüz Altı

Hunter, Garcia, Yüzbaşı Blake ve Michelle Kelly, kendilerini Graham Fisher'ın bodrumuna götüren ahşap merdivenlerden inmeye

başlarken, üzerlerine çarpan mide bulandırıcı koku karşısında burunlarını kırıştırdılar. Hiçbiri eve girdiklerinde hissettikleri tuhaf duyguyu açıklayamadı. Sanki hepsi acının, korkunun ve ıstırabın duvarları kadar onun bir parçası olduğu bir korku evine adım atıyormuş gibi.

Bodrum katına vardıklarında hepsi öldü. Çıplak tuğla duvarlarla çevrili, geniş ve nemli bir odaydı. Tavanın ortasında tel bir ekranın içine yerleştirilmiş tek bir parlak sarımsı ampul vardı. Zayıf ışığı odayı aydınlatmaya çalışırken aynı zamanda her yere gölge düşürüyordu. Zemin betondan yapılmıştı ve bazıları yeni, bazıları eski ve bazıları diğerlerinden daha büyük lekelerle kaplıydı.

Doğu duvarına yaslanmış uzun ahşap bir çalışma masası vardı. Üzerinde devre kartları, kod çözücü modüller, kapasitörler, potansiyometreler, mikroişlemciler ve osiloskoplar gibi elektronik bileşenler bulunur. Birkaç plan aslında çalışma masasının bir ucuna itilmişti. Odanın kuzeydoğu köşesinde, aralarında birkaç özel cam kesme matkabı ve testeresinin de bulunduğu etkileyici bir alet koleksiyonunu barındıran büyük bir el yapımı alet dolabı buldular. Ancak her boşluk veya kanca alınmadı. Araçlardan bazıları eksik görünüyordu.

Odanın güneydoğu köşesi, bir ucunda mengene, diğer ucunda ise çok amaçlı testere bulunan daha küçük bir çalışma masasıyla doluydu. Masanın yanında büyük, soluk yeşil bir buzdolabı vardı. Ancak herkesin ensesindeki tüyleri diken diken eden şey, odanın diğer ucunda, batı duvarının dibinde olan şeydi; dördünün de saatlerce bilgisayarlarında bakıp analiz etmeye çalıştığı şey. ekranlar.

Sol köşeye yakın bir yere, katilin Kevin Lee Parker'ı ölümcül alkali banyosuna batırmak için kullandığı cam muhafaza monte edilmişti. Bağlandığı ağır metal sandalye hâlâ oradaydı, odanın tam ortasındaydı.

ham beton zemine cıvatalanmıştır. Cam kafesin her iki yanına büyük bir gaz kutusu yerleştirilmişti. Muhafazanın iç kısmına delikler serpiştirilmiş iki metal boruya iki kalın, yangına dayanıklı boru aracılığıyla bağlandılar.

'Ateş ya da su' Katil söylemişti. *‘Canlı canlı yakıldı ya da boğuldu.’*

Görüntüler Hunter'ın aklına bir anı fırtınası gibi geldi. Metal borular muhafazayı suyla ya da ateşle doldurabilir. Evin su sistemi üst taraftan onlara bağlıydı.

Hunter o gün su seçme konusunda kandırıldığını biliyordu; yine de Graham Fisher, Hunter'ı yanlış değerlendirmiş olması ihtimaline karşı kurbanını diri diri yakmaya hazırdı.

Gaz bidonlarının yanında on beş litrelik iki varil endüstriyel kalitede NaOH - sodyum hidroksit vardı. Ayrıca kalın, kimyasallara dayanıklı borularla metal borulara bağlandılar.

Batı duvarının diğer köşesinde, cerrahi görünümlü metal bir masanın üzerine monte edilmiş, katilin Christina Stevenson için kullandığı cam tabut vardı. Garcia'nın gözleri ona sabitlendiğinde ürperdi ve iki adım geri attı, tuhaf bir paniğin midesinin alt kısmında ivme kazanmaya başladığını hissetti. Cam tabutun içinde yüzlerce ölü tarantula şahini vardı.

Hunter ortağının tereddütünü hissetti ve hafifçe başını salladı ve ardından fısıldadı: 'Hepsi öldü.'

Yine de onu görmek Garcia'nın hafızasının onu dört tarantula şahini tarafından sokulduğu güne göndermesi için yeterliydi. Neredeyse öldüğü gün. Bir dizi düzenli derin nefes aldı, omurgasından aşağıya doğru inme tehlikesi yaratan ürpertiyle mücadele etti ve kalp atışlarının yavaş yavaş normale döndüğünü hissetti. Ama o bodrumda huzursuz hisseden tek kişi o değildi. O karanlık ve nemli odada iki kişi sadistçe işkence görmüş ve öldürülmüştü. Bütün acıları için kullanılan aletler hâlâ oradaydı; kanlarıyla lekelenmiş, acılarıyla dolu. Herkes sanki kurbanların dehşet dolu çığlıkları ve yakarışları o tuğla duvarların etrafında yankılanıyormuş gibi hissetti. Graham Fisher bodrumunda gerçek bir işkence odası yaratmıştı. Cam tabutun sadece birkaç metre uzağında eski bir tekerlekli sandalye ve hastane standardında iki serum sehpası vardı. Eski ve boş bir plastik metil B12 besin IV torbası hala kancalarından birinde asılı duruyor. Hiç şüphe yok ki, Graham'ın hayatta kalan son birkaç ayında karısını damar yoluyla beslemek zorunda kaldığı pek çok farklı besin kokteylinden biri.

Kaptan Blake, "Raf burada değil" dedi. 'Üçüncü kurbanını

parçalamak için kullandığı o tuhaf şey. Burada değil.'

Hunter, "Farklı bir yer kullandı" dedi. ‘Burası buna uygun fiziksel yapıya sahip değil.’ Gözleri içgüdüsel olarak odayı taradı. SWAT kaptanı "Kesinlikle yeterince büyük" diye teklifte bulundu.

"Evet," diye onayladı Hunter. 'Fakat katilin kurbanının üzerinde kalın metal zincirlerle asılı duran büyük ve ağır bir beton parçası vardı. Hatta bunu kontrol edebildiğini bile söyledi. Taşı yavaş yavaş kurbanının vücuduna indirebileceğini ve bir mengene gibi uygulayabileceği basınç miktarını ayarlayabileceğini söyledi. Bunu yapmak için çok güçlü ve muhtemelen büyük bir makineye ihtiyacı vardı.'

Garcia, "Bir tür elektronik kontrollü vinç falan" diye onayladı. 'Böyle bir şeyi buraya getirmesine imkan yoktu.'

“Peki o zaman nerede?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

Hunter, "Emin değilim" dedi. 'Graham Fisher'ın başka mülk veya arazi parçası olup olmadığını görmek için arazi ve mülk kayıtlarını kontrol etmemiz gerekiyor. Sorun şu ki, bunu yapmasa bile büyük bir garaj, küçük bir depo veya aklındaki şeye yetecek kadar büyük herhangi bir bina kiralıyor olabilir. Eğer öyleyse eminim ki kısa vadeli bir kiralama için nakit öderdi. Onu bu şekilde bulmak uzun zaman alabilir.'

Yüzbaşı Blake pek etkilenmiş görünmüyordu.

Hunter, "Ama artık bu sadece bir zaman meselesi, Kaptan," diye ekledi. 'Evde yaşanılıyor. Mutfaktaki bulaşıklığın üzerinde yeni yıkanmış bulaşıklar var ve sünger hâlâ biraz nemli. Bizi bugün burada beklemiyordu, dolayısıyla muhtemelen gerekli tüm önlemleri almamıştı. Artık üst katta bilgisayar bulunan bir ofis de dahil olmak üzere burada arama yapmamız gereken bütün bir evimiz var. Bize onun nerede olabileceğine dair ipucu verecek bir şey olmalı. Bu arada Graham ve siyah Chevrolet Silverado arabası için şehir çapında bir APB'ye ihtiyacımız var. Fotoğrafını bir an önce basına ve medyaya ulaştırmamız gerekiyor. Onun yüzüne ihtiyacımız var *her yer.* Çemberi onun üzerinde kapatalım. Ayrıca bu caddedeki her kapıyı çalıp herhangi bir şey bilen var mı diye bakacak bir polis ekibine ihtiyacımız var.'

Yüzbaşı Blake teslim olurcasına iki elini havaya kaldırdı. “Neye ihtiyacın olursa olsun, sana yeşil ışık yakıldı.” Bakışları cam tabuttan cam kafese, sonra tekrar Hunter'a kaydı. 'Bu psikopatı içeri getirin.'

Tekrar merdivene doğru yürüdü. Bodrum onu ürkütmeye başlamıştı. Oradan çıkması gerekiyordu.

Michelle de hareket etmişti ama merdiven yönünde değil. Artık doğu duvarının yanındaki çalışma masasındaydı ve bulduğu tüm elektronik bileşenlere ve planlara bakıyordu. Planlar, o bodrumdaki her iki işkence cihazının nasıl bir araya getirildiğini ve nasıl çalışacaklarını gösteren ayrıntılı şemalardı. Üçüncü kurbana işkence yapmak ve onu öldürmek için kullanılan rafın planları orada değildi ama başka bir şey buldu.

Kanını donduran bir şey.

Yüz Yedi

“Kahretsin!” diye fısıldadı Michelle ama bodrumda fısıltısı duvarlarda bir el çırpması gibi yankılandı. Herkes onunla yüzleşmek için döndü. Hunter, "Ne buldun?" diye sordu.

Yüzbaşı Blake merdivenlerden yukarı ilk adımı atmadan hemen önce durdu. "Kurbanların gözetleme fotoğrafları" diye yanıtlayan Michelle, keşfettiği yığının içindeki birkaç fotoğraftan ilkini herkese gösterdi. 'Kevin Lee Parker, ilk kurban' dedi.

Fotoğraf Kevin'in çalıştığı video oyunları mağazasından çıkışını gösteriyordu. Katil yüzünün çevresine bir daire çizmek için kırmızı keçeli kalem kullanmıştı. Michelle fotoğrafı bıraktı ve bir başka fotoğrafa uzanıp 'Christina Stevenson, ikinci kurban' dedi.

Bu, Christina'yı evinden çıkarken gösteriyordu. Yüzüne de kırmızı bir daire çizilmişti.

Michelle herkese yeni bir fotoğraf göstererek, "Ethan Walsh, üçüncü kurban" dedi. Görüntü Ethan'ın çalıştığı restoranın önünde sigara içtiğini gösteriyordu. Bir kırmızı daire daha.

Michelle fotoğrafı çalışma masasına koydu ve yığından bir

sonrakini aldı. 'Ve bunun da listesindeki bir sonraki kurban olduğunu varsayabilirim.'

Fotoğraf, muhtemelen yirmili yaşlarının sonlarında, bir kafenin önünde oturan çekici bir genç kadına aitti. Uzun düz sarı saçlarla çevrelenmiş, elmas şeklinde minyon bir yüzü vardı. Parlak mavi gözleri biraz kedi gibiydi ve narin burnunu, küçük ağzını ve şekilli elmacık kemiklerini çok güzel tamamlıyordu. Resim ayrıca yüzünün etrafında kırmızı bir daire ile işaretlendi. Bu yeni fotoğraf odanın içindeki havayı heyecanlandırmış gibiydi.

“Bir isim var mı?” diye sordu Hunter, hızla Michelle'e doğru ilerledi. Garcia ve Kaptan Blake onu takip etti.

Michelle resmin arka tarafını kontrol etti. “Hayır, hiçbir şey.” Onu Hunter'a uzattı.

Hunter bakışlarını çalışma masasına kaydırmadan önce tekrar kontrol etti. Michelle'e "Onun başka fotoğrafı var mı?" diye sordu. 'Onun değil.'

Michelle'in ses tonundaki bir şey herkesin bir anlığına durup FBI ajanına bakmasına neden oldu.

“Bu bulduğum diğer tek fotoğraf.” Onlara, kanını donduran, onunla birlikte çektiği son fotoğrafı gösterdi. Herkes gergindi. O bodrumda zaman yavaşlamış gibi görünüyordu. Fotoğraf, kişi işlek bir yoldan geçerken çekildi ama bu sefer isim aramalarına gerek yoktu. Konuyu takip etmelerine bile gerek yoktu. Hepsi Robert Hunter'ın yüzünün çevresine kırmızı bir daire çizilmiş bir fotoğrafına bakıyorlardı.

Yüz Sekiz

Garcia ve Kaptan Blake nefeslerinin ortasında durdular, bakışları böceklerin mavi bir ışığa yönelmesi gibi Michelle'in elindeki resme çevrilmişti. Hunter dışında o odadaki herkes garip, rahatsız edici bir korkuyla dolu görünüyordu. Fotoğrafı Michelle'in elinden alırken, etkilenmemiş bir şekilde başını salladı.

'Bu endişe verici bir şey değil' dedi. ‘Aslında bu hiç de

şaşırtıcı değil.’ ‘Ne demek istiyorsun? *bu bir endişe değil*dedi Michelle.

'Çünkü Graham Fisher benim için ne planladıysa artık yeniden düşünmesi, yeniden ayarlaması, yeniden uyum sağlaması gerekecek, çünkü fotoğrafı haberlere çıktığı anda kendisinin artık bir siber hayalet olmadığını anlayacak. Artık onun kim olduğunu biliyoruz. Evine, bodrumuna gittiğimizi ve bunların hepsini bulduğumuzu bilecek.” Odayı ve resimleri gösterdi. “Bu da artık avı yapanın ben olduğumu bileceği anlamına geliyor.”

Michelle, "Evet ama burada son derece zeki ve becerikli bir katilden bahsediyoruz" dedi. ‘Yine de dikkatli olmalısın.’

'Ben her zaman öyleyim. Ama burada öncelik ben değilim.' Hunter herkese genç sarışın kadının fotoğrafını tekrar gösterdi. 'O. Kimliği bizde olsa da olmasa da, ben değil, o listesindeki bir sonraki kurban olurdu.' 'Bunu nereden biliyorsun?' diye sordu Yüzbaşı Blake.

Hunter, "Çünkü benim sonuncu olmamı isterdi" diye açıkladı. 'Bu onun intikam uygulamasının bir parçası. Onlara yardım edemeden tüm kurbanların gerçek zamanlı olarak ölmesini izlememi istiyor. Tıpkı oğlunun onu kurtaramadan ölmesini izlediğim gibi.”

Yüzbaşı Blake, "Ama bu sizin hatanız değildi" dedi.

'Graham Fisher için öyleydi. Ona göre oğlunu kurtarabilirdim. Daha fazlasını yapabilirdim. Ama bunların hiçbir önemi yok. Önemli olan bu kadının kim olduğunu bulmak.” Hunter bir kez daha fotoğrafı gösterdi. 'Daha önceki tüm kurbanlar gibi onun da Graham'ın oğlunun intiharıyla ya da sonrasındaki olaylarla bir şekilde bağlantısı olduğuna şüphe yok.'

“Başka bir muhabir mi?” diye önerdi Garcia. "Ya da Brandon Fisher'ın intiharının videosunun yayınlandığı şok video web sitesinin yöneticisi?"

"Belki," diye onayladı Hunter kararlı bir şekilde başını sallayarak. 'Bazı insanların bunu incelemesini sağlayalım.'

Garcia başını salladı. 'Buna bir ekip göndereceğim.'

Hunter Kaptan Blake'e seslendi. 'Bu fotoğrafı Graham'la birlikte bir an önce basına sunmalıyız. Kim olduğunu, nerede yaşadığını, nerede çalıştığını, her şeyi bulmalıyız. Bildiğimiz kadarıyla onu

çoktan ele geçirmiş olabilir.”

Yüz Dokuz

Yüzbaşı Blake bir buçuk saat sonra Hunter'ı aradı. Hunter, Garcia ve Michelle geride kalırken o kadının fotoğrafıyla PAB'a dönmüştü. Graham Fisher'ın evinin her santimini yavaşça dolaşmak istiyorlardı. Beş deneyimli polis memuru ve iki adli tıp görevlisi de onlara katıldı.

Kaptan Hunter'a kadının fotoğrafını özel talimatlarla birlikte LAPD Medya İlişkileri Ofisine teslim ettiğini söyledi. Hemen şehrin basın ve medyasıyla temasa geçerek güçlerini arttırdılar. Kadının fotoğrafı Graham'ınkiyle birlikte tüm büyük televizyon kanallarında özel bir bültende öğle yemeği haberlerinde, ardından öğleden sonra ve akşam haberlerinde yayınlanacaktı. Fotoğraflar aynı zamanda tüm şehir gazetelerinin bir sonraki sayısında da yayınlanacaktı, ancak bu ancak yarın sabaha kadar mümkün olacaktı. Radyo istasyonlarıyla da temasa geçildi. Dinleyicileri LAPD Bilgi İşlem Departmanının her iki fotoğrafla birlikte oluşturduğu özel bir web sayfasına giriş yapmaya çağırıyorlardı. Özel çağrı hatları zaten mevcuttu. Artık gelişmeleri bekliyorlardı.

Graham Fisher'ın evine döndüğümüzde, Hunter ve Garcia bodrumdan başladılar ve tüm gölgeleri ortadan kaldırmak için iki güçlü adli tıp ışığı getirdiler. Hunter, batı duvarının yanında bulunan cam kafesi ve cam tabutu titizlikle incelerken Garcia, odanın doğu ucunda bulunan her şeyi inceledi.

İki işkence ve cinayet aletinin hiçbiri Hunter'a zaten bilmediği bir şeyi söyleyemezdi. İşçilik olağanüstüydü ama Graham Fisher gibi birinden daha azını beklemiyordu. Her iki cihazı oluşturmak için kullanılan cam levhalar polikarbonat, termoplastik ve lamine cam katmanlarının bir kombinasyonuydu; bu da onları kurşun geçirmez ve insan yumruklarıyla tamamen kırılmaz kılıyordu. Ama Graham bunu ona telefonda söylemişti. Hunter onun yalan söylemesini beklemiyordu. Her iki cam kabın içindeki koku, kusmuk, idrar, dışkı, korku ve çok güçlü dezenfektanın mide bulandırıcı bir karışımıydı.

Cam tabuta ölü tarantula şahinleri eklendi
genel kokuya yeni, farklı, ekşi bir katman katıyor. Hunter, burun ve ağız maskesi takmasına rağmen birkaç kez kusma isteği hissetti ve bu onu birkaç ara vermeye zorladı.

Hunter odanın batı ucunda ona katılırken Garcia, "Fotoğraftaki kadının zaten elinde olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Hunter derin bir nefes aldı ve bakışlarının büyük alet dolabına odaklanmasına izin verdi. "Bilmiyorum" diye yanıtladı sonunda. Bunu söylemek istemiyordu ama gerçek şu ki Hunter'ın tüm bunlar hakkında berbat bir içgüdüsü vardı.

Garcia, Hunter'ın dikkatini ahşap çalışma masasının belirli bir noktasına çekerek, "Sana göstermek istediğim bir şey var" dedi.
“Şuna bir bak.” Hunter, Garcia'nın işaret ettiği noktaya baktı, kaşlarını çattı, sonra daha da yakından bakmak için çömeldi.

'Görebiliyor musun?'

Hunter başını salladı. Çalışma masasının üzerine muhtemelen iki güne yetecek kadar ev tozu çökmüştü. Belirli bir noktada düzensiz bir düzene yerleşmişti. Eskiden o masanın üzerinde olan bir şey kaldırılmıştı; yaklaşık on dört inç x on boyutunda dikdörtgen bir nesne. Hunter daha da yaklaştı ve ikinci düzensiz toz desenini inceledi; bu ince ve uzundu, çalışma masasının kenarına kadar sürükleniyordu. O taraftaki tuğla duvarı kontrol etti ve yerden yaklaşık yarım metre yüksekte bir elektrik prizinin takıldığını gördü.

Hunter sonunda "Bir dizüstü bilgisayar" dedi.

Garcia başını salladı. 'Ben de tam bunu düşünüyordum. Ve eğer haklıysak bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Graham muhtemelen tüm planlarını, çizimlerini, isimlerini, zaman çizelgelerini, eskizlerini saklamıştı. . . üst kattaki masaüstü bilgisayarda değil, eskiden burada olan dizüstü bilgisayarda ne varsa.'

Michelle Kelly, Graham'ın üst kattaki ofisindeki masaüstü bilgisayarda arama yapma sorumluluğunu üstlenmişti. Bilgisayarın parola korumalı olması şaşırtıcı değildi, ancak basit, nispeten kırılması kolay, orijinal işletim sistemi parola uygulamasıyla değil, özel olarak yapılmış, şüphesiz Graham'ın kendisi tarafından geliştirilen bir parola uygulamasıyla korunuyordu. FBI Siber Suçlar

Bölümü'nde sahip olduğu bazı araç ve gereçler olmadan bu korumayı hemen orada ihlal etmeye çalışmak imkansız bir işti. Hunter, bilgisayarı FBI merkezine geri götürmesi ve oradan devam etmesi için ona izin verdi. Haber alır almaz onlarla iletişime geçerek haber verecekti. Şu ana kadar hiçbir şey olmadı.

Hunter, Garcia'nın önerisini başıyla onayladı. 'Umarım yanılmışızdır. Eğer o masaüstü bilgisayarda herhangi bir şey varsa, bu sadece bir şeyin kalıntısı bile olsa, eminim Michelle onu bulacaktır.'

Sonunda bodrumdan taşındılar ve her iki dedektif de utanmadan rahat bir nefes aldı.

Graham'ın sokağında kapı kapı dolaşmakla görevlendirilen polis memurları ve bazı komşular hiçbir haber almadan geri döndüler. Her komşu evde değildi ama evde olan birkaç kişi, Graham'ın bodrumunda buldukları fotoğraftaki kadının kimliğine ya da Graham'ın nereye gitmiş olabileceğine ışık tutamadı. Ancak tutarlı olan bir şey vardı. Hepsi, oğlunun ölümünden sonra Graham'ın farklı bir adama dönüştüğünü, içine kapanık, yalnız ve iletişimsiz biri olduğunu söylemişti. Karısı öldüğünden beri neredeyse hiç kimsenin görmediği bir hayalete dönüşmüştü.

Hunter ve Garcia, Graham'ın üst kattaki ofisinde buldukları her kağıt parçasını, her kitabı, her dergiyi, her notu incelemek için neredeyse iki saat harcadılar. Hiçbiri onlara üzerinde çalışacak bir şey vermedi.

Öğleden sonra Hunter, Dedektif Perez'den bir telefon aldı. Öğle yemeği haberlerinin ardından çağrı hatlarına kadının kimliğiyle ilgili çeşitli ipuçlarının geldiğini açıkladı. Dedektifler ve memurlar bu ipuçlarının doğruluğunu kontrol ediyorlardı ve daha sağlam bir şey bulur bulmaz Hunter'a dönecekti.

Bir buçuk saat daha geldi ve tek bir yeni gelişme olmadan geçti. Garcia, Dedektif Perez'e çağrı hatlarında yardım etmek için PAB'a geri dönmüştü.

Hunter, Graham'ın oğlunun yatak odasında tek başına otururken cep telefonu yeni bir kısa mesaj bildiren bip sesi çıkardı. Vitrin penceresini kontrol etti – *bilinmeyen numara*

Hunter kısa mesajı açtı ve anında rahatsız edici bir endişeyle doldu.

Aferin Dedektif Hunter, sonunda tüm ipuçlarını bir araya getirmeyi başardınız. Ne yazık ki bu seni sadece benim evime, benim boş evime götürdü. Umarım eğleniyorsunuzdur. Henüz ilginç bir şey buldunuz mu? bende.

Hunter mesajı okumayı bitirdiğinde telefonu yeniden çaldı. Mesajın ikinci kısmı gelmişti.

Telefonunuzun konumunu takip etme özgürlüğünü kullandım. Hâlâ evimde olduğunu görebiliyorum, işte bu oyunun gerçekten eğlenceli olduğu yer burası. Sen ve sen YALNIZCA,
E. 4th St ve S. Chicago St.'nin kesiştiği noktada bulunan St Mary's Kilisesi'ne gitmek için 7 dakikanız var. Burası yedi blok ötede. Araba sürmeyin – koşun. Seni ikna edecek bir şey gönderiyorum.

Başka bir bip sesi.

Başka bir mesaj.

Bu bir görselle başladı.

Odanın Hunter'ın etrafında dönmesine neden olan, ona sanki birdenbire ciğerlerindeki tüm oksijen emilmiş gibi hissettiren bir görüntü. Ağzı tıkanmış ve metal bir sandalyeye bağlanmış bir kadının fotoğrafına bakıyordu. Bodrumda buldukları fotoğrafta gördüğü kadının aynısı. Mesaj şöyle:

'7 dakika, yoksa ölür. Ortağınız dahil herkese söylerseniz onu o kadar yavaş öldürürüm ki ölmesi bir ay sürer. Saat işliyor, Dedektif Hunter – 6:59, 6:58, 6:57 – LOL.

Yüz On

Hunter merdivenlerden bir hızlı tren gibi hızla indi, koridoru, oturma odasını temizledi ve üç saniye içinde evden çıktı. Evin ön verandasında duran iki polis memuru tamamen şaşkına döndü. İlk şoku atlatmaları ve tepki vermeleri yaklaşık 1,5 saniye sürdü; içgüdüsel olarak silahlarına uzandılar, ardından hızla ayak

parmakları üzerinde döndüler ve endişeyle açık kapıyı ve arkasındaki boş oturma odasını hedef aldılar.

'Ne . . . Neler oluyor?' diye bağırdı içlerinden biri gergin bir sesle. İkinci polis memuru, Hunter'ın nereye gittiğini görmek için arkasındaki sokağı kontrol etme dürtüsüne direnerek, "Biliyorsam sikeyim" diye yanıtladı. Eğer herhangi bir tehditle karşı karşıya kalacaklarsa bu sokaktan değil, evin içinden geliyordu.

Beş saniye geçti ve hiçbir şey olmadı.

Her iki polis memuru da hızlı bir vuruş hareketiyle boyunlarını yana doğru uzatıp uyuşturucu almış tavuklar gibi evin içine bakmaya başladılar.

Yardımcı pilot, “Bir şey gördün mü?” diye sordu.

'Hiçbir şey değil.'

Birkaç saniye sonra birinci subay kapıya yaklaştı ve içeriye baktı. İkinci subay koruma pozisyonunu üstlendi. 'Burada hiçbir şey yok.'

“Ne oluyor?” İkinci subay silahını kılıfına koydu ve Hunter'ı aramak için sağa sola döndü. Hiçbir yerde görünmüyordu. 'Bütün bunlar da ne demekti? O cinayet masası dedektifi sanki yanıyormuş gibi sokağı aşağı doğru sürükledi.'

Birinci subay omuz silkti ve silahını kılıfına koydu. ‘Nerede o?’ ‘Gitti dostum, görmedin mi? Usain Bolt'tan daha hızlı gidiyordu." "Belki de sonunda kaybetmiştir." Cinayet Özel'de yaygın bir şey bu dedektifler. O gruba katılmak için zaten deli olman gerekiyor.” Hunter, Güney Chicago Caddesi'ne geçmek için arka ara yolu kullanmıştı. Ana yola ulaştığında sola döndü ve olabildiğince hızlı koşmaya başladı. A

Kafasının içinde milyonlarca soru dönüp dolaşıyordu ama bunların hiçbirini düşünecek vakti yoktu.

Saatine baktığında St Mary's Kilisesi'nden yaklaşık üç blok uzaktaydı. Bunu yapmak için üç dakikadan az zamanı vardı.

Hunter, bir sonraki kavşağa (Doğu 6. Cadde) ulaştığında trafiğe ya da kırmızı yaya geçidi ışığına aldırış etmedi. O yolda doğuya doğru giden beyaz bir minibüs onu çok geç fark etti ve birdenbire aniden ortaya çıkıp doğrudan minibüsün önüne adım attı. Sürücü sert bir şekilde frene bastı ve minibüsün hızını neredeyse anında kesti,

ancak yeterince hızlı değildi. Hunter minibüsün ön kısmına çarptı ve yana doğru yere fırlatılarak sol kolunu ve omzunu asfalta çarptı.

Minibüs sürücüsü, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde, aracından atlayarak, "Ne oluyor?" diye bağırdı. “Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun, deli adam?” Hunter iki kez yuvarlandı ve hızla elleri ve ayak parmakları üzerinde sürünerek tekrar ayağa kalkmaya çalıştı. Bacakları nihayet ihtiyaç duyduğu çekişi buldu ve böylece yeniden ayağa kalktı.

Sürücü, "Kırmızı ışığı görmedin mi, seni çılgın herif..." diye söze başladı ama Hunter hareket ettiğinde, Hunter'ın silahının omuz kılıfına sıkıştırıldığını gördü. "Hey, her şey yolunda dostum," dedi sürücü çok daha az agresif bir ses tonuyla ve bir adım geri çekilerek Hunter'a avuçlarını gösterdi. 'Baştan sona kötüyüm. Daha fazla dikkat etmem gerekirdi. İyi misin?'

Hunter ona bakmadı bile. Kaldırımda toplanmış olan küçük, meraklı kalabalığın arasından geçip yoluna devam etti. Hunter düşüşü oldukça iyi idare etmişti ama minibüsle çarpışma sağ dizini yaralamıştı. Her yeni adımda bunun ona saplandığını, onu hızını düşürmeye ve beceriksizce topallamaya zorladığını hissedebiliyordu. Ama artık uzakta değildi. Yolun hemen üstünde Aziz Meryem Kilisesi'nin çan kulesini görebiliyordu.

Nefes nefese kalan ve dizi ona bağırmaya başlayan Hunter, 6 dakika 53 saniyede kavşağa ulaştı. Orada kimse yoktu. Telefonuna uzanırken, "Ne oluyor?" kelimeleri ağzından çıkardı. Yeni mesaj yok, yeni arama yok.

Birdenbire sarı bir taksi tam önüne yanaştı ve camını indirdi.

Sürücü, “Sen Robert Hunter mısın?” diye sordu.

Hunter yüzünde alaycı bir ifadeyle başını salladı.

Sürücü, "İşte telefonun, ahbap," dedi ve Hunter'a, üzerinde ahizesiz kullanım kulaklığı takılı eski, tuğla benzeri bir cep telefonu uzattı. 'Ne?'

Sürücü omuz silkti. 'Bak dostum, bir adam bu telefonu tam bu yere, tam bu zamanda getirip Robert Hunter adında bir adama vermem için bana iki yüz dolar ödedi. Bu sensin, değil mi? İşte telefonun.'

Sürücünün Hunter'a verdiği telefon çalmaya başladı ve sürücüyü şaşırttı.

‘Kahretsin dostum.’ Sürücü kolunu tekrar uzatmadan önce koltuğuna sıçradı. 'Bu bana göre olmayacak.'

Hunter hızla telefonu alıp cevapladı ve kulaklığı kulağına yerleştirdi.

"Harika" dedi arayan kişi. 'Başardın. Şimdi telefonunuzu taksi şoförüne verin.' Arayanın sesi önceki aramalardan biraz farklıydı. Hunter bunun nedeninin artık onu gizlemek için herhangi bir elektronik cihaz kullanmaması olduğunu biliyordu. Artık buna gerek yoktu.

“Ne?” diye yanıtladı Hunter.

'Beni duydun. Bu telefonu alın ve telefonunuzu taksi şoförüne teslim edin. Artık buna ihtiyacınız olmayacak. Hemen yap, yoksa ölür.' Hunter, Graham'ın ne yaptığını tam olarak biliyordu; Hunter'ın polis telefonu GPS'inden ve Hunter'ın bir düğmeye dokunarak kurmuş olabileceği diğer hilelerden ve uyarı sinyallerinden kurtulmak.

Kendisine söyleneni yaptı.

Taksi şoförü camını tekrar açtı ve hızla uzaklaştı. 'Şimdi sana vereceğim adrese ulaşmak için tam altmış dakikan var. Arabanızı kullanmayın. Polis arabası kullanmayın. Taksiye binmeyin. Doğaçlama. Bunu yapmazsanız cinayet başlar. Altmış dakika içinde buraya gelmezseniz cinayet başlayacak. Eğer önümüzdeki altmış dakika içinde bu görüşmeyi keserseniz, cinayet başlayacak. Anlaşıldı mı?'

'Evet.'

Arayan kişi Hunter'a adresi verdi.

'Gitmek. Saat başlıyor. . . Şimdi.'

Yüz Onbir

Hunter etrafına baktı ve bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğini hızla değerlendirdi. Yolun hemen karşısında, arkasında kendi küçük

özel park yeri olan bir market vardı. Tam o sırada, kolunun altında büyük bir çanta taşıyan ve mutlu bir şekilde Twinkie'yi çiğneyen kilolu bir adam mağazadan çıktı. Hunter, Chevrolet Malibu'sunun kapısını açarken ona yetişti.

Hunter aceleci bir sesle, rozetini ve polis kimlik bilgilerini göstererek, "Kusura bakmayın efendim, arabanızı almam gerekiyor" dedi.

Adam ağzı Twinkie'yle doluyken, Hunter'ın belgelerine ve rozetine göz attıktan sonra doğrudan gözlerinin içine bakarak, "Ne?" dedi. ‘Bu bir polis acil durumu ve arabanızı almam gerekiyor efendim.’ Adam, ağzında kalanları yutkunma sesiyle yuttu. 'Şu an benimle dalga mı geçiyorsun? Arabama mı el koyuyorsun? Bu tür şeyler yalnızca filmlerde olur.”

'Eh, bu tür saçmalıklar gerçek oldu efendim.'

‘Benimle dalga geçiyor olmalısın.’ Adam sanki bir yerlerde saklanan bir kamera ekibini görmeyi bekliyormuş gibi etrafına baktı. 'Şu anda serseri mi oluyorum?'

'Hayır efendim.'

'Sana bunu eski orospu karım mı yaptırdı?'

Korkarım eski orospu karınızı tanımıyorum efendim ve tartışacak vaktim de yok. Gerçekten arabanı almam gerekiyor.'

'Kesinlikle hayır. Sen gerçek misin? O rozet gerçek mi? Bir daha göreyim.'

'Gerçektir efendim. Seni temin ederim. Bu da öyle.” Hunter ceketini açarak adamın silahını görmesine izin verdi.

"Evet" dedi adam bir adım geri çekilerek. “Bu oldukça gerçek görünüyor.” “Lütfen anahtarları şimdi alabilir miyim efendim?” dedi Hunter.

Adam, anahtarları Hunter'a vermeden önce, "Lanet olsun," dedi. 'Şimdi eve nasıl döneceğim?'

Hunter artık dinlemiyordu. Arabaya atladı, motoru çalıştırdı ve lastikler gıcırdayarak yola çıktı.

Otoparktan çıkınca hemen sola dönüp Doğu 4. Cadde'ye yöneldi ve Golden State Otoyolu'na doğru ilerledi.

Hunter, arayan kişinin kulaklığı aracılığıyla, "Harika bir doğaçlama, Dedektif," dediğini duydu.

"Graham," dedi Hunter. 'Beni dinle. Artık bunu yapmak zorunda değilsin.'

"Öyle mi, Dedektif Hunter?"

"Evet," diye yanıtladı Hunter inançla. 'Hepimiz kızgın ve incinmiş olduğunu anlıyoruz. Aradığınız tüm kişilerin: Kevin Lee Parker, Christina Stevenson ve Ethan Walsh olduğunu biliyoruz. . Hunter, kurbanları Graham Fisher'ın gözünde insanileştirmek için nafile bir çabayla bu isimleri kullanmıştı. 'Onların hepsi, öyle ya da böyle, oğlunuzun ölümüyle başa çıkmanın zaten korkunç olan acısını daha da zorlaştırdı, ancak intikam, acıyı ortadan kaldırmayacak.'

'Daha güçlü . . Graham küçümseyerek Hunter'ın sözünü kesti. ‘Onu piçleştirdiler. Oradaki her ucubeye, oğlumun yaşam mücadelesini, ölümünü şakaya çevirme fırsatı verdiler. O gittikten sonra bile onunla dalga geçmeleri için bir şans. Toplum tanınmaz bir şeye dönüştü Dedektif. Kimsenin hayatına saygısı olmayan ve umursamayan bir canavar. Değerleri alt üst olmuş bir canavar. Bunu size kanıtlamadım mı, Dedektif? İnsanların, hakkında hiçbir şey bilmedikleri, tamamen yabancı bir insanı nasıl öldürecekleri konusunda sanki bir oyunmuş gibi oy kullandıklarına tanık olmadınız mı? konuşuyoruz *gerçek insanlar* izlemek istemek *gerçek insanlar* saf eğlence için ekranlarında canlı olarak ölün. Bu ne kadar berbat bir şey, Dedektif Hunter?'

'Graham, anlıyorum.'

"Hayır, hayır, hayır," diye tekrar Hunter'ın sözünü kesen Graham, sesi artık öfkeyle yükseliyordu. 'Bana anladığını söyleme çünkü anlamıyorsun. Ve bu konuda psikopatlık yapmaya çalışarak bana hakaret etme. O olacak *Olumsuz* iş. Seni temin ederim. Benim zihnim sizinkinden çok daha güçlü, Dedektif Hunter.' Kısa bir sessizlik oldu ama Hunter bir şey söyleyemeden Graham yeniden konuştu ve ses tonu sakin ve sakin olmaya başladı. 'Ama tüm bunların iyi tarafına bakın. Buraya geldiğinizde her şey sona erecek. . . İkimiz için. Elli üç dakikanız var Dedektif. Ve önümüzdeki elli üç dakika içinde senden tek kelime duymak istemiyorum. Eğer bunu

yaparsam duyduğum her kelime parmağını kaybetmesi anlamına gelecek. Eğer parmaklarım biterse. . . Peki . . . Başka bir şeyi kesmeye başlamam gerekecek. Anlaşıldı mı?”

Sessizlik.

"Anlaşıldı mı Dedektif Hunter?"

'Evet.'

Sonraki sessiz elli üç dakika sanki sonsuzmuş gibi geldi. Hunter'ın zihni, varış noktasına ulaştığında ne olabileceğine dair olasılık üstüne olasılığı çalkalayıp duruyordu. Hiçbirinin sonu iyi sonuçlanmadı.

Graham yolculuğu, günün o saatinde Los Angeles trafiğinin oluşturduğu engelleri hesaba katarak bir roket bilimcisi hassasiyetiyle hesaplamıştı çünkü Hunter, Los Angeles şehrinin en kuzeyindeki mahalle olan Sylmar'daki tenha varış noktasına tam olarak ulaşmıştı. elli iki dakika. Hunter, Graham'ın kesinliğine şaşırmamıştı. Sesi ne kadar sert çıkarsa çıksın Graham Hunter'ın başarısız olmasını istemiyordu çünkü intikam planı kurbanlar listesindeki son isim olan Robert Hunter olmadan asla tamamlanamazdı.

Hunter Sylmar'a ulaştığında, Hollywood tepelerinin üzerinde gün kayboluyordu ve gökyüzü neredeyse sakat kahverengimsi bir renk alıyordu. Graham'ın ona verdiği adres, Hunter'ı Sylmar'daki Binicilik Arenası yakınındaki izole bir yola, Angeles Ulusal Ormanı tepelerinin eteğine götürdü. Orada iki küçük depo ve eski, kullanılmayan bir ahır dışında pek bir şey yoktu. Graham, Hunter'a ana ahır binasının arka kısmına gitmesini ve burada yüksek çatılı ikinci bir yapı bulmasını söylemişti. “Geldiğinizi görüyorum.” Hunter arabayı park ederken Graham telefonun bunaltıcı sessizliğini bozdu. 'Kapı kilitli değil. Hemen içeri girin Dedektif Hunter. Hepimiz seni bekliyorduk. Ama ne yazık ki bekleyemedik. Gösteri çoktan başladı. Saat zaten işliyor. Fazla vaktin de kalmadı.”

Yüz On İki

Hunter'ın gelmesine tam beş dakika kala Graham, Hunter'ın

telefonunun sesini kapatmaya ayarladı ve farklı bir telefon kullanarak farklı bir numaraya yeni bir çağrı yaptı.

PAB'a döndüğünde, Garcia tam Hunter'ı arayıp bazı haberler vermek üzereyken masasındaki telefon çaldı. Yüzbaşı Blake onunla birlikte ofisteydi. "Dedektif Garcia, Cinayet Masası Uzmanı" diye yanıtladı.

Arayan kişi "Dedektif" dedi. 'Bugün senin için çok özel bir şovum var. Serinin sonuncusu. Büyük final diyebileceğiniz bir şey.” Garcia bir an duraksadı. Bakışları Yüzbaşı Blake'inkini buldu ve bakışlarında bir şeyler onu ürpertti.

“Graham mı?” dedi Garcia, aramayı hoparlöre aktararak.

'Bu doğru Dedektif. Artık doğru düzgün tanıştırıldığımıza göre pickadeath.com'a giriş yapmak ister misin? Bu son gösteriden keyif alacağınıza eminim.'

Garcia hızla bilgisayarına gitti ve web adresini tarayıcısının adres çubuğuna yazdı.

Yüzbaşı Blake aceleyle masasının arkasında ona katıldı.

Bu sefer gece görüş lenslerini gösteren yeşil bir renk tonu yoktu. Görüntü parlak ve netti. Bütün gün aradıkları kadını gösteriyordu. Graham Fisher'ın bodrumunda buldukları fotoğraftaki, bir sonraki kurban. Ağzı tıkanmış ve o sabah buldukları cam muhafazanın içinde beton zemine cıvatalanmış olarak buldukları sandalyeye benzeyen ağır metal bir sandalyeye güvenli bir şekilde bağlanmıştı. Ancak bu sefer cam muhafaza yoktu. Bunun yerine sandalye, hayvanat bahçesindeki hayvanları tutmak için kullanılanlara benzer, metal çubuklardan oluşan büyük bir kafesin içine yerleştirilmişti. Kadının gözleri korkudan iri iri açılmış ve ağlamaktan kan kırmızısına dönmüştü. Bütün kıyafetleri tamamen çıkarılmıştı. Bütün bunlara rağmen yaralı görünmüyordu. Ancak Garcia ve Yüzbaşı Blake'i en çok korkutan şey, tuhaf şekilli tel örgü paneldi.
doğrudan yüzünün önüne yerleştirildi. Bir çeşit tuhaf, ortaçağa özgü, işkence eden metal maskeye benziyordu.

'Aman Tanrım. Onu zaten ele geçirdi,' diye fısıldadı

Yüzbaşı Blake. Graham, “Onu görüyor musun?” diye

sordu.

'Evet.'

'İzlemeye devam edin.'

Önceki yayınlarda olduğu gibi SUÇLU kelimesi ekranın alt kısmında büyük harflerle ortalanmış olarak göründü.

“Robert nerede?” Yüzbaşı Blake bu sözleri Garcia'ya söyledi. Adam ona hafifçe başını salladı ve aynı zamanda cep telefonunun hızlı arama tuşuna bastı. Bir saniye sonra zorlukla duyulabilen bir bip sesi duyuldu ve ardından Hunter'ın 'müsait değil' mesajı geldi. Garcia kaşlarını çattı. Bu Hunter'ın cep telefonunun kapalı olduğu anlamına geliyordu. Hunter telefonunu asla kapatmadı. Graham sakin bir tavırla, "Kuralları bir kez daha değiştirmeye karar verdim" dedi. 'Bu sefer iki seçenek değil, tek bir ölüm yöntemi olacak. Görüyorsunuz Dedektif, Kaliforniya halkının ne kadar yardımsever olduğunu test etmek istiyorum. Yeterince önemserlerse yaşıyor. Bunu yapmazlarsa ölür. Bu kadar basit.” Ekranın sağ kenarının yaklaşık yarısında KAYDET kelimesi ve ardından sıfır rakamı ve yeşil bir düğme belirdi. Hemen altında EXECUTE kelimesi ve ardından sıfır rakamı ve ikinci bir yeşil düğme belirdi.

'Bu bitiş çizgisine giden basit bir yarış olacak Dedektif. On dakika sonunda oyları sayacağız. KURTAR – o yaşıyor. YÜRÜT - o ölür. Bu adil görünüyor mu?'

Cevap yok.

‘İhtiyacı olan tek şey, yaşadığımız bu harika eyaletteki insanların yeterince ilgilenmesi.’ Graham yüksek sesle güldü. "Peki siz ne düşünüyorsunuz Dedektif Garcia?" Günümüzde insanlar tamamen yabancı birine şüphe avantajını kullanmaya mı yoksa sırf ekranda SUÇLU kelimesini gördükleri için onu ölüme mahkum etmeye mi daha yatkın? İnsanlar gerçekten bu kadar saf olabilir mi?'

Cevap yok.

"Sanırım on dakika içinde öğreneceğiz." Ama senden yapmanı istediğim başka bir şey daha var. Dinliyor musun?'

'Evet.'

"Süre dolmadan tam iki dakika önce, farklı bir bilgisayar kullanarak aşağıdaki IP adresine giriş yapmanı istiyorum." Graham, Garcia'ya adresi dikte etti. 'Zamanın bitiminden iki dakika sonra, bir saniye

önce değil. eğer sen
iki dakikadan önce herhangi bir zamanda oturum aç, bunu bileceğim ve anlaşma sona erecek. Ne olursa olsun onu öldüreceğim ve yavaşça öldüreceğim. Anlaşıldı mı?" "Evet."

Hat kesildi.

Ekranın sol alt köşesindeki dijital saat geri saymaya başladı: 9:59, 9:58, 9:57. . .

Yüz On Üç

Hunter, ahizesiz kullanım kulaklığı hâlâ kulağındayken arabadan indi, silahını kılıfından çıkardı ve kullanılmayan ahırın arkasındaki yüksek çatılı binanın kapısına doğru ihtiyatla ilerledi. Eşit olmayan yeşil küf parçalarının dışarıdaki duvarları kapladığı, orta büyüklükte, dikkat çekmeyen bir tuğla ve çimento yapıydı. Tüm mülkü eski enkaz ve bahçe otu çevreliyordu. Hunter'ın bulunduğu yerden görebildiği tek iki pencere tahtalarla kapatılmıştı ama az önce yaklaştığı doğu duvarındaki ağır ahşap kapı yeni görünüyordu. Aynı şekilde üzerindeki iki sürgü kilidi de öyle.

Hunter yaklaştı ve sağ kulağını kapıya dayadı. Diğer taraftan gelen herhangi bir şeyi duyamayacak kadar kalın ve sağlamdı.

Graham'ın sesi bir kez daha ahizesiz kullanımdan duyularak, "Bu bir hile değil, Dedektif Hunter." Hunter'ı şaşırttı. 'Kapıdan girerken seni vurmayacağım. Bu bir sözdür. Gerçekten içeride ne olduğunu görmeni istiyorum. Sadece kapıyı it. Açık. Ve size hatırlatmama izin verin; saat şimdiden işliyor.'

Hunter'ın Graham'a güvenmekten başka seçeneği yoktu. Derin bir nefes aldı, silahının horozunu kaldırdı ve kapıyı yavaşça itti.

İçerideki alan geniş ve çıplaktı, tüm duvarları sıyrılmış boş bir aile evi gibi. Havada tuhaf bir koku vardı; dezenfektan ile kurumuş eski kusmuk gibi tatlı ve mide bulandırıcı bir şeyin karışımı. Işık düzensizdi, odanın kuzey ucundan geliyordu. Hunter'ın gözleri içgüdüsel olarak o yöne doğru hareket etti ve anında boğazında

boğucu bir düğüm oluştu.

Duvara doğru itilmiş büyük, sağlam, metal çubuklu bir kafes vardı. Çubukların çapı en az bir inçti. Ortasında, daha önce Graham'ın bodrumunda bulduğu fotoğrafta gördüğü kadın çıplak ve metal bir sandalyeye sıkıca bağlanmış halde oturuyordu. Kesinlikle korkmuş görünüyordu. Bulanık, gözyaşlarıyla dolu bakışları Hunter'ı bulduğunda tüm varlığı doldu
umutla, tüm vücudunu heyecanlandırıyor. Çığlık atmayı denedi ama yorgun ve harap olmuş ses telleri yüzünden daha da zayıflayan zayıf sesi, ağzındaki kalın tıkaç yüzünden hiçbir etki yaratamadı. Vücudunu bir yandan diğer yana sallamak ve sandalyenin arkalığından uzağa doğru ileri sallamak için elinde kalan gücü kullandı ama onu sıkı tutan kayışlar çok güçlüydü. Ancak gözleri Hunter'la net bir sesle iletişim kuruyordu.

Bana yardım edin lütfen.

Tuhaf, metal örgülü bir maske mekanik bir kola takılmış ve
yüzünün sadece birkaç santim önüne yerleştirilmişti.

Hunter kafesin hemen önünde bir internet kamerası gördü. Kafesin solunda, internette yayınlanan görüntülerin aynısını gösteren büyük bir bilgisayar monitörü gördü. Ekranın sol alt köşesindeki saat geri sayıyordu: 6:05, 6:04, 6:03. . . Ekranın sağ kenarındaki oylama ekranı şu şekildedir:

TASARRUF: 12.574.

UYGULAMA: 12.955.

Hunter kafese ve kadına doğru bir adım atmak üzereydi ki Graham'ın sesini yeniden duydu. Bu sefer eller serbest özelliğine ihtiyacı yoktu. Ses odanın batı ucundaki, tam önündeki karanlık bir noktadan geliyordu.

“O kadar hızlı değil, Dedektif Hunter.”

Hunter hemen silahını sesin geldiği yöne doğru kaldırdı ama
gölgeler odanın o köşesini ustaca gizlemişti.

Graham, "Yerinde olsam o silaha dikkat ederdim" dedi.

Hunter karanlıkta hedef olarak kullanabileceği bir hareket belirtisi
aradı. Hiçbir şey bulamadı.

Graham'ın sesi odada yeniden gürledi: "Size neler olduğunu

açıklamama izin verin Dedektif Hunter." Duvarlarda yankılandığı için Hunter bunu Graham'ın tam yerini tespit etmek için kullanamadı. Yine de silahını sıkı bir şekilde batı ucu köşesine doğrultmuştu.

Graham sakin ve heyecansız bir sesle Garcia'ya telefonda anlattıklarının aynısını Hunter'a da anlattı.

Graham, "Gördüğünüz gibi Dedektif," dedi. ‘Gerçeğin saati neredeyse yaklaşıyor.’

Hunter tekrar bilgisayar monitörüne baktı.

SAAT: 4:18, 4:17, 4:16. . .

TASARRUF: 14.325.

UYGULAMA: 14.693.

Hunter silahının nişangahını yavaşça ve ustalıkla soldan sağa doğru hareket ettirdi, hala kullanabileceği bir şey arıyordu.

'Beni vurmanın sana faydası olmayacak Dedektif. O kafes kapısının kilidi kırılmaz ve kırılmazdır. Kurşunların buna hiçbir etkisi olmayacak. Hiçbir şey olmayacak. Aslında onu kimse açamaz. Ben bile. Zamanla serbest bırakılan bir mekanizma üzerindedir. Saat sıfıra ulaştığında, eğer SAVE öndeyse, kapının kilidi otomatik olarak açılacak ve kadın serbest bırakılacaktır. Eğer EXECUTE öndeyse, beş dakika sonra kapının kilidi otomatik olarak açılacak ve bu sırada el yapımı metal ağ maskem, ona ulaşmadan önce yavaşça yüzüne sıkışacak, etini ve yüz kemiklerini çürümüş bir hayvan leşi gibi kesecek. gri maddesi, sonunda onu öldürüyor.'

Kafesteki kadın korkuyla çığlık attı.

Bunun olmasını engelleyemezsiniz Dedektif Hunter. Ne yaparsan yap onu kurtaramazsın. Kaderi önümüzdeki birkaç dakika içinde Kaliforniya halkı tarafından belirlenecek. Artık bu onların seçimi.'

Hunter kadına bir kez daha göz attı. Korkudan şiddetle titriyordu ve bayılmak üzereydi.

Graham, “Fakat saat sıfıra ulaşmadan önce onun kim olduğunu bilmek istemez misiniz?” diye sordu. 'Planıma nasıl uyuyor?'

Hunter, "Graham, yapma bunu" diye yalvardı.

Graham Hunter'ın sözlerini görmezden geldi. Gerçek adı Julie ama siber uzayda MSDarkDays adını kullanıyor. Kendisi İnternet trolü olarak bilinen kişidir, Dedektif. Bu terime aşina olduğunuza eminim.”

Hunter internet trolünün ne olduğunu tam olarak biliyordu. Sosyal ağlar, sohbet odaları, bloglar, forumlar vb. gibi çevrimiçi topluluklarda, yalnızca başkalarını incitmek ve duygusal bir tepkiyi kışkırtmak amacıyla kasıtlı olarak saldırgan ve aşağılayıcı mesajlar yayınlayan kişi.

Graham şöyle devam etti: "Oğlumun intiharının video görüntüleri ilk kez internette yayınlandığında, mesaj gönderen ilk kişi MSDarkDays oldu. Bu mesajı duymak ister misiniz Dedektif Hunter? Hunter sessiz kaldı.

'Çirkin herif doğru olanı yaptı. Eğer yüzüm bu kadar berbat olsaydı uzun zaman önce kendimi öldürürdüm. Los Angeles'ta uğraşması gereken bir çirkin ucube daha az var. Kendi sorunlarıyla baş edemeyen tüm çirkin, berbat okul çocukları da aynı yolu izleyip kendilerini aşsaydı, Los Angeles çok büyük bir yer olurdu.
daha iyi bir yer' Graham gönderiyi kelimesi kelimesine aktardı. 'İlk gönderide yazdıklarıyla yetinmeyen MSDarkDays, birkaç hafta içinde siteye birkaç kez geri döndü ve birkaç gönderi daha ekledi. Ama sizi bunların hepsiyle sıkmayacağım, Dedektif. Zamanımız yok."

Hunter derin bir nefes verdi. 'Hepimiz hata yaparız Graham. Sen, ben, o; hiç kimse onlardan özgür değil. Şimdi bir tane daha yapma." Graham hafif çılgınca bir kahkaha attı.

SAAT: 2:19, 2:18, 2:17. . .

TASARRUF: 21.458.

UYGULAMA: 21.587.

'Ben hata yapmıyorum Dedektif. Ama eğer o silahı kullanırsan, yapabilirsin. Yanlış kişiyi vurmak istemezsin değil mi?' Tam o anda saat 2'yi buldu. Zayıf ve sarımsı ama bazı gölgeleri ortadan kaldıracak kadar güçlü yeni bir ışık yandı ve Graham'ı karanlıktan çıkardı.

Ancak Graham yalnız değildi. Başka bir metal sandalyenin arkasına çömelmiş, ona bağlanan kişinin arkasına saklanıyordu.

Hunter hemen nişan aldı ama gözleri sandalyeye bağlanan kişiye odaklandığında kalbinin boğazına kadar geldiğini, oksijen alımını engellediğini ve baygınlık geçirmesine neden olduğunu hissetti.

Graham, Garcia'nın karısı Anna'nın arkasına saklanıyordu.

Yüz On Dört

Garcia, Hunter'ın masasındaki bilgisayarı kullanarak Graham'ın kendisine verdiği özel IP adresini tarayıcının adres çubuğuna yazdı ve 'enter' tuşuna bastı.

Yüzbaşı Blake hemen arkasında duruyordu.

Görüntüler yüklenmeden önce ekran iki kez titredi ve bu sırada Garcia'nın dünyası gözlerinin önünde yıkıldı. Yayın kamerası yüksekte ve görünüşe göre odanın kuzeydoğu köşesine yerleştirilmişti. Çapraz açı geniş bir alanı kaplamasına izin verdi. Resmin solunda duran Garcia, Hunter'ı görebiliyordu. Silahı çekilmişti ve odanın karşısındaki iki kişiye sıkı bir şekilde nişan alıyordu. Bu iki kişiden biri Anna'ydı.

“Aman Tanrım!” Garcia bu sözleri neredeyse katatonik bir şekilde mırıldandı. Anna'nın ağzı tıkanmış ve metal çubuklu kafesin içinde oturan kadınla aynı şekilde yüksek arkalıklı bir metal sandalyeye bağlanmıştı. Aradaki fark şuydu ki, kıyafetleri çıkarılmamıştı ve diğer kadınların aksine Anna uyuşturulmuş görünüyordu. Gözleri tembel ve odaklanamamıştı, vücudunun tüm enerjisi tükenmişti, dudakları bir yana sarkmıştı.

Sandalyenin hemen arkasında korkakça saklanan kişi açıkça göremedikleri ama yalnızca Graham Fisher olduğunu tahmin edebildikleri biriydi. Anna'nın başına silah dayamıştı.

Yüzbaşı Blake, ağzı yarı açık, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde görüntüleri izliyordu. ‘Neler oluyor?’ Sonunda derin bir uykudan yeni uyanmış, hâlâ sersemlemiş biri gibi bu sözleri söyledi.

Garcia cevap verecek gücü bulamadı.

Aniden ve beklenmedik bir şekilde, Hunter'ın masasındaki küçük hoparlörlerden Graham'ın sesi gürledi.

Yüz Onbeş

Graham, Hunter'a, "Bu kaba doğaçlama için özür dilemeliyim" dedi. 'Bu son yayını kesinlikle planlamamıştım ama seni ve ortağın Dedektif Hunter'ı hafife aldığım için, birkaç saat içinde bulabildiğim en iyi şey buydu.' Çok kısa bir duraklama. 'Ama bu kadar özür yeter. Eminim gittiği her yerde onu takip eden bir polis birimi varken ortağınızın karısına nasıl ulaşabildiğimi merak ediyorsunuzdur.'

Hunter sessiz kaldı.

"Peki, polis arabasının kimlik numarasını tam olarak bildiğime göre benim gibi birinin LAPD radyo frekansını hacklemesi, ben polis memuruymuşum gibi davranması ve polis eskortunu iptal etmesi ne kadar zor olur sizce, Dedektif?"

Hunter sonunda, "Onu bırakmalısın, Graham," dedi, amacı hâlâ belirsizdi. 'O senin planın bir parçası değil. O asla planınızın bir parçası olmadı. İstediğin kişi benim, o değil. Suçladığın kişi benim, o değil. Köprü olayından önce veya sonra oğlunuzun başına gelenlerle hiçbir ilgisi yok.'

Graham, "Bu doğru," diye itiraf etti. 'O hiçbir zaman orijinal planımın bir parçası olmadı. Ancak söylediğim gibi, çok geç gelişmelerden dolayı doğaçlama yapmak zorunda kaldım ve dürüst olmak gerekirse, şu ana kadar oldukça iyi gittiğini düşünüyorum.'

SAAT: 1:27, 1:26, 1:25. . .

TASARRUF: 29.783.

UYGULAMA: 29.794.

Hunter hedefini sabit tuttu.

Graham, "Devam edin, Dedektif, bir atış yapın," diye meydan okudu. 'İstediğini biliyorum. Ayrıca ne kadar iyi atış yaptığını da biliyorum. Dosyanın tamamını okudum. Bu mesafeden pratik olarak bir sineğin arkasındaki kanatları vurabilirsiniz. Tek ihtiyacın olan bir şans, değil mi?'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

"Sorun nedir Dedektif Hunter, kendinize olan güveniniz biraz sarsılıyor mu?" Şu anda öldürücü atıştan o kadar emin değil misin?

Ah, doğru. Eğer özlersen, sen
partnerinizin karısını öldürebilir. Peki bunu nasıl
açıklayacaksın?' Cevap yok.

Size bir sürprizim daha var Dedektif Hunter. Sağınızdaki duvarın üstündeki kamera da yayın yapıyor. World Wide Web'e değil, Emniyet Müdürlüğü Binasındaki ortağınıza ve odada yanında kim varsa ona.'

Hunter'ın dikkati titremedi.

'Ah, o da bizi duyabiliyor. Mikrofon açık. O halde size şunu sorayım Dedektif Hunter. Partnerinizin şu anda size ne söyleyeceğini düşünüyorsunuz? Şut atmanı ister miydi, istemez miydi? Unutmayın ki eğer beni özlerseniz ve bir mucize eseri de karısına vurmamayı başarırsanız, o zaman tetiği çekme sırası bende olacak.' Silahını Anna'nın kafasının yan tarafına daha da bastırdı. 'Bu mesafeden biliyorum *BEN* kaçırmayacağım.'

Hunter gergindi.

Graham sanki Hunter'la dalga geçiyormuş gibi bir anlığına Anna'nın arkasına geçti. Hunter nefesini tuttu. Silahını sol eliyle daha sıkı tutarken sağ eli biraz gevşeyerek tetik parmağının daha esnek olmasına ve kollarının geri tepmeyi daha iyi kontrol etmesine olanak sağladı. Ancak Anna'nın Graham'ın kalkanı olduğu gerçeği Hunter'ın aklını kurcaladı ve tereddüt ederek Graham'a tekrar onun arkasında kaybolma şansını verdi.

SAAT: 1:01, 1:00, 0:59. . .

TASARRUF: 31.125.

UYGULAMA: 31.148.

Graham tekrar konuştu: "Sartre bir zamanlar bir adamın hayatta sahip olduğu tek gerçek seçeneğin intihar edip etmemek olduğunu söylemişti." Bu alıntıyı biliyor musunuz Dedektif Hunter?'

Hunter içini rahatsız edici bir kaygının kapladığını hissetti.

Graham, "Evet mi, hayır mı, Dedektif?" diye sordu.

"Evet" diye yanıtladı Hunter.

Graham bir an durakladı. “Güzel, çünkü şu anda bu seçimi size dayatıyorum Dedektif Hunter. Partnerinizin karısının hayatını mı kurtarmak istiyorsunuz? Sonra silahını başına dayayıp tetiği çekmeni

istiyorum.”

Odaya mutlak bir sessizlik hakim oldu. Hava bile hareket etmeyi bırakmış gibiydi.

Graham, "Saat sıfıra ulaşana kadar vaktiniz var" dedi. 'Bir saniye bile fazla değil.'

SAAT: 0:47, 0:46, 0:45. . .

TASARRUF: 33.570.

UYGULAMA: 33.601.

Graham, "Bu basit bir seçim Dedektif Hunter," diye devam etti. 'Suçlu biri için masum bir hayat. Silahı başına dayayıp tetiği çekersen yaşar. Bunu garanti ederim. Ona hiçbir zarar gelmeyecek. Ama eğer o saat sıfıra ulaşırsa ve sen hala ayaktaysan, ben *irade* Hiç tereddüt etmeden ve hiçbir kaçamak yapmadan beynini bu odanın her yerine dağıtın.' Silahını kaldırdı. 'Bundan sonra ne olacağı benim için hiç fark etmez. Dediğim gibi MSDarkDays'in kaderi sizin elinizde değil. Bunu değiştirmek için sizin ya da benim yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama partnerinizin karısı öyle. Burada neler olduğunu anlıyor musunuz, Dedektif? Oğlumu kurtarmaya hazırlandığın gibi onu da kurtarmaya hazır olup olmadığını bilmek istiyorum, yoksa bu sefer daha çok çabalayacak mısın?'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

SAAT: 0:28, 0:27, 0:26. . .

TASARRUF: 33.888.

UYGULAMA: 33.903.

Graham öfkeli, tiksinti dolu bir sesle, "Tıpkı oğlumun canını aldığı gibi, senin de kendi canını almanı istiyorum" dedi. 'Tıpkı onun yaptığını izlediğin gibi, ben de senin bunu yapmasını izlemek istiyorum.'

O anda Hunter'ın aklından milyonlarca şey geçiyordu ama bunların hiçbirini düşünecek zamanı olmadığını biliyordu.

"Polis memurlarının başkaları için hayatlarını riske atmaya hazırlıklı olmaları gerekiyor, öyle değil mi Dedektif Hunter?" Peki buna gerçekten hazırlıklı mısın yoksa bu sadece saçma bir slogan mı? Başka birinin hayatı için kendi hayatınızı verir misiniz, Dedektif? Masum bir insanı kurtarmak için hayatınızı verir miydiniz?'

SAAT: 0:16, 0:15, 0:14. . .

TASARRUF: 34.146.

UYGULAMA: 34.155.

Hunter zamanının tükendiğini biliyordu. Ayrıca Graham Fisher'ı hafife aldığını da biliyordu, çünkü Graham'la karşılaşmasının nasıl sonuçlanabileceğine dair kafasında dolaştığı tüm olasılıkların arasında, kendi beynini yere fırlatmak asla bunlardan biri olmamıştı.

Artık Graham'ın gerçekten de başından beri onunla oynadığını anlamıştı. Bu her zaman onun ana planının büyük finali olmuştu. Graham'ın söylediği gibi, tıpkı Hunter'ın oğlu Brandon Fisher'ın kendi canını almasını izlediği gibi, Hunter'ın da kendi canını almasını izlemek istiyordu. Graham'ın intikamı ancak o zaman alınabilirdi tamamlamak. Ve bunu mükemmel bir şekilde oynadı. Hatta Hunter'ın karısının yaşayıp yaşamadığına karar vermesini izleyebilmek için son sahneyi Garcia'ya yayınlıyordu. Hunter'ın karşı planı yoktu, zamanı kalmamıştı ve aslında tek seçeneği vardı. Graham'ın tereddüt etmeyeceğini biliyordu. Bu saat sıfıra ulaştığında, o *istemek* Anna'nın hayatını hemen orada sonlandırın. Gözlerinde ve sesinde, oğlunun o gece köprüde yaptığının aynısı vardı. Yardım ya da kurtuluş aramıyordu. Kararı uzun zaman önce verilmişti.

Graham, "On saniye, Dedektif," dedi.

Hunter Anna'ya baktı, artık aklında en ufak bir şüphe yoktu. Silahını ona getirip çenesinin altına koydu ama çoğu insanın yapacağı gibi gözlerini kapatmadı. Onları açık tuttu. . . gurur duymak . . . dümdüz ileriye bakıyorum.

9 mm'lik bir mermi saniyenin on binde üçünde birinin kafatasına girip diğer taraftan çıkacaktır. Kafatasını parçalayacak ve deneğin beyin dokusunu o kadar hızlı parçalayacak ki, sinir sisteminin herhangi bir acıyı fark edecek zamanı kalmayacak. Merminin kafaya girdiği açı doğruysa, merminin beyin korteksini, beyinciği, hatta talamus'u, beynin işlevini durduracak ve anında ölümle sonuçlanacak şekilde birleştirmesi gerekir.

Hunter böyle bir sonuca ulaşmak için silahını mümkün olan en iyi açıya yerleştirdi. SAAT: 0:04, 0:03, 0:02. . .

Hunter nefesini tuttu.

Yüz On Altı

Hunter'ın masasındaki bilgisayar monitöründe gördüklerine ne Garcia ne de Yüzbaşı Blake inanamadı.

SAAT: 0:10, 0:09, 0:08. . .

TASARRUF: 34.146.

UYGULAMA: 34.155.

“Bu gerçek mi?” diye sordu Yüzbaşı Blake ve Garcia ilk kez onun sesinde korkuyu duydu.

Cevap vermedi, hareket etmedi, gözünü kırpmadı, nefes almadı. Gözleri bilgisayar ekranına kilitlenmişti. Damarlarında zehirli kan gibi korku pompalanıyordu. Ellerinin titrediğini fark etmedi bile. SAAT: 0:06, 0:05, 0:04. . .

TASARRUF: 34.184.

UYGULAMA: 34.196.

Hunter sonunda harekete geçti ve o hareket ettikçe zaman herkes için yavaşlamış gibiydi.

İlk önce sol eli silahının tutuşunu bıraktı. Sonra gözleri Garcia'nın daha önce hiç görmediği bir şekilde üzüldü, sanki yapabileceği başka bir şey olmadığını biliyormuş gibi. Sanki kendisinden daha akıllı bir rakibin onu alt ettiğini ve alt edildiğini biliyormuş gibi.

Bunun ardından Hunter'ın sağ kolu vücuduna doğru kıvrıldı ve silahını da yanında getirdi.

‘Aman Tanrım!’ Yüzbaşı Blake iki elini de yüzüne götürüp burnunu ve ağzını kapattı. Tıpkı Garcia'nınki gibi onunki de titriyordu. Hunter silahını kaldırdı ve kendi çenesinin altına koydu.

Kaptan midesinde devasa bir çukurun açıldığını hissetti. Hunter'ı bunu bilecek kadar iyi tanıyordu. *istemek* Bir başkasının hayatını kurtarmak için kendi hayatını verebilirdi, tanıdığı birini, partnerinin karısı kadar önemli birini umursamazdı. Gözlerine yaşların geldiğini hissetti ve onları sımsıkı sıktı, gözlerini yeniden açtığında kendini tekrar odasında uyanmış bulmayı diledi.

korkunç bir kabustan. Ama bunun olmayacağını biliyordu. O gün onun için hiç olmadığı kadar gerçek ve sertti.

Yüzbaşı Blake gözlerini kapalı tuttu. Ne olacağını tam olarak biliyordu. Olan biteni izlemeye ihtiyacı yoktu ya da istemiyordu.

Öte yandan Garcia, gözlerini sonuna kadar açık tutarak her şeyi içine aldı. Hunter'ın gözlerindeki bakışın üzgünden sakinliğe dönüştüğü anı gördü ve gerçekte tek bir seçeneği olduğunu anlayıp kabul etti.

SAAT: 0:03, 0:02, 0:01.

Tam o anda, sanki Graham tarafından programlanmış gibi, ekrandaki görüntüler zifiri karanlığa dönüştü. Yayın tamamen kapanmadan hemen önce, tek bir silahın ateşlendiğinin hafif sesini duydular.

‘Hayır, hayır, hayır. . Garcia ayağa fırladı ve bilgisayar monitörünü iki eliyle tutup salladı. 'Ne oldu? Ne oldu? Resim nerede?' Kalbi bir anlığına atmayı bırakmış gibi oldu. Çaresizlik onu ele geçirdi çünkü ateşin Hunter'dan mı yoksa Graham'ın silahından mı geldiğinden emin olmasının imkânı yoktu.

Yüz On Yedi

SAAT: 0:03, 0:02, 0:01.

İşte o zaman Hunter'ın kumarı meyvesini verdi.

Graham haklıydı. Bu mesafeden Hunter'ın yalnızca yarım şansa ihtiyacı vardı ve hedefi onda on kez vurabilirdi.

Graham bunu kendisi söylemişti; bunu yapmak istiyordu. *kol saati* Hunter kendi canına kıydı. Sorun, Graham'ın saklandığı yerden Hunter'a olan doğrudan görüş hattının, Anna'nın bağlı olduğu yüksek arkalıklı metal sandalye tarafından engellenmesiydi.

Hunter gözlerini açık tuttu, doğrudan sandalyeye baktı ve şansını bekledi. Geri sayım 0.01'e ulaştığında Graham Fisher tam olarak Hunter'ın ondan beklediği şeyi yaptı.

Graham ilk önce dikkatini kendi silahından ve Anna'dan çevirdi.

Daha sonra kalkanının güvenliğini kısmen terk ederek ustaca yana doğru hareket etti. Bunu yaparken vücudunun biraz daha fazlasını açığa çıkarmak zorunda kaldı ve kaçırmak istemeyeceği bir şeyi, yani ana planının kapanış sahnesini daha iyi görebilmek için boynunu uzattı.

Hunter'ın ihtiyacı olan tek şans buydu.

Sağa dalıp aynı anda kolunu uzattığında zaman yavaş çekime geçti. Kafasındaki tüm sesler kesildi, yerini boşluk aldı. Hunter yalnızca iki şeyin farkına vardı: Hedefi ve göğsünün içinde güm güm atan ve beyninde gürleyen kendi kalp atışı. Uçuşun ortasındayken gözleri Graham'ınkilere kilitlendiğinde Hunter silahının tetiğine bastı.

Gerçek zamanlı olarak her şey Graham'ın tepki veremeyeceği kadar hızlı gerçekleşti. Hunter'ın vuruşu Graham'ın sağ omzuna tam bir hassasiyetle çarptı, kasları parçaladı, kemikleri parçaladı ve tendonları ve bağları kesti.

Graham'ın eli anında bütün tutuşunu kaybetti ve silahı yere düştü. Ultra yüksek performanslı, merkezden ateşlemeli, parçalayıcı 9 mm'lik bir merminin güçlü etkisi vücudunu geriye doğru fırlattı ve onu yere fırlattı.

kırmızı bir kan sisi yükseldi ve havayı renklendirdi. Korditin acı tadı odayı doldurdu.

Hunter ayrıca atıştan sonra yere düştü, iki kez yanlara doğru yuvarlandı ancak ustalıkla nişanını hedefinde tuttu.

Graham gırtlaktan bir kükreme çıkardı ve hemen sol elini sağ omzuna götürdü; sağ omzu artık sadece yapışkan bir kan ve yırtık et yığınından ibaretti. Muazzam acının ve ani kan kaybının neden olduğu baş dönmesinin hakimiyetini ele geçirdiğini, odanın şiddetli bir şekilde etrafında döndüğünü hissetti. Yalnızca Hollywood filmlerinde yüksek hızlı patlayan bir kurşunla vurulan bir kişi hâlâ dans etme gücüne sahip olabilir. Birkaç saniye sonra Graham bayıldı.

Hunter ayağa fırladı ve Graham'la arasındaki kısa mesafeyi bir anda kapattı.

Silahını doğrudan Graham'ın kafasına doğrultarak, "Hareket etmeyi aklından bile geçirme," dedi sert bir sesle, ama Graham en azından şimdilik yerdeydi ve dışarıdaydı.

Hunter hiç vakit kaybetmeden ellerini arkadan kelepçeledi ve bunu yaparken Graham'ın sağ koluna sıçrayan yeni acıyı da göz ardı etti. Bundan sonra Hunter hızla Anna'yı kontrol etti.

Ağır bir şekilde sakinleştirici verilmişti. Gözbebekleri genişlemişti, bu da gözlerinin zamanın içinde kaybolmuş gibi görünmesine neden oluyordu. Vücudu tepkisizdi ama nabzı güçlüydü ve incinmiş gibi görünmüyordu.

İşte o zaman Hunter şimdiye kadar duyduğu en korkunç ve acı verici çığlığı duydu. Vücudunu çığlık ve metal çubuklu kafese doğru çevirdi, ancak o zaman dikkati solundaki bilgisayar monitörüne döndü.

SAAT: 0:00.

TASARRUF: 34.471.

UYGULAMA: 34.502.

'Aman Tanrım! HAYIR.'

Kafese doğru koştu ama YÜRÜTME süreci çoktan başlamıştı. Metal ağ maskenin bağlı olduğu mekanik kol, onu kadının yüzüne bastırmaya başlamıştı. Lazer keskinliğinde teller şimdiden derisini ve etini yırtıyor, yüzünü yapışkan kandan oluşan kırmızı bir maskeyle kaplıyordu.

Hunter bir adım geri çekildi, silahını kafesin kapısındaki kilide doğrulttu ve iki kez ateş etti. Kurşunlar onu çizmiyormuş gibi görünüyordu. İki kişiyi daha vurdu
mermi. Hiç bir şey.

Teller artık kadının burnundaki kıkırdağı kesmişti. Acıya karşı gösterilen en temel insan tepkisinden kaçamadığı için çığlık atmaya başladı. Çenesi ve başının hareketi yalnızca yüzünü kaydırmaya ve zaten derisinin derinliklerine saplanmış olan keskin tellere karşı öğütmeye hizmet ediyordu; bu tellerin sadece yatay değil dikey olarak da parçalayıcı bir hareketle kesilmesine ve geriye kalan her şeyin parçalanmasına neden oluyordu.

Hunter yana doğru bir adım attı ve çaresizce yardım etmek için ama nasıl yapılacağını bilmeden etrafına baktı. Bir şeyler bulması gerekiyordu.

İşte o zaman metal örgü maske birdenbire kadının yüzüne baskı

yapmayı bırakıp geri çekilmeye başladı ve beraberinde deri, et ve kıkırdak parçaları da getirdi. Hunter daha sonra yüksek bir vızıltı sesi ve ardından bir kilit tıklaması duydu.

Kafesin kapısı birden açıldı.

Graham, Hunter'a, geri sayım sıfıra ulaştığında EXECUTE önde olursa, zaman serbest bırakma mekanizmasının kapıyı beş dakika sonra açacağını, bu da Graham'ın korku maskesinin kadını öldürmeden önce en acı verici ve eziyetli acıyı yaşatması için yeterli zaman olacağını söylemişti. o. Ancak tüm süreç elli saniyeden az sürmüştü.

Bir şeyler arızalanmıştı.

Hunter kafesin kapısını açtı ve hızla kadının yanına gitti. Kontrolsüz bir şekilde titriyordu, neredeyse şoka girmek üzereydi.

Taksi şoförünün ona verdiği telefon hâlâ Hunter'daydı. Yardım çağırdı, kadını çözdü ve kanlı yüzünü kollarının arasına alarak yere oturup yardımın gelmesini bekledi.

Yüz On Sekiz

Ertesi gün
Garcia'nın apartmanının dışında
17.00

Hunter arabasını park ederken Garcia'nın elinde bir bavulla binanın giriş lobisinden çıktığını gördü.

Yüzbaşı Blake, her ikisine de derhal geçerli olmak üzere iki haftalık bir ara vermelerini emretmişti.

Hunter arabasından inerek, “Bu konuda yardıma ihtiyacınız var mı?” dedi. Garcia başını kaldırıp gülümsedi. 'Hayır, ben iyiyim. Kadınlar neden her zaman fazla eşya toplamak zorunda kalıyor?'

Hunter'ın verecek cevabı yoktu.

Garcia bagajını açtı, valizi içine koydu ve ortağına doğru döndü. Hunter'ın öğleden sonranın bir kısmını South Grand Bulvarı'ndaki California Hastanesi Tıp Merkezi'nde geçirdiğini biliyordu. “Herhangi

bir haber var mı?” diye sordu.

Hunter, "Doktorlar onu yeniden ameliyat ettiler" diye yanıtladı. ‘Yirmi dört saatten az bir süre sonra ikinci ameliyat.’ Gözlerinde hüzünlü bir kasvet vardı. 'Ve önümüzdeki birkaç ay içinde birkaç kez daha acı çekmek zorunda kalacağına inanıyorlar. Ama öyle olsa bile, şekil bozukluklarının çoğu geri döndürülemez olacak.'

Garcia eliyle saçını taradı.

Hunter, "Bu bir arıza değildi Carlos," dedi.

Garcia ona baktı.

Hunter, "Metal ağ maskesi durduğunda duruyor," diye açıkladı. ‘Bu bir arıza değildi. Graham Fisher bunu bu şekilde programladı. Bana kapının açılmasının beş dakika alacağını, bu sürede kadının ölmüş olması gerektiğini söylerken yalan söyledi.'

'Nereden biliyorsunuz? İtiraf etti mi?'

"Hayır" diye yanıtladı Hunter. ‘Konuşmuyor. . . henüz. Ama onun istediğinin bu olduğunu biliyorum. Onun ölmesini asla istemedi. Onun şeklinin bozulmasını istiyordu.” Hunter, Garcia'nın arabasının yanına park etmiş arabaya yaslandı. *'Yüzüm bu kadar berbat olsaydı uzun zaman önce kendimi öldürürdüm. Los Angeles'ta uğraşması gereken bir çirkin ucube daha az var. Kendi sorunlarıyla baş edemeyen tüm çirkin, berbat okul çocukları da aynı yolu izleyip kendilerini aşsalardı Los Angeles çok daha iyi bir yer olurdu.'*

Garcia'nın kaşları çatıldı.

Hunter, "Bu sözleri internette trolleyerek paylaştı," diye doğruladı. ‘Graham Fisher’ın oğlundan bahsediyorum.’

"Siktir," diye fısıldadı Garcia.

'Graham onun şeklinin bozulmasını istedi çünkü oğlunun yaşadığı her şeyi onun da yaşamasını istiyordu. Hayatının geri kalanında başkalarının sana bakmasının, sana gülmesinin, arkandan dedikodu yapmasının, sana lakap takmasının ve sana bir canavar gibi davranmasının nasıl bir his olduğunu ona öğretmek istiyordu. Bu onun son intikamıydı, onun ölümü değil.” Hunter başını sallayarak başını çevirdi. 'Onu yakalamamıza rağmen kazandı. Sonunda istediğini elde etti.”

"Hayır, yapmadı," diye sert bir şekilde karşılık verdi Garcia. "Onun

son intikamı senin ölmeni de içeriyordu, hatırladın mı?" Ve bu olmadı. Graham Fisher artık hapiste çürüyecek. Asla dışarı çıkmayacak." Bir anlığına bakışlarını başka tarafa çevirdi ve nefesini yeniden topladı. "Ama bu insanların oy verdiği gerçeğini değiştiremez Robert." Neredeyse tiksinmiş görünüyordu. 'Dışarıda evlerinde, ofislerinde, kafelerinde, okullarında oturan sıradan insanlar var. . Başını salladı. 'Onlar *oy verdi.* Önceki iki seferin aksine, Graham onlara şu şansı ve gücü verdi: *kaydetmek* birinin hayatı ve büyük bir kısmı bunu yapmamayı seçti. Sırf eğlence olsun diye izlemek için tamamen yabancı birini ölüme mahkum etmeyi seçtiler. Birkaç kahkaha karşılığında bir insan hayatı; bu nasıl pazarlık olur?'

Hunter nefesini verdi.

'Buna bakmanın iki yolu yok, Robert. Bu çok berbat bir şey. Dışarıdaki bazı insanlar her şeyin izini kaybetmiş. Özellikle de bir hayatın ne kadar değerli olduğu konusunda."

Hunter'ın uzun sessizliği Garcia'ya kabul ettiğini gösterdi. Sonunda "Anna nasıl?" diye sordu.

'Senin sayende hayattayım.'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Garcia derin bir nefes aldı. "Çok sarsılmış durumda ve Graham'ın ona pompaladığı ilaçlar yüzünden hâlâ biraz sersemlemiş durumda. Ama bir bakıma bu bir lütuftu. Uyuşturucu aldıktan sonra olan hiçbir şeyi hatırlamıyor. Eğer dün yaşadığı tüm bu sıkıntı boyunca bilinçli olsaydı, karşılaşacağı psikolojik hasar, halihazırda üstesinden gelmek zorunda kalacağından çok daha kötü olurdu. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Sonraki birkaç saniye, ikisi arasında daha önce hiç olmadığı kadar garip hissettirmişti.

Hunter valizi işaret ederek, "Peki nereye gidiyorsun?" diye sordu. Garcia, "Oregon'un dağlarındaki birkaç akrabamızı ziyaret edeceğiz" diye yanıtladı. 'Bir süreliğine her şeyden uzaklaş, anlıyor musun? Anna'yı bu şehirden uzaklaştırmak iyi olacak. İki hafta boyunca sadece ikimiz olmak iyi olacak. . . Kesinti yok. . . Gece yarısı telefon görüşmesi yapılmaz. . .'

Tuhaf bir sessizlik daha.

"Geri dönecek misin?" diye sordu Hunter.

Garcia, Hunter'ın Cinayet Özel Bölümü'nden bahsettiğini biliyordu. Uzun bir süre dalgın kaldı. Sonunda, "Güvete geri döneceğim" dedi. ‘Cinayet Özel’e geri dönüp dönemeyeceğime karar vermem gerekiyor.’

Hunter hiçbir şey söylemedi.

Garcia, Hunter'la göz göze gelerek, "Sana karşı dürüst olacağım" dedi. 'Hiç dünkü kadar korkmamıştım Robert. Anna benim için her zaman her şeydi. O olmadan ben bir hiçim. Onu kaybetmekten her zaman korktum. Ama ne tür bir korkudan bahsettiğimi biliyorsun, değil mi? Her aşık çiftin başına gelen türden bir şey.” Garcia başını salladı. 'Dün değil. Anna'nın o sandalyeye bağlı ve başına silah dayanmış halde olduğunu görmek her şeyi gerçeğe dönüştürdü. Bu onun gerçekte ne kadar kırılgan ve savunmasız olduğunu tamamen anlamamı sağladı. Ve sen de benim gibi onun hayatının tehlikeye atılmasının tek nedeninin benim Cinayet Özel Bölüm dedektifi olmam olduğunu biliyorum. Yani yaptığım işi yaparak onun hayatını tehlikeye atıyorum.'

Hunter ortağını sessizce inceledi.

'Hayatıma yönelik tehditlerin beni korkutmadığını biliyorsun. Senin de çok iyi bildiğin gibi, insan büyüklüğünde bir haça çivilenmeyi bile umursamıyorum. Ama ilk defa bir tehdit Anna'ya kadar uzanıyor ve sana yalan söylemeyeceğim Robert. Beni bazı şeyleri yeniden düşünmeye zorladı. Önceliklerimi yeniden düşünmek için.”

Hunter bunun olacağını biliyordu.

Garcia, "O kadar korktum ki, net düşünemiyordum" diye itiraf etti. 'Dün o odada senin yerine ben olsaydım, sizin gördüğünüz şansı göreceğimi sanmıyorum, görseydim bile bunu göze alacak cesareti gösteremezdim. . Anna’yı kurtarmak için kendimi vururdum.”

Hunter hiçbir şey söylemedi ve sessizlik birkaç saniye sürdü. Garcia, "Ama şu anda herhangi bir karar vermiyorum" dedi. “Her şey aklımda hâlâ çok canlı ve taze, bu yüzden yüzde yüz doğru düşünemiyorum.” Garcia cesur bir gülümseme takındı. 'Ara vermek bana iyi gelecek. Bu bana kafamı toparlamam için zaman verecek. Bunun sana da faydası olacak. Bir yere gidiyor musun?'

Hunter omuz silkti. ‘Henüz karar vermedim ama Hawaii olabilir diye düşünüyordum.’

Garcia gülümsedi. ‘Bu olur *Gerçekten* iyi misin?'

Hunter da gülümsedi. 'Evet, gerçekten molaya ihtiyacım var.'

Garcia sonunda, "Ne karar verirsem vereyim," dedi. ‘İlk öğrenen sen olacaksın ortak.’

Hunter başını salladı.

Garcia hiçbir uyarıda bulunmadan Hunter'a doğru bir adım attı ve sanki onu bir daha hiç göremeyecekmiş gibi ona sarıldı. 'Dün yaptıkların için teşekkür ederim Robert. Anna'yı kurtardığın için teşekkür ederim.'

Hunter garip bir şekilde gülümsedi.

“Şimdi neden yukarı gelmiyorsun?” dedi Garcia. “Anna’nın seni görmekten hoşlanacağını biliyorum.”

Hunter, "Bana bir dakika ver" dedi ve hızla arabasına döndü. Garcia'nın peşinden binaya girmeden önce yolcu koltuğundan bir buket beyaz ve sarı gül aldı.

Hunter'ın emin olduğu bir şey vardı. Önümüzdeki iki hafta içinde Garcia'nın vereceği karar ne olursa olsun, bu doğru karar olacaktı.

Teşekkür

Pek çok kişi bu çalışmaya pek çok farklı ve cömert şekilde katkıda bulundu ve basit bir teşekkür sayfası minnettarlığımı tam olarak ifade edemese de, bilmelerini isterim ki, onlar olmasaydı bu roman asla mümkün olmazdı.

Arkadaşım ve bir yazarın isteyebileceği en iyi temsilci Darley Anderson. Camilla Wray, Clare Wallace, Mary Darby ve Darley Anderson Edebiyat Ajansı'ndaki herkese, çalışmalarımı mümkün olan her yerde ve her yerde tanıtmak ve satmak için bitmek bilmeyen çabalarından dolayı teşekkür ederim.

Yorumları, önerileri, bilgisi ve dostluğu olmadan asla yapamayacağım Simon & Schuster'daki muhteşem editörüm Maxine

Hitchcock. Çift düzenleme ve her şeyin anlamlı olmasını sağlamak için Emma Lowth'a teşekkür ederim (çünkü genellikle hiçbir zaman anlamlı olmaz). Yayımcım Ian Chapman ve Suzanne Baboneau'ya muazzam destekleri ve inançları için teşekkür ederim. Simon & Schuster'daki muhteşem ekip, her zaman ellerinden gelenin en iyisini yaptıkları ve görev gereğinin çok ötesine geçtikleri için.

Samantha Johnson'a tüm çılgın fikirlerimi sabırla dinlediği ve orada olduğu için teşekkür ederim.

En önemlisi, başından beri beni ve romanlarımı fevkalade destekleyen tüm okuyuculara ve oradaki herkese teşekkür ederim. Bu ve bütün romanlarım senin için yazıldı.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.